

Ha Ha, Phụ Thân

Contents

Ha Ha, Phụ Thân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	71
24. Chương 24	72
25. Chương 25	74
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	83
30. Chương 30	85
31. Chương 31	87
32. Chương 32	89
33. Chương 33	90
34. Chương 34	92
35. Chương 35	94
36. Chương 36	96
37. Chương 37	98
38. Chương 38	100
39. Chương 39	102
40. Chương 40	104
41. Chương 41	106

42. Chương 42	108
43. Chương 43	111
44. Chương 44	113
45. Chương 45	116
46. Chương 46	119
47. Chương 47	120
48. Chương 48	123
49. Chương 49	125
50. Chương 50	127
51. Chương 51	129
52. Chương 52	132
53. Chương 53	133
54. Chương 54	135
55. Chương 55	136
56. Chương 56	139
57. Chương 57	141
58. Chương 58	142
59. Chương 59	144

Ha Ha, Phụ Thân

Giới thiệu

Editor: Maru ChanThể loại: Đam mỹ tiểu thuyết – Huyết thống kì bánNgười nọ vốn là nhà lãnh đạo trong giới kinh doanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-ha-phu-than>

1. Chương 1

Năm 2009

Trung tâm thành phố S

Bóng tối bao phủ thành thị xinh đẹp này,

Bạn của bóng tối chính là ánh đèn rực rỡ, ánh sáng bảy màu tràn ngập màn đêm, bầu trời cũng vì ánh sáng hắt lên mà biến thành màu đỏ. Ngay cả vòm trời đầy sao cũng chẳng thể thấy được.

Ánh sáng rực rỡ này được phát ra từ tòa nhà cao nhất ở đây, đó cũng chính là tập đoàn Hồng thị – có mặt trong hầu hết các ngành sản xuất, không chỉ là tập đoàn lớn số một số hai ở Trung Quốc, mà còn là một trong những tập đoàn hàng đầu thế giới.

Hơn nữa người lãnh đạo hiện nay – Hồng Tiêu lại càng lợi hại hơn, thuận thuận lợi lợi đưa Hồng thị vượt qua 8 năm khủng hoảng tài chính.

Mà ở tầng cao nhất nơi ánh đèn không ngừng lóe sáng này, ngồi bên trong chính là nhân vật truyền kì kia – Hồng Tiêu. Nơi đó có rất nhiều nhân tài, tiền lương cũng không hề thấp, cứ thế mà vượt qua cuộc suy thoái kinh tế trên toàn cầu.

Hồng Tiêu bây giờ đang ngồi trước bàn làm việc, nhìn thứ gì đó hôm nay vừa được gửi đến.

Hắn đã không còn bộ dáng ngây thơ như năm đó. Đã trở thành một người đàn ông trưởng thành rồi. Nhưng vẫn đẹp trai đến dọa người. Bởi vì tuổi nhiều hơn, khí chất cao quý bên trong đều bộc lộ hết, tạo cảm giác không giận tự uy.

Bưu phẩm gửi đến là 3 cuốn album, mười sáu năm trước liên tiếp ba năm rằm tháng nào cũng có ảnh chụp được gửi đến, nhưng mà 13 năm nay cũng không thấy gửi nữa.

Bây giờ ngoài 3 cuốn album, còn có một lá thư.

Hắn ngồi đó nhìn chăm chăm 3 cuốn album bìa xanh dương mà ngẩn người.

Mười ba năm rồi, đứa trẻ xinh đẹp kia, nó có thể làm cho hắn từ trong thống khổ cảm thấy được nụ cười hạnh phúc, nó làm cho hắn trong lúc cô độc cảm nhận được nụ cười ấm áp. Hắn đợi 13 năm, chờ 13 năm, lại càng là 13 năm thất vọng.

Mà bây giờ ảnh chụp hắn đợi suốt 13 năm, hôm nay cũng được gửi tới, nhưng mà hắn không dám mở ra xem. Sợ đứa trẻ không còn cười vui sướng đến rạng rỡ như trước kia.

Nó đã 16 tuổi rồi, hắn làm gì vào năm 16 tuổi? Đang cùng với anh họ của mình tranh đoạt quyền thừa kế, đang tính kế làm như thế nào loại bỏ đối thủ.

“Ai...” Tiếng thở dài thật sâu.

Đứng dậy khỏi cái ghế ngồi đã hơn ba giờ, từ trong két an toàn lấy ra một cuốn album bìa màu tím.

Một lần nữa lại ngồi vào ghế, hắn đem cuốn album bìa tím đặt bên cạnh cuốn album bìa xanh kia, chậm rãi mở ra nhìn những dòng chữ viết trên một trong 3 cuốn album màu xanh.

Cuốn đầu tiên chính là ảnh chụp lúc siêu âm, trên đó mơ hồ có thể nhìn thấy đứa trẻ vừa mới hình thành. Bên cạnh ảnh chụp có dòng chữ nắn nót viết “Ba tháng rồi, mẹ rất cuộc cũng có thể nhìn thấy con, không biết là trai hay gái nữa, con cũng thật là nghịch ngợm, quả nhiên không cho chúng ta nhìn thấy, nhưng mà như vậy mới đúng là con mẹ nha!”

Nhìn thấy dòng đó, Hồng Tiêu cười khê một chút, xem ra đứa trẻ này thật đúng là rất nghịch ngợm. Tiếp tục lật qua trang khác.

Đây cũng là ảnh chụp khi siêu âm, đứa trẻ đã lớn lên không ít, nhưng mà vẫn rất mờ, bắt quá, trên ảnh chụp có một chỗ được dùng bút đỏ khoanh lại. Nét chữ kia cũng chú thích bên cạnh ảnh chụp. “Cục cưng, con đã tám tháng rồi, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi, mẹ có thể tận mắt nhìn thấy con rồi, ha ha, con cũng thật là, cho tới tận hôm nay mới để cho mẹ nhìn thấy con là bé trai nha, mẹ đem dấu hiệu của con đánh dấu lại nè, để cho con sau này có thể nhìn ra dễ dàng một chút.”

Trang thứ ba, Dạ Mẫn ôm một đứa trẻ mới sinh, vẻ mặt Dạ Mẫn uể oải không chịu nổi. “Cục cưng, đây là hình chụp đầu tiên của mẹ con ta, nhìn bộ dạng đỏ rực của con, mẹ quyết định đặt tên con là Dạ Hoảng.”

Trang thứ tư, tám ảnh này hắn cũng có. Chính là tám ảnh đầu tiên hắn có được. “Cục cưng, tám ảnh này cha con cũng có, ha ha, con cũng đừng trách mẹ đem hình của con gửi lung tung cho người khác nha, dù sao cậu ta cũng là cha con, cậu ta không thể nhận con, bắt quá cũng để cho cậu ta nhìn mặt con chứ! Mẹ biết con sẽ đồng ý.”

?????

Trang mười sáu, một đứa trẻ mặc đồ đỏ chóc, ôm một con mèo nhồi bông dễ thương chụp hình. Cười hết sức rạng rỡ. Nụ cười kia làm trái tim Hồng Tiêu trở nên ấm áp. “Cục cưng, con đã đầy tháng rồi. Con tại sao lại thích chơi đồ nhồi bông vậy? Chờ khi nào con biết nói nhất định mẹ sẽ hỏi con kĩ càng mới được!”

?????

Trang hai mươi bảy, hé ra khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ, ôm gối ôm phía trước, đầu cũng gối lên đó, lông mi thật dài cong vút. “Cục cưng đã được 100 ngày rồi, lớn thật là nhanh quá đi! Gần đây sao con thích ngủ quá. Nhưng mà mọi người nói trẻ con cần phải ngủ nhiều, mới thông minh. Ha ha, cục cưng của mẹ chắc chắn là em bé thông minh.”

?????

Trang ba mươi bốn, ôm bình sữa, nằm ở trên giường, hai mắt nhìn lấy máy chụp hình. “Hôm nay đã nhìn thấy dấu răng màu trắng rồi, cục cưng bắt đầu mọc răng rồi! Mẹ còn tưởng rằng còn lâu nữa mới tới chứ! Hóa ra lại sớm như vậy!”

?????.

Trang bốn mươi lăm, vẫn là nụ cười động lòng người kia, nhưng mà có lẽ là thêm mấy tháng, khuôn mặt đứa trẻ vốn đã rất đẹp lại càng giống như tiên giáng trần. “Cục cưng, hôm nay con đã gọi được mẹ rồi, nhưng mà mọi người lại nói biết nói sớm thì cũng sẽ chết sớm, con mới có tám tháng mà. Thôi kệ trời kêu ai nấy dạ đi?”

?????.

Trang năm mươi hai, cầm trên tay một con vịt nhựa, chắc là vừa tắm xong, tiểu bắt điểm trên người chưa mặc cái gì, đứng trên mặt đất như là muốn đi tới. “Rốt cuộc cũng chịu đi, nhưng mà Hoàng Nhi, con tại sao lại tự tập đi một mình ở nhà, làm cho cả người dơ hây. Nhưng mà tiểu huynh đệ của Hoàng Nhi sao lại đáng yêu như vậy?”

?????.

Trang sáu mươi chín, tấm hình này không giống những tấm khác, bé trai không có cười, hai tròng mắt hồng hồng như thỏ con, khóe mắt vẫn còn ẩm ướt, rõ ràng là vừa khóc xong. Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, xem ra trước đó rất tức giận. “Hôm nay Hoàng Nhi khóc, là lo lắng cho mẹ sao? Nhỏ như vậy đã biết lo lắng cho mẹ rồi, đừng tức giận mà, Hoàng Nhi đáng yêu như vậy đương nhiên là phải giữ lại mà.”

?????.

Trang cuối cùng, bé trai mặc bộ đồ đời Đường, mới nhìn thật giống như là bé gái, lần này gắt gao ôm lấy một người tựa đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn, giống như là có người muốn cướp gối đầu của bé. “Hôm nay Hoàng Nhi thật quý, nhưng mà con như thế nào cầm lấy gối đầu mà không thả vậy? Chẳng lẽ con muốn làm con sâu ngủ? Ha ha, nhưng mà con muốn làm cái gì mẹ cũng không sợ, chỉ cần con vui vẻ là tốt rồi.”

Xem hết cuốn đầu tiên, nét tươi cười cũng bò lên mặt Hồng Tiêu. Con hấn thì ra lại đáng yêu như vậy, cười như vậy mà cũng biết quan tâm người khác.

Chậm rãi mở cuốn thứ hai, cũng giống như cuốn thứ nhất, đều là ghi lại những khoảnh khắc của Dạ Hoàng. Ghi lại những lúc bé cười, khóc, quậy phá. Nhưng mà nhiều hình ảnh hơn, chú thích lại ít đi. Không giống như trong cuốn trước mỗi tấm ảnh đều có ghi chú lại chuyện gì.

Trong cuốn này đều có ảnh chụp Hoàng Nhi mỗi ngày, đặc biệt là sau những lần mua quần áo mới, sẽ có thêm vài tấm. Nhưng mà nhìn đứa trẻ càng ngày càng lớn kia, trong lòng Hồng Tiêu có chút tiếc nuối, tiếc nuối không có được cùng con vượt qua khoảng thời gian xinh đẹp này.

Hấn cũng không có lơ là bỏ sót, tất cả hình đều được chụp bên trong, cũng nhận thấy tối đa là hai tháng thì cảnh trí trong nhà lại thay đổi. Điều này nói rõ bọn họ không ngừng chuyển nhà...

Mang theo nghi hoặc mở ra cuốn album thứ ba, cũng giống như cuốn trước, điều khác biệt duy nhất chính là không có chú thích nào cả, nhìn hình chụp cuối cùng, rồi đem ra tấm ảnh lần cuối mà mình nhận được, hai tấm ảnh đều là Tiểu Hoàng Nhi mặc cùng một bộ đồ, từ trong khung cảnh có thể thấy được là cùng một chỗ.

Điều này làm cho Hồng Tiêu lại càng nghi hoặc, tại sao không còn gì nữa.

Thô bạo bóc lá thư gửi kèm theo bưu phẩm ra. Hành vi thô bạo ấy biểu hiện tâm trạng y hiện rất bất an cùng kích động.

...

2. Chương 2

“Hồng Tiêu:

Xin lỗi, mười ba năm trước đây tôi nghĩ thật nhiều có nên nói với cậu hay không. Cuối cùng tôi quyết định không nói. Dù sao cậu chỉ biết sự tồn tại của Hoàng Nhi, cậu có nhận thức sự tồn tại của nó hay không tôi cũng không rõ lắm. Cho nên chuyện Hoàng Nhi bị cha tôi mang đi, tôi không nói cho cậu hay.

Một là tôi nghĩ rằng dù sao đây cũng là chuyện riêng của nhà chúng tôi, cậu chỉ là người cung cấp một tế bào mà thôi.

Mà tôi lại nghĩ rằng, tôi có thể giành lại Hoàng Nhi.

Nhưng mà tôi tự đề cao mình rồi, tôi tìm suốt mười ba năm cũng không thấy mặt cha tôi, đừng nói tới là Hoàng Nhi.

Năm nay nó cũng 16 tuổi rồi! Không biết nó còn nhớ tôi không nữa? Ha ha, chắc là không còn nhớ nữa rồi! Dù sao lúc nó bị bắt đi, tôi ngay cả một lần gặp cuối cùng cũng không thấy.

Hồng Tiêu, tôi sống không còn bao lâu nữa, bệnh này đã kéo dài mười sáu năm rồi, tôi đã không còn sức lực để cướp Hoàng Nhi lại nữa rồi.

Tôi hi vọng cậu có thể đưa nó về, tôi không hi vọng cậu có thể cho nó một thân phận gì, tôi chỉ hi vọng, cậu có thể cho nó một cuộc sống như người bình thường, như là một người bình thường.

Bắt nó đi chính là cha tôi, tôi hiểu rất rõ, ông ta sẽ biến Hoàng Nhi thành cái gì, nhưng mà tôi tin tưởng, bây giờ Hoàng Nhi còn nhỏ, vẫn còn có thể thay đổi.

Được sống bên cạnh Hoàng Nhi là cuộc sống hạnh phúc nhất của tôi. Nó là đứa trẻ có thể mang lại cho người ta sự ấm áp, nụ cười của nó khiến người ta phải rung động.

Đây cũng là vì sao tôi đem những tấm ảnh này cho cậu, bởi vì tôi biết cậu cũng là người cô độc. Ở nơi mà không có cái gọi là sự ấm áp của một gia đình, tôi tin tưởng nụ cười của Hoàng Nhi có thể giúp cậu.

Hồng Tiêu, tôi không bắt buộc cậu cái gì cả, nếu như cậu không muốn thì cứ đem lá thư này hủy đi.

Cha của tôi chính là Dạ Ảnh, chính là thủ lĩnh của tổ chức đó.

Dạ Mẫn”

“Hừ! Dạ Mẫn, Dạ Mẫn! Tôi phải sớm nghĩ đến! Chỉ có người của Dạ Ảnh, mới có khả năng thoát khỏi mạng lưới tình báo của Hồng gia! Ha ha! Như thế nào mình lại không nghĩ tới. Mười sáu năm trước thiếu chủ của Dạ Ảnh gia bị mất tích, Dạ Ảnh tìm ba năm, mười ba năm trước đã tìm được người thừa kế! Ha ha, như vậy đã rõ ràng rồi! Tôi như thế nào lại không liên hệ lại chứ! Dạ mẫn, qui tắc của tôi duy nhất một lần bị phá vỡ là bởi vì cô. Dạ Hoàng, tôi nhất định sẽ tìm lại, nó là của tôi.”

Hồng Tiêu căn bản là không nghĩ đến muốn tìm Dạ Mẫn, sở dĩ có phái người đi tìm mẹ con họ, Hồng Tiêu cũng chỉ là muốn đứa trẻ kia, trong lòng Hồng Tiêu, đứa con chưa từng thấy mặt này so với sự nghiệp, so với quyền lợi, thậm chí so với chính bản thân mình còn muốn quan trọng hơn.

Hôm nay, hôm nay, ngay lúc này, hẳn rồi cuộc cũng tìm ra được tin tức của đứa con.

Lập tức cầm lấy điện thoại.

*

“Bảo bối ~ em giỏi quá ~”

“Dạ ~ A ~”

Hai người trên giường hăng say thực hiện những hành động chỉ biết thuộc về bọn họ, không không không, ta sai rồi, vốn là vận động.

“Ô ô ô

~ ô ô ô

~” Điện thoại di động ở đầu giường không ngừng rung lên.

Bất quá người trên giường căn bản là không có phản ứng, nói cho chính xác, người phía dưới vươn tay chỉ vào điện thoại đang rung ở đầu giường, nhưng mà người nằm ở trên đem tay hấn kéo lại, ngăn chặn cái miệng đang định nói kia.

*

“Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được!” Trong điện thoại vang lên giọng nói không có bất kì cảm tình nào.

“Lại không biết đang làm cái gì nữa!” Gọi lại lần nữa, tiếp tục nghe âm thanh “Tút... tut...”

*

“Điện thoại của anh!” Người phía dưới rốt cuộc cũng có thể mở miệng.

“Anh không quan tâm!” Vừa mới bắn ra xong, đã muốn ôm lấy hấn. Hết lần lần tới lần khác điện thoại vẫn rung.

Cầm lấy điện thoại, vừa nhìn số gọi tới, ra dấu bảo người bên cạnh không nên phát ra bất kì tiếng động nào.

“Này ~ Tiêu à?” Đứa em này không phải loại dễ trêu vào, chọc hấn, liền chẳng thể nào sống tốt được nữa.

“Anh, tôi muốn gặp một người.” Đối với hấn, Hồng Tiêu nói ngay trọng tâm cũng không cần vòng vo.

“Tôi nói chú! Bây giờ là mấy giờ rồi?” Nhìn kĩ lại cũng không khó thấy, người ở hai đầu điện thoại có không ít chỗ tương tự, tối thiểu, hai người đều rất dễ nhìn, bất quá người đầu này lỗ mãng hơn một chút.

“Tôi bây giờ vẫn còn trong phòng làm việc đây! Tôi chưa nghỉ, anh cứ vậy mà nghỉ sao?” Hơi ngừng một chút, “Bây giờ mặc kệ anh có ở nhà với anh, anh lập tức tới đây cho tôi!”

“Chú em, chú cứ cái kiểu này, anh sau này sẽ không đứng dậy nổi đó!” Trong miệng mặc dù là oán giận nhưng vẫn đứng dậy rời khỏi giường.

“Hồng Hàn, nếu như anh không muốn tôi nghỉ phép, anh liền đến nhanh một chút cho tôi, Dạ Hoàng trong Dạ Ảnh, tôi muốn gặp y!” Uy hiếp, tuyệt đối là uy hiếp.

Lúc đầu quyền thừa kế nhà bọn họ vốn là của người anh này của hấn, mà phần kế thừa của hấn chính là phần tối của Hồng thị mà anh hấn đang quản lí bây giờ. Bất quá anh hấn cũng không trông nom, làm hại Hồng Tiêu phải dùng mọi thủ đoạn cùng tên anh họ đã tâm bưng bưng kia tranh đấu. Đoạt đến tay rồi, hấn không có khả năng quản lí công việc của cả hai người, cho nên liền đem phần khuất trong tối giao cho anh hấn – Hồng Hàn.

Hồng Hàn đối với bộ phận ngầm này chính là tài năng có thừa, mà còn chưa nói, hấn lại rất thích thú. Điều này làm cho Hồng Tiêu lần nữa nghỉ ngơi, anh hấn có phải là muốn gia nhập giới xã hội đen.

Hơn nữa vì trả thù ông anh làm cho hấn mệt như vậy, Hồng Tiêu cứ thế thường thường nghỉ phép, không cho cấp dưới nói ra mình đang ở đâu, đem tất cả chuyện giao cho người anh của hấn làm.

Hồng Hàn nhưng lại rất sợ thằng em chết tiết nghỉ phép, hấn mà đã nghỉ, thì mình phải chạy hai nơi, mệt muốn chết, như vậy cũng không thể cùng người mình yêu thương nhất là Tiểu Tường cùng nhau làm chuyện kia được.

“Dạ Hoàng? Chú muốn làm gì? Có chuyện gì muốn rầy rà đến hấn? Người của chúng ta không thực hiện được sao?” Nghi hoặc ??.?. phi thường nghi hoặc! Dạ Ảnh sở dĩ gọi là Dạ Ảnh, là bọn họ chỉ hoạt động ở một nơi bí mật nào đó, một tổ chức với những người kì lạ, công việc của bọn họ, rất phức tạp, ví dụ như: Giết người, đánh cắp tư liệu, bắt cóc, đánh thuê, trên cơ bản có việc cũng có thể tìm được bọn họ, bất quá cũng có chuyện bọn họ không làm, chính là buôn lậu ma túy.

“Nghe khẩu khí của anh, anh biết hấn?” Nhướn mi hỏi.

“Đương nhiên, giang hồ ai mà chẳng biết đến đương gia Dạ Ảnh! Là đàn ông mà xinh đẹp đến kì dị, đã làm việc thì không để lại bất kì một con đường sống nào! Cũng là người thông minh làm cho người khác phải

lúu lúu! Và là người không hề có một chút cảm xúc nào!” Đi tới phòng tắm, Tiểu Tường đã xả nước ra bồn tắm. Cùng người yêu miễn cùng nhau ngâm mình trong đó.

“Oh, anh giống như rất hiểu rõ hần lăm!” Trong giọng nói tràn ngập sự chua xót.

“Đều là giang hồ hỗn tạp, đương nhiên rõ ràng rồi!” Có phải mình nghe lầm rồi, như thế nào cảm giác được hần giống như đang ghen tuông vậy? “Chú còn chưa nói, chú tìm hần làm gì vậy?”

“Cái này anh không cần phải xen vào, tóm lại chỉ cần nhanh sắp xếp để tôi gặp hần là được.” Cắt đứt lời Hồng Hàn còn muốn hỏi, cứ thế nói tiếp “Chuyện của tôi, hình như không cần lúc nào cũng phải báo cáo với anh!”

“Tiêu, tại sao lại nói như vậy? Tôi tốt xấu gì cũng là anh của chú nha!” Hần càng không nói, mình lại càng muốn biết.

“Đến lúc đó anh tự nhiên sẽ biết thôi!” Đây là câu trả lời của Hồng Tiêu.

Nhún nhún vai, khẩu khí thật bất đắc dĩ: “Được rồi, dù sao đến lúc đó cũng sẽ biết!”

“Không nói với anh nữa! Có gì liên lạc qua điện thoại cho tôi!”

“Này!” Ngăn cản hần cúp điện thoại lúc này.

“Cái gì?”

“Tôi nghe nói y gần đây đi ra ngoài làm việc rồi, không biết lúc nào mới trở về, cho nên có thể phải đợi!” Hần rõ ràng tính tình đứa em này của mình, hơn nữa thấy hần coi trọng chuyện này, hay là sớm nói rõ là tốt nhất.

“Tôi biết rồi, cứ như vậy đi!”

“Được rồi! Có tin gì tôi sẽ gọi điện cho chú!”

“Uh!”

Cúp điện thoại, đem tất cả mọi thứ trên bàn làm việc cất hết vào két an toàn.

Khóa trái cửa rời khỏi phòng làm việc.

*

“Tiểu Tường, em nói Tiêu tại sao lại muốn gặp Dạ Hoàng vậy?” Cúp điện thoại, đem điện thoại ném sang một bên, ôm người kia cũng đang đứng trong nhà tắm.

“Anh ta tìm chủ nhân?” Lời nói thật bình thản.

Tên của Tiểu Tường là Dạ Tường, Dạ Ảnh thu dưỡng rất nhiều đứa trẻ mồ côi. Bọn họ từ nhỏ đều bị dạy gọi Dạ Ảnh là chủ nhân, chính là chủ nhân của bọn hần.

“Tiểu Tường anh nói rồi mà, cho dù em nhất định phải gọi người nhà y là chủ nhân thì cũng đừng gọi trước mặt anh mà!” Dùng phương thức nói chuyện như đang làm nũng, lại từ trong miệng người ba mươi mấy tuổi nói ra, thật là có cảm giác không ổn chút nào.

“Mau đi đi. Dự tính hôm nay là sẽ trở về mà.” Mặc dù gọi thẳng chủ nhân là Dạ Hoàng thì rất là bất kính, nhưng mà là yêu cầu của người yêu, hần không có cách nào cự tuyệt.

“Thật sao? Anh về trước đây, trở về chúng ta tiếp tục! Chụt ~” Hôm trộm một cái, lau nhanh thân thể, mặc quần áo. Đi ra ngoài.

...

3. Chương 3

14 Sao xinh

“Lại cũng 10 giờ tối, sớm không hư, trễ không hư, hết lần này tới lần khác hư lúc này là sao. Bây giờ trước không người sau không nhà.” Hồng Tiêu oán giận, trên đường về nhà, xe chạy được một nửa thì lẩn ra hư, đây chính là muốn làm khó hấn mà. Hôm nay tài xế xin phép về thăm nhà, trong nhà không ai chạy xe cả.

Rút điện thoại ra, gọi cho công ti taxi.

“Chào ông? Đây là công ti taxi Bình An, có thể giúp ông việc gì ạ?” Âm thanh thăm hỏi ân cần đúng tiêu chuẩn nghề nghiệp bắt đầu cất lên.

“Tôi bây giờ đang ở tại ... đường... quận, đang đứng bên cạnh một chiếc xe hiệu ###, có thể cho một chiếc taxi đến đây không?”

“Được, thưa ông, xin hỏi ông muốn đến đâu?”

“Kì tích viên!” Chỗ nhà hấn, nơi này là nơi tập trung những người giàu nhất nhì thành phố.

Bên trong Kì tích viên đều là biệt thự độc lập, mỗi căn biệt thự đều có vườn hoa riêng, mà vườn hoa gì lớn y như sân bóng đá. Mà Kì tích viên chính là do Hồng thị đầu tư, cho nên ở trong Kì tích viên, nhất định phải có Hồng thị rồi. Hồng Hàn cũng ở trong Kì tích viên. Nói như lời gã chính là, anh em thì phải thường xuyên qua lại với nhau. Ở gần một chút thì có lợi cho việc bồi đắp tình cảm.

“Được thưa ông, ba mươi phút nữa xe của chúng tôi sẽ đến chỗ ông. Làm phiền ông phải đợi lâu, chúng tôi rất xin lỗi.”

“Cố gắng nhanh hơn một chút là được!” Nói xong nhân tiện cúp máy.

Cũng không thể trách bọn họ, bây giờ vốn là giờ cao điểm của taxi. Xe bus lúc này cũng không hoạt động. Giao thông công cộng chỉ còn lại có mỗi taxi. Hơn nữa chỗ của hấn lúc này, lại chính là phố đêm, nơi này có rất nhiều quán ăn khuya, định đón xe ở đây, nhưng không dễ dàng, nếu không hấn cũng chẳng gọi điện thoại kêu taxi tới.

Trong lúc taxi còn chưa đến, Hồng tiêu xuống xe, hóng gió một chút.

Dựa vào thành xe, tùy ý gió đem mái tóc chỉnh tề của hấn thổi loạn. Suy nghĩ cũng tán loạn trong gió.

Hấn nhớ lại, lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp của Dạ Hoằng đúng là rất kinh ngạc, một đứa trẻ còn đang quần tã, ngay cả khi ngủ cũng có thể cười, chính vì nhìn thấy những tấm ảnh đó, hấn mới cho người đi tìm mẹ con Dạ Mẫn.

Bất quá cái gì hấn cũng không nói, chỉ là tìm người nào, hấn tiện thể cung cấp cho Hồng Hàn một cái tên – Dạ Mẫn.

Bất quá mười sáu năm trôi qua Hồng hàn cũng không có đáp án, hấn lại còn đang nghĩ có phải Dạ Mẫn là một cái tên giả.

Bất quá, xem lại các tình huống, Hồng Hàn không tìm được cũng là bình thường.

Dạ Ảnh đại danh鼎鼎 lấy cũng phải dùng đến 3 năm để tìm Dạ Mẫn. Dạ Mẫn thật không hổ danh là kẻ kế thừa được Dạ Ảnh bồi dưỡng.

Đứa trẻ kia bây giờ thế nào rồi?

Dạ Mẫn nói, bây giờ còn kíp.

Hồng Hàn nói, không có một chút tình cảm.

Dạ Mẫn, ý cô là chính là cái này sao?

Dùng cách nào có thể đem một người sống sờ sờ bồi dưỡng thành công có tình cảm vậy?

Hồng Hàn còn nói, đứa con xinh đẹp tới quý dị. Bất quá cũng đúng, Dạ Mẫn vốn là mỹ nhân hàng thật giá thật, mình cũng không tới nỗi nào.

Đứa con rất thông minh, haha, con của mình thì làm sao có thể ngu được chứ?

Thật là chờ mong nó mà. Con mình. Cha đã bỏ lỡ qua tuổi thơ của con, cha sẽ không thể bỏ qua cuộc sống tương lai của con!

Nụ cười chỉ thuộc về những kẻ vương giả đứng đầu một vương bờ lên mặt Hồng Tiêu.

“Không được cử động, nếu như ông nhúc nhích, tôi không dám cam đoan thân thể ông có còn nguyên vẹn hay không!” Một giọng nói uy hiếp xuất hiện bên tai Hồng Tiêu, cắt đứt suy nghĩ của hắn, cùng lúc đó, hắn cảm giác được trên lưng có cảm giác lạnh lẽo.

Hồng Tiêu biết đó là cái gì, vốn là một con dao quân dụng của Thụy Sĩ. Loại dao này sắc bén vô cùng.

Vốn tâm tình của hắn cũng không tệ lắm, nhất thời bưng bưng khí thế.

A, bọn người này muốn chơi đùa? Được mình tiện thể phụng bồi, dù sao thời gian vẫn còn, cũng xem như là xả stress một chút. Cảm giác chờ đợi cũng chẳng thích thú gì.

“Bọn mi muốn cái gì?” Hắn nhớ kỹ lúc học tiểu học trong sách viết như thế này. Bị kẻ khác vây lại sẽ phải hỏi như vậy.

“Ông chú, chúng tôi chỉ đòi tiền!” Người bên cạnh đi tới trước mặt hắn.

Ông chú? Mình có già như vậy sao?

Chờ nhìn thấy rõ những kẻ này, hắn liền biết tại sao bọn nó lại gọi mình là ông chú rồi.

Bọn này tổng cộng có ba tên, tuổi thoát nhìn lớn nhất cũng chỉ độ mười sáu, ngang với đứa con mà hắn chưa từng thấy mặt.

“Tiền?”

“Đừng tìm cách kéo dài thời gian, lời hắn vô trong hẻm bên kia đi, trên đường xe cộ qua lại có người thấy thì phiền!” Một người khác đề nghị.

“Ừ! Còn không nghe thấy à, còn chưa đi!” Đứa cầm dao thấp giọng uy hiếp.

Thật sự là phiền phức. Bất quá muốn chơi đùa, đương nhiên phải chơi tới cùng.

Hồng Tiêu đi theo bọn họ đi đến con hẻm nhỏ tối đen.

Vừa vào trong hẻm, đứa nói chuyện nãy giờ lập tức mở miệng: “Ông chú, đem tất cả tiền bạc trên người giao ra đây!”

“Ai, tôi lúc nãy chính là muốn nói, tôi không mang tiền, kết quả, các người bảo tôi đừng dông dài, tôi cũng không nói nữa!” Chuyện như vậy, Hồng Tiêu hắn lớn đến chừng này cũng chưa từng gặp qua. Chơi chưa có đủ, như thế nào mà xả được mỗi hận trong lòng chứ?

“Ông chú, ông giỡn mặt tui này có phải hay không?” Đứa đề nghị đưa người vào trong hẻm hung hăng nói.

“Tôi ~~” chữ tôi vừa ra khỏi miệng, hắn đã bị một giọng nói khác cắt đứt.

“Ai ~~ cho hỏi mấy giờ rồi.” Giọng nói hơi khàn khàn, rất rõ ràng, người này vừa ngủ dậy. Bất quá cho dù âm thanh có hơi khàn khàn, cũng có thể biết được là rất dễ nghe.

Bốn người nhìn theo chỗ âm thanh vọng tới, kể cả Hồng Tiêu trong đó, đều bị hình dạng người này dọa cho sợ ngây người. Dựa vào bóng trăng có thể nhìn thấy rõ ràng, thân thể đơn bạc, khoác áo màu đen bên ngoài, mái tóc thật dài. Bất quá cũng không có bởi vì ngủ mà bị làm cho lộn xộn. Ngược lại mềm mại buông xuống sau người. Khi gió thoảng qua, có chút bay lất phất.

Có lẽ là do dưới ánh trăng, da y trắng đến khó tin. Nhưng mà lại lộ ra vẻ có bệnh. Thoạt nhìn không có tí huyết sắc.

Cái mũi rất tinh tế, đôi môi mỏng, mặt trái xoan, điển duy nhất không hoàn mỹ chính là mái tóc thật dài che khuất hai con ngươi của y.

Nếu như không phải y vừa mở miệng, chắc là chẳng có ai sẽ cho rằng y là nam giới.

“Hừ” một kẻ liền huýt sao. “Mĩ nhân nha! Đại ca, để cho nó hầu hạ chúng ta đi!” Kẻ kia đề nghị.

“Đích thật là mĩ nhân, tao tới trước!” Một kẻ khác trả lời.

“Đó là đương nhiên!”

Hồng Tiêu hết sức bình tĩnh, hẳn có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng của những kẻ kia.

Kẻ là đại ca kia, đi tới trước mặt người nọ, vươn tay đụng vào mặt người nọ, nhưng mà một giây trước khi đụng vào. Người nọ vươn tay, chụp lấy cái tay kia.

Chỉ nghe thấy rắc một tiếng. Tiếp theo chính là tiếng hét chói tai của đứa làm đại ca, tiếng hét chói tai, làm cho người ta nhin không được mà phải lấy tay bịt lỗ tai.

Chỉ thấy kẻ xưng đại ca kia ôm lấy tay của mình, ngồi xồm trên mặt đất, không khó nhìn thấy chỗ bị nắm lại không ngừng chảy máu.

Trên mặt người đó cũng dính máu, khuôn mặt trắng bệch nhìn hồng hơn một chút, có vẻ càng thêm đẹp đẽ.

Nhìn thấy đại ca của mình bị thương, hai kẻ bên này cũng mặc kệ Hồng Tiêu vọt tới.

Bất quá, hai tên đó còn chưa đến gần, đã bị người kia một cước đá văng thật xa, bộ dáng thống khổ, không bò dậy nổi.

Liếc mắt nhìn ba tên đó một cái, người kia thản nhiên mở miệng: “Nhớ kĩ, không nên tùy tiện chạm vào người không quen.” Nói xong xoay người nhìn Hồng Tiêu bên này.

“Giả bộ yếu ớt chơi vui lắm sao?” Mặc dù nhìn không thấy hai con ngươi của y, nhưng Hồng Tiêu có thể xác định y đang rất nghiêm túc hỏi mình.

Đang lúc Hồng Tiêu chuẩn bị trả lời, một người phụ nữ chạy vào trong hẻm. Ôm chặt lấy người kia.

“Tôi nói, tiểu tử tông của tôi, cậu không thể làm cho tôi yên tâm một chút sao? Như thế nào lại không trở về?”

“Một mỗi!” Trả lời rất đơn giản, căn bản không nói nhiều như người phụ nữ kia.

“Một mỗi, cũng phải về ngủ chứ! Đi!”

Hồng tiêu xác định, người phụ nữ kia chắc chắn nhìn thấy ba kẻ trên mặt đất, cho dù chưa thấy, nhưng tiếng gào thét ầm ỉ này, tuyệt đối không thể không nghe.

Hứng thú dõi theo hai người đang bỏ đi, đứa trẻ kia hóa ra có thể thấy được mình che dấu thực lực, cô gái trong hoàn cảnh như vậy đều không nghe không thấy không hỏi.

Xem ra cũng không phải là người đơn giản.

Mà lúc này, hẳn có điện thoại gọi đến. Chắc là taxi tới.

Cười cười đi ra khỏi con hẻm, tâm tình hôm nay quả thật rất tốt.

Xe đang trên đường chạy về nhà. “Tít tít tít tít...” Điện thoại trong túi không ngừng rung lên.

Vừa lấy ra nhìn, hóa ra là của Hồng Hàn.

A, không sai mà, hôm nay như thế nào nhanh chóng như vậy! Bình thường gã làm việc đều chậm rì rì.

“Này!”

“Chú em à. Chú lần này cần cảm ơn tôi gấp, tôi liên lạc được rồi. Chú lập tức đến khu công nghiệp, kho hàng ba mươi chín đi. Tôi ở đây chờ chú!”

“Ừ! Tốt.” Nói xong cúp điện thoại di động.

Nói với tài xế: “Làm phiền anh chạy đến khu công nghiệp, kho hàng số ba mươi chín. Cảm ơn!”

“Vâng ạ!” Tài xế nghe xong liền quay đầu xe, phóng đi.

4. Chương 4

11 Sao xinh

Lúc Hồng Tiêu đến được kho hàng 39, Hồng Hàn đã đứng ở đó chờ hẩn rồi

Nhìn thấy Hồng Tiêu đi tới, gã vội vàng chạy tới, giúp hẩn mở cửa xe, trong miệng thúc giục: “Nhanh lên một chút! Y vừa mới trở về, chúng ta phải nhanh lên một chút, thủ hạ của y nói, y rất mệt.”

Hồng Hàn vội kéo Hồng Tiêu bước nhanh về hướng kho hàng, “À, người kia lúc mệt mỗi, thường rất khó tính.” Đây không có gì là bí mật, trên giang hồ đều biết, người kia bình thường tính tình đã chẳng tốt lành gì, lên cơn buồn ngủ thì càng khó ở chung hơn nữa!

“Ừ! Vội nhanh lên một chút đi!” Hồng Tiêu cũng vội vã muốn gặp y. Ngay cả chính Hồng Tiêu cũng không biết tại sao, y phi thường sốt ruột muốn nhìn thấy người kia, bản thân cũng không khống chế được hoạt động của mình, đây là lần đầu tiên, bất quá, Hồng Tiêu cũng không muốn khống chế loại tâm tình này. Quên đi, cứ để cho mình làm càn một lần đi.

Đi tới trước cửa kho hàng. Hồng Hàn cùng hẩn cứ thế trực tiếp đi vào.

“Anh, như thế nào không nhìn thấy ai?” Vừa vào cửa, Hồng Tiêu nhìn xung quanh một chút, một người cũng không có.

“Ai ~ nơi này không giống như ám bộ của chúng ta, khắp nơi đều có người, nơi này chính là có cái kia!” Hồng Hàn chỉ chỉ lên trên.

Hồng Tiêu nhìn theo hướng tay của Hồng Hàn.

Nơi này giống y chang một kho hàng, phía trên cũng chỉ có những bóng đèn. Bất quá, cẩn thận quan sát, sẽ không có nhận ra đèn có rất nhiều màu sắc khác nhau, so với bình thường thì hơi tối một chút, trong bóng đèn giống như có thứ gì đó.

Không cần nghĩ nhiều cũng biết đó là cái gì, chắc chắn là camera giám sát rồi.

“Dạ Ảnh mặc dù thâm nạp nhiều người, nhưng sau khi trải qua huấn luyện, trên cơ bản sống sót lại cũng không nhiều, cho dù sống sót để có thể làm việc này nọ thì còn ít hơn. Bọn họ cũng không để tâm đến việc giữ cửa, chỉ cần một người quan sát TV là đủ rồi. Cho dù có người lên vào đây, xảy ra chuyện, bọn họ chỉ biết tự trách mình học nghệ chưa tinh, còn gọi là đáng đời.” Biết Hồng Tiêu nghi hoặc, chậm rãi giải thích thêm cho hẩn.

Nghe được như vậy, nói không khiếp sợ vốn là không có khả năng, bất quá cũng đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, cũng giả bộ trấn an bình thần nói thành “Như vậy sao!” Vậy thì đứa con của hẩn sẽ trở thành cái dạng gì trong cuộc sống này đây chứ. Trách không được Dạ Mẫn chỉ cần mình cho nó cuộc sống của một người bình thường.

“Hai vị khách quý. Chủ nhân nhà tôi có chút việc cần xử lý, bù lại hi vọng hai người có thể?????”

Đột nhiên xuất hiện một người, đứng ở cửa sau của kho hàng, toàn thân đen thui, ngay cả mặt cũng đeo một cái mặt nạ màu đen. Giọng nói trung tính không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Bất quá kẻ kia còn chưa dứt lời, lại xuất hiện một người phụ nữ, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ. Y phục trắng thuần, đứng bên cạnh kẻ đen cả người kia, vừa nhìn qua rất nhức mắt. Trên khuôn mặt thanh tú mang theo chút ý cười, nhưng mà nụ cười đó không hề có độ ấm, nhìn qua cũng như là một cái mặt nạ.

Cô gái này Hồng Tiêu đã gặp qua, chính là cô gái mà lúc này Hồng Tiêu vừa mới gặp. Nhìn thấy cô, trông ngực Hồng Tiêu đập dồn dập. Chẳng lẽ thiếu niên vừa rồi mới nhìn thấy chính là....

“Hồng Tiêu tiên sinh, không ngờ chúng ta nhanh như vậy lại gặp nhau nữa rồi. Chủ nhân nhà tôi đang ở bên trong, mời vào!” Nghiêng người, làm ra động tác xin mời.

Hai người bên này dựa theo động tác của cô cũng rất có mặt mũi, đi đến phía sau cánh cửa.

Bốn người vừa đi qua bên kia, cô gái chói mắt kia tiện tay đóng cửa lại, đứng ở cửa mở miệng nói: “Hi vọng hai vị nổi bước tôi, đừng rút lại phía sau. Như vậy sẽ rất phiền phức!” Sau đó quay sang Hồng Hàn: “Còn nữa, tôi nghĩ trước kia, Dạ Tường cũng có nói với anh, nơi này cái gì đáng nhìn thì hai người cứ nhìn, cái gì không nên thấy, hi vọng các người sẽ không nhìn tới. Nếu như không cẩn thận nhìn thấy được, hi vọng hai người có thể quên đi!” Mặc dù là nhìn Hồng Hàn, nhưng rõ ràng, những lời này là nói với cả hai người bọn họ.

Hồng Tiêu nghe được, bắt đầu cau mày.

Hồng Hàn nói “Kì tiểu thư, chúng tôi sẽ chú ý!”

Mà chính là lúc này, Hồng Tiêu mới đánh giá được nơi mà bọn họ đang đứng.

Vốn tưởng rằng thông qua cánh cửa kia sẽ đi ra bên ngoài, nhưng mà, bọn họ lại ở trong một nơi kín mít, cửa chỉ có cái mới vừa đi vào.

Đột nhiên nơi họ đang đứng rung lên, bọn họ lúc này mới biết, nơi họ đứng chính là một cái thang máy.

Bất quá cái thang máy này không dễ dàng bị phát hiện.

Trong thang máy rõ ràng không có nút điều khiển hay là cái gì cả. Có thể biết, cái thang máy này bị khổng chế từ bên ngoài. Hơn nữa cái thang máy này với phòng trực ban trong các kho hàng bình thường cũng không lớn hơn nhiều lắm. Cho dù vào được bên trong, cũng sẽ nghĩ rằng đây là phòng trực ban. Điểm khác nhau duy nhất đại khái chính là không có cửa sổ, bất quá loại kho hàng kiểu này không có cũng chỉ là bình thường.

Bất quá hai người bọn họ như thế nào cũng không thể ngờ, cái thang máy này sau khi rời khỏi mặt đất, sàn nhà kia lại khôi phục hình dạng cũ, cái phòng kia cũng khôi phục hình dạng bình thường. Chính là một phòng đơn có hai cửa sổ, giống y chang phòng trực ban bình thường.

Đem Hồng Hàn kéo lại, Hồng Tiêu hỏi: “Cái cô Kì kia là ai? Tại sao???”

“Chú muốn hỏi, cô ta tại sao có thể sai sử những người này?” Trả lời bằng một câu hỏi.

Tất cả thành viên Dạ Ảnh chắc là chỉ nghe chủ nhân của Dạ Ảnh, nhưng mà lấy thái độ vừa này xem xét lại, những người này đối với cô gái đó, hết sức tôn kính, còn có thể nói là sợ hãi.

Gật đầu.

“Cô ta là Dạ Kì, nghe đồn là hôn thê của Dạ Hoảng,”

“Ha ha, Hồng Hàn tiên sinh, anh quá đề cao tôi rồi, tôi như thế nào có thể là hôn thê của chủ nhân chứ?”

“!”

“!”

Hai người bọn họ tin chắc tiếng nói của Hồng Hàn cực nhỏ, ngay cả Hồng Tiêu đứng bên cạnh nghe cũng có chút khó khăn, hơn nữa Hồng Hàn chính là quay lưng về phía cô ta, cho dù cô ta có thể đọc khẩu hình, cũng không thể nhìn thấy nha! Người phụ nữ này làm như thế nào mà nghe được vậy?

Dạ Kì hơi cười, vẫn là kiểu cười không hề có sự ảm áp. “Chỉ là chủ nhân từng có dặn dò, những khi chủ nhân không có ở đây tôi sẽ đại diện cho chủ nhân, như vậy mà thôi!”

“Như vậy à!”

“Thật ra, hai vị có vấn đề gì có thể hỏi tôi, kể cả chuyện của chủ nhân nhà tôi! Không cần phải đoán tới đoán lui!” Vẫn như cũ hơi cười một chút.

Hồng Hàn kinh ngạc nhìn cô, tất cả mọi người biết, người kia chính là người xinh đẹp nhất trong thế giới này, vô cùng tàn nhẫn độc địa, cực kì thông minh, cũng cực kì thần bí, Dạ Kì lại còn nói có thể hỏi về chuyện của ư? Như thế nào lại không thể làm cho gã kinh ngạc chứ?

“Y sống có được không?” Hồng Tiêu lo lắng hỏi một câu.

Nghe được lời vừa rồi, Hồng Tiêu chỉ biết vọn họ có quan hệ với Dạ Hoàng, ngẫm lại cũng minh bạch, tổ chức như vậy thế nào còn không biết chứ?

Nghe được câu hỏi của Hồng Tiêu, lập tức thu hồi nét tươi cười trên mặt, hung hăng nói: “Không tốt, nếu như ông có thể xuất hiện sớm một chút, y chắc chắn sẽ tốt hơn một chút, thật sự phải nói chính là, là ông hành sự bất lực!”

Nửa câu đầu đúng là nói với Hồng Tiêu, nửa câu sau thế nhưng là nói với Hồng Hàn.

Nghe xong trong lòng Hồng Hàn chợt hồi hộp, gã làm sai cái gì sao. Hơn nữa lấy hiểu biết của gã với Dạ Kỳ, lần đầu tiên không thấy Dạ Kỳ cười. Gã nghe nói, chỉ có trong một tình huống sẽ không cười, đó chính là có người chọc tới cô ta, còn cô ta thì muốn giết người.

Nuốt nuốt nước miếng, gã thế nhưng là thật sự nhớ không ra, có chỗ nào đắc tội cái cô Dạ Kỳ tiểu thư này rồi.

“Ha ha!” Nhìn thấy đường đường thủ lĩnh của Hồng thị ám bộ, hóa ra lại sợ mình như vậy, Dạ Kỳ tâm tình rất tốt cười cười, “Chọc anh thôi! Ai bảo anh lúc này nói xấu sự trong sạch của tôi như vậy? Bất quá, tôi nói chính là sự thật, y thật sự không có tốt một chút nào. Bất quá cũng không thể trách các người, lão già kia đem mọi chuyện phong tỏa một giọt nước cũng không lọt! Nếu không phải lão đã chết, chỉ sợ chúng tôi còn không có chú ý tới.”

Con nhóc nói chuyện như thế nào lại thay đổi lớn như vậy, trái tim chịu không được việc thường xuyên rút bịch xuống như vậy đâu nha.

Mặc dù trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng dù sao cũng là người tiếp xúc nhiều, biểu hiện của Hồng Tiêu cũng không có gì thay đổi.

“Dù sao, bây giờ vẫn còn đường thay đổi. Dù sao y cũng chưa tới mười sáu tuổi, có phải không?” Nói đến đây, nụ cười của Dạ Kỳ cũng không lạnh như băng nữa.

“Uh! Cô ấy trong thư cũng nói như vậy!” Phụ họa lại lời Dạ Kỳ.

“Hai người đang nói cái gì?” Hồng hàn chịu không được hai người ở chỗ này cho gã uống thuốc mê.

Bọn họ cũng tự trách mình làm việc không tốt, chưa tới mười sáu tuổi!!!

“Chẳng lẽ

~~” đột nhiên nghĩ tới! Hóa thành lời nói phát ra ngoài, bất quá còn chưa nói hết đã bị Dạ Kỳ đẩy trở lại.

“Một lát nữa anh cũng sẽ biết thôi, không cần to tiếng ở chỗ này, chẳng lẽ đây là lễ nghi của Hồng thị sao?”

“Con nhóc này!” Nghe tiểu nha đầu nói như thế, Hồng Hàn nổi trận lôi đình.

Lời chuẩn bị ra khỏi miệng, lại bị Hồng Tiêu chặn lại: “Cô ấy nói rất đúng, anh là trưởng bối, như thế nào lại không biết qui củ như vậy?”

“Đúng là sư gia Hồng thị có chút phong độ, tốt lắm, không nói nữa! Chúng ta tới rồi, đi theo tôi! Còn nhớ lúc này tôi nói cái gì không! Không biết có tể hởi, không nên nhìn đông nhìn tây, còn phải đi theo tôi, không nên để bị lạc. Mi đi ở sau cùng đi!”

Câu cuối cùng chính là nói với kẻ đeo mặt nạ. Dù sao hai người này hình như rất quan trọng, phải cẩn thận một chút. Có người đi sau, cũng an toàn hơn một chút.

“Cũng được!” Phản ứng nhanh nhất là kẻ mang mặt nạ kia.

Bọn họ hai người còn chưa được nghe dặn dò qui tắc ở đây như thế nào, nghe thấy một tiếng “cũng được” mới hơi gạt đầu, tỏ vẻ mình cũng đã biết.

Dù sao nếu là địa bàn của người ta, cũng phải thu liễm lại cho tốt.

Vì vậy đoàn người do Dạ Kỳ dẫn đầu đi trước, Hồng Tiêu đi theo sát sau đó, Hồng Hàn thứ ba, kẻ bảo hộ kia theo sát bọn ở đi cuối cùng. Bốn người kéo thành một đường thẳng, nhắm thẳng mục tiêu mà đi.

5. Chương 5

12 Sao xinh

Dọc theo đường đi, Dạ Kì không có nói gì nữa, về phần hai người phía sau, bọn họ nhân tiện chỉ nghe qua một câu như vậy, còn bị Dạ Kì cắt ngang, bất quá như vậy im lặng đi, nhưng điều này càng làm cho Hồng Tiêu trong lòng càng than thở với cái nơi quái gỡ này.

Mặc dù Dạ Kì có nhắc nhở bọn họ đừng nhìn lung tung, nhưng mà đi ngang qua chỗ này, cũng để cho Hồng Tiêu chưa từng biến sắc, trong lòng cũng thần phục kiến trúc sư nào đã tạo ra nơi này.

Nơi đây rõ ràng là dưới lòng đất, bởi vì nhìn không thấy bầu trời. Những thứ giữ nhiệm vụ chiếu sáng ở đây là những cặp đối xứng, phát ra ánh sáng vàng như đèn đường. Nhưng không gian rất lớn, nhìn ra nơi này đại khái có thể xây dựng thành một cao ốc 8 tầng! Nhưng mà nơi lầu cao nhất cũng chỉ mới có tầng 4. Đó hóa ra chỉ là mới bắt đầu nhìn thấy. Càng đi về sau, phòng ở càng thấp, quan trọng nhất là phòng ở đây đều là sơn nước. Màu sắc gì cũng có, bất quá nhiều nhất là màu đen cùng màu xám.

Hơn nữa nơi này rất lớn, bởi vì bọn họ đi cũng một lúc rồi, lại không thấy đầu kia, hơn nữa Dạ Kì cũng không có ý dừng lại.

Nơi này rất yên tĩnh, trừ tiếng bước chân của bọn họ, ngoài ra đều không có tiếng động nào khác. Mỗi phòng đều giống như phòng giam, ngay cả cửa sổ cũng không có. Thoạt nhìn một chút sức sống cũng không có.

Thường thường có người khi bọn họ đi ngang qua người nào, đều là chậm chạp nhìn không chớp mắt. Tựa như bọn họ giống như hoàn toàn không tồn tại.

Hồng Tiêu rất kì quái những người này là ở trong tình trạng nào mà có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

Bất quá, bởi vì bốn người bọn họ chỉ là im lặng đi, cho nên cũng không lâu sau, bọn họ đi tới một căn phòng đơn màu trắng.

Từ lúc bọn họ bắt đầu đi vào, nhìn thấy đây là căn phòng đầu tiên có màu trắng.

Dạ Kì đứng ở trước cửa căn phòng này.

“Được rồi, mi có thể trở về!” Là nói với người đi sau cùng.

Nhìn thấy người nọ đi rồi, Dạ Kì lần nữa đứng trước mặt bọn họ, mở miệng nói: “Căn phòng màu trắng này! Chính là căn phòng duy nhất màu trắng, tôi cũng vậy. Nơi này chỉ duy nhất mình tôi mặc đồ trắng! Các người có biết vì sao không?”

Không chờ hai người bọn họ cất lời, người phụ nữ này như thế nào lại mở miệng cùng nói chuyện với bọn họ?

Dạ Kì còn nói tiếp: “Bởi vì đây là nơi xử phạt phản đồ, mà tôi là người phụ trách. Mà bây giờ chủ nhân chính là đang ở bên trong, gần đây chúng tôi phát hiện nơi này xuất hiện vài con chuột nhắt, nhưng mà lại động vào vẫy ngược của chủ nhân. Chủ nhân hận nhất là kẻ nào phản bội. Cho nên tất cả những chuyện này, đều là do chủ nhân tự mình xử lí.

Dạ Kì nói này nọ, là muốn để cho Hồng Tiêu nghĩ cho kĩ, nếu như hắn làm không được mà phản bội Dạ Hoằng, như vậy thì hắn đừng tới trên chóc Dạ Hoằng. Đến lúc đó không chỉ có Dạ Hoằng bị thương, chính bản thân Hồng Tiêu cũng sẽ phải trả giá đắt. Mà cái giá đó chính là tính mạng!

Hồng Tiêu rất rõ ràng ý tứ của Dạ Kì, hắn nhìn Dạ Kì nói: “Chúng tôi có thể đi vào không?”

Cười nhìn Hồng Tiêu: “Ha ha, xem ra ông đã chuẩn bị tốt rồi! Được rồi! Chúng ta đi vào thôi!”

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, làm cho người ta không thể ngờ được chính là bên trong cái gì cũng không có, trống rỗng. Chỉ có một bóng đèn lay động trên cao.

Nhìn thấy hai người bọn họ cố gắng khắc chế tức giận, Dạ Kì cười ha hả nói: “Ha ha! Thế giới này cũng chỉ là như vậy thôi! Đừng nên kì quái nữa! Lát nữa sẽ biết!”

Con nhóc chết tiệt này! Đây là Hồng Hàn nghĩ.

Nơi này không phải quá phức tạp! Đây là Hồng Tiêu nghĩ.

Dạ kì gõ gõ nhẹ nhàng vào bên trái tường, ai có kinh nghiệm cũng biết, bên trong bức tường có cơ quan.

“Kẹt

” một tiếng, trên tường xuất hiện một máy nhận dạng vân tay, cùng một cái microphone.

Dạ Kì đem tay trái đặt lên máy nhận dạng vân tay, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng.

Chỉ thấy bức tường bên phải mở ra, bên trong lại là một cái thang máy.

Dạ Kì ra hiệu bảo hai người Hồng Tiêu đi vào.

Khi bọn họ đã vào trong, Dạ Kì đem cơ quan kia đóng lại, chạy như bay vào trong thang máy.

Cô một đường chạy vào thang máy, bức tường liền rơi xuống.

“Kì tiểu thư nhanh thật, là tôi tuyệt đối không thể nào làm được!” Hồng Tiêu nói cũng không phải lời khách sáo, tốc độ của cô gái này, hoàn toàn có thể so sánh được quán quân điền kinh, có thể còn nhanh hơn cả bọn họ!

Cười cười: “Thật sao?” sau đó ấn một chút vào mấy cái nút.

Tiếp theo, thang máy cũng chậm rãi chuyển động.

“Hồng tiên sinh, ông đã quyết định, muốn đưa cậu ta đi sao?”

Nhìn thoáng qua Dạ Kì: “Cái này, không phải do tôi quyết định! Có phải không?”

Thu hồi nụ cười, nói nghiêm túc: “Cái này không cần ông lo lắng! Chỉ tôi chỉ là muốn biết, ông có chắc chắn đối xử tốt với cậu ta không? Có thể cho cậu ta cuộc sống của một người bình thường không?”

Lần nữa đánh giá kĩ người phụ nữ này: “Cô rất quan tâm y.” Không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định.

Khóe miệng cong lên: “Đúng vậy, cậu ta là người trọng yếu nhất cả đời này của tôi!”

Không khí đột nhiên lạnh hẳn, hai con người Hồng Tiêu nhìn cô gái trước mặt, những người biết Hồng Tiêu đều có thể nói, hẳn tức giận.

Nhất thời, trái tim Hồng Hàn đóng băng một nửa, xong hết rồi, lúc này hai người ở chỗ này đánh nhau, nêu làm cái gì bây giờ? Đó không phải đang có việc làm với Dạ Ảnh sao? Ai chẳng biết, người phụ nữ này địa vị trong Dạ Ảnh rất cao, ngoại trừ Dạ Hoảng, ai cũng phải nể mặt cô ta! Hồng tiêu cũng vậy, như thế nào lại tranh giành đàn ông với cô ta chứ?

“Các người?????” Hồng Hàn còn chưa nói hết, cửa thang máy đã mở ra!

Trực tiếp cắt đứt lời Hồng Tiêu nói: “Được rồi! Tới rồi!”

Có phải đang đi vào thế giới khác, nơi này mỗi đồ vật đều là màu trắng, còn không thì chính là màu bạc.

Cho nên thanh niên đen thui cúi đầu đứng ở giữa phòng, thật nhìn đặc biệt nổi bật. Nhức mắt.

Tóc thật dài bởi vì gió đêm lất phất, phiêu lãng giữa không trung. Bóng lưng gầy gò như vậy, làm cho người ta nhất thời không nhận được muốn chạy đến ôm y.

Có lẽ là do nghe được tiếng bước chân của bọn họ, thiếu niên yếu ớt xoay người, bất quá không có ngăn đầu, tựa như trên mặt đất có cái gì đặc biệt khiến y quan tâm.

“Kì Kì! Cô như thế nào lại dẫn bọn họ đi bên kia? Không phải cô thường nói, nơi nào càng đen thì càng khó đi sao?” Tiếng nói dễ nghe vang lên. Bất quá làm cho người ta cảm giác bình thản, trống rỗng, giống như là vọng lại từ một nơi rất xa.

Bất quá nghe được lời nói đó. Hồng Hàn vốn đã tức giận, bây giờ tiện thể bốc hỏa càng cao! Bất quá thực tế đang phải đứng trên địa bàn của người khác, không tiện phát tác, chỉ là hung hăng nhìn Dạ Kì!

“Véo

” một mũi phi tiêu, bay qua trước mặt Hồng Hàn!

“Đây là cảnh cáo!” thanh âm thản nhiên kia lần nữa vang lên, bất quá có thêm một ít sát khí.

“Khụ khụ!” Tiếng ho khan chính là người mang bọn họ tới đây, Dạ Kì.

Tiếng ho khan chẳng những đem tầm mắt Hồng Hàn tập trung đến trên cơ thể của cô ta, lại còn làm cho thiếu niên xinh đẹp kia chuyển dời tầm mắt.

Thiếu niên kia ngẩng đầu, làm cho người ta trước mắt sáng ngời, da dẻ trắng nõn, dưới ánh sáng trắng của ngọn đèn, càng có vẻ trắng đến khó tin.

Bất quá mũi cùng miệng xinh xắn, phối với làn da trắng, thoát nhìn nhưng lại hết sức hài hòa, hơn nữa lại hết sức tuyệt mỹ. Mặc dù không nhìn thấy hai con ngươi của y. Nhưng chỉ mới nhìn qua như vậy, mắt của y cũng không bị nhìn thấy!

Nhìn thấy thiếu niên ngẩng đầu lên, mặc dù bị mái tóc dài che phủ, Dạ Kì cũng biết y bây giờ đang nhìn mình.

Dạ Kì vươn tay, chỉ chỉ cánh cửa sau lưng thiếu niên, sau đó lại chỉ chỉ đến camera gắn trên cửa sổ.

Nhìn thấy động tác của Dạ Kì, cơ thể thiếu niên tỏ vẻ đã hiểu, hơi run một chút. Trong thời gian ngắn, nếu như không phải tầm mắt Hồng Tiêu luôn dính chặt lên người thiếu niên, phỏng chừng y cũng không thể nhìn thấy.

Không để cho hắn nghĩ ra thiếu niên tại sao lại run như vậy. Bọn họ liền nghe thấy tiếng có người mở cửa.

Mà cánh cửa cũng vang lên tiếng bị mở ra. Đứng ở đó là một người đàn ông khoảng hai mấy ba mươi tuổi. Một người mặc âu phục xanh lam, thoát nhìn đẹp trai bức người.

Bất quá

“Dạ Hoàng! Cậu có phải không cần có tay nữa!” Không hình tượng rống to lên.

Lại chạy đến trước mặt thiếu niên, vây chặt lấy y.

Kéo tay phải của thiếu niên, cau mày hỏi: “Không đau sao?” Nghĩ khí rất không tốt, hẳn là đang rất tức giận.

Thiếu niên nghi hoặc nhìn người đàn ông mới chạy tới.

Có lẽ là thấy được ánh mắt của thiếu niên, người kia thở dài. Lấy tay xoa bóp tay của thiếu niên, sau đó hỏi lần nữa: “Có cảm giác không thoải mái chỗ nào không?”

Nghe được người đàn ông nói, thiếu niên gật đầu. Thản nhiên nói: “Có một chút, như kim châm!” Loại ngữ khí thản nhiên như vậy, giống như người đang nói là ai khác, chẳng phải là đang nói về mình.

Trong lúc Hồng Tiêu vì những lời người đàn ông mới vào nói chuyện với nam hài mà đau lòng, lại vang lên một giọng nói thật nhỏ. “Ha ha! Chú xe, y ngay cả đau cũng không biết?”

Không cần phải nói, cái kiểu như thế này, lại có can đảm nói trong lúc này cũng có thể là Hồng Hàn kia.

Xem đi, gã vừa nói xong, liền bị ba người nhìn chằm chằm.

Ha ha? Mi hỏi ba người ở đâu ra? Cái này hử, đương nhiên chính là Hồng Tiêu, Dạ Kì còn có người đàn ông kia.

Tại sao không có thiếu niên?

Cái này hử!!! Y không cần, ôi chao

nói chính xác là, là bởi vì y cảm thấy Hồng Hàn nói này nọ cũng chẳng mang theo ý nghĩa gì, cho nên y không để ở trong lòng.

“Hong Hàn tiên sinh! Nếu như anh hi vọng Dạ Tường có thể có thêm thời gian bên cạnh anh, như vậy xin mời anh quản lí cái miệng của mình cho tốt!” Lời nói của Dạ Kỳ vang lên bên tai của Hồng Hàn.

“Hả!” Hồng Hàn lại càng hoảng sợ. Bởi vì gã hoàn toàn không biết, Dạ Kỳ từ lúc nào đã đi đến bên cạnh người gã.

“Hừ!” Dạ Kỳ hừ một tiếng đã đi đến trước mặt Hồng Tiêu, “Hi vọng ông có thể quản lí gã tốt một chút!” Nói chuyện không hề nể mặt một chút nào.

“Dạ Hoa! Tường như thế nào không có tới?” Cái thanh âm thản nhiên kia lại vang lên.

6. Chương 6

11 Sao xinh

“Dạ Hoàng!!! Đó không phải là chuyện cậu cần quan tâm!” Người đàn ông quát lớn.

“Dạ Kỳ chính là nói như vậy mà!” Không để ý tới người đàn ông đang phát điên, sau khi bỏ lại một câu nói, liền đi đến ghế salon duy nhất trong phòng ngồi xuống.

Bất quá, rất thành công đem ánh mắt của gã đàn ông dời đi rồi: “Dạ Kỳ!!! Cô như thế nào lại dạy cậu ta như vậy!!!”

Dạ Kỳ xoay người mắt trợn trắng, nhìn người bên kia đã ngồi ngay ngắn, vắn cúi đầu, hình như nhìn tay phải của thiếu niên, “Tiểu tổ tông của tôi! Cậu không nên đem mọi vấn đề vứt cho tôi, mệt chết! Không sai, tôi đúng là dạy cậu, điều đầu tiên khi quan tâm đến người khác, chính là muốn biết người đó đang làm cái gì! Nhưng mà cũng phải phân biệt thời gian cùng hoàn cảnh chứ!” Thời khắc mấu chốt, phải phân biệt thật rõ ràng! Nếu không bản thân chết như thế nào cũng không biết!

Thật ra thật sự không thể trách Dạ Kỳ, Dạ Hoàng từ nhỏ đã bị Dạ Ảnh dạy thành một người không có tình cảm, Dạ Hoàng không biết cái gì gọi là đau, cái gì gọi là yêu, càng không biết quan tâm là cái gì, chăm sóc là cái gì.

Dùng lời Dạ Kỳ chính là Dạ Hoàng là một người máy, chỉ biết làm việc như máy. Không có tình cảm.

Cho nên sau khi Dạ Hoàng nhận thức Dạ Kỳ, cùng người đàn ông này – bác sĩ của Dạ Ảnh – Dạ Hoa, Dạ Hoàng mới biết được mình chính là một kẻ kì quái. Cũng may không lâu sau Dạ Ảnh chết. Dạ Hoàng tiếp nhận vị trí chủ nhân của Dạ Ảnh.

Mà Dạ Kỳ cùng Dạ Hoa bắt đầu cải tạo Dạ Hoàng. Nhưng mà thói quen mười mấy năm không thể trị tận gốc một sớm một chiều, cho nên Hồng Tiêu Hồng Hàn có thể nhìn thấy được biểu hiện kì quái của y.

“Hai vị muốn gặp tôi?” Một câu hỏi cất lên, cất đứng suy nghĩ của Hồng Hàn, cũng sắp rồi, mà phải nói là đang nổi bão không thôi – Dạ Hoa.

“Đúng vậy, chủ nhân!” Không có khẩu khí oán hận như lúc này, tựa như người vừa mới nói không phải là Dạ Kỳ! “Vị này là Hồng Tiêu, chủ nhân của Hồng thị, vị này là Hồng Hàn, thủ lĩnh của Hồng thị ám bộ!”

Dạ Hoàng bên kia gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ rõ.

“Hồng Tiêu tiên sinh, vị này chính là chủ nhân của Dạ Ảnh chúng tôi – Dạ Hoàng.” Chỉ chỉ Dạ Hoàng, sau đó chuyển sang người đàn ông kia, “Vị này chính là bác sĩ của Dạ Ảnh – Dạ Hoa!”

“Có chuyện gì cần chúng tôi làm?” Là làm, không phải hỗ trợ, là bởi vì một đường tìm đến Dạ Ảnh, đều là chuyện người khác không thể hoàn thành được.

“Chủ nhân, người chủ nhân muốn đã mang đến rồi!” Không đợi Dạ Kỳ xen vào, liền có một người xuất hiện trước mặt bọn họ. Điều này làm cho Hồng Tiêu cùng Hồng Hàn vô cùng kinh ngạc.

Hai người bọn họ có thể nói thân thủ rất tốt. Nhưng mà người này thế nhưng lại có thể vô thanh vô thức xuất hiện, không để cho hai người bọn họ phát hiện.

“Kì Kì! Cô có thể cho hai người bọn họ đi xuống dưới chờ đi! Có chuyện gì, cứ để lát nữa!” Dạ Hoàng phân phó.

“Cũng được!” Nói xong Dạ Kì đi tới trước mặt hai người bọn họ, làm ra cử chỉ xin mời. “Xin mời đi theo tôi!”

Hai người Hồng Tiêu đi theo Dạ Kì đến một cái phòng, phòng này chính là phòng của Dạ Hoa lúc này mới xuất hiện, trong phòng này có một mặt là vách kính, bất quá đây chính là loại kính hai mặt từ phía bên này có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài nhìn vào thì không thấy gì bên trong, cho nên bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện trong phòng mà bọn họ vừa mới đứng lúc này.

Có lẽ chính là ở chỗ này, Dạ Hoa nhìn thấy Dạ Hoàng sử dụng phi tiêu, liền vọt ra! Bất quá, tốc độ của Dạ Hoa cũng rất nhanh. Từ nơi này đến cái phòng kia, phải đi qua ba tầng lầu. Gã thể nhưng chỉ tốn mất mười giây! Đã vậy còn phải mở cửa, y nhảy xuống sao?

Bất quá bọn họ đoán cũng được tám chín phần rồi, Dạ Hoa đúng là nhảy xuống dưới, nhảy xuống từng tầng một. Cái này chủ yếu là muốn ngăn chặn Dạ Hoàng, làm cho Dạ Hoa thường phải rèn luyện như vậy.

Hồng Tiêu chậm rãi đến trước cửa sổ, nhìn qua vách kính nhìn xuống nhất cử nhất động bên dưới.

“Ở chỗ này có thể đem mọi ngõ ngách phía dưới nhìn thật rõ! Có phải tôi xếp đặt rất hoàn mỹ không?”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói không giống như trước, cũng không làm cho hắn bị dọa. Bởi vì chuyện như vậy có kinh nghiệm vài lần cũng sẽ trở thành thói quen, có phải không?

“Y biết không?” Mặc danh kì diệu hỏi một câu, bất quá Dạ Kì biết hắn đang nói cái gì!

“Chúng tôi chưa nói cho cậu ta, về phần cậu ta có biết hay không chúng tôi cũng không biết! Dù sao chúng tôi cũng chỉ mới ở với cậu ta ba năm, khi đó cậu ta là một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu, bất quá qua ba năm, chúng tôi cũng không làm được gì nhiều, lại bị ông già kia bẻ cong, ba năm những gì chúng tôi làm được cực kì nhỏ bé. Chúng tôi cũng hi vọng cậu ta có thể như một người bình thường, may mắn duy nhất của chúng tôi chính là cậu ta cũng ý thức được điều này.”

“Cái này có thể nhìn thấy! Còn nữa, thật cảm ơn!” Con của mình, tự mình cảm nhận được những gì tốt đẹp nhất mà nó cần có được bị phá hủy, Hồng Tiêu thật là tức giận, bất quá may mắn chính là kinh nghiệm cuộc sống làm cho hắn không bao giờ biểu hiện ra ngoài mặt, lúc này không ai biết, hắn rất tức giận.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Hồng Hàn nhàm chán ngồi trên ghế salon, nhìn hai người này đánh thuốc mê, gã cũng thức thời không hỏi nữa, thế giới này chính là như vậy, cần biết, mi nhất định sẽ biết, nhưng cái gì không nên biết, mi ngàn vạn lần đừng nên đi thám thính, đặc biệt là trong cái tổ chức Dạ Ảnh này, nhất là những thành viên ở trong đó, Hồng Hàn nhớ lại những gì Dạ Tường nói với gã. Trước chuyến đi này, Dạ Tường còn dặn dò gã không nên để ý những chuyện ở đây.

Mặc dù Hồng Hàn bảo được rồi, nhưng mà không nhịn được, dù sao lát nữa, gã nhất định sẽ biết thôi. Trực giác của gã nói như vậy, mà trực giác của gã lúc nào cũng rất chính xác.

Phía dưới lúc này có thêm hai gã đàn ông trung niên, kì quá là bọn họ không mặc quần áo đặc trưng như của Dạ Ảnh – y phụ màu đen, mà là thoạt nhìn rất nhân nhã.

“Bọn họ muốn tự do, ha ha, thật là lũ ngu, chủ nhân có chỗ nào không tốt chứ! Không phải chỉ nhỏ hơn so với bọn họ sao! Hừ, bất quá muốn tự do, cũng không phải là chuyện đơn giản.” Dạ Kì bên cạnh một lần nữa mở miệng.

“Hả! Có trò hay xem sao! Tôi nghe nói, muốn thoát li khỏi Dạ Ảnh, thì phải đánh thắng chủ nhân của các người! Chính là muốn đánh nhau với đứa nhỏ kia sao?” Nghe thấy Dạ Kì nói, Hồng Hàn liền vươn vai đứng dậy. Đứng bên cạnh bọn họ, bộ dáng hứng thú giống như đang chờ xem kịch hay, nhìn tình huống ở bên dưới.

Hình như hai người kia nói vài câu với Dạ Hoàng, hai người nó không biết từ chỗ nào rút dao ra, cùng tấn công Dạ Hoàng. Dạ Hoa đứng ở bên cạnh, lạnh mắt nhìn hai kẻ đó, cười một chút, hình như là đang cười nhạo bọn họ.

Nhưng mà có người ở đây không nghĩ như vậy.

Mặc dù hẳn rất rõ ràng, năng lực của Dạ Hoằng nhất định rất cao, nhưng mà hai người này cũng không hề yếu, nói cho chính xác, từng nghe Hồng Hàn nói lúc trước, hẳn có thể khẳng định, có thể làm người đứng trong hàng ngũ của Dạ Ảnh, năng lực sẽ không thấp, cũng rất rõ ràng so với mình còn tốt hơn, nhưng mà Dạ Hoằng không có di chuyển, đây không phải mất đi tiên cơ, là điều tối kỵ trong đánh nhau. Hồng Tiêu lo lắng nhìn một màn bên dưới.

Hồng Hàn lại hoàn toàn ôm thái độ xem hài kịch, mặc dù tiếc hận cho đứa trẻ rất đẹp kia, nhưng mà có thể nhìn thấy chỉ nhân của Dạ Ảnh chiến bại, đó chẳng phải là chuyện vạn năm một thuở sao. Hồng Hàn sở dĩ khẳng định Dạ Hoằng sẽ thất bại, bởi vì khi đó Hồng Hàn cũng là người học võ, dù chỉ là một người chống một người, Hồng Hàn cũng không thể chiến thắng hai kẻ kia, càng huống chi hai kẻ đó cùng xông lên, đứa trẻ kia vẫn còn rất nhỏ, không có cơ hội chiến thắng hai kẻ có kinh nghiệm thực chiến như vậy.

Mà Dạ Kỳ bây giờ cũng giống Dạ Hoa, cười lạnh nhìn nhất cử nhất động phía dưới, hai người bọn họ là người hiểu rõ năng lực của Dạ Hoằng nhất, người như vậy, Dạ Hoằng sẽ không để vào trong mắt! Cho dù hiện tại có nhiều hơn gấp mười lần Dạ Hoằng vẫn có thể dễ dàng đối phó,

Đúng là người mà bọn Dạ Kỳ biết được, Dạ Hoằng không hề nương tay. Sử dụng thủ pháp đối phó với địch nhân như trước — đột nhiên lắc mình, đi tới phía sau một người trong bọn họ, tốc độ cực nhanh, nhân tiện ngay cả bọn họ đứng ở đây nhìn cũng không thấy rõ là ra tay như thế nào.

Nhưng giây tiếp theo, người kia liền ngã xuống, cơ hồ là cùng lúc, với những người đang quan sát ở trên chính là đồng thời, Dạ Hoằng liền phóng tới phía sau của kẻ còn lại, cũng giống như người trước, theo đó mà ngã xuống.

mà lúc này, phía trước cổ những kẻ đó mới xuất hiện vết máu. Bởi vì tốc độ của Dạ Hoằng quá nhanh, máu căn bản là chảy xuống không có kịp.

“Nhanh như vậy mà chết rồi?” Nhìn thấy những kẻ đó vẫn không nhúc nhích, Hồng Tiêu không nghĩ ra, bởi vì cho dù bị cắt đứt mạch máu, cũng không thể lập tức chết được!

Nhún nhún vai chấp rãi nói: “Ha ha! Cái này ông không hiểu được đâu! Chủ nhân sau khi đem cổ bọn họ cắt đứt, đã bỏ thêm một phát, tránh cho một lần không giết được kẻ đó, mặc dù tỉ lệ đó cũng không cao!”

“Oa! Chủ nhân của các người quả thật đúng là tàn nhẫn không phải bình thường! Mọi người đã chết, còn muốn bổ thêm một dao!” Hồng Hàn nhàn nhạt nói.

“Bọn họ đang lên!” Hồng Tiêu rất không hài lòng với những gì Hồng Hàn nói, bắt quá nhìn thấy hai người Dạ Hoằng không có ở đây, nhắc nhở bọn họ, chính mình đi đến ghế salon ngồi xuống trước.

Hai người kia cũng đi theo Hồng Tiêu ngồi lên ghế salon.

“Chờ có lâu không!” Dạ Hoa đi tới trước mặt bọn họ, đưa tay đem ấm trà rót ra “Xin mời!” Thuận tiện còn trừng mắt liếc Dạ Kỳ.

Nhìn thấy ánh mắt của Dạ Hoa, Dạ Kỳ cũng chỉ nhún nhún vai như không có gì. Một bộ là ta không muốn uống trà, Dạ Hoa mi có thể làm gì được ta.

Dạ Hoa cũng không đủ nhẫn nại lắc lắc đầu [Nha đầu này cũng chỉ có thiếu chủ mới có thể trị được]

“Chủ nhân của các người đâu?” Hồng Hàn không thấy Dạ Hoằng đi vào, gã với Hồng Tiêu giống nhau này giờ đều nhìn ra cửa, nhưng mà chỉ thấy Dạ Hoa đi vào, cũng không thấy Dạ Hoằng.

“Úi! Các người không thấy???” Dạ Kỳ lấy tay chỉ chỉ vào cửa sổ.

Ở đó có một người đang đứng, toàn thân quần trong y phục màu đen, dưới ngọn đèn tỏa sáng trước cửa sổ thoát nhìn có thể thấy được ngay. Nhưng bởi vì ánh sáng rất mạnh, làm cho người đứng ở đó chặn lại, cũng không để cho Hồng Hàn cùng Hồng Tiêu phát hiện.

“A

~ Cậu đến đây lúc nào

” Hồng Hàn rất không để ý hình tượng hét to, giống như là nhìn thấy quỷ.

Cũng không thể trách Hồng Hàn, cho dù trước kia có nghe đồn qua Dạ Hoằng này có bao nhiêu lợi hại, nhưng mà cũng chỉ là nghe nói, bây giờ tận mắt nhìn thấy thì mức độ kích động không cần phải bàn tới.

“Ha ha

Chủ nhân vào đây trước tôi mà!” Dạ Hoa tốt bụng giải thích.

Bất quá không giải thích thì không sao, giải thích rồi ngược lại làm trong lòng người là lạ.

Vốn Hồng Hàn còn đang nghĩ, hẳn là cùng vào với Dạ Hoa, Dạ Hoa chặn mắt tầm mắt của gã, nhưng mà bây giờ ~~ [ai

thật là nên trở về chăm chỉ rèn luyện rồi]

“Các người không phải có chuyện sao?” thanh âm dễ nghe kia vang lên, nhắc nhở những người ở đây không nên lãng phí thời gian.

7. Chương 7

13 Sao xinh

“Các người không phải có chuyện sao?” thanh âm dễ nghe kia vang lên, nhắc nhở những người ở đây không nên lãng phí thời gian.

“Đúng vậy! Chủ nhân!” Dạ Kỳ đứng lên chỉ vào Hồng Tiêu nói, “Vị này chính là chủ nhân của Hồng thị – Hồng Tiêu!” Dừng lại vài giây Dạ Kỳ mở miệng: “Cũng chính là cha của cậu!” Câu nói cuối cùng nói ra thật chậm, giống như còn đang đấu tranh tư tưởng, giống như là có nên nói ra hay không.

“Cái gì! Chú em, chú hóa ra lại là cha của cậu ta?” Hồng Hàn kích động chỉ vào Dạ Hoằng kêu to.

Trái ngược với phản ứng của Hồng Hàn, Dạ Hoằng bên này hoàn toàn có thể nói chính là một người côi trên. Dạ Hoằng đối với những gì Dạ Kỳ nói chỉ nhẹ nhàng “Ờ” một tiếng. Nhưng là bị cái giọng to đùng kia của Hồng Hàn lấp lút mất rồi. Nếu không phải thính lực của bọn họ tốt, ta nghĩ căn bản cũng chẳng có ai nghe được.

“Trời ạ! Tôi nói, chủ nhân thân ái của tôi, phản ứng của cậu chỉ là ờ sao?” Dạ Kỳ bộ dáng muốn hồng rồi nhìn Dạ Hoằng.

Người kia xoay lại, ngẩng đầu nhìn Dạ Kỳ. Lúc này mọi người hoàn toàn có thể thấy rõ được hai mắt của người kia. Hai con mắt đen như nhung. Thật to, hình như sáng lên. Hai con mắt to hiện ra trên khuôn mặt thanh tú chẳng hề đột ngột, ngược lại còn rất xinh đẹp, chỉ là hơi mang vẻ nữ tính. Bất quá trên gương mặt đó cũng không có bất kì biểu cảm gì.

“Ồi chào

ai

” Thở dài thật sâu. “Cậu????”

Dạ Kỳ mới vừa mở miệng, Hồng Tiêu ý bảo ngừng lại.

Hồng Tiêu đi tới trước mặt Dạ Hoằng, nhìn thẳng vào hai mắt y. Chạm rãi vươn tay, chạm vào gương mặt của Dạ Hoằng. Chạm rãi mở miệng: “Xin lỗi, trẻ như vậy mới tìm con, có thể cho cha bù đắp những thiệt thòi trước kia không?” Âm thanh rất thất, tốc độ rất chậm, nhưng mà làm cho người ta rất an tâm.

Dạ Hoằng rất chán ghét bị người khác chạm vào, nhưng mà người này thì không giống như vậy, ánh mắt của ông ta rất thâm thúy, làm cho y rất an tâm. Không giống như những người trước đó, ánh mắt rất dơ bẩn. Giọng nói của ông ta cũng rất ôn hòa, là cho Dạ Hoằng muốn đến gần, muốn thân cận. Tay rất ấm áp, không muốn rời đi.

“Thiệt thòi? Ông thiếu tôi cái gì?” Tay đặt lên tay người kia, bản năng thừa dịp hoạt động..

Tuy không hoàn toàn nắm lấy cổ họng người kia. Bất quá không mở miệng nói tiếp.

“Cuộc sống của một người bình thường! Một gia đình ấm áp! Một cuộc sống hạnh phúc!” Có chút cười nhìn y.

“Bất bình thường? Không ấm áp? Không hạnh phúc?” Vì cái gì người kia lại nói như vậy? Không phải cũng chỉ là nhà sao? Kéo bàn tay trên mặt ra. Bỏ qua cho Hồng Tiêu, hung hăng hình Dạ Kì đang há miệng bên kia.

Dạ Kì bị nhìn chăm chăm lắc đầu: “Tôi cái gì cũng chưa từng nói!”

Hồng Tiêu đi tới bên cạnh Dạ Hoàng, nói: “Cô ấy quả thật là cái gì cũng không nói với cha, bất quá bất luận ai cũng có thể nhìn thấy được toàn bộ cuộc sống của con.”

Dạ Hoàng xoay người, nhìn người đàn ông đang nói chuyện, trong ánh mắt của người đó lộ vẻ xin lỗi cùng nhu tình. Dạ Hoàng đã từng nhìn thấy loại ánh mắt này, có một lần y đi xử lý một gã sát thủ phản bội trong tổ chức, tay sát thủ kia trước khi chết cũng nhìn người yêu gã bằng ánh mắt này. Mà sau sát thủ kia, người yêu của gã cũng tự sát theo.

Y không biết loại ánh mắt này đại biểu cho cái gì, nhưng mà trực giác nói với y, người đàn ông này có thể tin tưởng.

“Theo cha về nhà được không?” Hồng Tiêu nhìn thấy ánh mắt Dạ Hoàng không hề sắc bén hỏi.

“Về nhà.”

“Ừ! Trở về căn nhà mà con nên có!” Hồng Tiêu nói cường điệu.

Dạ Hoàng quay đầu cau mày tự hỏi. Hai người Dạ Kì biết, khi Dạ Hoàng cau mày, chứng tỏ vấn đề này rất phiền toái.

“Chủ nhân! Cậu tiện thể trở về với Hồng tiên sinh đi! Ở đây có chúng tôi!” Dạ Kì cũng hiểu rõ, Dạ Hoàng chính là không bỏ được những chuyện ở đây.

“Đúng vậy! Cơ thể cậu cũng cần nghỉ ngơi một thời gian! Gần đây mưa nhiều, nếu như không nghỉ ngơi tốt, thánh thể của cậu cũng sẽ chịu không nổi đâu!” Dạ Hoa cũng đã mở miệng.

“Cơ thể của con tôi có vấn đề gì sao?”

“Cái đó và tôi đi hay không có quan hệ sao?”

Hai người đồng thời mở miệng hỏi Dạ Hoa, bất quá nội dung khác xa nhau mười tám ngàn km.

Bởi vì một câu của chủ nhân, một là của người đối với gã mà nói cũng chẳng phải là người quan trọng gì. Cho nên Dạ Hoa lựa chọn trả lời câu hỏi.

“Tiểu chủ nhân thân ái của tôi, thân là bác sĩ riêng của cậu, tôi rất rõ cậu ở chỗ này mà nghỉ ngơi, cậu sẽ không có khả năng nghỉ ngơi hoàn toàn! Mặc dù tôi không phản đối việc phải vận động một chút, nhưng tôi nghĩ cậu ở chỗ này thật không phù hợp!” Đối với những việc trước đây của tiểu chủ nhân, Dạ Hoa phi thường lo lắng, Dạ Hoàng không dưới một lần không để ý đến nhắc nhở của gã, thường thường làm những chuyện nguy hiểm, Dạ Hoa không có khả năng lúc nào cũng chăm chăm theo dõi Dạ Hoàng, hơn nữa Dạ Hoàng cũng có khi dưới tình huống mình không chú ý mà lén trốn đi.

“Đúng vậy đó! Chủ nhân, gần đây thời tiết không tốt lắm, cậu phải nghỉ ngơi thật tốt vào, mới có thể có thể lực tốt nha! Cứ quyết định như vậy đi!” Vừa nói vừa hỏi Dạ Hoàng đi ra khỏi phòng, lại còn để lại một câu “Chúng tôi đi chuẩn bị quần áo, lát nữa gặp lại dưới lầu ~!”

“Dạ Hoa tiên sinh! Hoàng nó bị làm sao?” Hồng Tiêu nhìn Dạ Hoa, hi vọng gã có thể cho mình biết Dạ Hoàng rốt cuộc bị làm sao?”

“Cậu ta?” Nhìn thoáng qua Hồng Tiêu, cười cười ngồi vào ghế salon, hộp ngum trà. “Cậu ta khi còn nhỏ, tay của cậu ta bị gãy nát, cơ thể cùng thần kinh đều phải trải qua chữa trị, mặc dù vết thương bây giờ không còn nhìn thấy nữa, nhưng mà không thể dùng sức quá mạnh.” Nói tới đây, Dạ Hoa ngừng lại một chút, nhìn ánh mắt bọn họ.

Không ngoài dự đoán của gã, ánh mắt Hồng Tiêu tràn đầy áy náy cùng vẻ mặt kinh ngạc của Hồng Hàn.

Cười khê một chút, Dạ Hoa tiếp tục nói: “Còn có lúc chủ nhân 5 tuổi, bị ngâm trong nước mười ngày, làm cho chủ nhân bị phong thấp nghiêm trọng, đại khái vào những ngày ẩm ướt sẽ rất đau, nhưng mà bởi vì chủ nhân không có ý thức với sự đau đớn, cho nên cũng không có chữa trị tận gốc, mãi cho đến thời gian trước lúc tôi làm kiểm tra toàn thân với cậu ta mới phát hiện được. Bây giờ chữa trị đã chậm rồi!”

“Không có cảm giác đau? Đây là ý gì?” Hồng Tiêu đưa ra nghi vấn của mình

“Tôi đã làm kiểm tra, hệ thống thần kinh của cậu ấy không có vấn đề gì! Nhưng mà đau đớn đối với cậu ta mà nói, chính là không có phản ứng, tôi nghĩ hẳn là bị mất cảm giác trong ý thức!” Dạ Hoa cũng nói rõ là mặc kệ dùng biện pháp gì, Dạ Hoàng cũng sẽ không kêu đau, cho dù hỏi y, Dạ Hoàng nhiều nhất cũng chỉ nói là có chút không thích.

“Như vậy à! Tôi hiểu rồi! Nó lúc nhỏ vượt qua như thế nào chứ?” Áo nào nhìn hai tay của mình.

Hồng Hàn không có ý tứ mở miệng, dù sao bản thân cũng không có cách nào tìm được đứa trẻ này, mới làm cho nó bị nhiều khổ sở như vậy.

Bất quá cái này cũng không thể hoàn toàn trách tội Hồng Hàn, dù sao tổ chức Dạ Ảnh này cũng không để cho người ngoài có thể tùy tiện dò xét tình huống bên trong.

Hồng Tiêu cũng biết như vậy, cho nên hoàn toàn không có trách cứ Hồng Hàn.

“Được rồi, chúng ta xuống dưới trước đi! Đừng để cho bọn họ chờ.” Dạ Hoa đề nghị.

“Ừ!” Gật đầu đồng ý với Dạ Hoa, Hồng Tiêu đứng lên.

Nhìn thấy động tác của Hồng Tiêu, Hồng Hàn cũng đứng lên, hai người đi theo Dạ Hoa, chậm rãi đi xuống phía dưới.

Dọc đường đi Hồng Hàn oán giận không ngừng, bởi vì gã nhìn ra bên ngoài cửa kính. Rõ ràng là ngay trong nội thành, hết lần này tới lần khác Dạ Kỳ kia để cho bọn họ đến cái khu công nghiệp này, rồi lại vòng ngược vào trong nội thành. Làm hại chân gã lúc này vẫn còn đau. Bọn họ mới đến không bao lâu, Bây giờ nhớ lại mấy tiếng trước. Bọn họ cứ thế từ trong đó đi một lúc đã về, là nên nói đây là con đường này làm ra để dễ đào tẩu, hay là bởi vì con đường vốn là thẳng tắp mới nhanh như vậy, hóa ra phải ngồi xe bốn mươi mấy phút lại có thể nhanh như vậy.

“Ha ha! Các người cũng đừng trách Dạ Kỳ, đây chính là qui định, nếu như không phải người quan trọng trong tổ chức, không thể đi vào từ cửa chính. Các người ngay cả chẳng phải người bên trong tổ chức, đáng lẽ là chẳng thể đi vào bất kì chỗ nào!” Dạ Hoa cười trêu ghẹo.

“Vây vậy giờ chúng tôi có thể đi bằng cửa chính rồi!” Hồng Tiêu tìm được sơ hở trong lời Dạ Hoa.

“Ha ha! Ông bây giờ chính là cha của chủ nhân chúng tôi, như vậy chúng tôi đương nhiên không thể bạc đãi ông rồi! Tôi nghĩ Hồng Hàn biết Dạ Ảnh chúng tôi phi thường bảo hộ mà!” Dạ Ảnh vốn là một tổ chức kì quái, chỉ cần mi không phạm vào những nguyên tắc của Dạ Ảnh, như vậy Dạ Ảnh sẽ che chở mi cả đời.

“Cái này chính xác!” Hồng Hàn rầu rĩ nói. Phải biết rằng một khi gã cùng Dạ Tường cãi nhau, Dạ Tường bỏ chạy trở về đây, Dạ Ảnh cũng chẳng chừa mặt mũi cho gã, không nói cho gã biết tình huống của Dạ Tường. Trừ phi Dạ Tường hết giận mới thôi.

“Ha ha!” Nhìn thấy vẻ mặt này của Hồng Hàn, Hồng Tiêu đại khái cũng đoán được ở phương diện này gã cũng ăn không ít đau khổ.

“Được rồi chúng ta ở chỗ này chờ bọn họ!” Tới cửa đại sảnh, Dạ Hoa nói.

“Chỗ này của các người thật kì quái! Không có thang máy sao?” Hồng Hàn tò mò hỏi, bọn họ đúng là đã đi bộ xuống hai mươi mấy tầng lầu.

“Đương nhiên là có!” Dạ Hoa nhìn Hồng Hàn giống như đang nhìn vật chết.

“Vây tại sao không đi thang máy! Hết lần này đến lần khác đều là đi bộ!”

“Oh! Bởi vì tôi vốn là bác sĩ mà! Mỗi ngày ở trong phòng làm việc chữa bệnh hết người này tới người kia, rất ít khi có thời gian rèn luyện thân thể. Nói đại khái là khi nào không gặp tôi đều không có sử dụng thang máy!” Cười giải thích.

“Ha ha! Không ngờ Dạ Hoa tiên sinh lại yêu thích vận động như vậy!” Hồng Tiêu mở miệng ngăn Hồng Hàn. Hắn biết Hồng Hàn bây giờ mở miệng tuyệt đối chẳng phải lời gì hay ho.

Cảm ơn đã khích lệ! Dạ Hoa rành mạch từng câu nói trước hai người cũng không tốt lắm, nhưng mà muốn đem người mình quan tâm nhất giao cho bọn họ chiếu cố, trong lòng hết sức không thoải mái, đương nhiên muốn chinh cả hai người để bớt giận.

Hơn nữa gã cảm giác được, Dạ Kỳ lúc trước làm như vậy, cũng xuất phát từ lý do tương tự.

“Ha ha! Các người nhanh thật!”

Tiếng nói cất lên, liền nhìn thấy Dạ Kỳ mang theo một cái túi nhỏ, đi theo phía sau chính là Dạ Hoằng.

Dạ Kỳ đi tới bên người Hồng Hàn, lấy cái túi trên người giao cho gã, nói: “Đây đều là quần áo của chủ nhân, anh giữ lấy!”

“Được rồi, hai chúng tôi tiến đến đây thôi.” Dạ Hoa mở miệng cáo biệt.

“Chúng tôi như thế nào trở về, xe cũng

ở chỗ này!” Nói được một nửa, Hồng Hàn đã nhìn thấy chiếc xe đáng ra phải ở bãi giữ xe ngoài khu công nghiệp, bây giờ đang dừng ở cửa lớn.

“Ha ha! Người của chúng tôi ngay cả một chiếc xe cũng không đưa đến, làm sao có thể cho các người một cái công đạo chứ?” Dạ Kỳ trêu chọc nói.

“Được rồi được rồi! Các người đi nhanh đi!” Dem Dạ Hoằng đẩy lên xe, nhìn Hồng Tiêu cũng ngồi lên sau đó. Hồng Hàn vào ghế tài xế ngồi. Dạ Kỳ lại mở miệng: “Tiểu tổ tông! Cậu phải nhớ những gì tôi nói đó! Có việc gì thì gọi tôi! Tôi lúc nào cũng có mặt!”

“Ừ!” Người kia nhẹ giọng trả lời, bất quá Dạ Kỳ nghe được là tốt rồi. “Được rồi, Hồng Hàn, anh có thể chạy xe đi!”

Hồng Hàn gật đầu, đem xe chạy đi.

Nhìn chiếc xe xa dần, Dạ Kỳ xoa xoa giọt nước trên khóe mắt, nói: “Chủ nhân sẽ hạnh phúc sao?”

Dạ Hoa cũng nhìn theo chiếc xe đó, chậm rãi nói: “Sẽ mà! Đã đi được một bước, cũng sẽ đi được bước thứ hai. Tin tưởng cậu ấy!” Nói xong, Dạ Hoa đưa tay kéo Dạ Kỳ vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc nữa! Như thế này bị người khác nhìn thấy sao!”

“Nhìn thì cứ nhìn đi!” Vùng vẫy thoát khỏi lòng Dạ Hoa, trừng mắt liếc gã một cái “Cảm cáo anh, đừng nên làm ra hành động như vậy một lần nữa!” Xoay người đi vào trong.

8. Chương 8

12 Sao xanh

“Tối rồi! Tiêu tôi không quấy rầy hai người!” Hồng Hàn chạy xe nhưng lại là người đầu tiên ra khỏi xe.

Bây giờ cũng đã hai giờ sáng, bên giờ trên đường trở về cũng rất vắng vẻ, xe cộ lúc này lại càng thưa thớt hơn, đoạn đường trở về này của hai người bọn họ, cũng không nhìn thấy một chiếc xe nào khác cho nên Hồng Hàn phát huy tối đa khả năng đua xe của gã, kết thúc lộ trình đáng lẽ phải kéo dài bốn mươi phút.

Xe dừng lại, bởi vì rất mệt, Dạ Hoằng ở trong lòng Hồng Tiêu ngủ một hồi cũng ngồi dậy.

Hành vi đó làm cho Hồng Hàn hoài nghi y có thật là ngủ hay không. Bất quá bây giờ gã cũng không quan tâm cái này, bây giờ gã chỉ muốn trở về kể khổ với người thân ái thôi, chỉ một buổi tối nhưng đã làm cho gã hiểu chân chính thế nào là lực lượng của Dạ Ảnh a.

Dạ Hoàng đi theo Hồng Tiêu vào cửa lớn biệt thự Hồng Tiêu, đèn lầu một chưa tắt, mà rất nhanh, bên trong liền có một người khoảng 50 tuổi chạy ra nghênh đón.

“Thiếu gia, cậu đã trở về!” Vừa thấy thiếu gia trở về, Hồng Phúc liền chạy ra đón, nhìn thấy người phía sau thiếu gia, chỉ hơi thoáng lặng đi một chút, tốc độ rất nhanh, nếu như Dạ Hoàng không phải là kẻ ăn cơm trên lưỡi dao, có thể cũng chẳng cách nào phát hiện ra.

Bất quá bởi vì thiếu gia của lão cũng thường dẫn người về, cho nên cũng không hỏi cái gì.

“Chú Phúc, chú đem cái túi trên xe đem vào phòng tôi đi, sau đó cũng đi nghỉ đi!”

“Vâng ạ!” Sau đó Hồng Phúc tiện thể rời đi.

“Hoàng Nhi!” Hồng Tiêu xoay người nói với Dạ Hoàng.

“Hoàng Nhi!” Không có động tĩnh

Bất quá Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng không có ý định xưng hô như thế này “Không thể gọi con như vậy sao?” Hồng Tiêu hỏi.

“Không.” Vẫn thản nhiên như cũ. Nghe ra không có bất kì biểu cảm gì.

“Đi thôi! Chúng ta đi vào trước!” Vươn tay, nhìn Dạ Hoàng.

Nhìn bàn tay trước mặt, Dạ Hoàng liếc mắt nhìn Hồng Tiêu, sau đó lướt qua hắn đi vào trong trước.

Nhìn bàn tay bị người kia bỏ qua, bất đắc dĩ nhún nhún vai, cũng chậm chậm đi vào phía sau.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Dạ Hoàng ngồi trên ghế salon. Đầu dựa vào thành ghế, mái tóc thật dài như cũ che khuất đôi mắt xinh đẹp. Bất quá Hồng Tiêu biết, Dạ Hoàng đang ngủ.

Đi qua đó, ngồi bên cạnh người đứa con, thấp giọng hỏi, “Mệt à? Lên trên ngủ đi!”

Cảm giác được Dạ Hoàng mở ra hai mắt nhìn mình. Hồng Tiêu bổ sung thêm: “Hôm nay có gì chúng ta ngủ với nhau, chú Phúc già rồi, trẻ thế này cũng không nên làm phiền ông ấy. Có thể không?”

“”Đẫn đường!” Nói xong đứng lên trước.

“Được rồi được rồi ~~ bất quá Hoàng Nhi à! Đây là thái độ dùng để nói chuyện với cha sao?” Vội bước nhanh lên bắt được tay của Dạ Hoàng.

Giống như phản xạ có điều kiện, Dạ Hoàng xoay người đâm một dao về hướng Hồng Tiêu.

Thả tay ra, nghiêng người, cả hai đồng thời thực hiện cùng một lúc, hoàn hảo lúc trước đã nghĩ đến Dạ Hoàng sẽ phản ứng như thế nào, sớm đã có chuẩn bị, nếu không lần này nhất định sẽ không dễ như vậy.

“Cha nói Hoàng Nhi à, bất quá câu đó cha đã nói rồi, con cứ như vậy, đây là thái độ đối với cha sao?” Đứng lại nhìn Dạ Hoàng,

“????? Phòng ở chỗ nào.” Cúi đầu, không hề nhìn tới Hồng Tiêu.

“Con phải nói, cảm phiền cha!” Lấy tay nâng cằm đứa con lên, để cho nó có thể nhìn mình, cho dù cách một lớp tóc thật dày.

“Cảm phiền cha.” Lờ thản nhiên ra khỏi miệng, như trước chẳng thay đổi gì.

“Chụt

” cách lớp tóc thật dài hôn lên Dạ Hoàng một cái. “Tốt, chúng ta về phòng trước, chú Phúc đồ đạc này nọ cứ để cho tôi! Chú về nghỉ ngơi trước đi!”

“Vâng ạ! Thiếu gia!” Vừa nói, chú Phúc kia đã đem túi đồ giao cho Hồng Tiêu. Xoay người đi về hướng phòng mình.

Chú Phúc không thể tin được vào hai mắt mình, lão hầu hạ thiếu gia hơn ba mươi năm, từ khi thiếu gia mười tuổi đến bây giờ chưa từng nhìn thấy thiếu gia cười vui vẻ như vậy.

Đứa trẻ kia rốt cuộc là ai, tại sao thiếu gia lại hôn môi y, lại còn cười vui vẻ đến như vậy?

Tầng tầng nghi vấn quần lấy nhau trong lòng chú Phúc.

Bất quá chuyện thiếu gia đã quyết định, nhất định sẽ không phải là chuyện xấu, người thiếu gia đã nhìn đến, nhất định là người sẽ xứng đôi với thiếu gia.

Mang theo tâm tình như vậy, chú Phúc về tới phòng, an tâm đi ngủ.

Hồng Tiêu mang theo Dạ Hoàng về phòng, đem túi đồ để xuống trên giường.

“Hoàng Nhi, con đi tắm rửa trước đi! Phòng tắm ở bên kia! Bên trong toàn là đồ mới, con có thể dùng.” Tay chỉ chỉ hướng phòng tắm, tiếp tục nói, “Cha đem đồ của con để vào trong tủ! Hôm nay con ngủ với cha, có ý kiến gì không!”

Dạ Hoàng chưa từng liếc mắt nhìn Hồng Tiêu một cái, cứ thế mà đi vào phòng tắm.

Nhìn cửa phòng tắm đã đóng lại, Hồng Tiêu không khỏi thở dài, “Ai ~~ xem ra đời vẫn còn dài đây!” Xoay người đem túi đồ của Dạ Hoàng mở ra, bên trong chỉ có vài bộ đồ, bất quá tất cả đều là màu đen. [Nó thích màu đen đến vậy sao?]

“Tôi cũng vậy, ở đây là người duy nhất mặc màu trắng’ đột nhiên trong đầu vang lên một câu nói, [Nhưng mà Dạ Hoàng kia không phải cũng có quần áo màu khác sao? Chẳng lẽ Dạ Hoàng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ đi shopping sao?]

Đem tất cả quần áo Dạ Hoàng treo lên, tất cả đều là đồ dạ hành bó sát người đen thui, còn có hai cái áo choàng rộng thùng thình, cũng là màu đen tuốt. Sau khi treo xong cái cuối cùng [Không có áo ngủ?]

Đi tới cửa phòng tắm, nhẹ gõ cửa.

“Cái gì.”

“Con không đem áo ngủ, con mặc cái gì?” Đừng nói là Dạ Hoàng ngủ *** nha!

“Gì cũng được.”

“Cái gì??? Mặc quần áo bó như vậy tối ngủ không bị nghẹt thở sao?” Mặc bộ đồ bó sát như vậy đi ngủ, làm sao ngủ ngon được.

“Cạch!” cánh cửa mở ra rồi, Dạ Hoàng dùng một cái khăn tắm che khuất đi bộ vị mấu chốt. Đứng trước mặt Hồng Tiêu.

Toàn thân trên dưới không có miếng mỡ thừa, nhưng không giống như người thường xuyên vận động, trên người cơ bắp này nọ. Có lẽ là không thường hoạt động dưới nắng mặt trời, Dạ Hoàng rất trắng, sau khi tắm xong, làn da cũng hơi ửng hồng, hơn nữa Dạ Hoàng cùng lắm chỉ đứng đến vai Hồng Tiêu, thoát nhìn rất giống như bị suy dinh dưỡng.

Bỏ qua Hồng Tiêu, đi về tủ quần áo to đùng. Lấy ra một bộ mặc lên người, sau đó tiện thể ngã vật lên giường.

Xem ra mình đoán đúng rồi “Hoàng Nhi

” Bất đắc dĩ mở miệng.

“Hử.”

“Con phải nói chúc ngủ ngon!” Ghé vào bên người Dạ Hoàng nói.

“Ngủ ngon.” Y nhắm mắt lại nói.

“Được rồi! Bây giờ thì tốt rồi, con ngủ đi! Cha đi tắm!” Đứng dậy lấy ra một cái áo ngủ đi vào phòng tắm.

Hai con mắt ban đầu là nhắm lại, lần nữa lại lóe lên.

[Người gì kì cục, phiền toái, dài dòng] đưa tay đặt trên ngực mình [Nơi này thật ấm. Tại sao lại ấm như vậy. Nghỉ ngơi trước đã, thật mệt]

Không có nghĩ nhiều nữa, Dạ Hoàng nhắm hai mắt lại. Y đã vài ngày không được ngủ ngon rồi, thân thể trên cơ bản đã đến cực hạn, trên đường trở về cũng bởi vì kiệt sức mà chui vào trong hẻm kia nằm ngủ, cũng là nơi gặp được Hồng Tiêu. Vừa mới nãy trên đường về đây, ở trong lòng Hồng Tiêu cũng ngủ được một chút.

Dạ Hoàng chính là phi thường chán ghét người khác đụng vào, bất quá đối với Hồng Tiêu Dạ Hoàng không có bài xích, bởi vì Hồng Tiêu không giống như những người kia dùng ánh mắt ghê tởm mà nhìn mình, những người khác khi đưa mắt nhìn Dạ Hoàng, trong mắt tràn đầy dục vọng, quyền lợi, chỉ toàn biết tới lợi ích.

Hai là, tay Hồng Tiêu rất ấm, làm cho Dạ Hoàng muốn tiến lại gần. Có lẽ là Dạ Hoàng không thích bị người tới gần, cũng không đi đụng vào bất kì người nào.

Ba là bởi vì Hồng Tiêu dám nhìn thẳng vào mình, cũng không bị mê hoặc. Bởi vì đôi mắt của Dạ Hoàng có thể mê hoặc bất kì người nào, cho dù y không cố ý, nhưng mà bất kì kẻ nào sau khi nhìn thẳng vào y, người đó đều không còn ý thức được bất kì chuyện gì, cho dù có ai bố trí, cho dù là người có ý chí rất mạnh trong Dạ Ảnh cũng không tránh được. Cho nên Dạ Hoàng mới để tóc dài, che hai mắt lại.

...

Hồng Tiêu tắm xong đi ra, nhìn thấy tình cảnh trước mặt, không khỏi bật cười.

Trên giường có hai cái gối, Dạ Hoàng gối lên một cái, ôm một cái, còn cái chần duy nhất trên giường cũng quần vào người, lại còn nằm xoay nghiêng, đem cả cái giường chiếm mất tiêu, cái này nói người khác ngủ như thế nào đây.

“Uhm!” Nghe được tiếng mở cửa Dạ Hoàng liền tỉnh dậy. Từ trên giường ngồi dậy, nhìn Hồng Tiêu vừa ra khỏi phòng tắm. Nhìn thoáng qua Hồng Tiêu, lần nữa nằm xuống trở lại.

Ngồi vào bên giường, “Cha nói Hoàng Nhi à, con ngủ như vậy, cha ngủ như thế nào?”

Dạ Hoàng ngồi dậy chỉnh lại bộ dáng của mình một chút, sau đó nhúc nhích một chút, nằm xuống trở lại. Đầu vùi vào trong gối.

Cúi xuống nói bên tai Dạ Hoàng: “Hoàng Nhi, con nhấn tâm quá nha, con đem chăm mền cùng gối đầu cuộn lại hết, cha ngủ kiểu gì?”

“Như thế nào nữa, còn phải làm gì.” Giọng nói có chút mơ màng, nguyên nhân vì rất mệt nên mới như thế.

“Con không biết?”

“Không biết” Chỉ là gối với mền thôi mà.

Hồng Tiêu nhíu mày, nhân tiện cay cả câu hỏi cũng chưa nói ra. Dọn dẹp lại tâm tình, nói tiếp: “Ôi chao con quên chú Phúc ngủ rồi sao!”

Dạ Hoàng ngẩng đầu nhìn Hồng Tiêu. Vẫn nhìn như vậy, không làm cái gì cả.

Hồng Tiêu nhìn Dạ Hoàng như vậy cũng không biết phải làm sao: “Cha nói Hoàng Nhi à, chẳng lẽ con không biết cái gì là chia xẻ sao?”

“Chia xẻ.”

Mặc dù giọng nói Dạ Hoàng như cũ vẫn không có thay đổi, nhưng mà Hồng Tiêu biết là Dạ Hoàng có nghe cũng không hiểu. “Chính là, chính là phải chia xẻ với nhau.”

“Uh” Sửa tại tư thế, đem gối chuyển ra giữa, nhưng tay lại càng ôm chặt cái gối hơn.

“Con thích ôm gối ngủ à?” Nằm ở bên cạnh Dạ Hoàng hỏi.

“Uh, như vậy ấm hơn một chút.”

Nghe được như vậy, Hồng Tiêu ngây ngẩn cả người, ấm hơn chút sao? Con rất lạnh sao? Bây giờ là mùa hè, nhưng mà hôm nay cũng không phải rất nóng, cho nên Hồng Tiêu không có mở máy lạnh.

Bởi vì dùng chung một cái gối đầu, Hồng Tiêu cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Dạ Hoàng, hẳn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Dạ Hoàng rất thấp.

Đau lòng đem Dạ Hoàng ôm vào trong ngực.

Dạ Hoàng cũng không có kháng cự, im lặng mà ngủ.

Không phản kháng bởi vì vòng tay của hắn rất ấm áp, rất thoải mái, một cảm giác chưa từng trải qua, rất muốn lại gần, rất muốn có được. Lưng được bao bọc ấm áp làm cho Dạ Hoàng rất an tâm.

Tình huống như vậy trước đây chưa từng có, nhưng loại cảm giác này làm cho Dạ Hoàng cảm thấy rất quen thuộc, chung qui cảm giác đã từng cảm thụ qua.

Trong giấc ngủ, Dạ Hoàng bất tri bất giác nhích vào trong lòng Hồng Tiêu.

Có lẽ là cảm giác được người trong lòng càng lúc càng dính sát vào mình, khoe miệng Hồng Tiêu cũng kéo lên.

9. Chương 9

Sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên rơi xuống mặt đất, chim chóc người ngợm cũng bắt đầu rục rịch. Trong lúc sớm như vậy, Kì tích viên cũng có không ít người rời giường bắt đầu công việc một ngày mới.

Ở căn phòng lớn nhất của tòa nhà này cũng bắt đầu được quét dọn. Nhưng mà chủ nhân ở đây vẫn còn trên giường đánh cờ với chu công.

Có lẽ vì hôm qua ngủ rất khuya, vốn thường dậy sớm vận động nhưng Hồng Tiêu lại ngủ rất ngon.

Bất quá người trong lòng hắn đã tỉnh, bởi vì Dạ Hoàng luôn ngủ rất ít, bên ngoài có người đi lại, tiếng bước chân đã đánh thức Dạ Hoàng rồi.

Hai mắt chớp một chút, liền nhìn được rõ ràng mọi thứ, đã sáng rồi, không có một chút dấu hiệu nào cho thấy là vừa tỉnh ngủ cả. Kì thật Dạ Hoàng hoàn toàn không có tỉnh ngủ, suốt mấy ngày không ngủ yên ổn, như thế nào mà ngủ chưa tới 5 tiếng có thể tỉnh chứ. Bất quá cuộc sống kiểu này Dạ Hoàng cũng đã thành thói quen rồi.

Dạ Hoàng vừa tỉnh liền cảm thấy sau lưng của mình, truyền đến hơi thở không thuộc về mình, cùng độ ẩm.

Dạ Hoàng bản thân cũng cảm thấy khó tin, chính mình là người không hề thích người khác tới gần, như thế nào lại ngủ trong lòng người khác. Lại không hề có bất kì đề phòng nào cả, đem lưng của mình đưa về người khác.

Chẳng lẽ là bởi vì cảm giác quen thuộc tối hôm qua sao, làm cho trong lòng không hề có bất kì phòng bị nào.

Không được! Không thể như vậy!

Dạ Hoàng tức giận ngồi dậy, mặc kệ tay người kia còn ở trên người, đứng dậy đến tủ quần áo lấy ra một bộ đồ, đi vào trong phòng tắm.

Động tác của Dạ Hoàng mạnh như vậy, Hồng Tiêu muốn không tỉnh là rất khó, cho dù Hồng Tiêu cũng rất mệt, nhưng bây giờ hắn cũng tỉnh ngủ hoàn toàn.

Không hiểu sao Dạ Hoàng lại vội vã đi vào phòng tắm. Hắn mở miệng kêu tên đứa con: “Hoàng Nhi! Con làm sao vậy!”

Dạ Hoàng không để ý đến Hồng Tiêu, đóng cửa phòng tắm lại.

Con làm sao vậy?

Không thoải mái?

Gặp ác mộng?

Hay là ngủ không ngon?

Nhưng nó làm sao lại gấp gáp như vậy?

Mấy câu hỏi xoay xoay trong não Hồng Tiêu. Đứng dậy vẫn mặc áo ngủ đi về hướng phòng tắm.

Đẩy cửa phòng tắm ra, cánh cửa này không thể khóa từ bên trong, chỉ có thể khóa từ bên ngoài phòng.

Không có bất kì cản trở nào, Hồng Tiêu đi vào trong phòng tắm, chưa vào tới nơi, đã nhìn thấy cả người Dạ Hoàng ngâm ở trong nước.

Nước này không đúng!

Hồng Tiêu đi vào sau Dạ Hoàng, trước sau cũng chưa quá một phút đồng hồ, Dạ Hoàng không có khả năng nhanh như vậy có nước nóng. Chỉ có một cách.

Vội vã chạy đến bên cạnh bồn tắm, nhúng tay vào.

Quả nhiên!

“Hoàng Nhi. Con đang làm cái gì! Mau đứng lên!” Với Dạ Hoàng ra khỏi nước, ôm vào trong ngực, đem khăn tắm bên cạnh kéo lại, lau khô nước trên người Dạ Hoàng. Cuối cùng xả nước lạnh trong bồn tắm ra.

Bởi vì Hồng Tiêu thích sạch sẽ, cho nên phòng tắm này được thiết kế đặc biệt, đó chính là trong bồn tắm vẫn có vòi nước lạnh, để có thể thuận tiện tẩy rửa. Nhưng mà nước nóng cũng có hai vòi. Mặc dù tốc độ làm nóng rất nhanh, nhưng mà chắc chắn một phút là không thể xả ra được cả bồn đầy nước như vậy. Nhưng mà nếu là nước lạnh thì hoàn toàn có thể được.

Xả hết nước, đem nước nóng mở ra. Một bên vuốt tóc Dạ Hoàng, một bên nghiêm khắc nói: “Chẳng lẽ thân thể của con không biết đau sao? Sao lại đi tắm nước lạnh!”

“Đau.” Dạ Hoàng rất kì quái, y tắm nước lạnh là chuyện của y, cái người trước mặt bị cái gì vậy, ông ta tại sao lại dùng vẻ mặt đó nhìn mình, vẻ mặt này Dạ Hoàng biết, Dạ Kỳ nói là vẻ mặt quan tâm, có người đối với y bày đa vẻ mặt này thì chứng tỏ người đó đối với mình không có gì nguy hiểm.

Nhưng mà sự quan tâm của cái người trước mặt này không giống như Dạ Kỳ với Dạ Hoa, cảm giác người này còn thái độ gì khác nữa, nhưng mà Dạ Hoàng có thể cảm nhận được không phải là giả dối. Chính là xuất phát từ nội tâm.

“Biết đau còn làm vậy!” Nghe được Dạ Hoàng nói đau, cơn giận của Hồng Tiêu cũng tiêu tan.

“Đau là cái gì.” Vừa lúc này Dạ Hoàng chính là muốn hỏi vấn đề này, bọn họ toàn nói đau, nhưng đau là cái gì. Đó là loại cảm giác như thế nào vậy?”

“Hả

a

” cười tự giễu, “Cha như thế nào lại quên chứ! Hoàng Nhi có tin tưởng cha không?” Nhìn nước trong bồn tắm đã đầy, chuẩn bị đem Dạ Hoàng thả vào.

Tin tưởng? Có thể chứ? Y được dạy không được tin tưởng bất kì kẻ nào. Nhưng mà Dạ Hoàng có thể khẳng định người này sẽ không làm ra bất kì bất lợi nào với mình, hơn nữa tối hôm qua y cảm giác người này thật quen thuộc. Suy nghĩ một hồi, Dạ Hoàng mới chậm rãi trả lời.

“Uh” ngồi vào trong, Dạ Hoàng tiện thể nói.

Bất quá Hồng Tiêu không cho đứa con đi ra, đem nó giữ lại nói: “Mới vừa rồi là nước lạnh, bây giờ là nước nóng, như vậy mới không bị đau.”

“Không cần.” Giọng nói có chút to.

“Hoàng Nhi, đừng làm cha lo lắng, được không?” Ôm lấy khuôn mặt Dạ Hoàng vừa nói.

Nhìn thấy thái độ kiên định của Hồng Tiêu, Dạ Hoàng cũng không vùng vẫy nữa, trái lại tiếp tục ngồi vào bồn tắm.

Ngồi ở bên cạnh, giúp Dạ Hoàng kì cọ thân thể. Da của Dạ Hoàng thật đẹp, trơn mịn như lụa, bởi vì có rèn luyện, da cũng rất căng. Cảm giác trên tay thật tốt. Nhiệt độ nước khá cao, chỉ một chút đã đem toàn bộ cơ thể Dạ Hoàng biến thành màu hồng phấn.

“Hoàng Nhi, nước như vậy có cảm giác chỗ nào không dễ chịu không?” Tay Hồng Tiêu cảm giác hơi đau, Dạ Hoàng cũng không có cảm giác này, bất quá Hồng Tiêu cũng không thể sử dụng kiểu đau này, bởi vì bản thân Dạ Hoàng cũng không hiểu.

Vẫn nhắm mắt, cảm thụ động tác của Hồng Tiêu, rất thoải mái, làm cho Dạ Hoàng vốn ngủ không ngon muốn ngủ thêm chút nữa. Nghe được Hồng Tiêu hỏi, Dạ Hoàng thản nhiên trả lời: “Không.”

“Như vậy có cảm giác gì?” Tiếp tục hỏi.

“Ngủ.” Hai mắt vẫn không mở ra.

Cau mày nhìn Dạ Hoàng, trẻ con chính là trẻ con mà, bất quá y nhớ kĩ Dạ Mẫn viết trong nhật kí, Dạ Hoàng rất mê ngủ. Không có bụng tha tiếp tục mở miệng: “Không có cảm giác nào khác?” Dừng một hồi, bổ sung thêm một chút: “Cảm giác gì bên ngoài da?”

Đột thật lâu, Dạ Hoàng mới mở miệng nói: “Kim đâm.”

Nghe được điều mình muốn nghe rồi, Hồng Tiêu tiếp tục nói: “Có cái nào không thoải mái không, chỉ là cảm giác kim đâm sao?”

“Không có.” Mở mắt ra nhìn Hồng Tiêu, nhìn thấy hai mắt chờ mong của Hồng Tiêu, hình như không thể thỏa mãn với câu trả lời này, Dạ Hoàng bổ sung: “Có thể chịu được.”

Có thể chịu được? chính là nguyên nhân tại sao không kêu đau? Vậy dưới tình huống nào mới không chịu được đây? Hoàng Nhi của cha, tốt cùng con đã phải trải qua cuộc sống như thế nào vậy?

Nâng khuôn mặt của Dạ Hoàng lên, để cho con đối mặt với mình: “Hoàng nhi, có thể nói cho cha biết, dưới tình huống nào mới không thể chịu đựng được?”

Nhìn hai mắt Hồng Tiêu một lúc lâu, Dạ Hoàng mới chậm rãi nói: “Sói, tay phải.”

Tay Phải? Chẳng lẽ chính là Dạ Hoa nói có lần bị gãy nát? Sói? Sói như thế nào lại có ở đây? Chẳng lẽ Dạ Ảnh đem Dạ Hoàng vào sâu trong núi? Không thể như vậy chứ! Cho dù bây giờ có vào tận rừng sâu, cũng có sói sao?”

“Sói! Như thế nào lại có sói ở đây?” Không biết phải hỏi cho kĩ, là đạo lí từ nhỏ Hồng Tiêu đã tự nhắc nhở mình.

“Trong tầng hầm” Khẩu khí thản nhiên, nói xong tiện thể đứng lên.

Hồng Tiêu cũng cầm lấy khăn tắm, đem quần lên người Dạ Hoàng, bế ra ngoài đặt lên giường.

Lấy máy sấy, sấy từng lọn tóc dài của Dạ Hoàng. Trong lòng cảm giác thật kì quái, gió thổi trên mặt Dạ Hoàng thật dễ chịu, thật ấm áp. Ông ta rất khác biệt, Dạ Kỳ nói qua cái này gọi là ôn nhu, bất quá cũng bất đồng với bọn người Dạ Kỳ, nhưng mà bất đồng ở chỗ nào, Dạ Hoàng cũng không thể nói được. Nhưng mà mình nên đối đãi như thế nào đây?

Y từng nghĩ những kiểu như vậy nhất định phải diệt trừ, bởi vì cái này nhất định sẽ trở thành nhược điểm, không thể có nhược điểm. Nhưng mà Dạ Hoàng rất mâu thuẫn, từ trong nội tâm y không muốn làm ra những điều bất lợi với người này. Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.

Trong lúc Dạ Hoàng vẫn còn tự hỏi, trong lòng Hồng Tiêu lại hết sức khổ sở.

Buồn cười đến mức nào chứ, con của mình làm cách nào sinh tồn đến tận giờ phút này? Đánh nhau với sói sao? Còn bị ngâm dưới hồ nước 10 ngày? Cái này cho dù là người lớn cũng không nhất định sẽ chịu được.

Nhưng mà lúc đó thì Hoàng Nhi bao nhiêu tuổi chứ? Chỉ mới 5 tuổi thôi sao? Hay là lớn hơn một chút? Tay phải gãy nát? Sẽ có bao nhiêu đau đớn chứ? Vết thương nặng như vậy? Bây giờ Hoàng Nhi nói không đau, chỉ là sợ bởi vì cơn đau kia đã khắc cốt ghi tâm rồi, những cái khác cũng không đáng nhắc đến nữa.

May mà y thuật của Dạ Hoa cũng không tệ lắm, vết thương bây giờ đã không còn, nếu không đứa trẻ này sẽ còn phải lưu lại bao nhiêu vết thương?

Vuốt đầu Dạ Hoàng, Hồng Tiêu đau lòng nhìn con.

Cha sẽ cho con một cuộc sống hạnh phúc, một cuộc sống yên ổn, sau này tất cả tình yêu cha cũng đều để lại cho con – bảo bối của cha.

Trong lúc Hồng Tiêu ra quyết định, Dạ Hoàng cũng đã quyết định. Y không muốn làm tổn thương người đàn ông này, cho nên Dạ Hoàng quyết định không để cho bản thân trầm mê vào trong đó nữa.

Rốt cuộc, Hồng Tiêu cũng đã sấy khô tóc cho Dạ Hoàng. “Còn muốn ngủ không?” Mở miệng ôn nhu hỏi, hần nhớ lúc này Dạ Hoàng nói muốn ngủ thêm một chút.

“Uh” Y đích xác vẫn còn rất mệt, vốn cũng thích ngủ. Bất quá Dạ Hoàng thuộc về loại người chỉ cần người nào ồn một tí thì sẽ liền tỉnh ngủ, cho nên y bổ sung thêm: “Nói bên ngoài im lặng một tí!”

“Được! Con ngoan ngoãn ngủ đi! Tôi nay cha trở lại gọi con ăn chút gì, được không?” Đắp chặn lại giúp Dạ Hoàng, đi ra ngoài.

Nhìn Hồng Tiêu đi ra ngoài, Dạ Hoàng mới nghĩ tới phải làm như thế nào mới không có trầm mê vào trong.

Được rồi! Chỉ cần ít tiếp xúc với ông ta, là có thể rồi.

Âm thầm hạ quyết tâm, Dạ Hoàng cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp, bên ngoài quả nhiên không còn ồn ào nữa, Dạ Hoàng ngủ hết sức an ổn.

10. Chương 10

Hồng Tiêu hôm nay ra khỏi công ti rất sớm, lúc này mặt trời hình như đang còn ở giữa hay sao đó?

Hồng Tiêu chưa từng về sớm như vậy, cho nên làm cho chú Phúc khi nhìn thấy Hồng Tiêu liền kinh ngạc một chút.

Chú Phú đi đến mở cửa xe cho Hồng Tiêu: “Thie61ugia, sao về sớm vậy!”

“Đứa nhỏ sao rồi?” Hồng Tiêu không để ý lời chú Phúc, trực tiếp hỏi câu quán trong lòng hần trưa giờ.

“Vẫn chưa dậy!” Mặc dù Hồng Tiêu không có trả lời câu hỏi của mình, nhưng mà Phúc Bá biết được vì sao hôm nay thiếu gia về sớm như vậy rồi. Hần là bởi vì thiếu niên hôm qua trở về cùng hần rồi.

“Chú nói nhà bếp làm mấy món nào mà trẻ con thích ăn đi!” Nói xong liền đi về phòng Dạ Hoàng.

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Dạ Hoàng ngồi ở trên giường, mặt nhìn về mình, chắc là vì mình làm ồn rồi.

Đi qua ngồi bên cạnh con, vuốt vuốt đầu của nó hỏi: “Tỉnh dậy khi nào? Sao lại không xuống lầu? Đói bụng không?”

“Vừa mới tỉnh, không đói bụng.” Hồng Tiêu vừa lên lầu Dạ Hoàng liền tỉnh lại, nghe thấy tiếng bước chân, Dạ Hoàng biết là của Hồng Tiêu, cho nên ý định rời giường cũng miễn luôn. Mà ngồi ở trên giường nhìn ra cửa, chờ hần đi vào.

Mặc dù ngữ khí trông rộng, nhưng mà Hồng Tiêu cảm giác được Dạ Hoàng đang nói là cha đánh thức con rồi, vì vậy cười ha ha nói: “Cha đánh thức con sao?”

Liếc mắt nhìn Hồng Tiêu một cái, đứng dậy yên lặng mặc quần áo.

Hồng Tiêu nhìn Dạ Hoàng, lắc lắc đầu, nghĩ không biết làm như thế nào mới có thể khiến cho Dạ Hoàng cởi bỏ khúc mắc trong lòng đây?

Dạ Hoàng từ nhỏ bị giáo dục không nên tùy tiện tin tưởng người khác, y có thể tin tưởng Dạ Kỳ cùng Dạ Hoa như vậy nguyên nhân chủ yếu là bởi vì nhiều năm sinh từ mới có thể tạo nên được.

Nhưng mà bây giờ làm như thế nào mới có thể để cho Hoàng Nhi tin tưởng mình đây?

Nhưng Hồng Tiêu có lẽ còn không biết, Dạ Hoàng đã buông lỏng đối với hắn, nếu không Dạ Hoàng cũng sẽ không để cho hắn ôm ngủ. Nguyên nhân Dạ Hoàng lãnh đạm với hắn chính là vì Dạ Hoàng không muốn hắn trở thành nhược điểm của y.

Rất nhanh, Dạ Hoàng đã mặc xong quần áo. Xoay người lại, toàn thân đen thui, tóc cột lại sau đầu, vẫn để tóc mai thật dài che lại đôi mắt. Có thể là do ánh trăng đêm qua, bây giờ Dạ Hoàng nhìn vào không còn yếu ớt như tối qua nữa, anh khí tăng thêm vài phần.

“Hoàng Nhi thoát nhìn thật tuần tú nha!” Hồng Tiêu mở miệng tán thưởng.

Bất quá với những gì Hồng Tiêu nói, Dạ Hoàng một chút phản ứng cũng không có. Ngồi vào trên giường đem mái tóc dài của mình cột lại. Đây là chuyện ngày nào y cũng làm mấy lần. Đặc biệt là những lúc phải đích thân làm nhiệm vụ, Dạ Hoàng sẽ nhét vài thứ vào trong tóc, làm cho tóc mình trở nên cứng rắn. Hơn nữa tay mà đụng vào, nhất định sẽ chảy máu. Lúc trước là phát minh của Dạ Kì, ban đầu chỉ là không để cho mái tóc dài trở nên vướng víu, sau lại trở thành một trong những vũ khí của Dạ Hoàng.

“Hoàng Nhi đói bụng chưa?” Nhìn thấy Dạ Hoàng không có phản ứng, Hồng Tiêu tiếp tục nói,

Mới ngủ dậy thì không thấy gì, bây giờ Hồng Tiêu lại nhắc đến, Dạ Hoàng mới cảm giác cũng hơi đói. Gật đầu.

“Chúng ta đi xuống dưới! Cha đã nói người làm nhiều món ăn ngon!” Nghĩ muốn vươn tay đến nắm tay Dạ Hoàng.

Bất quá Dạ Hoàng không để cho hắn kịp hành động. Chính mình tự mở cửa đi ra ngoài.

“Ai

cha thật là thất bại mà! Con của mình cũng chẳng nề mặt!!!” Cố ý đem tiếng nói phóng đại, tin tưởng Dạ Hoàng nhất định có thể nghe thấy.

Đúng như suy đoán của Hồng Tiêu, Dạ Hoàng chính xác là có nghe thấy Hồng Tiêu nói, nhưng mà Dạ Hoàng không có phản ứng gì, cứ thế mà đi xuống lầu.

Nhưng cũng không phải Dạ Hoàng không để ý tới lời Hồng Tiêu nói, mà là bởi vì Dạ Hoàng cũng không hiểu ý Hồng Tiêu muốn cái gì. Từ nhỏ Dạ Hoàng bị Dạ Ảnh giáo dục, Dạ Hoàng cũng không tiếp xúc với nhiều người cho lắm, trừ bác sĩ của y là Dạ Hoa, chuyên gia vũ khí Dạ Kì cũng chỉ còn người hay cùng y ra ngoài làm nhiệm vụ là Dạ Tường. Còn những người khác mà nói, chính là con mồi của Dạ Ảnh mà thôi.

Bởi vì tiếp xúc với rất ít người, cho nên Dạ Hoàng có những điều không thể hiểu, cho nên mới làm cho Dạ Hoàng trở thành cái dạng như bây giờ.

Đứa con của mình lại không để ý tới mình, Hồng Tiêu cũng đoán được nguyên nhân, cha sẽ cho con cuộc sống của một người bình thường.

Chậm rãi đi xuống lầu. Hồng Tiêu đã nhìn thấy Dạ Hoàng ngồi vào bàn ăn trước, trên bàn cũng bày đầy thức ăn.

Đủ loại kiểu dáng màu sắc hương vị nhìn thật ngon lành. Đi tới trước bàn ăn, ngồi đối diện với Dạ Hoàng. Hai người bắt đầu dùng cơm.

Bất quá Dạ Hoàng ăn chưa bao nhiêu thì đã buông chén đĩa xuống. Hơn nữa những thứ trong chén Dạ Hoàng cũng ăn không bao nhiêu cả, ngay cả thức ăn Hồng Tiêu gấp cho cũng chỉ nếm qua loa hai miếng.

Hồng Tiêu khẳng định mấy thứ này ăn rất ngon, hơn nữa màu sắc cũng rất tốt, không có chỗ nào chê được cả!

“Làm sao vậy? Ăn no rồi? Hay ăn không được?” Hồng Tiêu cũng buông đĩa, hỏi Dạ Hoàng.

“Cũng giống nhau cả.” Dạ Hoàng trả lời. Mấy thức này Dạ Hoàng đúng là không thích.

Mà lúc đó, cửa chính biệt thự cũng mở ra, một người đàn ông đi vào, tướng mạo người này rất bình thường, nhưng mà làm cho người ta cảm giác rất thoải mái, rất an tâm. Trên tay người đó cầm theo một cái hộp, thoát nhìn chính là hộp bánh ngọt.

“Chủ nhân, bánh trà xanh!” Đưa tay đem cái hộp giờ lên.

“Uh.” Thản nhiên ừ một tiếng.

“Trường anh nói rồi không được trước mặt anh gọi tiểu bất điểm kia là chủ nhân mà!” Hồng Hàn vừa đi vào nghe thấy lời Dạ Trường nói, tức giận càu nhàu.

“Chủ nhân!” Đem bánh ngọt đưa đến trước mặt Dạ Hoàng, cũng đem cái hộp mở ra, lấy ra một cái bánh ngọt nhỏ nhỏ màu xanh biếc, đưa đến trước mặt Dạ Hoàng.

Nhìn thấy bánh ngọt mình thường hay ăn, Dạ Hoàng chậm rãi nhắm nháp mĩ vị của bánh.

“Thì ra Hoàng Nhi thích ăn bánh ngọt à!” Nhìn Dạ Hoàng hăng hái bưng bưng ăn bánh, Hồng Tiêu trêu chọc nói.

“Chủ nhân thích ăn cái gì ngọt một chút, mà bánh trà xanh là thứ chủ nhân yêu thích nhất, đại khái, bữa sáng của chủ nhân thường là cháo, thích nhất là cháo hoa quả, cơm trưa thì phải có bánh, trong bữa ăn có thể sẽ ăn cơm, nhưng là còn phải tùy theo tâm tình của chủ nhân lúc đó như thế nào nữa.” Dạ Trường chậm rãi nói ra sở thích của Dạ Hoàng

Mặc dù Dạ Ảnh đối với Dạ Hoàng yêu cầu rất nghiêm khắc, nhưng mà phương diện ăn uống Dạ Ảnh cũng không có cường cầu, kì thật dựa theo phỏng đoán của bọn Dạ HOa, Dạ Ảnh không có cường cầu như vậy vốn là bởi vì lão ta cũng không thích ăn cái gì cả. Nói chính xác hơn là bởi vì cả đám nhà họ họ thích ăn ngọt, thành ra Dạ Hoàng cũng có chút ảnh hưởng. Dạ Ảnh với Dạ Mẫn kia chẳng phải trộn đường ăn cơm sao.

“Chú Phúc, chú nhớ rồi chứ?” Hồng Tiêu hỏi chú Phúc vẫn luôn đứng bên cạnh bọn họ. “Vâng ạ, tôi biết rồi.” Chú Phúc qui củ trả lời.

Chú Phúc đối với đứa trẻ đáng yêu này cũng cố gắng yêu thích từ từ, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia quan tâm đến một người khác như vậy, hơn nữa nhìn qua thấy đứa trẻ này cũng không phải loại hư hỏng, cậu ấy là chủ nhân của Dạ Trường tiên sinh, Dạ Trường tiên sinh chính là người tốt, vậy cậu ấy nhất định cũng không phải là người xấu (Cái lí luận này ở đâu ra vậy!)

“Nhóc con, thì ra nhóc thích ăn ngọt à.” Hồng Hàn tay muốn khoác lên người Dạ Hoàng. Bất quá rất đáng tiếc, còn chưa có đụng tới, Dạ HOàng đã cấp cho Hồng Hàn một đá, may mà Dạ Trường đỡ lấy Hồng Hàn, Hồng Hàn mới có thể ngừng lại chuyển động.

“Ngu!” Dạ Trường lạnh lùng nói một câu, khiến cho Hồng Hàn muốn oán giận cũng không nói được một câu nào.

“Ha ha ha! Nghĩ không ra Dạ Trường cũng sẽ nói anh như vậy nha!” Hồng Tiêu không chế không được cười to.

“Chú em! Chú như thế nào có thể cười anh như vậy?” Không thể đụng đứa cháu đáng yêu này, vậy thì chuyển qua khoác lên người Hồng Tiêu.

Đem cánh tay Hồng Tiêu khoác trên người mình hất văng ra, lạnh lùng nói: “Đại thiếu gia, anh chừng nào mới có ý thức làm anh vậy!”

“Nhưng mặc kệ nói kiểu gì tôi cũng là anh. Anh của chú, bác của thằng nhóc kia! Cho dù tôi không có tư cách lành anh, nhưng tôi cũng có tư cách làm bác à, hơn nữa tôi cảm thấy thằng nhóc kia tuyệt đối là người thừa kế của ám bộ, tôi như thế nào lại không muốn xây dựng quan hệ tốt đẹp với nó chứ.” Lấy điều kiện của Dạ Hoàng, thấy thế nào cũng chính là phù hợp làm thủ lĩnh của ám bộ, cho nên Hồng Hàn chẳng cố kị gì mà nói ra.

Bất quá người giúp việc ở đây thì không có nghĩ như vậy, nghe Hồng Hàn nói, chỉnh tề nhìn Dạ Hoàng.

Người này chính là con của thiếu gia, không thể nào, đứa trẻ này ít ra cũng mười mấy tuổi rồi, nhưng mà thiếu gia chỉ mới ba mươi, mấy chục năm nay có bao giờ thấy thiếu gia có người yêu đâu. Nhưng mà đứa trẻ này thoạt nhìn đúng là có điểm giống thiếu gia. Đặc biệt là đôi môi gợi cảm kia.

“Được rồi, các người cũng ra ngoài hết đi! Còn có nhớ giữ mồm giữ miệng, đừng ra ngoài nói lung tung.” Kì thật miệng mồm người giúp việc ở đây cũng rất kín, Hồng Tiêu phân phó bất quá chỉ là nhắc nhở bọn họ đừng để mấy lão già biết chuyện. Hắn muốn cho Dạ Hoàng có thể trải qua cuộc sống bình thường, nếu để cho đám già kia biết rồi, Dạ Hoàng cũng đừng mơ đến có thể sống cuộc sống bình thường. Loại cuộc sống này Hồng Tiêu hắn cùng Hồng Hàn đã nếm trải qua, trong lòng bọn họ, loại cuộc sống này chả khác gì địa ngục. Nhưng nhìn thấy Dạ Hoàng, Hồng Tiêu cảm giác mình đã trở thành một ông già từ ái rồi.

“Vâng ạ!” Chú Phúc cung kính trả lời, lão rất rõ Hồng Tiêu nói cái gì, mang theo những người khác ra ngoài, để phòng ăn chỉ còn lại bốn người.

Nhìn thấy người giúp việc cũng đã đi hết, Hồng Hàn mở miệng hỏi: “Chú em, chú không có ý định để cho thằng nhóc kia kế thừa gia nghiệp?” Không có cảm kích, bởi vì không cần phải như vậy.

“Đúng vậy! Tôi muốn cho Hoàng Nhi cuộc sống của một người bình thường, như vậy Hoàng Nhi cũng không cần phải biết đến những cái gọi là gia sự này. Nó chính là cần một cuộc sống vô tư lự.” Hồng Tiêu kiên định nói.

“Như vậy à! Vận là xong hết rồi

~~” ma âm! Tuyệt đối là ma âm, xem ra ngoại trừ Dạ Hoàng không có bịt lỗ tai lại, hai người còn lại đều phải đem tai bịt kín.

Chờ Hồng Hàn gào thét xong, không ai để ý tới gã. Dạ Tường mới đi tới bên cạnh Dạ Hoàng hỏi: “Chủ nhân, cậu như thế này có việc gì không?”

“Có!” Không đợi Dạ Hoàng trả lời, Hồng Tiêu đã trả lời giúp.

Một câu nói thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn mọi người kì quái nhìn mình, Hồng Tiêu mở miệng lần nữa: “Quần áo của Hoàng Nhi ít quá, hơn nữa vật dụng trong phòng cũng phải mua, Hoàng Nhi đương nhiên không có thời gian rồi.

“Vậy à! Chúng tôi cũng không quấy rầy nữa!” Cũng không cho Dạ Tường có cơ hội nói chuyện, cứ thế Hồng Hàn lôi Dạ Tường đi.

Trở về nhà bọn họ, Dạ Tường tức giận hất tay Hồng Hàn ra, hỏi: “Em còn có một việc chưa nói với Hồng Tiêu! Anh làm cái gì vậy?”

“Còn có việc gì?” Hồng Hàn dừng lại hỏi.

“Quên đi! Cũng không có gì lớn!” Nghĩ đến Dạ Hoàng cũng là một người cẩn thận, hẳn cũng sẽ không có chuyện gì lớn.

11. Chương 11

Mặt trời treo cao cao trên trời, hơi nóng bốc lên từ mặt đất, trên đường người qua lại rất ít, xe riêng đi trên quốc lộ ít tới đáng thương. Cũng chỉ có xe bus và những phương tiện công cộng khác gào thét.

Dưới tình huống như vậy, một chiếc Phantom phóng bon bon trên đường.

Hồng Tiêu ngồi ở ghế tài xế, nhìn Dạ Hoàng ngủ gà gật ngay bên cạnh.

“Làm sao vậy, còn chưa tỉnh ngủ à? Hôm nay ngủ nhiều vậy?” Từ khi bắt đầu lên xe, xe còn chưa đi ra hết sườn đồi, Dạ Hoàng đã dựa vào cửa xe, nhìn thấy bộ dạng Dạ Hoàng như vậy, Hồng Tiêu cảm thấy đứa con còn chưa tỉnh ngủ.

“Không.” Giọng nói rất nhẹ, bất quá Hồng Tiêu vẫn nghe được.

“Vậy thì như thế nào?”

“Mặt trời, chói mắt.” Dạ Hoàng luôn luôn rất không thích ánh sáng, mắt y rất nhức rồi, hơn nữa nắng lên rất cao. Đại khái không dưới tình huống đặc thù, y sẽ không bao giờ hoạt động dưới ánh mặt trời. Nhân tiện ngay cả công việc cũng vậy.

“Như vậy à! Nhưng mà thường xuyên phơi nắng cũng rất tốt mà!” Thật là đáng lo lắng mà.

Hôm nay cố ý không cho vệ sĩ đi cùng, chính là muốn bồi dưỡng tình cảm với Dạ Hoàng. Nếu như Dạ Hoàng buồn bực, Hồng Tiêu cũng không biết phải làm cái gì nữa.

“Đi đâu.” Mặc dù chính là câu hỏi, nhưng mà một chút cảm giác đang hỏi cũng không có. Không còn nhắm mắt dưỡng thần nữa mà là đem tầm mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

“Cửa tiệm cắt tóc! Tóc mai của Hoàng Nhi dài quá rồi, như vậy không tốt cho mắt con, hơn nữa đôi mắt xinh đẹp cũng bị che mất thì sao?” Đây là điều Hồng Tiêu không thể hiểu, ngay cả Dạ Hoa cũng không chú ý sao? Hơn nữa tóc dài quá, cho dù năng lực của Hoàng Nhi có mạnh trở lại, cũng sẽ trở thành nhược điểm sao!

“Không cần, tiếp theo.” Hồng Tiêu nói đùa, Dạ Hoàng cũng không lên tiếng phản bác Hồng Tiêu.

Nghĩ trong một chốc, hiểu ra Dạ Hoàng nói địa điểm kế tiếp là gì, bất quá cái này không thể được, tóc mai nhất định phải cắt: “Hoàng Nhi, cha không nói con cắt ngắn tất cả đầu tóc, chỉ cắt tóc mai thôi.”

“Không cần,” Mặc dù ngữ khí không có gì, nhưng Hồng Tiêu có thể nghe ra sự kiên định của Dạ Hoàng.

“Vậy con cho cha một lí do!” Thật tò mò tại sao Dạ Hoàng không muốn cắt tóc.

“Dừng xe.” Dạ Hoàng đột ngột nói.

“Cái gì?” Kì quái hỏi.

“Dừng xe.”

“Két

~” thắng một tiếng, Hồng Tiêu đem xe dừng lại.

Sau khi xe dừng lại một giây, Dạ Hoàng mở cửa xe, đi xuống.

Hồng Tiêu cũng kì quái xuống xe đi theo. Nhìn thấy Dạ Hoàng đi tới một cô gái cách đó không xa. Đó là một cô gái rất đẹp, mặc một cái váy đen siêu ngắn, cùng một cái áo in hoa nhỏ, tóc ngắn ngang vai. Mang đôi giày cao gót tối thiểu cũng 7cm, thoát nhìn chiều cao cũng tương đương với Dạ Hoàng. Đứng ở bên cạnh quán kem, không ngừng nhìn quanh, hình như là đang đợi ai đó.

Hồng Tiêu tò mò đi tới. Chỉ thấy Dạ Hoàng đưa tay kéo cô gái lại. Hai người mặt đối mặt trong chốc lát.

Dạ Hoàng liền xoay người đi về hướng Hồng Tiêu,

Hồng Tiêu đi nhanh tới: “Cái gì vậy?”

“Tự xem đi.” Bỏ lại một câu, Dạ Hoàng trong lúc Hồng Tiêu đang nhìn chăm chú đi về chiếc xe, vào trong thò ra một hơi lạnh lưng.

“????” Quay đầu lại liếc mắt nhìn cô gái một chút. Cô gái vẫn duy trì động tác như lúc mới nhìn thấy Dạ Hoàng không có nhúc nhích. Hai mắt thất thần. Không có tiêu cự.

Tại sao có thể như vậy? Mang theo sự hoài nghi, Hồng Tiêu đi trở về trong xe.

“Cô gái đó làm sao vậy?” Bây giờ cô gái đó vẫn không nhúc nhích tiếp tục đứng ở đó. Cô gái linh hoạt như vậy tại sao trong nháy mắt lại biến thành như thế này? Trực giác đánh giá việc này có liên quan đến Hoàng Nhi.

“Cô ta nhìn hai mắt của tôi.” Thản nhiên nói.

“Cái này thì liên quan gì?” Hai mắt Hoàng Nhi nhìn đẹp lắm mà. Nhìn đến mê mẩn cũng không đến nỗi như vậy chứ. Lại nhìn cô gái bên ngoài một chút, vẫn không nhúc nhích.

“Lão ta nói hai mắt tôi có thể nhiếp hồn, làm cho người ta có thể đắm chìm bên trong, không thể nhúc nhích. Không cần thì sẽ không để lộ ra.” Đây là Dạ Ảnh nói lúc trước. Cho đến bây giờ thì hiểu rồi, hiểu tại sao Dạ Hoàng dùng tóc mai thật dài đem che đôi mắt lại.

“Cái gì! Có tác dụng với bất kì người nào sao?”

“Không. Đối với ông không có tác dụng.” Nhìn ra ngoài cửa sổ. Như là chuyện kia chẳng có chút nào liên quan đến mình.

“Tại sao?” Đối với mình không hiệu quả, có phải hay không ý nói mình rất đặc biệt.

“Không biết. Cứ vậy đi.” Cô gái ngoài kia đã khôi phục lại bình thường, bất quá ý chí của cô gái đó thật yếu, lâu như vậy mới phục hồi, nếu như người cô ta chờ không đến gọi, có thể còn lâu nữa mới tỉnh lại được.

Hồng Tiêu nhìn cô gái đã bình thường trở lại kia một chút, mở chìa khóa, khởi động xe.

“Nhưng mà cha cảm thấy con vẫn cần sửa tóc lại một chút. Tuy nhiên bây giờ chúng ta đi đến chỗ khác trước, không cần phản đối cha, cha là cha con!” Không cho Dạ Hoàng cơ hội phản đối, đã đem Dạ Hoàng tới một nơi.

...

“Đây là chỗ ông muốn tôi đến.” Dạ Hoàng nhìn bảng hiệu bên ngoài, lạnh lùng nói.

“Ừ! Chính là chỗ này, vào thôi! Chúng ta cùng nhau vào.” Ôm Dạ Hoàng dẫn vào trong tiệm.

“Hai vị, hai người muốn mua kính cận hay là kính râm?” Vừa vào trong tiệm, một cô gái liền đi ra tiếp đón.

“Kính áp tròng!” Hồng Tiêu mở miệng nói.

“Được, xin mời theo tôi!” cô gái bán hàng dẫn họ đi tới phòng đo mắt. “Trong hai vị ai là người cần dùng kính áp tròng ạ?”

“Con tôi!” Mỉm cười trả lời cô gái bán hàng.

“Hả!” Anh ta có con rồi sao, tại sao đàn ông đẹp trai đều đã bị bắt đi.

Kì thật Dạ Hoàng hoàn toàn có thể trực tiếp mua kính mắt, nhưng mà Hồng Tiêu muốn chắc rằng hai mắt Dạ Hoàng không có vấn đề. Dù sao cũng chỉ là để máy móc kiểm tra một chút, chắc là không vấn đề gì.

Rất nhanh đã chọn được kính áp tròng cho Dạ Hoàng. Màu đen. Lúc ấy cái người phụ trách khám mắt giật hết cả người. Bởi vì hai mắt Dạ Hoàng không có bất kì vấn đề gì. Hơn nữa đôi mắt cũng đen như nhung, nhưng Hồng Tiêu lại muốn một cặp kính áp tròng cũng màu đen. Như thế nào lại có người kì cục đến như vậy, bất quá đây là yêu cầu của khách hàng, chủ tiệm cũng không nói cái gì thêm.

Bởi vì kính áp tròng màu đen tuyền cũng nhiều người từng yêu cầu, cho nên kính cho Dạ Hoàng cũng không cần phải đợi lâu. Cô gái bán hàng chỉ dặn dò một chút, đã đem kính lại giao cho hai người.

“Thử chút đi!” Hồng Tiêu nhỏ giọng nói bên tai Dạ Hoàng.

Dạ Hoàng rất rõ ràng hẳn nói cái gì, ngay lập tức sử dụng cô gái bán hàng làm đồ thí nghiệm.

Hiệu quả rất tốt. Không có loại chuyện khiến ngay cả Dạ Ảnh cũng cảm thấy sợ hãi xuất hiện nữa.

“Tốt lắm, Hoàng Nhi bây giờ tiện thể thay đổi chút đi.” Mỉm cười nhìn Dạ Hoàng.

“Uh.”

Ngữ khí lạnh như thế, xem ra không thể thay đổi trong ngày một ngày hai rồi.

Tiếp theo, hai người đi đến cửa tiệm cắt tóc, thợ cắt tóc chỉnh lại mái tóc dài mềm mại của Dạ Hoàng, lại còn đứng một bên khen mái tóc của Dạ Hoàng đẹp như thế nào, lại còn oán giận mái tóc dài của mình cũng không được như của Dạ Hoàng.

Ngay lúc Dạ Hoàng muốn nổi cáu, tóc cũng được chỉnh sửa thật tốt.

Nhìn Dạ Hoàng trước mặt, Hồng Tiêu không khỏi nở nụ cười. Như vậy Dạ Hoàng trên cơ bản nhìn cũng giống người bình thường rồi.

Trước bởi vì tóc mai thật dài che khuất đôi mắt, mặc dù cũng đẹp, nhưng thật nhìn thật sự rất kì quái, ban ngày còn đỡ, chứ buổi tối đặc biệt là khi không có đèn, cảm giác khi đó

quên đi, không nói nữa.

Dạ Hoàng lần đầu tiên nhìn mình trong gương.

Bởi vì suốt một thời gian dài không có tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, da dễ có vẻ rất trắng. Đôi mắt đen như nhung, bởi vì đeo kính áp tròng mà càng thêm lấp lánh, lông mi thật dài, chuyển động theo tầm mắt.

Ngũ quan rất tinh xảo, nhưng không yếu đuối kiểu con gái. Thần sắc lạnh lùng, thoạt nhìn cũng không làm cho người ta bài xích, chỉ cảm giác thấy rất cao quý.

“Tốt lắm! Hoàng Nhi chúng ta bây giờ đi mua ít đồ dùng cá nhân nhé.” Nói xong, Hồng Tiêu tiện thể đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi cửa hiệu cắt tóc.

Dạ Hoàng cũng chậm chậm đi theo phía sau.

Trong một cửa hàng quần áo. Bởi vì đồ đạc của Dạ Hoàng ít tới đáng thương, hơn nữa chỉ một kiểu một màu, Hồng Tiêu rất không hài lòng, nếu không phải tối qua trễ quá, Hồng Tiêu rất có khả năng trước tiên là kéo Dạ Hoàng đi mua quần áo rồi. Bất quá bây giờ cũng không muộn lắm.

Dancer là cửa hàng thời trang nổi tiếng ở thành phố S, mỗi người đều biết nó tượng trưng cho sân khấu thượng hạng hạ cảm. Cho nên quần áo ở đây rất đầy đủ, từ vài đồng đến vài vạn đồng đều có, hơn nữa ở đây không chỉ có một tiệm quần áo hay là phụ kiện này nọ. Cho nên Dancer rất lớn, tổng cộng có sáu tầng lầu. Lầu một chính là quần áo bình thường, là lầu hai chính là hàng cao cấp, lầu ba là phụ kiện, những người thu nhập bình thường cũng có thể mua được, mà tới lầu bốn chính là hàng hiệu... Rồi, tầng 5 chính là nơi ai là hội viên mới có thể đi vào. Mà hội viên của Dancer, cả thành phố S cũng chỉ có 16 người. Muốn trở thành hội viên, một năm cũng phải tiêu xài trên trăm vạn. Lầu sáu chính là văn phòng cùng kho hàng.

Hồng Tiêu chính là khách quen ở chỗ này. Cũng là một trong 16 hội viên. Bất quá

~~“Chủ nhân!” Một cô gái xinh đẹp đột nhiên chạy từ trên lầu 2 xuống. Đứng trước mặt Dạ Hoàng, cúi đầu thật sâu. Mặc dù vẻ bề ngoài của Dạ Hoàng có thay đổi, nhưng mà khí tức thì không hề, y vừa tới cửa, cô gái kia liền biết là y đã tới.

“Uh.” Chỉ thản nhiên nói một tiếng.

“Thì ra Hoàng Nhi là chủ nhân ở nơi này à!” Hồng Tiêu nhỏ giọng bên tai Dạ Hoàng.

Nơi này không có người lợi hại như bọn Dạ Kỳ, cho nên không có nghe thấy lời Hồng Tiêu.

“Ngài tới nơi này là vì?” Cô gái hỏi. Nơi này là một trong những địa điểm thu thập tin tức của Dạ Ảnh. Bởi vì đây là trung tâm thời trang nổi tiếng nhất thành phố S, cho nên đại bộ phận dân chúng ở thành phố S cũng muốn đến đây mua đồ, đặc biệt là tầng lớp cao. bọn họ lấy việc có thể trở thành hội viên mà tự hào, ở chỗ này có thể ghi chép lại được rất nhiều chuyện từ bọn họ.

“Mua quần áo.”

“Đúng vậy! Các người cũng đã rất rõ kích cỡ của Hoàng Nhi rồi. Chúng tôi muốn mười bộ trang phục mặc nhà, mười bộ lễ phục, còn có ba bộ đồ ngủ thoải mái một chút. Tạm thời thì bao nhiêu đó trước đã.”

Cô gái tò mò nhìn Dạ Hoàng, bởi vì Dạ Hoàng chưa từng có mua quần áo hay phụ kiện như vậy.

Dạ Hoàng không có phản ứng, cái này tỏ vẻ Dạ Hoàng cũng cam chịu những gì Hồng Tiêu phân phó.

“Được! Xin mời theo tôi!” Cô gái ý bảo hai người bọn họ đi lên tầng 5.

Đi đến tầng 5, cô gái lựa ra một đồng quần áo cho Dạ Hoàng lựa chọn. Tất cả những quần áo đó đều đã được cô tuyển chọn kĩ càng trước đó. Cô cảm giác được những bộ này Dạ Hoàng mặc lên người sẽ phi thường dễ nhìn.

Hồng Tiêu cần lấy một bộ, đưa cho Dạ Hoàng: “Thử xem!”

Dạ Hoàng nhìn Hồng Tiêu một chút, cầm lấy bộ đồ đó đi vào trong phòng thử đồ.

Cứ như vậy, Hồng Tiêu chọn, Dạ Hoàng thử. Liên tục mấy tiếng, rốt cuộc cũng đã lựa được một số. Trong mắt Dạ Hoàng cũng xuất hiện thần sắc uể oải.

Cũng may hết thấy đều đã xong.

Hồng Tiêu phân phó cô gái, đem quần áo đưa đến nhà của hần, nhân tiện đưa Dạ Hằng về nhà.

12. Chương 12

Khi Hồng Tiêu điều khiển xe chạy vào cổng chính, Dạ Hoàng ở trên xe đã ngủ rồi. Nhưng mà Hồng Tiêu dừng xe lại rất êm, Dạ Hoàng cũng mơ mơ màng màng mở mắt.

“Còn mệt à?” câu đầu tiên khi xuống xe, “Nếu vẫn còn mệt vậy thì cứ ngủ thêm một chút đi, khi nào đến giờ cơm cha sẽ gọi con dậy.”

“Uh.” Đáp lại Hồng Tiêu, Dạ Hoàng liền đi lên lầu. Trở về phòng ngủ tiếp tục nghỉ ngơi.

Nhìn Thấy Dạ Hoàng lên lầu, Hồng Tiêu cũng ngồi xuống ghế salon: “Chú Phúc!”

“Vâng ạ, thiếu gia!”

“Đã sắp xếp phòng thế nào rồi?”

“Phòng ngủ cùng phòng tắm đã sắp xếp tốt rồi, chính là còn một cái phòng không biết nên làm như thế nào.”

Sáng sớm hôm nay thiếu gia đã phân phó bọn họ đem cái phòng đối diện phòng hần bố trí lại. Cái phòng kia cũng giống như phòng của Hồng tiêu, bao gồm có bốn phòng nhỏ bên trong — Phòng ngủ, phòng thay quần áo, phòng tắm, vẫn còn có một cái hồng. Trong phòng Hồng Tiêu thì dùng làm thư phòng, bởi vì đôi khi có những chuyện ở công ti, cho nên để thuận tiện, Hồng Tiêu hay dùng cái thư phòng kia.

Nhưng mà bây giờ sắp xếp phòng cho tiểu thiếu gia, ông thật sự không biết nên làm như thế nào, bởi vì không biết sở thích của tiểu thiếu gia, cũng không biết làm sao nữa.

Hồng Tiêu cũng biết suy nghĩ của chú Phúc, ngay cả mình đây còn không biết sở thích của Dạ Hoàng, hơn nữa thấy một khoảng thời gian tới cũng chưa chắc là biết được, hần tin tưởng Dạ Ảnh tuyệt đối sẽ không để cho Dạ Hoàng có niềm vui nào tốt lành.

“Trẻ con tuổi nó thường vẫn thích chơi mà! Đem cái phòng kia trở thành phòng vui chơi đi!” Khẩu khí của Hồng Tiêu cũng thần nhiên chẳng khác gì Dạ Hoàng.

Kì thật cá tính của Hồng Tiêu cũng rất lạnh mạc, cũng chỉ có đối với Dạ Hoàng mới bày ra giọng tức giận này nọ, còn không thì đừng mơ.

“Được! Tôi lập tức gọi người đến sắp xếp!”

“Không cần, Hoàng Nhi đang nghỉ ngơi, bây giờ có người tới đó sẽ làm ồn nó. Đợi nó tỉnh lại rồi hãy làm. Trước nói mấy người đem đồ của nó đem vào trong kho trước đi.” Đứng dậy đi vào thư phòng. “Tôi làm việc một chút, khi nào đến giờ cơm thì gọi tôi.”

...

“Hoàng Nhi, dậy thôi nào, tới giờ ăn cơm rồi!” Dạ Hoàng đang ngủ say bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói của Hồng Tiêu.

“Phốc!” một tiếng, Dạ Hoàng từ trên giường ngồi bật dậy.

Hai hàng lông mày xinh đẹp chau lại, trong ánh mắt xuất hiện thần sắc ảo não.

Nhìn thấy Dạ Hoàng như thế này, trong lòng Hồng Tiêu hết sức vui vẻ, xem ra Dạ Ảnh đẹp đôi mắt xinh đẹp kia che lại đúng là có lợi thật. Ít nhất là vẻ mặt này của Dạ Hoàng, chỉ là bình thường lúc nào cũng bị mái tóc đại che lại.

Bất quá tâm tình của Dạ Hoàng không có tốt như vậy. Y ảo não trách cứ chính mình, bởi vì lúc Hồng Tiêu vào một chút ý thức y cũng không có, tình huống này trước kia không hề có.

“Được rồi! Hoàng Nhi, không có việc gì đâu, không cần tự trách mình, cha đi từ cửa kia vào, hơn nữa cha cũng hết sức mở thật nhẹ. Con không có cảm giác cũng là bình thường mà.” Có thể biết được Dạ Hoàng đang nghĩ cái gì, mở lời an ủi.

Không! Không thể! Những gì Hồng Tiêu nói trong lòng Dạ Hoàng hoàn toàn không có bất kì tác dụng gì.

Bây giờ Dạ Hoàng cái gì cũng không nghe thấy, trong lòng chỉ cảm thấy mình thật là vô dụng.

Dùng chăn mền trùm kín cả người, ngay cả đầu cũng không có lòi ra.

“Hoàng Nhi ra đi! Sao lại buồn bực như vậy!” Lôi kéo chăn mền trên người Dạ Hoàng, Hồng Tiêu lo lắng nói.

Dạ Hoàng vẫn như cũ không để ý đến hân, cả người co lại thành một cuộn.

Dạ Hoàng không thể quên, khi mình còn bé không cảm thấy có người đến gần thì Dạ Ảnh sẽ trừng phạt mình như thế nào. Chính là lần đó Dạ Ảnh đem mình quăng xuống hồ nước, để cho y phải ngâm trong đó đợi suốt mười ngày.

Cũng bắt đầu từ đó, mỗi lần trời mưa, trên người Dạ Hoàng sẽ rất khó chịu. Như là có vật gì đang chui rúc trong người. Dạ Hoàng rất không thích cảm giác như vậy, nhưng mà loại cảm giác này cứ đều đều xuất hiện, đặc biệt và vào mùa xuân cùng mùa hè. Nhất là buổi tối thì lại càng khó chịu.

“Hoàng Nhi, không có việc gì đâu, đây là nhà của chúng ta, con không cần phải đề phòng, cha là cha của con, con hoàn toàn không cần bất kì lí do gì để đề phòng cha, cha sẽ không làm ra bất kì nguy hiểm gì với con cả. Cái này con hoàn toàn có thể yên tâm” Mạnh mẽ kéo Dạ Hoàng ra khỏi đồng chăn mền, nâng cằm đứa con lên, để cho con hoàn toàn nhìn rõ mình, Hồng Tiêu kiên định nói.

Nhìn Dạ Hoàng, Hồng Tiêu nhìn thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt đứa con.

Hồng Tiêu cười gật đầu, hân tin tưởng Dạ Hoàng nhất định có thể thay đổi, dù sao Dạ Hoàng vốn là có tình cảm, con chỉ không biết phải biểu đạt như thế nào, cũng không biết lúc nào thì nên dùng vẻ mặt ra sao.

Nhìn thấy Dạ Hoàng đã không còn bối rối như lúc này, Hồng Tiêu cũng cười trấn an. Hồng Tiêu ôm con vào trong ngực, vừa cười vừa nói: “Tốt rồi, chúng ta đi ăn cơm trước được không!”

Dạ Hoàng giãy dụa, nói; “Buông.”

“Được! Con đừng nhúc nhích!” Sợ Dạ Hoàng cứ thế mà nhảy ra, mặc dù tỉ lệ Dạ Hoàng té bị thương là cực thấp, nhưng mà Hồng Tiêu vẫn sợ những chuyện ngoài ý muốn.

Hai người sống vai đi đến phòng ăn, bởi vì Dạ Hoàng thích ăn đồ ngọt, chú Phúc cho người nấu những món ngọt một chút. May mà Hồng Tiêu cũng không có bài xích những món ăn có vị ngọt, bữa ăn này coi như là trôi qua trong hòa bình.

Ăn cơm xong, Hồng Tiêu kéo Dạ Hoàng đi xem TV.

Bất kì thay đổi này cũng làm cho Hồng Tiêu cảm thấy cao hứng. Bởi vì ánh mắt của Dạ Hoàng cứ dán vào trong TV không chớp. Thoạt nhìn Dạ Hoàng như đang cố gắng thích xem TV.

Xem TV, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, mắt thấy cũng đã đến 11 giờ rồi. Chính là lúc cần cho Dạ Hoàng đi ngủ, đứa trẻ đang độ tuổi này bây giờ thì cần phải ngủ rồi. Như vậy mới có thể mau lớn.

Bất quá nhìn Dạ Hoàng một chút dấu hiệu buồn ngủ cũng không có, bất đắc dĩ lắc đầu, mở miệng nói: “Hoàng nhi, con đi nghỉ thôi!”

Bất quá thiếu niên trên ghế salon một chút phản ứng cũng không cấp cho hân.

“Hoàng Nhi! TV muốn xem lúc nào cũng được, cha cảm thấy bây giờ con cần đi ngủ rồi!” Hồng Tiêu khuyên.

“Uh.” Vừa nói Dạ Hoàng đứng lên khỏi ghế salon. Đi lên lầu hai.

Vừa đi tới đầu cầu thang, Dạ Hoàng xoay người hỏi: “Tôi ngủ ở đâu.”

“Vẫn chỗ hôm qua!” Cười trả lời con.

Dạ Hoàng không nói gì thêm, đi thẳng lên tầng hai, thật ra y không còn mệt, qua nay ngủ cũng được nhiều, bất quá nếu như muốn y đi ngủ, thì y đi ngủ thôi.

Nhìn Dạ Hoàng lên lầu. Hồng Tiêu xoay người gọi chú Phúc.

“Thiếu gia có chuyện gì?”

“Liên lạc với trường trung học, Hoàng Nhi cần đi học!” Lạnh lùng nói.

“Vâng ạ!”

Nghe được câu trả lời hài lòng, Hồng Tiêu cũng đi lên phòng.

Đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Dạ Hoàng ngược lên, nhìn mình.

“Có việc gì vậy?” Ngồi vào bên cạnh Dạ Hoàng thấp giọng hỏi.

“Ông ngủ ở đâu.” Thản nhiên nói.

“Hoàng Nhi đang quan tâm cha sao? Cha đương nhiên là ngủ ở đây mà!” Hoàng Nhi tại sao lại hỏi như vậy?

“Tôi ngủ ở đâu.”

“Cũng ở đây! Hoàng nhi muốn nói gì à?” Ý thức được Hoàng Nhi có gì đó không thích hợp.

“Không. Tôi đi xuống lầu.”

“Dưới lầu không có phòng khách.” Chính xác là không có chuẩn bị phòng cho khách, phòng khách tuy cũng sạch sẽ, nhưng mà không có chăn mền này nọ, mặc dù bây giờ là mùa hè, nhưng mà đến khuya cũng sẽ hơi lạnh.

“Ghé salon.”

“Không được! Hoàng nhi có thể nói cho cha biết tại sao không thể ở với cha không?” Nhất định là có nguyên nhân.

Nhìn Hồng Tiêu một hồi lâu, Dạ Hoàng mới chậm rãi nói: “Nhược điểm.”

“Cái gì!!!” Sững sốt một hồi lâu, rốt cuộc Hồng Tiêu cũng hiểu được ý của Dạ Hoàng, “Ha ha, Hoàng Nhi thật sự rất đáng yêu!”

Đem Dạ Hoàng ôm vào lòng, hôn lên trán con, không để ý đến vùng vẫy của Dạ Hoàng nói: “Hoàng nhi, con có biết Hồng Hàn trong Hồng thị không? Vị trí kia vốn ban đầu đáng ra là của cha. Cha từ nhỏ đã được dạy phải làm như thế nào để có thể đảm nhận tốt vị trí đó. Nhưng mà sau này vì một chút nguyên nhân cha với bác ấy thay đổi vị trí.”

Dạ Hoàng nhìn Hồng Tiêu. Không biết Hồng Tiêu tại sao nói như vậy.

“Cha nghĩ cha có năng lực để tự bảo vệ mình, còn có con!”

Dạ Hoàng nhìn chăm chăm vào Hồng Tiêu, nhìn thấy trong mắt Hồng Tiêu sự khẳng định cùng kiên định. Y để cho Hồng Tiêu ôm, đêm nay Dạ Hoàng cũng để cho Hồng Tiêu ôm, hai người bình yên ngủ, một đêm không mộng mị cho tới tận hừng đông.

Cuộc sống giáo viên

13. Chương 13

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt mà đã qua một tháng. Tháng này, tâm tình Hồng Hàn hết sức không tốt, bởi vì Hồng Tiêu đem tất cả chuyện tình ở công ti giao cho gã, bản thân Hồng Tiêu thì mang đứa con đến khắp nơi chơi đùa.

Nhưng Hồng Hàn không biết chính là, kì thật tâm tình Hồng Tiêu cũng không được tính là tốt. Hồng Tiêu mang theo Dạ Hoàng đến rất nhiều chỗ chơi đùa, ví dụ như là công viên, bơi thuyền, leo núi, những hoạt động này nọ mà hẳn cảm giác trẻ con ở độ tuổi như Dạ Hoàng sẽ cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà bộ dáng Dạ Hoàng luôn tạo cảm giác thiếu hăng hái.

Nhưng mà Hồng Tiêu không thể không cảm khái một chút, thần kinh vận động của Dạ Hoàng vô cùng tốt.

Lúc lướt ván, hẳn chưa từng nhìn thấy Dạ Hoàng bị té xuống bao giờ, leo núi thì lại cứ như là đang chạy trên đường bằng, hay lúc trèo vực thì huấn luyện viên ở sát một bên vẫn hỏi Dạ Hoàng có muốn trở thành huấn luyện viên để kiếm thêm tiền hay không.

Đi chơi tàu lượn siêu tốc, Dạ Hoàng hóa ra còn có thể ngáp dài. chơi nhảy lều, Dạ Hoàng sau xuống dưới, không hề có vì mất trọng lực mà chân căng lão đảo. Một mình bước nhanh rời khỏi đồng người vẫn còn xây xẩm. Những chuyện khác càng không cần phải nói, Hồng Tiêu nghi ngờ có phải Dạ Hoàng rất thường nhảy lều hay không.

Để cho Hồng Tiêu đau đầu nhất chính là một lần Hồng Tiêu đưa Dạ Hoàng đến nhà ma, Hồng Tiêu lúc đó có điện thoại đi ra bên ngoài nghe một chút, Dạ Hoàng trong này đã đem mấy người nhân viên đóng vai quỷ đánh cho te tua, hỏi đứa con tại sao lại ra tay nặng như vậy, câu trả lời của Dạ Hoàng chính là: “Con chỉ đánh bọn họ có một chút, ai mà biết bọn họ yếu như vậy. Hơn nữa là bọn họ gây chuyện với con trước.”

Nghe thấy thế, Hồng Tiêu cũng không biết phải xử lý con như thế nào nữa. Mặc dù ngữ khí của Dạ Hoàng không khác gì lúc trước, nhưng mà ở chung với Dạ Hoàng lâu như vậy, hẳn biết trong ngữ khí của Dạ Hoàng có mang theo mấy phần ủy khuất. Mà sự thật chính là Dạ Hoàng đúng là chỉ đánh những người kia có một chút, nhưng mà toàn đánh trúng chỗ hiểm, những người đó đương nhiên ngã xuống đất dậy không nổi rồi.

Mà những người đó cũng thật là xui xẻo, bọn họ nhìn thấy một thiếu niên đi một mình vào trong nhà ma, đây đương nhiên là đối tượng phải hù cho lông tóc dựng ngược rồi! Ai mà biết, còn chưa kịp áp sát, thiếu niên này đã một cước đá lại, đá ngay vào bụng, té xuống đất không góc đầu dậy được. Mà người khác lại tưởng là có người đến quấy phá, cho nên bu lại đánh hội đồng, hậu quả là như Hồng Tiêu đã nhìn thấy, toàn bộ ôm bụng nằm lăn lộn trên mặt đất.

Hồng Tiêu hiểu rõ mọi chuyện rồi, không nói hai lời để lại số điện thoại cùng tất cả tiền trong ví, kéo Dạ Hoàng về nhà.

Cũng chính là bắt đầu từ lần đó, Hồng Tiêu mỗi ngày đều ở nhà dạy Dạ Hoàng, dưới tình huống nào thì cần làm cái gì, còn dạy cho con biết khi nào thì có cảm giác nguy hiểm, nhưng mà nếu khi còn chưa biết chắc người ta có ý đồ hay không thì không nên ra tay tàn nhẫn. Còn dạy cho Dạ Hoàng biết mở miệng hỏi ý muốn của người khác.

Mặc dù Dạ Hoàng vẫn lạnh như băng, nhưng mà vẫn có chuyện làm cho Hồng Tiêu cao hứng, đó chính là Dạ Hoàng không có bài xích người như trước nữa, câu hỏi của Dạ Hoàng cuối cùng cũng có chứa cảm xúc ở trong.

Hắn còn phát hiện Dạ Hoàng rất thích coi phim hoạt hình, nhất là phim hoạt hình Nhật Bản. Mặc dù lúc hỏi Dạ Hoàng, Dạ Hoàng chỉ trả lời đúng vậy, nhưng mà y như lời nói, người nào đó nằm co trong phòng xem suốt cả đêm vậy? Nếu như không phải sáng ra Hồng Tiêu gọi Dạ Hoàng đi ăn điểm tâm, hẳn nhìn thấy một con thỏ con (Bởi vì xem suốt đêm, hai con mắt cũng đỏ hồng lên cả), ôm gối đầu (tuyệt đối không bao giờ ôm gối ôm), ngồi ở trên ghế salon trong cái phòng chơi mà Hồng Tiêu kêu người làm lúc trước, lại nhìn chăm chăm lên màn hình TV to đùng, không chịu nhúc nhích.

Thật muốn mắng con, lại không đành lòng, nhưng mà nếu không xử lý chuyện này, khó đảm bảo loại chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa. Cho nên từ ngày đó trở đi, Hồng Tiêu tập cho ai đó thói quen, chính là mỗi tối sẽ đến phòng Dạ Hoàng, chờ Dạ Hoàng ngủ mới quay trở về phòng của mình, có đôi khi làm mệt, Hồng Tiêu trực tiếp ở trong phòng con, ôm Dạ Hoàng ngủ.

Hôm nay cũng vậy, xế chiều hôm qua, công ti có một cuộc họp mà Hồng Tiêu không thể không có mặt, hồng tiêu họp đến tận 8 giờ tối. Sau đó lại phải quyết tiếp một số công việc đến 10 giờ mới về tới nhà.

Về đến nhà chỉ nghe báo lại Dạ Hoàng xem TV trong phòng chơi, xem đến giờ này cũng chưa có chịu xuống ăn cơm, nhưng mà có ăn vặt.

Hồng Tiêu nổi điên lên lâu kéo Dạ Hoàng xuống, hai người lúc này mới ăn cơm tối.

Ăn cơm xong cũng đã 12 giờ, vì phòng ngủ Dạ Hoàng lại xem TV, Hồng Tiêu cứ thế ôm Dạ Hoàng đi ngủ. Cứ ôm thế cho đến hừng đông.

Cảm giác người trong lòng nhúc nhích, Hồng Tiêu mở mắt, đập vào mắt chính là đôi mắt đen như nhung của Dạ Hoàng. Rõ ràng trước kia đều là mình tỉnh dậy trước, mới gọi con rồi giường mà, chẳng lẽ là hôm qua mệt mỗi quá?

“Tỉnh rồi?” Nói lỏng ngực, hẳn biết Dạ Hoàng đều tắm rửa mỗi sáng. Nhìn đồng hồ một chút, mới tám giờ, lúc này Dạ Hoàng đáng lẽ vẫn còn đang ngủ mà, bình thường mỗi ngày không phải chín giờ mấy mươi giờ mới dậy sao?

“Dạ.” Đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nhìn thấy con đi vào phòng tắm, Hồng Tiêu cũng đứng dậy mặc quần áo. Thuận tiện lấy đồ mặc hôm nay lấy ra sẵn cho Dạ Hoàng. Bởi vì Hồng Tiêu phát hiện, Dạ Hoàng không biết phối hợp quần áo như thế nào cả, chỉ cần là đồ có thể xỏ vào che người lại là được rồi, chẳng quan tâm nó có hợp hay không. Cho nên mỗi sáng Hồng Tiêu đều chuẩn bị sẵn quần áo cho Dạ Hoàng, để sẵn bên ngoài, Dạ Hoàng tắm xong cứ thế mà mặc vào.

“Hoàng Nhi, cha chờ con dưới lầu nha!” Cầm quần áo để ra ngoài xong xuôi, nói với Dạ Hoàng trong phòng tắm.

“Dạ.”

Đợi nghe Dạ Hoàng trả lời, Hồng Tiêu mở cửa ra, chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng mà hẳn nhìn thấy ngay đầu cầu thang có một người, trợ lý của hẳn kiêm bạn tình — Lí Minh Vân.

“Tại sao cậu tới đây!” Nhìn thấy gã ở chỗ này, Hồng Tiêu đã biết tại sao Dạ Hoàng lại dậy sớm như vậy.

Tóm lấy tay Hồng Tiêu, nói: “Tôi vừa mới đi đến phòng của anh, không thấy anh đâu, đang định đi xuống lầu, lại nhìn thấy anh từ phòng kia đi ra. Tôi

” Hồng Tiêu có hai lí do để thích Lí Minh Vân, một là năng lực làm việc của Lí Minh Vân rất tốt, hơn nữa công tư rõ ràng, gã không bởi vì quan hệ với Hồng Tiêu mà tác oai tác quái ở công ti, hai là Lí Minh Vân cười lộ lên rất ngọt ngào, mặc dù gã là đàn ông nhưng nụ cười của gã so với phụ nữ còn rạng rỡ hơn, cho nên Hồng Tiêu rất cưng chiều gã.

Nhưng mà lần này Hồng Tiêu đối với người này, sinh ra cảm giác chán ghét rồi, lí do chính là vì gã đã đánh thức Dạ Hoàng.

“Nói trọng điểm!”

“Oh! Chính là chuyện chú Phúc nói tôi làm thủ tục nhập học, đã làm xong rồi, chính là học viện Gia Anh!” Không có quan tâm đến tính tình cáu kỉnh của Hồng Tiêu, bởi vì Hồng Tiêu vừa thức dậy tính tình luôn luôn không có tốt lành gì cho cam.

Nhưng mà gã không biết, chuyện bực bội khi tỉnh dậy sau khi Dạ Hoàng đến đây đã thay đổi không ít.

“Gia Anh? Có thể sao?” Gia Anh vốn là trường học nổi danh ở thành phố S, thành phố này trên cơ bản đều là tỉnh anh, mà đây chính là nơi tập trung tất cả tỉnh anh của thành phố S, mà nơi này chỉ người có tiền mới có thể vào học. Nhưng mà cơ sở vật chất cùng chất lượng giảng dạy phi thường tốt, cho nên tất cả mọi người đều hi vọng con mình có thể theo học ở đây.

“Đúng! Tiêu! Cái người tên Dạ Hoàng kia là ai vậy?” Lí Minh Vân tò mò hỏi, chẳng lẽ là em trai của Dạ Tường?

“Cái này không liên quan đến cậu!” Tức giận trả lời. “Chú Phúc!” Ngồi vào ghế salon, Hồng Tiêu lớn tiếng gọi.

“Thiếu gia!” Chú Phúc đi tới trước mặt Hồng Tiêu.

“Chú từ khi nào tự tiện quyết định mọi chuyện vậy!” Quát lớn.

“Cái này

Tôi có nói với Lí tiên sinh là ngài đang nghỉ ngơi, không tiện quấy rầy, nhưng mà

” Hồng Tiêu cũng không nói chuyện gì đang xảy ra, chú Phúc liền nói ra chính xác mình sai ở chỗ nào.

“Tiêu! Tại sao tôi không thể tới đây!” Bây giờ Lí Minh Vân mới biết được, Hồng Tiêu tại sao lại nổi cáu như vậy. Tiến đến ngồi bên cạnh Hồng Tiêu hỏi.

“Bữa sáng hôm nay là cái gì.” Thanh âm thanh nhiên vang lên.

Lí Minh Vân nhìn thấy một thiếu niên tóc dài, đứng ở đầu cầu thang, trên vai vắt một cái khăn bông, tóc vẫn còn chảy nước, không có chờ Lí Minh Vân hỏi người này là ai, Hồng Tiêu chạy đến bên người thiếu niên, cầm lấy khăn trên vai nó, lau những giọt nước còn đọng trên tóc thiếu niên.

“Lần nào cũng nói con lau khô tóc rồi hãy đi ra, nhưng con vẫn không chịu nghe. Cha nói Hoằng Nhi à, con chừng nào mới có thể nghe lời một chút đây?” Thanh âm Hồng Tiêu rất ôn nhu, một chút cũng không có ý trách cứ trong đó.

Lí Minh Vân lần đầu tiên thấy Hồng Tiêu ôn nhu như vậy, cho dù là ở trên giường cũng không hề thấy. Đứa trẻ này tại sao lại được hần đối xử ôn nhu như thế? Đứa trẻ này là Dạ Hoằng sao? Đúng là rất đẹp.

Dạ Hoằng không có trả lời câu hỏi của Hồng Tiêu, bất quá vẫn đứng lại ở đó, để cho Hồng Tiêu giúp mình lau khô tóc.

“Cậu còn ở đây là gì? Công ti rảnh lắm sao?” Lời nói lạnh nhạt trình độ hoàn toàn có thể so với của Dạ Hoằng trước kia.

“Không! Tôi đi trước đây!” Lí Minh Vân đứng dậy rồi đi.

“Con không thích hần ta.” Lí Minh Vân đi rồi, Dạ Hoằng nói một câu.

“Tại sao? Hần ta là một trợ thủ tốt! Năng lực làm việc cũng rất tốt!” Tiếp tục lau tóc con mình nói.

“Ánh mắt không tốt.” Sát ý trong mắt hần ta rất nặng, Dạ Hoằng không thích.

“Cái này à! Được rồi, nếu Hoằng Nhi không thích, chúng ta sau này cũng không cần hần ta tới đây nữa là được!” Còn tưởng rằng Dạ Hoằng sẽ nói vì hần ta làm ồn lúc con nghỉ ngơi, hóa ra lại là nguyên nhân này.

Hồng Tiêu nghĩ nguyên nhân là như vậy là vì lúc mới tới đây chưa được một tuần, Dạ Hoằng đã đem một cô giúp việc đưa sang chỗ Hồng Hàn, nguyên nhân chính là vì Dạ Hoằng không thích. Mà lí do không thích chính là cô gái kia làm ồn khiến y không ngủ được.

Bất quá khi đó bởi vì Hồng Tiêu bận rộn công việc, y không có để ý nhiều chuyện này, hơn nữa hần cảm thấy chuyện này cũng không có gì, nếu không hần sẽ biết cô giúp việc kia không chỉ một lần làm ồn trong khi Dạ Hoằng nghỉ ngơi.

“Dạ.” Dạ Hoằng từ Hồng Tiêu học được đạo lí: Ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tốt lắm! Chúng ta đi ăn sáng đi!” Cảm giác tóc Dạ Hoằng cũng đã khô không còn ẩm nước nữa, Hồng Tiêu ngừng lại để nghỉ.

“Dạ.”

Hai người đến phòng ăn.

“Hoằng Nhi, biết hần ta tại sao hôm nay đến đây không?” Cây lấy đôi đũa, hỏi Dạ Hoằng.

Dạ Hoằng ngẩng đầu, kì quái nhìn Hồng Tiêu “Không biết.”

Hồng Tiêu cười cười nói: “Bởi vì ~~ bởi vì Dạ Hoằng của chúng ta cần đi học!” Cố ý nói ra với tốc độ thật chậm.

“Đi học?” Dừng đũa lại, Dạ Hoằng tò mò nhìn hần.

“Đúng vậy! Hoàng Nhi đã mười sáu tuổi rồi mà. Là tuổi sẽ vào trung học, Hoàng Nhi đương nhiên là cần đi học rồi!” Hồng Tiêu cười trả lời nghi vấn của Dạ Hoàng.

“Oh.” Dạ Hoàng tiếp tục vui đầu vào bữa ăn sáng.

“Cha sẽ làm cho con thật vui! Cuối tuần này con sẽ đi học rồi, Dạ Tường cũng đi học, nhưng mà nó học trên con một lớp.”

“Dạ, biết rồi.”

14. Chương 14

Gia Anh, một trong hai trường học nổi tiếng nhất thành phố S. Một trường khác chính là Thánh Anh học viện.

Kì thật hai trường học đều là sản nghiệp của Hồng thị, sở dĩ tách ra làm hai bởi vì Thánh Anh học viện chính là học viện dành cho Quý tộc chính cống, mi phải là nhà có tiền thì mới có thể mơ vào học trong đó, cho nên Thánh Anh cũng chính là một trường học rất có chất lượng, bởi vì tất cả vốn là thuộc về hai thế giới, trong nhà chỉ cần có tiền, mặc kệ mi xài như thế nào, chỉ cần không cần đến trường vùng tiền là được, y như là ở đây không cần xài tiền vậy đó. Bất quá, may mắn là trong Thánh Anh toàn là những người chuyên tâm học tập.

Cũng giống như Thánh Anh, Gia Anh tốt hơn nhiều lắm, đó là chỗ có tiền cũng chưa chắc có thể vào được, mặc kệ mi có nhiều tiền hay không, nhưng mà nếu như thành tích không thể vượt qua tiêu chuẩn của bọn họ, như vậy thì mi nhất định không thể vào đâu. Mà Dạ Hoàng này thì chả có bất cứ thành tích nào thì làm sao vào vậy? Được như vậy chính là nhờ vào ông anh trên danh nghĩa của Dạ Hoàng – Dạ Tường.

Dạ Tường là người có thành tích tốt nhất trung học năm kia, tất cả giáo viên đều phải nể mặt hắn, dù sao Gia Anh chính là trường học tốt nhất thành phố S, cho nên Dạ Tường có thể nói là có thành tích cao nhất của thành phố này. Dạ Tường nói hắn có một đứa em trai muốn tới học, hắn sẽ hỗ trợ. Trường học dưới uy bức của Dạ Tường, không thể không đáp ứng. Bọn họ lúc đầu nghĩ, nếu là em trai của Dạ Tường, thành tích cũng không đến mức nào đâu, nhưng mà sau khi nhìn hồ sơ của y, mọi người cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, bởi vì Dạ Hoàng không có bất cứ ghi chép học tập nào cả. Nhưng mà sau đó hội đồng cũng đồng ý. Rất hiển nhiên, mấy người trong hội đồng chắc chắn là có quan hệ với mỡ rồi, dưới hai tầng áp lực, giáo viên cũng phải đáp ứng, Dạ Hoàng chính thức nhập học.

Gia Anh mỗi khối đều có hai mươi lớp, nhưng mà sĩ số mỗi lớp mỗi lớp không đều nhau, lớp 1 là khá nhiều người, rồi tới mấy lớp ở giữa thì ngày càng đông, nhưng tới lớp cuối cùng, thì số người ít xỉn. Mà nguyên tắc chia lớp chính là dựa trên thành tích, mỗi lớp tương ứng với một thành tích khác nhau, mà mỗi tháng kiểm tra có thể có cơ hội đổi lớp, có thể lên hoặc xuống. Hơn nữa điều kiện học tập của mỗi lớp đều giống nhau, giáo viên cũng không quản thành tích của mi là tốt nhất hay có bao nhiêu ngu ngốc. Nhưng mà tất cả những gì giáo viên dạy mọi người đều hiểu, nếu có cái gì thắc mắc tất cả mọi người đều có thể hỏi sau giờ học, hoặc là tan học đến phòng giáo viên mà hỏi, mà ở phòng giáo viên trên cơ bản chính là những giáo viên chuyên nghiệp, bọn họ có thể bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết những vấn đề của học sinh. Đây là phương pháp dạy học của Gia Anh, chủ động học tập.

Hôm nay vốn là ngày khai giảng, không ít xe tư nhân dừng trước cổng trường học, dù sao học phí ở đây cũng không tới mức nằm ở trên trời, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó. Sở dĩ học phí cao như vậy vẫn có người đâm đầu vào học, đó là bởi vì nơi này được những công ti lớn đầu tư, bọn họ thường thường ở đây lựa chọn nhân tài cho công ti, cho nên ở chỗ này đạt được thành quả, như này sau này làm cái gì cũng đều không cần lo lắng.

Trong một đồng xe riêng dừng trước cổng trường, một loạt xe màu đen, loại xe này hầu như gia đình nào cũng có thể mua được. Dạ Hoàng chậm chậm từ trên xe đi xuống, mặc dù kĩ thuật của tài xế không tồi, nhưng mà bởi vì không phải mấy hiệu xe y nổi tiếng y vẫn thường đi, ghế ngồi không có êm, hơn nữa đây là xe mới, mùi bên trong không tốt chút nào, cho nên thói quen lên xe là lăn ra ngủ của Dạ Hoàng hôm nay không có thực hiện được, cứ thế trợn mắt nhìn phong cảnh bên ngoài.

Một tuần trước Hồng Tiêu nói cho y biết y cần tới trường này đi học, hơn nữa Dạ Hoàng cũng không có được tiết lộ thân phận của mình, Hồng Tiêu nói với con, cứ xem như là một gia đình bình thường, Dạ Hoàng cũng hiểu không có vấn đề gì, y cũng muốn thử trải qua cuộc sống như vậy, cho nên y cũng đồng ý, hơn nữa không phải Dạ Tường cũng ở chỗ này sao? Y không cần phải lo lắng gì cả.

Tài xế chở Dạ Hoàng đi đến kí túc xá.

Kí túc xá trường này không sắp xếp phòng ở theo lớp cố định mà là cứ ai đến trước thì sắp trước. Hơn nữa vốn là hai tòa nhà năm tầng, một cho nam sinh, một cho nữ sinh. Trong mỗi nhà tập thể đều có bốn phòng một sảnh, một bếp. Mỗi phòng hai người ở.

Bởi vì chú Phúc đã báo danh từ sớm cho Dạ Hoàng, cho nên phòng của Dạ Hoàng ở ngay Phòng 1, tầng 1, giường cũng số 1 luôn. Hai ngày trước chú Phúc cũng có nói Dạ Hoàng sẽ ở chung với 1 người khác, chuyện này Dạ Hoàng không có phản ứng gì, Hồng Tiêu cũng không có gì, bởi vì bọn họ lúc trước đều là mỗi người một phòng, cũng chính vì nguyên nhân này, Hồng Tiêu mới cảm thấy Gia Anh tốt hơn Thánh Anh, dù sao Thánh Anh cũng rất khoa trương, kí túc xá gì mà ai cũng có thể tự lựa chọn phòng cho mình, lại có thể đổi ý mỗi ngày, Dạ Hoàng như vậy, không khéo cái đám ăn chơi trác táng sẽ tranh nhau được ở bên cạnh Dạ Hoàng. Mặc dù bản lãnh Dạ Hoàng có thể làm cho bọn đó bỏ cái ý định chết tiệt kia ra khỏi đầu, nhưng khó đảm bảo là Dạ Hoàng không bị làm phiền hù cho bỏ chạy. (Em nói Hồng Tiêu, anh đọc sách cho nhiều để làm gì, dân cư mà tưởng nhiều như gạo qur đầu cũng có sao. Vất vả!)

Nhưng Hồng Tiêu lúc thấy Dạ Hoàng nhìn mình, Hồng Tiêu cũng không nói gì thêm nữa, dù sao đương sự cũng không nói gì. Kì thật Dạ Hoàng không có nói cái gì là bởi vì, y trước kia mỗi lần đích thân đi ra ngoài nhiệm vụ, thường thường ở cùng với Dạ Tường chung một nhà, mặc dù phần nhiều là khi y làm việc ở vùng hẻo lánh, hay là phải thuê phòng bên ngoài.

Dạ Hoàng vừa đi, vừa đang nghĩ về chuyện xảy ra ở nhà tối hôm qua.

Tối hôm qua, Dạ Kì đưa đến tất cả hồ sơ của giáo viên trong Gia Anh. Hồng Tiêu nhìn một nùi đồ đạc ấy, không khỏi cảm khái tác phong nhanh chóng của Dạ Kì, xem một chút còn thấy cả người ta thích ăn cái gì cũng điều tra nhất thanh nhị sở, mà tài liệu về bảy tám nam sinh sẽ ở chung một khu với Dạ Hoàng lại càng làm cho Hồng Tiêu trở mắt đứng màn hình, ngay cả trên người có bao nhiêu vết thương, tổ tông tám đời cũng điều tra được rõ ràng không sót một móng. Hồng Tiêu thật sự nhìn không ra được mấy cái đó có tác dụng gì, câu trả lời của Dạ Kì làm cho Hồng Tiêu chỉ biết cảm nín.

“Mấy ngày nay rất rảnh rỗi, biết chủ nhân cần đi học, tiện thể xem một chút mấy người này có cái gì thú vị không đó mà. Dù sao cũng điều tra, nhân tiện thì đem mớ tài liệu qua đây! Hơn nữa người ta nhớ chủ nhân rồi.” Đây là trả lời của Dạ Kì.

May mà Hồng Tiêu được dạy dỗ tốt, bắt quá ở đây Hồng Hàn ở đây thì không có nhẫn nại được, đứng lên chuẩn bị mắng cho Dạ Kì một trận, nhưng mà bị Dạ Tường kéo lại, Dạ Tường thần nhiên nói: “Cô lần này bắt quá chỉ điều tra có những người mới nhập học với giáo viên thôi, vậy mà cũng mất nhiều thời gian như vậy, Dạ Kì thật lười rồi.”

“Cái gì? Trước kia em cũng đã điều tra qua?” Nghe được Dạ Tường nói vậy, Hồng Hàn kích động hỏi. Mà Dạ Hoàng cũng chỉ ngắc đầu nhìn thoáng qua Dạ Kì.

“Uh! Năm ngoái cô ấy mượn mấy thứ này cho em.”

“Ke ke!” Dạ Kì xoắn xoắn tóc mình cười cười, kì thật cô cũng không muốn đâu, nhưng mà chuyện tình lần này cũng không thể trách cô, nhưng mà Dạ Kì không thể nói, vậy thì mặt mũi còn biết để đâu, động tác có hơi chậm một tí, không có cái gì nghiêm trọng.

“Kì Kì, thương thể của cô không cần lo sao!” Dạ Hoàng lạnh lùng phán một câu.

“Ngài làm sao mà biết được?” Dạ Kì kinh ngạc nhìn Dạ Hoàng.

“Tư thế bước đi của cô rất kì cục! Còn có mùi máu.”

“Ke ke

~ Chủ nhân lần này cậu sai rồi! Phụ nữ mỗi tháng đều có vài ngày trên người có mùi máu tươi nha! Về phần tư thế bước đi rất quái lại

~ ” không có chờ Dạ Kì nói xong. Hồng Hàn liền chen ngang vào.

“Chuyện đó là bởi vì trên người có thêm một ít đồ đó mà! Ha ha

” Hồng Hàn vốn trước giờ không biết làm thế nào để chinh Dạ Kì, lần này bắt được cơ hội làm thế nào mà bỏ qua cho Dạ Kì chứ.

“Anh

~” Dạ Kì tức giận trừng mắt nhìn Hồng Hàn, đảo mắt suy nghĩ, như vậy cũng tốt, mở miệng nói: “Anh lắm mồm như vậy làm gì!”

“Vậy trên cổ như thế nào lại có máu bầm.” Dạ Hoằng tiếp tục nói.

Thật ra Dạ Kì hôm nay mặc chính là một bộ đồ cao cổ, nhưng mà bây giờ còn rất nóng, nếu như mặc cổ áo hơi cao đã bị người khác nghĩ rằng nào có vấn đề rồi, bất quá may cũng có thể che lại được một dấu vết, nhưng mà Dạ Hoằng lại thấy được, bởi vì lúc Dạ Hoằng từ trên lầu xuống nhìn thấy Dạ Kì đang đứng dưới cầu thang, mà từ góc độ đó, cái gì Dạ Kì muốn che khuất đi đều hiện lên rõ mồn một dưới mắt Dạ Hoằng.

“Cái kia

cái kia là do muỗi cắn!” Dạ Kì chối đây đẩy.

“Oh” Dạ Hoằng buồn chán đáp một câu.

Bất quá trải qua nhiều vấn đề như vậy, mấy người khác cũng rõ ràng Dạ Kì rốt cuộc có chuyện gì, chỉ là phản ứng của Dạ Hoằng đúng là khó nói mà, bất quá Dạ Kì biết Dạ Hoằng nhất định sẽ không biết rõ, bất quá y không có hỏi nữa thì tốt rồi. Tối thiểu trước mặt Dạ Hoằng, vẫn cần bảo vệ mặt mũi a.

Mà Hồng Hàn nghĩ chính là, không biết tên nào chán sống thật là dùng cảm muốn con tắc kè bông này a!

Bất đồng với ý nghĩ của Hồng Hàn, Dạ Tường nghĩ chính là, Dạ Hoa rốt cuộc đã đem nha đầu này ra ăn tuốt rồi.

Mà Dạ Kì có lẽ là cảm giác bị bêu xấu, cũng sớm rời khỏi Hồng gia. Khi Dạ Kì đi rồi, Dạ Hoằng cũng cầm lấy hồ sơ Dạ Kì đem tới về phòng xem, cuối cùng là Hồng Tiêu đi lên nhắc Dạ Hoằng đi ngủ, Dạ Hoằng mới tắt đèn ngủ. Mà Hồng Tiêu cũng không có quay trở về phòng của mình.

Dạ Hoằng đi tới trước cửa phòng ngủ của mình, tài xế đem chìa khóa đưa cho Dạ Hoằng, còn mình thì trở về.

Mở cửa phòng ra, không có gì bất ngờ cả, trong phòng có vài người đứng ngồi lố nhố, thoạt nhìn cũng chỉ có ba người là học sinh, còn những người khác thì là người lớn trong gia đình, Dạ Hoằng cầm theo túi xách nhỏ, đi đến phòng số 1. Bên trong túi xách cũng chỉ có một cái laptop cùng điện thoại di động. Những đồ dùng khác của y, chú Phúc trước đó mấy ngày đã đem tới, sắp xếp trong phòng của y rồi.

Cho đến khi Dạ Hoằng đi vào trong, người trong phòng mới có phản ứng. Vừa mới rồi bọn họ đều bị hình dáng của Dạ Hoằng hấp dẫn. Bất quá sau này cũng sẽ thường nhìn thấy Dạ Hoằng, chắc cũng không tới nổi như vậy nữa.

Đi tới phòng, trong phòng đã có một người rồi. Nhìn thấy Dạ Hoằng đi vào, liền ngồi dậy.

“Tôi là Lam Vũ! Sau này chúng ta chính là bạn cùng phòng!” Cười ha ha rồi nói, thiếu niên cười rộ lên nhìn rất ngọt ngào.

“Dạ Hoằng.”

Lam Vũ:

Nam sinh năm nhất.

Là thiên tài trời sinh đã gặp qua là không thể quên, thích ăn ngọt.

Ngoài ra: Là cô nhi, được Lam gia nuôi dưỡng, bắt quá bản thân hẳn cũng không biết. Khi còn bé bị mẹ nuôi ngược đãi, vì thế chán ghét giới nữ, người hẳn yêu chính là cha nuôi, bắt quá bởi vì hẳn cho rằng đó là cha cho nên hết sức mâu thuẫn.

15. Chương 15

Lam Vũ nhìn rất thích, da rất trắng nhưng mà không giống như Dạ Hoàng mới nhìn qua tạo cảm giác bị bệnh. Hai má hồng tự nhiên, rất mờ không rõ ràng lắm.

Hai mắt rất to, tóc dài ngang vai, chải rối, lại còn nhuộm một ít màu xanh lam.

Lam Vũ vươn tay, khẽ mỉm cười nhìn Dạ Hoàng.

Dạ Hoàng biết đây là ý gì, mặc dù không thích đụng chạm vào người khác, bắt quá, Hồng Tiêu cùng Dạ Kỳ còn có Dạ Hoa nói đây là lần đầu tiên tiếp xúc với người khác là phương thức biểu đạt sự thân thiện.

Dạ Hoàng cũng vươn tay.

“Cậu nhìn rất đẹp!” Thả tay da, câu thứ nhất Lam Vũ nói.

“Cảm ơn.” Thản nhiên nói, xoay người đem mấy thứ ở trong túi lấy ra ngoài đặt xuống.

“Tôi nói, bạn báo danh hồi nào vậy? Cậu báo danh xong thì đi đâu nữa à!” Lam Vũ tới đây đã hai ngày rồi, hẳn còn tưởng rằng mình là người đầu tiên báo danh ở đây! Kết quả lúc tới, phát hiện thấy bạn cùng phòng của mình đã tới, vật dụng cũng đã được sắp xếp chỉnh tề. Nhưng mà người thì không có ở lại, còn tưởng rằng cậu ta đi ra ngoài mua vật dụng này nọ, dù sao buổi tối là có thể gặp được, nhưng mà Lam Vũ ở đây đợi suốt hai ngày mới thấy bạn học mò đến.

“Ở nhà!”

“Oh

~” vừa nói, lại gật đầu. Tổ vẽ mình đã hiểu rồi.

“Bên ngoài kia thật là ồn ào, rõ ràng ngày hôm qua đã đến rồi, kết quả cả nhà họ tới bây giờ còn chưa chịu đi, có thể là người ở vùng khác! Cậu có thấy vậy không?” Lam Vũ ngồi khoanh tròn trên giường, nhìn bóng lưng Dạ Hoàng nói.

“Từ Ba, thành phố Y.” Nhớ lại thông tin trong hồ sơ, Dạ Hoàng trả lời.

“Vậy à! Ôi chào

sao bạn biết được.” Lam Vũ tò mò nhìn Dạ Hoàng.

“Vừa mới nghe bọn họ nói!” Vẫn là ngữ khí thản nhiên. Bắt quá như vậy làm cho Lam Vũ không cách nào biết y vừa nói xạo.

“Tôi hỏi cái này! Bạn lúc nào cũng nói chuyện như vậy sao?” Lam Vũ phát hiện từ lúc này, ngữ khí nói chuyện của Dạ Hoàng không hề biểu cảm. Còn tưởng rằng Dạ Hoàng cảm thấy mấy câu hỏi của mình có vấn đề, nhưng mà hồi lâu Lam Vũ cũng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Uh.”

“Hả

chẳng vui chút nào.” Có ai đó nổi câu liền đem cái gối ra chà đạp.

“Oh.” Sắp xếp lại cái bàn xong, Dạ Hoàng đem chăn mền gối bên trong tủ lấy ra.

“Oa

nhieu vậy!!! Lớn quá đi!!!!” Lam Vũ cảm khái nhìn bộ đồ dùng trên giường của Dạ Hoàng.

Hai cái gối, còn có ba cái gối ôm, chăn mền thì lại càng khoa trương, xếp chồng chất, Lam Vũ cảm giác nhiều hơn so với mình lắm. Hơn nữa Lam Vũ cũng nhìn thấy, đồ dùng của Dạ Hoàng tất cả đều là hàng chất lượng cao vọi vọi.

Dạ Hoàng lôi tất cả những thứ đó ra, cái giường vốn không lớn lắm liền bị ngập đồ.

“Dạ Hoàng à! Bạn lấy ra nhiều vậy, buổi tối sẽ không nóng sao?” Bây giờ Lam Vũ cảm thấy điều may mắn duy nhất là mặt sàn được trải thảm, cho dù buổi tối Dạ Hoàng có bị lọt giường cũng sẽ không bị dơ. Bất quá chỉ có phòng này mới được trải thảm, chính là Hồng Tiêu phân phó, bởi vì lúc Dạ Hoàng bước xuống giường thường đi chân không. Hắn lo lắng khi tới mùa đông Dạ Hoàng sẽ bị lạnh chết, cho nên dứt khoát trải thảm cả phòng. May mà Lam Vũ cùng Dạ Hoàng không có thói quen đi lung tung qua các phòng khác, nếu không hai người sẽ biết chỉ có phòng họ mới được trải thảm.

“Sẽ không.” Dạ Hoàng sắp xếp giường chiếu ổn thỏa, nằm xuống/

“Oh

bạn học lớp mấy?” Lam Vũ hỏi

“Lớp mười.”

“Hả

Lớp mười?” Thoạt nhìn Dạ Hoàng cũng đâu tới nỗi ngạc nhiên. Tại sao mới học lớp mười vậy?

“Uh.”

“Tôi học lớp một, nếu như sau này có vấn đề gì bạn có thể hỏi tôi!!!” Lam Vũ cười nói.

“Uh.”

“Alo

~ Alo

~” Loa phát thanh vang lên.

“Tất cả học sinh năm nhất chú ý!!! Tất cả học sinh năm nhất chú ý !!! Xin thông báo!!! Xin thông báo!!! Xin mời tất cả học sinh năm nhất đến lễ đường tham dự lễ khai giảng!!! Xin mời tất cả học sinh năm nhất đến lễ đường tập trung, tham dự lễ khai giảng!!! Xin nhắc lại!!! Tất cả học sinh năm nhất chú ý!!! Học sinh năm nhất chú ý!!! Xin thông báo!!! Xin thông báo!!! Xin mời tất cả học sinh năm nhất đến lễ đường tập trung, tham dự lễ khai giảng. Xin mời tất cả học sinh năm nhất tập trung tại lễ đường tham dự lễ khai giảng!!!”

“Đi thôi! Dạ Hoàng chúng ta đến lễ đường nhanh chút đi. Phải nhanh lên! Nếu không chúng ta sẽ bị ngồi ở hàng đầu.” Cái trường học này có đặc điểm, đó chính là mặc kệ mở hội nghị gì đi nữa cũng sẽ không ngồi theo cấp bậc, nhưng mà mỗi lần tập hợp thì kéo nguyên bấy.

Cho nên hai người phải nhanh lên một chút, nếu không sẽ bị tống lên ngồi trên hàng đầu. Ngồi ở hàng đầu sẽ chẳng có cái gì vui mà xem, ngay cả lên ngủ gục cũng chẳng được.

Cũng may Lam Vũ tích cực, hai người cũng không tính là tới trễ, Lam Vũ tìm một chỗ không thu hút chú ý. Hai người ngồi xuống. Bất quá lần này Lam Vũ sai lầm rồi. Người như Dạ Hoàng lúc nào cũng đoạt hân người khác ngồi ở đó, cho dù nơi đó không gây chú ý, cũng sẽ trở thành thói quen.

Xem đi bây giờ đã có nguyên đồng người soi qua đây, nói cho chính xác một chút là từ khi bọn họ vừa đi vào thì đã soi qua đây rồi.

“Này. Bạn nói cái người tóc dài kia là nam sinh hay nữ sinh!”

“Nam sinh! Vừa nhìn là biết mà!”

“Nhưng mà nam sinh sao lại để tóc dài như vậy.”

“Cái này thì không biết, bất quá nhìn cũng không tệ lắm.”

“Bạn đó nhìn thật là đẹp.”

“Các bạn biết đó là ai không?”

“Không biết!”

“Không biết!”

“Chưa từng thấy!”

“Hồi ở sơ trung cũng chưa từng thấy nhân vật nào như vậy hết!”

“Có lẽ là người chỗ khác!”

“Khụ khụ

Yên lặng

” Một người đàn ông trung niên đi lên, mở miệng nói.

Đội tất cả đều yên tĩnh trở lại, người đó lần nữa mở miệng: “Mời thầy hiệu trưởng phát biểu.”

Nói xong, người đàn ông đó đã đi xuống trở lại. Đi lên là một người phụ nữ khoảng ba mươi rất xinh đẹp. Trang điểm kĩ càng, bất quá bộ đồ hình như được thiết kế riêng, hình như vậy cũng ngắn một chút, bất quá thoạt nhìn thì không thấy gì.

Người phụ nữ đi tới trước Microphone nói: “Hoan nghênh các em gia nhập vào học viện Gia Anh, tôi là Tử Thụy, hiệu trưởng của trường. Hi vọng các em ở đây chẳng những học được những tri thức tốt nhất, còn có thể học được cách làm người. Tôi đã nói xong. Hi vọng các em sẽ cảm thấy vui vẻ với cuộc sống ở đây. Cảm ơn!”

Nói xong Tử Thụy đã đi xuống. Người đàn ông lúc nãy lại đi lên một lần nữa, lại cầm theo một cuốn sổ. “Chào các em. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là giáo viên chủ nhiệm, tên là Tử Hi. Chào mừng các em đến Gia Anh????”

Dạ Hoàng ở phía sau cái gì cũng không có nghe lọt, bởi vì Dạ Hoàng chịu không được nhàm chán, ngủ luôn ngay tại chỗ.

Nhìn Dạ Hoàng ngủ, Lam Vũ cũng không có nghe được vị giáo viên chủ nhiệm kia nói cái gì nữa. Trong óc của hắn cũng chỉ còn lại thiếu niên xinh đẹp này.

Thoạt nhìn cũng không có gì bất luận với những người khác, bất quá Lam Vũ biết gia đình thiếu niên này nhất định có bí mật gì đó. Nhà của y nhìn rất có tiền, nhìn đồ dùng của y có thể thấy được ngay. Bất quá thiếu niên này không biết cái gì là nóng hay là lạnh cả. Hơn nữa còn có thể thấy được y không có thói quen ở chung với người khác.

Y cũng giống như mình sao, không được mẹ thương yêu sao? Nhưng mà cha của y đâu? Chẳng lẽ y không có bạn bè sao? May mà mình còn có cha yêu mình. Mình còn có một đồng mào mả gà đồng, mặc dù bọn họ cũng không phải là người tốt lành gì. Nhưng y thì thật sự rất đáng thương.

Bất quá không sao cả, nếu chúng ta là bạn cùng phòng, vậy thì chính là ý trời đã phái mình đến để thay đổi cuộc sống của y.

Dạ Hoàng bạn cứ chờ đi, tối nhất định sẽ làm cho bạn biết, cái gì chính là quan tâm. Lam Vũ tối nhất định sẽ làm bạn với bạn.

Mãi cho đến khi kết thúc lễ khai giảng, Lam Vũ gọi Dạ Hoàng dậy.

Không giống như lúc đầu, Lam Vũ không có hỏi Dạ Hoàng nhanh lên, mà cứ chậm rãi đi như rùa già.

Nói thật, Dạ Hoàng cũng không chán ghét người này, nguyên nhân chủ yếu là Dạ Hoàng đã xem qua tất cả tài liệu về người này, y cảm thấy được mặc dù rất dài dòng, nhưng nói tóm lại đây là người tốt.

Hồng Tiêu nói, mình sẽ ở chung với hắn ba năm, hơn nữa người này chính là một nhân tài, nếu như sau này hắn có thể giúp Dạ Hoàng quản lí Dạ Ảnh, hoặc là giúp Hồng Tiêu quản lí Hồng thị thì đều là trợ thủ cực

kì đặc lực. Đây là Hồng Tiêu nói, cũng là lí do tại sao Dạ Hoàng chịu đựng được Lam Vũ kéo loạn đi trong vườn trường. May mà hôm nay trời không nóng lắm, hơn nữa cũng đã 4 giờ chiều.

Lễ đường cách kí túc xá rất xa, phải đi qua nguyên khu giảng đường. Một người học ở đầu này, một người học ở đầu kia.

“Dạ Hoàng cậu nhìn đi, vườn hoa trong trường thật sự rất đẹp ha!” Nhìn cảnh vật xinh đẹp Lam Vũ không khỏi cảm khái.

Một bãi cỏ to hơn sân bóng rổ, trên trồng rất nhiều loại hoa, xếp thành những hình dạng khác nhau. Còn có không ít chim chóc cùng bướm bướm múa may trong đó.

“Uh.”

“Tôi nói Dạ Hoàng nè, bạn có thể phối hợp một chút không!” Lam Vũ bắt đầu nhìn Dạ Hoàng.

“Hử?”

“Nói theo tôi! Oa

Thật sự đẹp quá

” Lam Vũ còn vung tay, hít một hơi.

“Cứ như vậy đó, mau làm theo tôi!” Lam Vũ nhìn Dạ Hoàng.

Nếu là Dạ Hoàng trước kia, đã sớm bỏ qua hẳn, đi một mình, bắt quả Dạ Hoàng hôm nay nhìn thấy bộ dáng của Lam Vũ, y cảm thấy được cái gọi là Hạnh phúc mà thời gian qua Hồng Tiêu vẫn nói vào lỗ tai của y.

“Oa, thật sự ~~ đẹp quá ~~” nói xong rất không xác định. Động tác cũng rất cứng ngắc.

“Này! Cậu dùng chút tình cảm có được hay không!” Về mặt Lam Vũ rất không hài lòng nhìn Dạ Hoàng. “Lại lần nữa đi!”

“Oa, thật sự đẹp quá.” Lần này hoàn toàn khôi phục lại ngữ điệu trống rỗng trước kia.

Loại này đương nhiên không được chấp nhận. Lam Vũ tức giận gào thét: “Không được, làm lại!”

“Oa! Đẹp quá!” Giọng nói lớn hơn một chút.

“Là cảm xúc mà! Không phải nói bạn nói chuyện to tiếng!”

????

????

Cuối cùng Dạ Hoàng sắp không nhịn được nữa, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng dạy dỗ nghiêm túc của Lam Vũ, Dạ Hoàng áp chế sự khó chịu trong lòng mình xuống. Dưới lời nói ngày một nặng của Lam Vũ, cuối cùng cũng đạt được yêu cầu của Lam Vũ.

“Khát quá! Chúng ta đi uống nước đi!”

“Uh.” Dạ Hoàng nói quá trời cũng rất khát, bắt quả vẫn còn có thể chịu được. Hôm nay nhưng lời y nói so với trước tăng thêm nhiều ghê lắm. Mặc dù chỉ có nói một câu thôi.

Lam Vũ nhìn đồng hồ một chút, cũng sáu giờ tối rồi: “À! Cũng trễ rồi! Hay chúng ta đi ăn cơm đi! Bạn này mời, coi như là học phí! Tôi dạy cho bạn này nói câu cảm thán!”

“Uh.”

“Ai da, mới chỉ cho bạn, bạn cũng không chỉ “uh” một tiếng chứ, nói được một tiếng, có được không!” Lam Vũ chịu không được bộ dạng Dạ Hoàng như vậy.

“Được.” Dạ Hoàng cũng rất nể mặt nói.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Lam Vũ khoác tay lên vai Dạ Hoàng.

Động tác như vậy, làm cho Dạ Hoàng hết sức không quen.

“Bạn đừng có nói là không quen, riết rồi cũng sẽ thành thói quen thôi!” Bởi vì thấy được Dạ Hoàng nhàu màu, hẳn biết Dạ Hoàng không quen như vậy. “Đi thôi!”

Lam Vũ là người bạn đầu tiên của Dạ Hoàng, Dạ Kỳ thì như chị gái, hơn nữa Dạ Kỳ mang tư tưởng báo ân với Dạ Hoàng. Dạ Hoa, bởi vì hứa hẹn, cũng bởi vì Dạ Kỳ. Dạ Tường vốn là chiến hữu còn có sự sùng bái.

Bọn họ cũng không thể nói là bạn bè đơn thuần. Mà Lam Vũ này, một người đối với bọn họ chỉ là một kẻ vô dụng, nhưng hẳn đối xử với Dạ Hoàng rất thật lòng.

16. Chương 16

Hai người sóng vai đi ra cổng trường, bởi vì Lam Vũ nói trường học phần lớn thời gian đều là đóng kín cửa, chỉ có đợt này mới mở cửa ra, cho nên sau này bọn họ chỉ có thể ăn cơm trong trường.

Mà hôm nay còn chưa có phải đi học, cho nên mới có cơ hội chạy ra ngoài ăn cơm. Mà cuộc sống kiểu đó chỉ có thể gặp không thể cầu, bọn họ không thể buông tha cơ hội này được, nếu không Lam Vũ sẽ có cảm giác có tội với bản thân.

Đây là nguyên nhân hai người ra khỏi cổng trường.

Nhưng mà chuyện thì không có dễ dàng như hai người nghĩ đâu.

Hai người vừa ra tới cổng trường, không hẹn mà đều dừng bước. Về nguyên nhân hử, chính là????

“Hoàng Nhi! Tại sao con không cầm theo điện thoại di động?”

“Tiểu Vũ! Tại sao con hai ngày nay không về nhà!”

Dạ Hoàng cùng Lam Vũ vừa mới tới cổng trường, thì hai giọng nói đồng thời xông tới.

Hồng Tiêu vốn rất giận, xế chiều hôm nay gọi điện thoại, Dạ Hoàng chính là không bắt máy, biết là Dạ Hoàng không mang điện thoại theo rồi, cái này Hồng Tiêu cũng có thể hiểu, dù sao xế chiều cũng là lễ khai giảng, Dạ Hoàng không mang điện thoại cũng là bình thường. Nhưng mà sau đó hẳn biết lễ khai giảng đã kết thúc cách đây hơn hai tiếng rồi, nhưng mà chính là Dạ Hoàng còn chưa có trở về, mặc dù biết ở trong trường này thì Dạ Hoàng chẳng thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mà Hồng Tiêu vẫn rất lo lắng.

Vì vậy Hồng Tiêu liền chạy tới trường học, nhưng mà cái trường chết tiệt này lại có một qui định là nếu không có giấy chứng nhận thì không thể vào trong, Hồng Tiêu không muốn Dạ Hoàng vừa mới đến trường đã có thể trở thành tiêu điểm được, cũng chỉ có thể kiên nhẫn đứng ngoài cổng đợi.

Nhưng mà khi hẳn nhìn thấy Dạ Hoàng đi ra ngoài, cơn giận liền bốc lên tận não, hóa ra Dạ Hoàng không có đi một mình, cái đó còn chưa tính, người kia lại còn khoác vai Dạ Hoàng xuất hiện trước mặt mình.

Đứa trẻ kia Hồng Tiêu nhớ rất rõ, là bạn cùng phòng của Dạ Hoàng, mặc dù biết Dạ Hoàng nên giao du với bạn bè là rất tốt. Nhưng mà Hồng Tiêu cảm thấy không thoải mái, hẳn cùng Dạ Hoàng hòa hợp tốn hết cả một ngày, trong khi đó Hồng Tiêu còn phải dùng thân phận làm cha mà thuyết phục Dạ Hoàng. Nhưng mà Hồng Tiêu biết, hai người kia bất quá biết nhau mới có mấy tiếng, hai đứa nó lại có thể tốt như vậy. Trong lòng Hồng Tiêu cảm giác không thoải mái nhưng không biết dùng từ nào để diễn tả.

“Cha à! Cha về khi nào vậy?” Lam Vũ kinh ngạc nhìn người trước mặt mình — cha của hắn — Lam Thấm.

“Cha hôm qua gọi điện thoại về, mẹ con nói con không có ở nhà. Hơn nữa ban đêm cũng không về, cha liền trở về gấp, con còn chưa nói cho cha biết tại sao con không về nhà!” Trong lòng Lam Thấm không thoải mái chẳng kém gì Hồng Tiêu.

Lam Vũ có thể nói là người Lam Thấm thích thật sự trong lòng. Từ nhỏ liền cưng chiều yêu thương. Nhưng mà mấy ngày trước Lam Thấm bởi vì công việc phải đi công tác, nhưng hai ngày trước, Lam Thấm gọi điện thoại về chỉ nghe thấy Lam Vũ đi cả đêm không về, đến trường học rồi. Nhưng mà trường học lúc đó còn chưa khai giảng, mà điện thoại di động của Lam Vũ cũng tắt máy. Lam Thấm lo lắng liền vội vã trở về, ngay cả nhà cũng chưa ghé qua, đến trường học tìm Lam Vũ, nhưng mà trường học lại không cho vào trong,

không có biện pháp khác đành đứng chờ bên ngoài, bởi vì hần tin tưởng với cá tính của Lam Vũ sẽ không ở trong trường lâu.

Lam Vũ dẫu dẫu môi: “Ồ nhà chẳng có gì chơi cả, đến trường vui hơn!”

Hồng Tiêu kéo Dạ Hoàng qua một bên hỏi: “Hoàng Nhi, con đi đâu vậy? Lại không mang điện thoại đi động theo?”

Dạ Hoàng nhìn thoáng qua Hồng Tiêu, mở miệng: “Vườn hoa, phiền phức.”

Nghe phần trước còn đỡ, nghe được khúc sau Hồng Tiêu hoàn toàn không biết nói cái gì nữa rồi, nhưng đành cố nén hỏi: “Vậy con dùng cách nào mà liên lạc với bọn Dạ Kỳ?”

Nghe Hồng Tiêu nói, Dạ Hoàng đưa tay với ra sau tay, một chút sau, Dạ Hoàng đưa tay trước mặt Hồng Tiêu, trên ngón tay có một vật nhỏ nhỏ, giống như một loại khuyên tai gì đó. Hồng Tiêu đã từng thấy, trên tai phải của Dạ Hoàng, trước kia Hồng Tiêu còn cho rằng đó là khuyên tai, bất quá bây giờ xem ra không phải như vậy rồi.

“Đây là cái gì?” Hồng Tiêu lại một lần nữa cảm thấy kiến thức của mình thật ít ỏi. Hần đúng là không biết cái vật kia là cái gì.

“Earphone, sau khi mở lên là có thể liên hệ với mấy người Dạ Kỳ.” Dạ Hoàng nói xong thì đem vật kia gắn lại chỗ cũ.

“Đều là dạng này sao?” Hồng Tiêu sau khi nhìn thấy cái này thì cũng hiểu được vì sao điện thoại di động cũng có phiền phức rồi.

“Kiểu dáng nào cũng có. Con nói Dạ Kỳ làm một cái cho cha.” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

“Tốt! Cha nói Hoàng Nhi à, chuyện đứa trẻ kia là như thế nào vậy?” Hồng Tiêu chỉ vào Lam Vũ cách đó không xa nói.

Kì quái nhìn Hồng Tiêu, hần không phải đã xem qua tài liệu sao? “Cha không biết sao?”

“Ý của cha là tại sao hai đứa con đi với nhau? Quan hệ đã tốt như vậy rồi sao?” Nói ra những lời này, ngay cả Hồng Hàn cũng có thể ngửi thấy mùi chua lết, bất quá may mà Hồng Hàn chẳng có cái may mắn nghe được những lời này, hơn nữa bên cạnh cũng chả có ai. Không ai có thể có ý kiến gì cả.

Ánh mắt Dạ Hoàng nhìn Hồng Tiêu càng thêm kì quái, chậm rãi mở miệng nói: “Không phải là các người muốn con phải kết giao bạn bè sao?”

“Ôi chao

nhưng mà các con không phải mới gặp mặt thôi sao?” Đây là điều Hồng Tiêu muốn biết nhất.

“Bối cảnh của bạn đó không có gì không tốt cả, hơn nữa con cảm thấy cũng không tệ lắm.” Đối với người cho cảm giác không tệ lắm, ít nhất y cũng không có giống người khác, ở chung với y một chút cũng bỏ chạy thôi.

Hồng Tiêu vẫn còn muốn nói tiếp, thanh âm của Lam Vũ đã vang lên xa xa. “Dạ Hoàng, chúng ta đi ăn cái gì đi! Cha tôi nói ông sẽ mời!”

Từ xa chạy lại, Lam Vũ chạy đến trước mặt hai người, mở miệng hỏi: “Dạ Hoàng, vị này là ai?”

“Cha tôi.” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

“Chào bác trai!” Lam Vũ cười ngọt ngào, sau khi chào hỏi với Hồng Tiêu, nói với Dạ Hoàng, “Nói cho bạn biết! Cha tôi rất ít khi mời khách, đây là cơ hội ngàn năm có một đó, chúng ta không thể bỏ qua được!”

“Đúng vậy, tôi rất ít khi có thời gian rảnh, hai vị cũng không thể bỏ qua cơ hội này nha.” Lam Thâm đi theo Lam Vũ cũng đã tới nơi.

“Chào anh, tôi là Hồng Tiêu, đây là con tôi – Dạ Hoàng!” Hồng Tiêu nói khách sáo.

“Lam Thấm, đây là con tôi – Lam Vũ. Hồng Tiêu, có phải chính là ????” Lam Thấm còn nói chưa xong đã bị Lam Vũ cắt ngang.

“Dạ Hoàng, tại sao bạn không theo họ cha bạn vậy?” Lam Vũ thấy rất kì quái, mặc dù tình huống này có rất nhiều, nhưng mà là lần đầu tiên Lam Vũ thấy, cho nên Lam Vũ rất muốn biết lí do tại sao.

“Dạ Hoàng khi còn nhỏ ở với bên ngoại, cho nên theo họ của mẹ.” Hồng Tiêu giải thích.

“Oh

nói cách khác, Dạ Hoàng khi còn nhỏ không biết là còn có bác sao!” Lam Vũ một chữ nói ra điểm trọng yếu.

“Là như vậy!” Hồng Tiêu như nghĩ tới cái gì nhìn Lam Vũ. Mặc dù trong hồ sơ có nói, Lam Vũ rất thông minh, nhưng mà Lam Vũ có thể chỉ từ một câu nói đơn giản có thể phỏng đoán đến mấy tầng như vậy. Quả thật không thể xem nhẹ.

“Như vậy à! Trách không được Dạ Hoàng lúc nào cũng lạnh lùng, là bởi vì không có người nào chỉ cho bạn ấy.” Lam Vũ nhỏ giọng nói thầm.

Bất quá vẫn có người nghe được, ví dụ như là Dạ Hoàng.

Bất quá Dạ Hoàng cũng không có phản ứng gì, bởi vì y cảm thấy Lam Vũ nói sự thật, chính xác là không có bất kì ai dạy cho mình biết phải ở chung với người khác như thế nào. Mà Dạ Ảnh cũng chỉ dạy y làm như thế nào để đưa người khác vào chỗ chết.

“Như vậy đi! Hay là để tôi mời mọi người! Dù sao đứa trẻ này rất ít khi ở chung với người khác, sau này sẽ mang lại không ít phiền toái cho Lam Vũ rồi.” Hồng Tiêu cười nói.

“Cái này

” Lam Thấm cũng khó xử, dù sao cũng là chính mình mở miệng nói sẽ mời trước.

“Coi như là học phí của con!” Dạ Hoàng này giờ toàn im lặng tự nhiên mở miệng nói.

“Đúng rồi! Quyết định vậy đi!” Lam Vũ hưng phấn nói vô.

“Cứ như vậy đi!” Ánh mắt Lam Thấm chuyển trên người hai cậu trai, hết sức tò mò học phí kia là cái gì.

Hồng Tiêu cũng nhìn Dạ Hoàng kì quái, hẳn cũng muốn biết cái đó có ý là gì.

Bất quá không có bất luận ai giải thích thêm, Dạ Hoàng cứ thế đi thẳng đến xe Hồng Tiêu.

“Đi xe của tôi đi!” Hồng Tiêu nhìn Lam Vũ cũng đi theo Dạ Hoàng lên xe của mình, quay qua đề nghị Lam Thấm.

Lam Thấm bất đắc dĩ cười nói: “Tôi còn có biện pháp khác sao?”

Hồng Tiêu cũng hiểu cười: “Đúng vậy! Hai đứa con trai này cũng không để cho người ta tỉnh tâm đây!”

“Uh! Dạ Hoàng thì trầm, Tiểu Vũ thì rất hoạt bát, hơn nữa, Tiểu Vũ thông minh thì có thông minh, nhưng mà vẫn còn rất nông cạn với thế giới này, rất ngây thơ.” Chậm rãi đi về xe, Lam Thấm nói.

“Hoàng Nhi bởi vì ít tiếp xúc với người khác quá mới thành ra như vậy, tôi cho nó đến trường học chính là hi vọng nó có thể quen biết thêm bạn bè, có thể mở lòng ra.” Hồng Tiêu cũng nói với Lam Thấm.

Hồng Tiêu hi vọng Lam Thấm sẽ không cản trở hai đứa trẻ quen biết. Vì phòng ngừa Lam Thấm sau này biết thân phận thật sự của Dạ Hoàng, sẽ ngăn cản cả hai giao du, bây giờ tiện thể rào lại trước.

“Tôi cảm thấy, Dạ Hoàng là đứa trẻ tốt. Anh có nghĩ đến việc đổi lại tên cho Dạ Hoàng không.” Lam Thấm hỏi.

“Không, đó là thứ duy nhất mà mẹ nó còn lưu lại được cho nó.” Hồng Tiêu cảm thán nói.

...

“Chú Hồng, cảm ơn chú, hôm nay ăn thật là ngon quá đi!” Xuống xe, Lam Vũ cười cảm ơn Hồng Tiêu.

“Không cần khách sáo, các con còn đang tuổi lớn, chính là cần ăn mấy thứ như vậy, không giống Hoàng Nhi nhà chú, cả ngày chỉ biết ăn đồ ngọt thôi.” Chính là Hồng Tiêu muốn nói với người nào đó, nhưng mà nghĩ đến Dạ Hoàng không nhất định sẽ hiểu ra, cho nên liền chỉ đích danh luôn.

“Ha ha! Thì ra Dạ Hoàng thích ăn ngọt à, trách không được bạn này ăn không bao nhiêu, nhưng thật ra lại ăn hết mấy đồ ngọt.” Kì thật vừa lúc này trong phòng ăn cũng đã nghĩ tới, nhưng mà Lam Vũ cảm giác người lạnh băng như Dạ Hoàng sẽ không phải thuộc nhóm người thích ăn ngọt, có thể là không có cảm giác thèm ăn thôi.

“Uh.” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

“Được rồi, Tiểu Vũ con cũng đừng quậy phá nữa, mau đi vào thôi, trời tối rồi, nếu không vào trong, các con sẽ không vô được nữa đâu.” Lam Thấm nhắc nhở.

Trường học đóng cửa rất sớm, tám giờ đã đóng cửa rồi. Hơn nữa đến sáng hôm sau mới mở lại.

“Chúng con vào trong đây, pai pai cha, hẹn gặp lại chú Hồng.” Lam Vũ chào tạm biệt hai người.

“Tạm biệt.” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

“Tạm biệt Tiểu Vũ, tạm biệt Dạ Hoàng.” Lam Thấm nói.

“Tạm biệt, Hoàng nhi, nhớ kĩ mấy lời cha dặn!” Hồng Tiêu cười nói.

“Dạ.”

Sau đó, Dạ Hoàng Lam Vũ hai người đi về phòng ngủ.

“Tôi nói, Dạ Hoàng, cha của bạn thoát nhìn còn rất trẻ nha.” Chú Hồng thoát nhìn nhiều lần cũng chỉ khoảng ba mươi.

“Uh, không sai biệt lắm.” Kì thật Lam Thấm thoát nhìn cũng không thấy già, bộ dáng cũng chỉ chừng ba mươi mấy.

“Khác chứ, cha tôi là bác sĩ thẩm mỹ, thoát nhìn đương nhiên trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, mới có người tìm đến bệnh viện ông chứ.” Lam Vũ nói.

“Oh, cha tôi không già lắm, 32 tuổi.” Dạ Hoàng nói.

“À! Vậy là chú ấy 16 tuổi đã cùng với mẹ bạn này có cái kia rồi! Oa trời ạ, cha tôi cũng tính là sớm rồi, hai mươi tuổi đã có tôi, không nghĩ tới bạn còn sớm hơn.” Lam Vũ cảm thán nói. Tại trong suy nghĩ của Lam Vũ khoảng 25, 26 tuổi có con đã là sớm rồi. Trước kia cảm thấy mình chui ra khỏi bụng cha mẹ hình như sớm quá, không ngờ hôm nay lại còn gặp người chui ra sớm hơn mình tới mấy năm nha.

“Uh.”

Hai người thảo luận chuyện khi nào có em bé cho tới tận cửa, cũng không có kết quả. Chủ yếu bởi vì Dạ Hoàng chỉ toàn nghe, không có đưa ra bất kì ý kiến gì, bất quá Lam Vũ cũng vui vẻ dù Dạ Hoàng không nói gì, bởi vì hắn nói không ngừng, hoàn toàn không để cho Dạ Hoàng có cơ hội nói chuyện.

Lam Vũ mở cửa phòng ra, nhân tiện nhìn thấy một đám người đang ngồi trong phòng ăn vặt, xem TV.

Nhìn thấy hai người Dạ Hoàng đã trở về, một người trong đó đứng lên cười nói: “Chào hai bạn, tôi là Lí Gia Tề, chúng tôi ở đây đợi hai bạn lâu rồi.”

“Chờ chúng tôi? Làm cái gì?” Lam Vũ tò mò hỏi.

“Nói thế nào sau này cũng ta cũng ở cùng một chỗ mà, đương nhiên biết nhau một chút cũng tốt mà!” Lí Gia Tề giải thích.

“Oh, như vậy à!” Lam Vũ gật đầu nói.

“Tôi là Từ Ba, nhà ở thành phố Y, ở đó cũng có chút danh tiếng.”

“Tôi là Trâu Khải. Lớp âm nhạc, tôi học Tiêu.”

“Tôi là Trình Thuần. Năm thứ 2.”

“Tôi là Trầm Khiết.”

“Tôi là Lữ Mục ca.”

“Tôi là Lam Vũ.”

“Lam Vũ, là thiên tài Lam Vũ đó sao.” Trình Thuần kêu lớn.

“Uh. Cũng chẳng phải là thiên tài gì đâu.” Lam Vũ mắc cỡ nói.

“Dạ Hoằng.” Dạ Hoằng nói xong liền đi về phòng mình. Dạ Hoằng không thích mùi ở chỗ này. Có mấy người trên mình có mùi thuốc lá. Mặc dù họ không có hút lúc này, nhưng mà trước khi bọn họ trở về nhất định là có, bởi vì vật chứng còn ở trên bàn.

“Cậu ta làm sao vậy?” Lí Gia Tề tò mò hỏi.

“Không có gì đâu. Tại mệt thôi, chúng tôi đi chơi từ trưa, mệt chết được. Tôi về phòng trước.” Lam Vũ cũng không thích mùi thuốc lá, hắn cảm thấy hút thuốc chỉ có trăm hại mà chẳng có lợi ích gì. Chi nên nhà hắn cũng không có ai hút thuốc.

17. Chương 17

Tối hôm qua hai người không có bận tâm đến suy nghĩ của những người khác, đi ngủ sớm. Nhưng nguyên nhân cũng không phải như lời Lam Vũ nói là mệt quá, Dạ Hoằng là bởi vì không muốn dây dưa gì với những người kia, mấy người bọn họ cũng không phải ai cũng có bối cảnh đặc biệt như Lam Vũ.

Ví dụ như Lí Gia Tề kia, Lí gia nhà hắn đời này là lão đại, Nhưng nếu không phải là con của gia chủ. Thoạt nhìn qua thì rất bình thường không có gì đặc biệt, nhưng mà tâm kế của người này rất nặng. Vọng tưởng kế thừa cả Lí gia. So sánh với cái người gọi là Từ Ba kia, dã tâm của Lí Gia Tề có thể hình như là của sói.

Từ Ba, trong nhà cũng không phải chỉ có chút danh tiếng như lời hắn nói. Từ gia tại thành phố Y là đại gia số một số hai. Từ Ba là em trai duy nhất của đương gia hiện tại, hơn nữa Từ Ba là người được cưng chiều nhất trong Từ gia, dù sao cha của hắn đến lúc già mới có con, hơn nữa anh của hắn kết hôn mười năm cũng chẳng thấy có em bé, trong nhà dần dần cũng bỏ qua. Dù sao vẫn còn Từ Ba, không sợ phải Từ gia rơi vào tay người ngoài. Cho nên anh của hắn xem hắn như người kế thừa mà bồi dưỡng. Bất quá, lấy biểu hiện của Từ Ba, hắn đúng là hoàn toàn không có cái tâm tư kia.

Bất quá Từ Ba là người giản dị, không thích đem chuyện trong nhà của mình ra ngoài rêu rao. Điểm ấy nhưng thật ra lại giống Lí Gia Tề. Bất quá phân tích của Dạ Kỳ nguyên nhân hai người đó không rêu rao ra ngoài có điểm bất đồng.

Từ Ba không nói ra ngoài vì bản tính vốn đã như vậy, Từ Ba vốn là người bình thường, tính tình cũng tốt.

Mà Lí Gia Tề lại bởi vì muốn lưu lại tiếng tốt trong trường. Dù sao trong Lí gia thường dùng điều này để khen ngợi hắn, là người anh tốt này nọ, là tấm gương cho em út nhìn vào.

Dạ Hoằng còn nhớ rõ Dạ Kỳ khinh bỉ nói về Lí Gia Tề: “Là kẻ dối trá, chưa từng thấy người nào dối trá như vậy, mới có vài tuổi mà đã như vậy! Tên tôi có một chữ đồng âm với của hắn mà cảm thấy thật xấu hổ. Ôi chao

Cũng không thể nói như vậy. Phải nói là hắn không xứng với cái chữ “Tề” này!” Đây là bảy năm trước Dạ Kỳ thay thế Dạ Hoằng cùng Dạ Hoa tham dự một bữa tiệc trở về nói xối xả.

Chuyện này Dạ Hoằng nhớ rất kĩ, bởi vì Dạ Kỳ lái nhái bên tai Dạ Hoằng liên tục ba ngày. Trong ba ngày này Dạ Kỳ có cơ hội là liền nói với Dạ Hoằng Lí Gia Tề là kẻ dối trá tới mức nào. Nói Dạ Hoằng ngàn vạn lần không được dây dưa vào, cho dù không có bất kì cảm xúc nào, cũng không được dối trá như vậy, cho dù đôi khi cũng phải cần tới dối trá.

Trâu Khải, người này rất đặc biệt, nói đại khái, học âm nhạc nhưng thành tích cũng không đặc biệt xuất sắc. Tục ngữ có câu “Cá cùng tay gấu, không thể có cả hai”. Nhưng mà Trâu Khải lại làm được, sở trường của Trâu Khải chính là tiêu, nhưng trên cơ bản tất cả nhạc cụ dân tộc của Trung Quốc hắn đều đã học qua, hơn nữa đều là ở cấp độ đại sư.

Nhưng mà hắn ít được biết tới nguyên nhân như Dạ Kỳ từng nói là: “Con mẹ nó thật là khó điều tra. May mà Dạ Ảnh có ghi chép.” Bởi vì Trâu Khải không tham gia bất kì buổi biểu diễn nào, hoặc bất kì cuộc thi nào cả. Hắn chỉ làm những gì mình thích mà thôi. Nói cách khác, hắn ngoại trừ luyện tập, cùng thi học kì, ngoài ra hắn không từng biểu diễn hay là thi thố gì cả, cũng chỉ có tiêu là bởi vì bị ép nên mới phải thi thôi.

Bởi vì hắn cũng chỉ tính vào một số trường, tưởng rằng lấy thành tích học tập của hắn, cũng không có gì khó khăn, nhưng mà trong lúc thi bởi vì có chuyện chậm trễ, không có tham gia thi được, thành ra bị hủy tư cách. Bởi vì bỏ thi một môn, thành tích cũng không lí tưởng nữa, chỉ có thể lấy thân phận bên âm nhạc để tiến vào, cho nên hắn mới phải đi thi. Nhưng phải biết rằng muốn vào Gia Anh, cho dù là học bên âm nhạc cũng phải có thành tích tốt, trường bình thường chẳng có cửa để mà so sánh. Bởi vậy có thể thấy được thành tích của hắn tốt đến mức nào.

Trình Thuần, vốn là một kẻ tự đại, hắn là người kế thừa Trình gia. Vốn nhà Trình Thuần mấy thập niên trước thì vô cùng huy hoàng, nhưng mà bởi vì gia chủ tự đại đầu tư thất bại, đáng lẽ cũng không có vấn đề gì lớn, hắn hoàn toàn có thể cầu cứu bạn tốt là Lữ gia hoặc Hồng gia, nhưng mà bọn hắn sĩ diện chống đỡ, Hồng gia cùng Lữ gia trước sau chủ động nói sẽ hỗ trợ, cũng bị bọn họ vô tình cự tuyệt, hai nhà này tức giận đưa nhân lực vật lực đến nhưng mấy kẻ đó cũng không tiếp nhận, sau này cũng không tới lui nữa, Trình gia cũng xuống dốc từ đó.

Mà Trình Thuần vốn là con dối dôi duy nhất của Trình gia, cũng đem cái tính đích tôn đó phát huy tối đa. Chung qui cảm thấy không có ai có thể giỏi hơn mình, cho dù có bất quá cũng là vì mình chưa có bộc lộ hết, hoặc là bởi vì thì là mà... Mà lần này hắn cũng cho rằng như vậy, bởi vì hắn trước cuộc thi lo học tập nên ngủ muộn, trong khi thi thành ra ngủ gà ngủ gật, mặc kệ có phải là như vậy hay không, dù sao đây cũng chỉ là hắn nói.

Trầm Khiết, người cũng như tên, là một đứa trẻ rất thuần khiết, là con cưng được úm rất kĩ, nhưng bởi vì bị mấy bậc tiền bối trong nhà chăm chút quá khỉ lưỡng, lại còn bị người giúp việc chăm sóc suốt 24/7. Lần này đi học, Trầm Khiết hưng phấn đến mấy ngày cũng không chịu ngủ, sau đó bị cha hắn nhắc nhở, nếu cứ như thế này, làm cho hắn không khỏe, mẹ hắn sẽ không cho hắn đi học, Trầm Khiết thu liễm lại rất nhiều. Trước khi đi học một ngày, mẹ hắn ôm hắn vào lòng dỗ đi ngủ, nghẹn ngào cả đêm.

Đánh giá của Dạ Kỳ nếu như không phải nhìn chỗ này cũng không tệ với Trầm Khiết, mẹ Trầm Khiết nhất định sẽ không đồng ý cho hắn đến đây học. Có thể không chỉ mẹ của Trầm Khiết, mà ngay cả cha của hắn. Dạ Kỳ không tin nếu như cha Trầm Khiết không đồng ý cưng chiều Trầm Khiết như vậy, thì người phụ nữ nhu nhược kia cũng không chiều con tới mức độ này — Trầm Khiết mười sáu tuổi, xuất thân từ một gia đình bình thường, không phải là đại thiếu gia gì..., nhưng ngay cả một bộ đồ cũng không biết giặt thế nào cho sạch. May mà, ở chỗ này có phòng giặt riêng.

Lữ Mục Ca, sinh ra ở thành phố S, Lữ gia cũng chỉ kém hơn Hồng gia một chút. Bất quá không có bất kì quyền thừa kế nào. Bởi vì sau khi phát sinh chuyện Hồng gia, hai nhà nhân tiện đưa ra hiệp nghị, mỗi nhà kinh doanh cùng ám bộ nhân tiện do con trưởng thừa kế, nếu biến động, phải để cho mấy ông già trong nhà thương lượng, đồng ý mới có thể thay đổi, nếu như có ý thâu tóm, thì cứ để cho ám bộ xử lí. Mà hai người thừa kế của Lữ gia cũng phi thường ưu tú, cho nên thâm là con thứ ba Lữ Mục Ca vốn hoàn toàn không thể có cơ hội dính vào. Bất quá Lữ Mục Ca vì thế mà được thanh nhàn. Hắn lại rất vui vẻ.

Bất quá Lữ Mục Ca có một thói quen rất kì quái, đó chính là đúng chính giờ sẽ đi ngủ, ngủ mê man suốt 8 tiếng, không có ý thức, Lữ Mục Ca mấy lần muốn từ bỏ thói quen này, nhưng mà cũng không thành công, dù sao cứ gần chín giờ liền buồn ngủ muốn chết, mạnh mẽ cưỡng lại, nhưng mà tới chín giờ rưỡi, cho dù hắn đang đứng thì cũng đã bắt đầu nằm mơ rồi. Như vậy mấy lần chẳng có hiệu quả, Lữ Mục Ca liền không quan tâm nữa. Cũng may mà cái trường học này tự học chỉ tới 7 giờ, cũng không ảnh hưởng gì tới hắn.

Đối với 6 người này, Dạ Hoàng không định giao thiệp, cũng bị cấm tiết không được dây dưa gì với Lí Gia Tề và Trình Thuần. Cũng may là hai tên đó ở chung một phòng, Từ ba cùng Trâu Khải một phòng, cuối

cùng là Trầm Khiết với Lữ Mục Ca một phòng.

Mà tối hôm qua sau khi Dạ Hoàng cùng Lam Vũ đi ngủ, mấy người kia cũng đi ngủ sớm, dù sao cả ngày hôm qua bọn họ cũng đã biết, hôm nay tất cả mọi người phải dậy sớm. Ai kêu cái trường này sáu rưỡi sáng đã mở quốc ca ầm ầm, cái loại ồn ào càng lúc càng kinh khủng này, mỗi ngày không tha cho, đã vậy còn mở rất lâu. Cho rằng người mới thì ồn ào vậy thì sẽ tỉnh dậy, không giống như mấy người năm hai, đã thành thói quen, chờ tiết mục trôi qua thì ngủ tiếp, đương nhiên, số có thể làm được như vậy rất ít ỏi.

Nhưng có thể khẳng định, toàn bộ năm nhất đều đã tỉnh dậy. Nhìn đi, Dạ Hoàng chẳng phải cũng đã mặc quần áo này nọ, chuẩn bị đi ra ngoài ăn sáng rồi sao.

“Dạ Hoàng, bạn chờ chút! Có gì đi chung.” Lam Vũ còn đang mang giày vào chân nói.

Hắn thật sự không nghĩ ra tại sao động tác của Dạ Hoàng có thể nhanh như vậy, nhưng rõ ràng quần áo của y không phải nhiều hơn của mình một cái sao, tại sao y lại nhanh hơn mình vậy.

Gia Anh còn có một đặc điểm đó chính là không cần mặc đồng phục, nhưng mà đồng phục thì vẫn có, không, nói cho chính xác thì không phải là đồng phục mà là đồng phục riêng cho mỗi khối lớp, chủ yếu là để tiện phân biệt các khối lớp với nhau thôi (bởi vì thường phải thay đổi lớp học, đồng phục mỗi lớp cũng không quan trọng.). Nhưng không có yêu cầu nhất định phải mặc, chỉ có những dịp đặc biệt, ví dụ như hội nghị thường niên này nọ.

“Uh.” Dạ Hoàng nhân dịp này sắp xếp lại giường chiếu.

Qua một buổi tối, Lam Vũ rốt cuộc đã biết tại sao Dạ Hoàng lại có nhiều gối như vậy rồi, gối đầu vốn là gối một cái ôm một cái, chặn mền thì trùm kín chỉ lòi ra cái mũi. Ngẫm lại mặc dù Dạ Hoàng không tính là cao, nhưng mà kín đầu kín đuôi như vậy, còn thêm gối này nọ, thành ra chặn mền nhất định phải to. Bất quá mặc dù Dạ Hoàng nói không nóng, nhưng mà Lam Vũ không tin, dù sao nhìn vô cũng muốn chảy mồ.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi.” Lam Vũ cũng không biết tại sao tốc độ mặc đồ của mình lại chậm như vậy.

Thật ra Lam Vũ không biết không phải là động tác của mình chậm mà là vì động tác của Dạ Hoàng nhanh mà thôi.

Cứ như vậy hai người đi đến nhà ăn.

Hai người vừa đến cửa nhà ăn đã thấy bên trong người ngợm tấp nập, Lam Vũ cảm thấy hôm nay mình đã đến sớm, không ngờ lại còn có người sớm hơn, tại khái chính là quốc ca vang lên một cái thì không ai ngủ nướng được nữa.

“Chờ một chút! Lam Vũ, Dạ Hoàng!” Phía sau vang lên tiếng kêu.

Lam Vũ dừng chân, xoay người. Dạ Hoàng cũng nghe thấy, bắt quá y không có xoay người.

“Ai da! Rốt cuộc cũng đuổi kịp hai bạn, các bạn sao có thể sớm như vậy. Tôi vừa mới rửa mặt xong đã thấy hai bạn ra ngoài rồi.” Trầm Khiết thở hổn hển nói.

“Là bạn chậm quá thôi!” Lam Vũ vừa cười vừa nói.

“Chúng ta nhanh một chút đi!” Vừa nói Trầm Khiết liền lôi kéo hai người vào trong.

“Tôi cần mua giúp mấy người kia ít đồ, tôi cần không hết, các bạn có thể giúp tôi không!” Nhìn người qua lại trong phòng ăn, Trầm Khiết xấu hổ nói.

Trầm Khiết bởi vì lạ giường, cho nên tỉnh lại rất sớm, nhưng mà lo lắng đánh thức Lí Mục Ca, cho nên vẫn nằm ở trên giường không có đứng dậy. May mà không bao lâu thì tiếng động vang lên, hắn cũng tiện thể mà đi rửa mặt, Rửa mặt xong phát hiện ba người đã đi ra ngoài. Mà bốn người khác vẫn còn đang rửa mặt, cho nên tốt bụng hỏi có cần phải mua giúp cái gì không.

Mấy người kia liền liệt kê một đồng đồ ăn, cũng nói lát nữa đến nhà ăn tìm hắn, vốn nghĩ đến tất cả được đóng hộp sẵn, nhưng mà không nghĩ rằng sẽ phải múc ra trong tô chén này nọ. Tay chân Trầm Khiết chút xíu làm sao có thể bưng được nhiều như vậy, vì vậy mới cầu cứu hai người.

“Không thành vấn đề!” Lam vũ cười trả lời.

“Uh.” Dạ Hoàng liếc nhìn Trầm Khiết một cái, người này đúng là không có khí lực, ngay cả cơ thể cũng không rắn chắc. Phần ăn của năm người tính ra cũng hơi nhiều.

Vì vậy ba người bưng bảy phần ăn sáng vất vả đi ra. Lam Vũ nhìn Dạ Hoàng một chút, trêu chọc nói: “Cái này chính là trường học, người chính là nhiều như vậy đó!” Nếu không phải Lam Vũ nhắc nhở một chút, phỏng chừng Dạ Hoàng hôm nay sẽ bỏ ăn sáng luôn.

“Uh.” Thản nhiên trả lời, tỏ vẻ mình sẽ nhẫn nại.

“Rất cuộc cũng tìm được các bạn!” Giọng Lí Gia Tề vang lên.

“Ai da, các bạn sao lại không đến sớm một chút! Như vậy có thể chia sẻ một chút rồi!” Trầm Khiết tiếc hận nói.

“Chúng tôi đi lấy tô!” Lữ Mục ca nói.

“Đúng rồi! Không thể để các bạn làm hết chứ!” Từ Ba vỗ vỗ vai Trầm Khiết nói.

“Uh.” Trâu Khải phụ họa.

“Tính ra các bạn cũng có lương tâm.” Trầm Khiết vừa cười vừa nói.

Đợi tất cả mọi người ngồi xuống, Trầm Khiết tò mò hỏi: “Lí Gia Tề, Trình Thuần đâu rồi?” Sáng hôm nay đã không thấy hẳn ta.

“Không biết, từ lúc sáng đã đi! Sáng ra đã không thấy rồi.” Lí Gia Tề gãi gãi đầu nói.

“Oh! Như vậy à!” Trầm Khiết gật đầu.

“Úi! Dạ Hoàng, bạn chỉ ăn như vậy thôi sao?” Lữ Mục Ca kinh ngạc hỏi Dạ Hoàng đang ngồi đối diện mình.

“Uh.” Thật ra cũng chỉ có một chén cháo, bình thường y đều ăn như vậy, bất quá ăn ở nhà vẫn ngon hơn, ở đây không đủ ngọt, lần sau nhất định phải mang đường theo.

Vì vậy một đám người bắt đầu bàn tán bữa sáng có ăn được không, ăn sáng ở đâu thì ngon nhất.

Bất quá Dạ Hoàng chỉ nghe mọi người nói, tới phút cuối, cũng không có mở miệng nói bất kì câu nào.

Mà buổi học đầu tiên cũng đã bắt đầu rồi.

18. Chương 18

Hôm nay là ngày học đầu tiên, cũng khác với những trường khác, giáo viên ở đâu cũng không dài dòng giới thiệu, bởi vì tên giáo viên này nọ đã sớm ghi trên bảng, cũng không cần đông dài gì vô là học liền, tiết tấu nhanh như vậy, không phải chỉ ở lớp 1 hay 2 mà cả mười lớp đều như vậy.

Cũng phải nói học phí của học sinh ở trường này cũng chênh lệch nhau rất nhiều.

Mặc dù nói không khí học tập ở trường này rất tốt, nhưng mà vẫn có những học sinh chơi đùa, như lớp 10 là một ví dụ. Lớp này chính là những người thành tích thấp nhất trúng tuyển vào, mấy người ở đây đều phải đóng học phí rất cao.

Bất quá may mà chơi kiểu gì thì chơi, lúc học cũng không có phát sinh hành vi gì cả, bất quá lớp này cũng có người không chịu mặt mũi cho giáo viên, từ buổi học đầu tiên đã gục lên bàn ngủ say sưa.

Đại khái giáo viên cũng sẽ không quản người ngủ hay không, nhưng mà bạn học thì không giống như vậy, vừa mới kết thúc buổi học đầu tiên thì đã có một đồng nữ sinh tụ tập nhỏ giọng bàn tán về thiếu niên ngủ gục trong lớp học sáng nay.

“Ừ! Các bạn nói, người đó là nam hay là nữ?” Một nữ sinh tương đối thanh tú nói.

“Không biết chắc nữa, sáng nay đến đã phát hiện bạn đó ngủ rồi!” Một nữ sinh khác nói, thanh âm rất nhu hòa dễ chịu.

Sáng nay bởi vì phải ra ngoài sớm, cho nên Dạ Hoàng đến lớp cũng sớm, khi đó phòng học cũng không có bao nhiêu người, hơn nữa động tác của y rất nhẹ, lúc vào cũng không có ai chú ý tới y, vì vậy y tìm một góc, lăn ra ngủ.

Hơn nữa quần áo của Dạ Hoàng cũng trung tính. Lúc bên Dancer đưa quần áo tới, Dạ Hoàng cứ tiện thể xếp lại bỏ vào trong tủ đồ, y một chút cũng không có ý định sẽ mặc nó, nhưng mà mấy ngày Hồng Tiêu không thấy Dạ Hoàng thay quần áo, hai người hàn huyên cả ngày, Dạ Hoàng mới lôi mớ đồ kia ra mặc, mà lần này hành lí đều là do Hồng Tiêu cùng Dạ Kỳ chuẩn bị, cho nên quần áo bên trong cũng toàn là đồ trung tính, lại có hình như mọi mang xu hướng nữ tính.

Bộ đồ hôm nay tuy có hơi hướng nam sinh, nhưng mà mặc trên người Dạ Hoàng thì cũng như không (Vấn đề chủ yếu là nằm trên người Dạ Hoàng, ai kêu y để tóc dài làm gì).

“Tóc dài như vậy, chính là nữ sinh rồi!” Một cô gái đáng người tinh tế nói.

“Tóc dài không nhất định không phải là nam sinh mà, ngày hôm qua tôi thấy một bạn nam tóc cũng dài như vậy, bất quá lúc đó tối, tôi không nhìn rõ bộ dáng của bạn đó.” Nữ sinh thanh tú lúc này nói.

“Như vậy à! Vậy Tinh Tinh ban5tha61y thế nào?” Nữ sinh tinh tế kia vẫn không nói gì, nhưng nhìn chăm chăm vào thiếu niên mà mọi người bàn tán này giờ.

“Dù sao cũng chẳng phải loại tốt lành gì! Làm gì thì làm, trực tiếp gọi y dậy là được mà.” Tổng Tinh Tinh hung hăng nói.

Vì vậy bốn người đi đến chỗ Dạ Hoàng, vây Dạ Hoàng vào trong, lớp học có không ít nam nữ âm thầm cười, cũng không biết người kia vì sao lại chọc tới Tổng đại tiểu thư.

Tổng Tinh Tinh vốn có tiếng là xảo quyệt vô lí, thích gây chuyện, hơn nữa chỉ cần có người chọc tới cô ta, thì sẽ phải trả giá rất đắt.

Kì thật nói Dạ Hoàng đắc tội cô ta, thật ra cũng không phải do Dạ Hoàng cố tình, hôm nay Dạ Hoàng đến từ rất sớm, y đã cố ý lựa chọn một vị trí không người để ngồi xuống, nhưng mà ai biết sau đó không lâu lại có người ngồi xuống bên cạnh y.

Mà người kia chính là hôn phu của Tổng Tinh Tinh – Tổng Cảnh Kiệt.

Tổng Tinh Tinh từ nhỏ đã được Tổng gia thu dưỡng, từ nhỏ đã được dạy trở thành vợ của Tổng Cảnh Kiệt, nhưng mà chính là Tổng Cảnh Kiệt không biết tại sao lại không thích cô vợ tương lai này.

Nhưng Tổng Tinh Tinh lại không cho là như vậy, cô ta cho rằng vị trí kia chính là thuộc về mình, sáng sớm đi tới trường liền nhìn thấy Tổng Cảnh Kiệt ngồi bên cạnh một người, nói cho chính xác một chút là ngồi bên phải Tổng Cảnh Kiệt là Hoàng Cáo bạn tốt nhất của hắn.

Hoàng Cáo vốn là bạn từ thuở nhỏ của Tổng Cảnh Kiệt, Tổng Tinh Tinh cũng không nói cái gì, nhưng mà bên trái hắn lại có một người lạ hoắc nằm ngủ, khẳng định là muốn nịnh hót Tổng Cảnh Kiệt nơi mới ngồi ở đó.

Hơn nữa vẫn ngủ chính là khơi mào lòng hiếu kì của Tổng Cảnh Kiệt. Trong giờ học mấy lần Tổng Tinh Tinh phát hiện thấy Tổng Cảnh Kiệt đang nhìn người kia.

Dạ Hoàng vào lớp học một chút đã tỉnh dậy, bất quá y không muốn ngẩng đầu lên, chính xác mà Dạ Hoàng không có ngủ, y cảm giác được có người nhìn mình, bất quá cũng không cảm thấy địch ý gì, Dạ Hoàng cũng không quan tâm, lại tập trung ngủ.

Bất quá lúc này y không thể ngủ tiếp rồi, bên cạnh có 4 người, trong đó một người lại mang theo địch ý, hơn nữa lại đứng ngay trước mặt mình. Mặc dù là con gái, nhưng trong mắt Dạ Hoàng thì chẳng hề có cái gì gọi là phân biệt nam nữ cả.

Chậm rãi ngồi xuống, hé mắt nhìn người trước mặt. Trong mắt không nhìn thấy bất kì cảm xúc nào, nhưng mà như cũ làm cho Tổng Tinh Tinh ngồi trước mặt y không thể động đậy được.

Lúc này mọi người trong lớp nhìn Dạ Hoàng không nhúc nhích. Nhưng mà bọn họ bất đồng với Tống Tinh Tinh, Tống Tinh Tinh là bởi vì trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi không thể hiểu được, hơn nữa ngày càng mãnh liệt, vì thế làm cho thân thể không thể cử động.

Mà bọn họ là vì vẻ đẹp của Dạ Hoàng hù cho hết hồn, chưa từng nhìn thấy người nào đẹp như vậy, nhưng mà bọn họ vẫn có thể xác định đó là một nam sinh, chưa từng người nào bởi vì y quá đẹp mà hiểu lầm giới tính. Bởi vì khuôn mặt y rất đẹp, nhưng mà khuôn mặt y lại nói rõ y là nam sinh.

“Có gì.” Thanh âm không lớn, chỉ có vài người xung quanh có thể nghe thấy, nhưng mà làm cho mọi người lập tức khôi phục lại trước Dạ Hoàng, bất quá có vài người cố tình xoay người qua bên này, học thường thường liếc mắt lại chỗ này, có thể thấy được náo động do Dạ Hoàng gây ra vẫn chưa có chấm dứt.

“Tôi muốn đổi chỗ với bạn.” Âm thanh trong cổ họng Tống Tinh Tinh có chút lạnh lạnh, cao ngạo giống như một con chim công.

Giương mắt liếc nhìn Tống Tinh Tinh một cái, Dạ Hoàng ngồi dậy khỏi mặt bàn.

[A! Hiểu chuyện là tốt rồi,] Trong lòng Tống Tinh Tinh nghĩ.

Bất quá động tác sau đó làm cho Tống Tinh Tinh không thể đắc ý được nữa.

Dạ Hoàng đem toàn bộ sách cất vào trong học bàn, sau đó cầm túi xách rời khỏi lớp. Mặc kệ Tống Tinh Tinh phía sau kêu cái gì, Dạ Hoàng cũng không hề quay đầu liếc cô ta lấy một cái.

“Tinh Tinh, y có ý gì vậy.” Nữ sinh thanh tú kia nói.

“Đương nhiên chính là không đồng ý rồi! Mấy cô đúng là ngu mà! (ta không cố ý nha, ta cũng không có nói nha. Đó là nữ sinh kia nói, tình huống kịch tính, các vị đừng ném đá ta)” Hoàng Cáo nói.

“Chúng tôi là đồ ngu sao? Hoàng Cáo, tôi nói cho bạn biết, tối nay bạn đừng năn nỉ tôi nhìn mặt bạn!” Nữ sinh thanh âm dễ nghe hung hăng nói.

Nghe được như vậy, Hoàng Cáo đã bay tới, túm lấy tay nữ sinh kia nói: “Khanh Khanh! Bạn đừng như vậy mà! Tôi nói bậy rồi có được hay không, bạn đừng không để ý tới tôi.”

Bất quá mặc kệ Hoàng Cáo kia nói cái gì, Diệp Khanh chính là không để ý tới hần ta nữa.

“Dạ Hoàng? Từ nay kết thù với chúng ta!” Vừa mới nhìn thấy tên Dạ Hoàng trên sách. Tống Tinh Tinh hung hăng nboi1.

Nói xong Tống Tinh Tinh cũng về chỗ ngồi của mình. Chuẩn bị vào học, giáo viên tiến vào, nhìn thấy có người còn chưa tới, cũng không nói gì thêm, cứ thế mà dạy.

Còn một tiết nữa thì đến giờ nghỉ trưa, Dạ Hoàng không muốn lại đi vào phòng học, dù sao y cũng sẽ không nghe bài, cho nên đơn giản đi ra ngoài, đến vườn hoa, buổi này Dạ Tường học thể dục, bọn họ đã hẹn sẽ gặp nhau. Đây là Dạ Tường nói, Dạ Hoàng cảm thấy cũng không cần thiết lắm, bất quá Dạ Tường trình trọng yêu cầu như vậy, Dạ Hoàng từ chối cũng không tiện.

Đợi ở vườn hoa một chút, liền nhìn thấy Dạ Tường cấp bách chạy tới.

“Xin lỗi, làm cho ngài đợi lâu!” Dạ Tường cung kính nói.

“Không có, đợi không lâu.” thật ra là lời nói thật. Dạ Hoàng từ bên lớp học tới đây là chỗ xa nhất, hơn nữa Tống Tinh Tinh lúc này còn quậy một trận. Nhân tiện đã trễ lại càng trễ hơn.

“Có việc gì sao?” Dạ Hoàng tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, nhắm mắt cảm thụ ánh sáng mặt trời.

Hôm nay trời không nóng lắm, ấm ấm, có cảm giác như là mùa 2thu.

“Chúng tôi rất lo lắng, ngài có cảm thấy quen không?” Đây là chuyện tất cả mọi người lo lắng, Dạ Hoàng từ nhỏ đều chỉ một mình, chỉ có ngẫu nhiên mới cùng đi làm nhiệm vụ với Dạ Tường, không thì là cùng Dạ Ảnh, Dạ Kỳ cùng Dạ Hoa cũng có tiếp xúc một chút. Hơn nữa cũng chỉ toàn là lạnh lùng, mãi cho đến khi Dạ Ảnh chết, quan hệ của bọn họ mới tốt hơn.

Dạ Hoàng như vậy tất cả mọi người đều rất lo lắng, y có thể ở cùng một chỗ với những bạn học khác không.

“Không sao. Lúc nào có thể trở về.” Đây mới là vấn đề Dạ Hoàng quan tâm nhất.

“Cuối tuần là có thể trở về.” Như vậy mà có thể nói là không sao à, rõ ràng là không quen mà!

“Cuối tuần. Còn 5 ngày nữa.” Dạ Hoàng thấp giọng nói. 5 ngày, không, chính xác là 4 ngày rưỡi. Hôm nay đã trôi qua nửa ngày rồi.

Dạ Hoàng không muốn ở đây đợi, nơi này rất chán còn không nói, lại còn rất là nhiều người khó hiểu, Dạ Hoàng không thích như vậy.

“Anh là anh tôi.” Đột nhiên Dạ Hoàng nói một câu.

“Đúng vậy.” Dạ Tường trả lời. Hẳn hiểu rõ ý tứ của Dạ Hoàng là cái gì, ở chỗ này Dạ Hoàng là em trai của Dạ Tường, Dạ Tường như thế nào lại có thể dùng ngữ khí cung kính với ý chứ.

“Dạ Hoàng! Bạn hóa ra ở đây à

” Lam Vũ vội vã chạy tới, hôm nay năm nhất được tan học sớm, Lam Vũ vội chạy đến lớp Dạ Hoàng tìm Dạ Hoàng cùng đi ăn cơm.

“Bạn sao lại không đi học vậy? Còn đây là ai?” Lam Vũ tò mò nhìn Dạ Tường.

“Dạ Tường, anh của tôi.” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

“Chào anh Dạ Tường, em là Lam Vũ, sau này phiền anh giúp đỡ. Lam Vũ cười bắt chuyện với Dạ Tường.

“Chào em!” Dạ Tường cũng cười bắt chuyện, Dạ Tường biết đứa trẻ này, đây là bạn cùng phòng của Dạ Hoàng.

Nói thật, bọn họ đối với thiếu niên này rất hài lòng, người như hắn, trí tuệ của hắn, còn có cảm giác thường tình dễ gặp gỡ. Rất đáng yêu.

“Chúng ta đi ăn cơm đi.” Hôm nay buổi sáng Dạ Hoàng ăn cũng không ngon miệng, mặc dù ăn đồ ngọt không ít, nhưng cũng không thể ăn (kì thật miệng Dạ Hoàng rất điệu) Dạ Hoàng chưa ăn được bao nhiêu, đã đói bụng từ đời nào.

“Uh, đi thôi! Anh Dạ Tường anh đi cùng bọn em không?” Lam Vũ tò mò hỏi.

“Anh đưa tụi em tới chỗ này, chỗ đó đồ ăn ngon hơn được chút xíu.” Đây là mục đích chính của Dạ Tường tìm đến Dạ Hoàng, tất cả mọi người đều biết chắc Dạ Hoàng đối với đồ ăn ở đây sẽ không hài lòng.

Cho nên Hồng Tiêu ở đây mới làm ra một phòng ăn nhỏ, mục đích chủ yếu là để thỏa mãn đứa con kén ăn này của mình.

Đi tới phòng ăn này, nơi đây là tầng dưới cùng của kí túc xá giáo viên, trước kia chỉ có một cái kho hàng nhỏ, cũng không có bao nhiêu tác dụng, bất quá bây giờ chủ yếu thức ăn của Dạ Hoàng là từ nơi này mà ra.

Nhìn thức ăn bên trong, trong lòng Lam Vũ bị đả kích không nhỏ. Mặc dù biết Dạ Hoàng thích ăn ngọt, cũng không tới mức này chứ, nơi này toàn là bánh ngọt, mặc dù không phải thứ nào cũng ngọt, nhưng mà nhìn bánh ngọt ở đây cũng có thể biết được là được đầu bếp có tiếng làm ra.

“Chúng ta ăn gì bây giờ! Tôi không có ăn ngọt được như vậy!” Lam Vũ cau mày, nói rất vô tội.

“Hôm nay nếm thử một chút đi, nghe nói ngon lắm.” Dạ Tường cũng không thích ăn ngọt, bất quá bánh ngọt ở đây thật sự rất ngon.

“Hử?” Hoài nghi cầm lấy bánh Dạ Tường đưa qua, cho một miếng vào trong miệng.

“Oa! Thật sự là ngon quá đi!!!” Nói xong, Lam Vũ liền ăn liền liền mớ bánh ngọt trong tay.

“Ăn chậm chút,” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

Ăn nhanh như vậy thì chẳng thể nào thưởng thức được vị ngon của bánh rồi.

“Hả! Dạ Hoàng bạn đang lo lắng cho tôi sao?” Lam Vũ cao hứng nói.

“Bánh ngọt rất đáng thương.” Không sai, Dạ Hoàng vô là lo lắng cho bánh ngọt, bánh ngọt làm ra là để cho người ta nhấm nháp, nhưng mà Lam Vũ kia lại ăn như heo thì làm sao có thể thưởng thức được vị ngon của bánh chứ.

“Cái gì hả! Hóa ra lại là vậy.” Hóa ra là y quan tâm tới mấy cái bánh, mà không phải người. Không nghĩ tới mình ngay cả một cái bánh cũng không bằng. Lam Vũ rầu rĩ nghĩ.

“Lam Vũ, không cần phải như vậy, cậu ấy vẫn đều là cái dạng như vậy thôi.” Dạ Tường xoa đầu Lam Vũ.

“Không thể nào!” Lam Vũ không tin nói.

“Thật sự, ngay cả đối với cha cậu ấy cũng như vậy, bất quá cậu ta đối với em còn tốt hơn so với bác trai nhiều!” Dạ Tường tiếp tục nói.

“Như vậy à!” Lam Vũ hào hứng nói.

~Ha ha, Hoàng Nhi đắc tội với cưng rồi, bất quá mẹ đây cảm thấy chính là tại cưng tự chuốc lấy cực khổ thôi hà.

19. Chương 19

Một tuần cứ thế thuận thuận lợi lợi trôi qua, nếu không tính tới cái ghế tự nhiên dính keo một cách rất “khó hiểu”, cùng với đang trên đường đi thì có đồ vật này nọ “bay” tới, còn có sách bên trong ngăn bàn tự nhiên không thấy đâu nữa.

Bất quá mấy cái đó đối với Dạ Hoàng cũng không có gì, ghế có thể không cần ngồi, tiện thể luyện tập trung bình tấn một chút. Đồ vật bay tới có thể né tránh, luyện luyện phản ứng cá nhân một chút. Về phần sách không thấy đâu, đối với Dạ Hoàng mà nói cũng chẳng có gì khác nhau, dù sao bản thân đi học cũng chưa từng nghe giang3, hơn nữa tới ngày thứ hai sách cũng có chân tự động bỏ về.

Mấy cái đó Dạ Hoàng cũng không quan tâm, mặc dầu cũng biết là ai làm ra, nhưng cũng chẳng có gì lớn lao, Dạ Hoàng cứ thế mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Dạ Hoàng, bạn về nhà thì có nhớ tôi không!” Lam Vũ một bên dọn dẹp đồ đạc của mình hỏi Dạ Hoàng đang nằm bên kia ghế ngồi.

“Sẽ không.” Dạ Hoàng thần nhiên nói

Nói thật đây là lần đầu tiên Dạ Hoàng muốn về nhà, không chỉ vì Tổng Tinh Tinh diễn kịch, bởi vì những chuyện còn phiền toái hơn thế này Dạ Hoàng cũng đã từng gặp qua, Dạ Ảnh cũng thường chuẩn bị những chuyện khó hiểu không báo trước để kiểm tra y.

Dạ Hoàng suy nghĩ thật lâu, chỉ cảm thấy ở nhà cùng trường học khác nhau lớn nhất chính là ở nhà có cái TV màn hình siêu to, cho nên Dạ Hoàng tạm thời kết luận tại sao mình muốn về nhà là tại bởi vì cái TV siêu to kia.

Nghe được như vậy, Lam Vũ lập tức chạy đến bên giường Dạ Hoàng ngồi xuống, kéo Dạ Hoàng dậy, để cho y đối diện với chính mình, thất vọng nói: “Tại sao lại không chứ!”

Hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt Lam Vũ, chậm rãi nằm xuống, tiếp tục nói chuyện vừa nãy: “Ngày mốt là gặp lại rồi mà.”

“Ôi chào, nhưng mà chúng ta suốt hai ngày cũng không có gặp nhau mà!” Lam Vũ vẫn không buông tha lời kéo cánh tay Dạ Hoàng.

Bất quá lần này Dạ Hoàng không có để cho Lam Vũ thực hiện thành công, Lam Vũ kéo một hồi, cũng không có kéo Dạ Hoàng dậy được.

Kéo hồi lâu, thấy Dạ Hoàng cũng chẳng phản ứng gì, Lam Vũ cũng từ bỏ rồi, tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình. Bất quá Lam Vũ đúng là một đứa trẻ không ngoan nha, nhìn đi, một đồng quần áo bẩn, bất quá may mà hôm nay Lam Thấm muốn tới đón hân, nếu không Lam Vũ tay gầy chân yếu làm sao có thể vác đi được.

So với Lam Vũ, Dạ Hoàng coi như ổn, Dạ Hoàng đem tất cả quần áo đều đã giặt giũ sạch sẽ, vốn Dạ Hoàng còn nói giúp Lam Vũ giặt luôn, dù sao cũng chỉ là giặt quần áo thôi, cũng chỉ nhìn, nhưng mà Lam Vũ không chịu. Còn không chịu nói tại sao.

Chờ Lam Vũ dọn dẹp đồ đạc xong, nhìn Dạ Hoàng trên giường, Lam Vũ bất đắc dĩ thở dài.

Hắn rất rõ cá tính của Dạ Hoàng, nhưng mà bộ dạng Dạ Hoàng như thế này là lần đầu tiên nhìn thấy, chắc chắn là có lí do gì đó, nếu không Dạ Hoàng sẽ không như vậy, nhưng mà Dạ Hoàng không nói, Lam Vũ cũng không mở miệng hỏi được.

Hơn nữa Lam Vũ cảm giác được lấy cá tính của Dạ Hoàng, cho dù Lam Vũ có hỏi, Dạ Hoàng cũng không nhất định sẽ trả lời.

Dạ Hoàng nằm trên giường hồi lâu, vẫn không nghĩ ra tại sao, cho dù nói cái phòng kia có cái TV siêu lớn, nhưng mà tổng bộ của Dạ Ảnh cũng có mà, nhưng mà bản thân mình tại sao lại không muốn quay về nơi ấy.

Lăn qua lăn lại nửa ngày, Dạ Hoàng vẫn nghĩ không ra. Trong nhà rốt cuộc có cái gì hấp dẫn y như vậy?

Lam Vũ cũng vậy, tối hôm qua hưng phấn cả đêm, hồi lâu cũng không ngủ được, sau khi ngủ thiếp đi thì nói mơ cái gì đó, vừa nói lại còn cười, làm cho Dạ Hoàng cả đêm không có ngủ ngon.

“Tôi hỏi bạn tại sao lại muốn về nhà vậy?” Đột ngột Dạ Hoàng phun ra một câu.

“Cái này á! Đương nhiên là vì ở nhà có cha mà!” Nghe thấy vấn đề như vậy, Lam Vũ nghĩ cũng đã trả lời được vấn đề của Dạ Hoàng là cái gì rồi.

“Oh.” Bởi vì trong nhà có cha sao. Là nguyên nhân này sao?

“Cái này, Dạ Hoàng bạn là vì vấn đề này mà hôm nay tâm tình không được thoải mái sao.” Lam Vũ tò mò hỏi. Bởi vì hắn nghĩ không ra được Dạ Hoàng là vì chuyện gì mà tâm tình không tốt.

“Uh.” Rất thành thật trả lời câu hỏi của Lam Vũ. “Tối hôm qua bạn còn rất là ồn, còn nói mơ.” Dạ Hoàng chẳng nề mặt gì nói ra chuyện của Lam Vũ.

“Nói mơ sao???” Lam Vũ kinh ngạc hét lên, tối hôm qua ngàn lần vạn lần có nói ra cái gì không nên nói không vậy. “Tối hôm qua tôi nói cái gì đó à!” Bây giờ đây chính là thứ Lam Vũ lo lắng nhất.

“Về nhà, về nhà.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Lam Vũ lo lắng hỏi.

“Uh.”

Vuốt vuốt ngực, Lam Vũ lầm bầm: “May mắn, may mắn!”

Dạ Hoàng mở mắt ra, liếc mắt nhìn Lam Vũ một cái, lần nữa nhắm lại hai con mắt xinh đẹp.

Không lâu sau, điện thoại di động của Lam Vũ vang lên.

Chính là Lam Thâm gọi tới, nói là đã tới cổng trường, sẽ lập tức vào ngay.

Nhận điện thoại, Lam Vũ quăng lại một câu “Tôi đi trước.” Rồi quơ bao đồ chạy tuốt ra ngoài.

Lần nữa Dạ Hoàng mở mắt ra, nhìn trần nhà.

Dạ Hoàng sở dĩ vẫn còn ở lại chỗ này là bởi vì tối hôm qua Hồng Tiêu nói sẽ qua đón y như có thể sẽ hơi trễ, bởi vì mấy nay công việc công ti hơi nhiều.

Đó chính là tại sao Dạ Hoàng không có tự mình trở về, mà nằm ở đây không nhúc nhích.

Nhưng mà có phải là đã trễ quá rồi không. Dạ Hoàng rút điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi Dạ Kỳ tới đón mình.

Chỗ này rất xa nhà, Dạ Hoàng không có ý định tự trở về.

Mở điện thoại di động, Dạ Hoàng nhìn thấy một tin nhắn, đến từ cái người gọi là cha mà cho tới bây giờ cũng chưa chịu xuất hiện trước mặt y.

“Hoàng Nhi, như thế nào lại không mở máy, còn đang đi học sao? Cha có cuộc họp, có thể không tới đón con được, con có thể tự về không? Nhớ mang điện thoại theo!”

“Hoàng Nhi, tại sao vẫn chưa mở máy, cha họp bây giờ, nhưng vẫn mang theo điện thoại, con có thể gọi đến. Nhất định phải gọi, biết chưa?”

????

“Hoàng Nhi, con còn ở trường không? Cha nói tài xế đến đón con, con chờ nha!”

Đây là tin nhắn cuối cùng, cách đây vài phút. Dạ Hoàng chính là không có thói quen sử dụng điện thoại di động, trước kia thấy vô dụng quá mà.

Trước kia tại Dạ Ảnh, bọn họ có earphone chuyên dụng, một đồ dụng rất nhỏ, earphone chỉ cần đặt ở trên tai, thoát nhìn giống như là khuyên tai, bất quá tóc Dạ Hoàng rất dài, trên cơ bản sẽ không có người thứ hai nhìn thấy đồ vật đó.

Mà thứ để gọi thì gắn dính trong răng. Cái đó mà muốn nhìn thấy thì còn càng khó ác liệt.

Sau khi đến trường Dạ Hoàng cũng đem Earphone tắt, còn thứ trong răng kia cũng tháo ra quăng ở nhà, chuyển qua dùng điện thoại di động như mọi người.

Đọc xong tin nhắn của Hồng Tiêu, Dạ Hoàng cầm cái túi nhỏ đã chuẩn bị tốt, đi ra ngoài cổng trường. Bây giờ trong kí túc xá đã chẳng còn ai. Những người khác đều đã về từ sớm, chỉ còn lại hai người bọn họ, nhưng mà Lam Vũ cũng về rồi, thành ra chỉ còn lại một mình Dạ Hoàng.

Đóng cửa kĩ càng. Dạ Hoàng từ từ đi ra ngoài cổng.

Vừa mới tới cổng trường, Dạ Hoàng đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, đang di chuyển về phía mình.

“Dạ thiếu gia! Xin mời.” Người đàn ông xuống xe mở cửa cho Dạ Hoàng.

Đợi Dạ Hoàng lên xe xong, người đàn ông điều khiển xe đi về trung tâm thành phố, đến chỗ Hồng Tiêu.

Hồng Tiêu cả ngày hôm nay đều gọi điện thoại, nhưng mà Dạ Hoàng lại không mở máy, mặc dù biết chắc Dạ Hoàng sẽ không có chuyện gì, nhưng vẫn rất lo lắng.

Nhưng mà hôm nay lại bận rộn quá, họp với hết người này đến người khác, đến bây giờ vẫn còn chưa được nghỉ ngơi thở một hơi, bởi vì lo lắng cho Dạ Hoàng, cho nên phân phó tài xế trực tiếp chở Dạ Hoàng tới công ti luôn.

Hồng Tiêu chính là muốn nhìn thấy Dạ Hoàng, vậy thì mới có thể quăng tảng đá trong lòng đi, mới có thể an tâm được.

Nhưng mà, không khéo chính là khi Dạ Hoàng đến công ti, Hồng Tiêu còn đang họp, Dạ Hoàng không có bận tâm đến bất kì ánh mắt của kẻ nào, trực tiếp đi đến phòng Hồng Tiêu.

Bố cục của Hồng thị Dạ Hoàng nắm rõ trong lòng bàn tay, nếu như ngay cả cái này Dạ Ảnh không điều tra ra, Dạ Ảnh như thế nào có thể tồn tại trong giới xã hội đen chứ, càng đừng nói trở thành thống lĩnh của giới xã hội đen.

Trong phòng làm việc của Hồng Tiêu, Dạ Hoàng ngồi ngay tại vị trí của Hồng Tiêu, lật xem album trên bàn. Album này Dạ Hoàng có nghe Hồng Hàn nói, tất cả ảnh chụp trong đó đều là hình của y.

Bản thân Dạ Hoàng cũng không biết mình có lòng hiếu kì mãnh liệt như vậy, muốn nhìn một chút bên trong Album có cái gì.

Nhìn thử bên trong, Dạ Hoàng cũng không thể tin được đó là mình. Đứa trẻ trong hình nhiều lắm chỉ khoảng cỡ hai tuổi, mặc quần áo rất dễ thương, cười đến vui vẻ.

Ngay cả Dạ Hoàng nhìn thấy nụ cười này, cảm giác được bản thân đang thiếu thiếu cái gì đó.

[Cười thật vui vẻ, chuyện gì làm cho y cười vui vẻ đến như vậy?]

Lúc này Dạ Hoàng hoàn toàn đem mình khi còn bé trở thành một người khác lạ. Dạ Hoàng không cảm thấy được mình sẽ cười như người đó.

Trong trí nhớ của mình, y chưa bao giờ được cười như vậy, cũng không có bất kì chuyện gì có thể làm cho y cười được.

Dạ Ảnh không cho phép Dạ Hoàng cười, không cho Dạ Hoàng khóc, ngay cả nói đau cũng không có tư cách, dần dần, Dạ Hoàng quên đi cái gì gọi là cười, khóc, cảm giác, cảm tình.

Lúc Hồng Tiêu vào, nhìn thấy Dạ Hoàng ngồi trên ghế của mình, nhìn khung ảnh đặt ở trên bàn. Bộ dáng như là đang hỏi cái gì đó.

“Đang suy nghĩ gì à?”

Đột nhiên một câu nói vang lên, nhưng cũng không có làm Dạ Hoàng giật mình, ngay khi Hồng Tiêu còn đang đứng ở ngoài cửa Dạ Hoàng đã biết là hắn, bất quá không có phản ứng gì thôi.

“Nó đang nhìn cái gì.” Không có ngẩng đầu lên, thản nhiên mở miệng nói.

Đây cũng là điều Dạ Hoàng quan tâm nhất, đứa trẻ kia bàn tay với ra rất xa, như là muốn cầm lấy cái gì đó. Đồ vật kia có sức hút rất lớn với nó.

Hồng Tiêu đã đi tới, nhìn thoáng qua tấm ảnh, xoa xoa đầu con, vừa cười vừa nói: “Cha cũng không biết chắc nữa, đây là lúc con ở với mẹ, khi đó cha không có bên cạnh hai người, cho nên cũng không chắc, cha nghĩ cái này thì hỏi con là chính xác nhất, người này là con mà!”

“Con.” Lúc nói “con” Dạ Hoàng nhìn Hồng Tiêu, mặc dù trên mặt không có bất kì thay đổi gì, nhưng mà trong ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc.

“Đây là con, là lúc con ở với mẹ, nhìn cũng được lắm phải không. Con cảm giác thế nào?” Hồng Tiêu cười hỏi Dạ Hoàng.

Hắn muốn biết trong tình huống như vậy Dạ Hoàng sẽ có phản ứng như thế nào.

“Cũng tốt.” Hai chữ vô cùng đơn giản, Dạ Hoàng đã đem Hồng Tiêu đá văng.

“Hoàng Nhi, theo cha đi đến một nơi được không?” Trải qua thời gian ở chung lâu như vậy, Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng chẳng bao giờ nói lời dư thừa, cho nên Hồng Tiêu cũng không ép buộc con.

“Được.”

“Vậy thì chúng ta đi thôi!” Nắm tay Dạ Hoàng, kéo con đi ra ngoài.

Hôm nay Hồng thị gặp một kẻ trước nay không có vấn đề gì lớn, duy nhất đáng ăn mừng chính là phát hiện sớm, nếu không cũng không biết sẽ gây ra chuyện kinh khủng gì nữa.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hồng Tiêu không có thực hiện được lời hứa đến đón Dạ Hoàng.

Bây giờ bọn họ đã tìm hiểu rõ ràng ngọn nguồn sự việc, hết thấy đều xử lý gọn gàng, ngay cả diễn viên chính chuyên đi gây họa cũng xử lý luôn. Bây giờ Hồng Tiêu chính là kéo Dạ Hoàng đi kết thúc chuyện này.

20. Chương 20

Ôm Dạ Hoàng, Hồng Tiêu về đến nhà, cho dù ở trên xe Hồng Tiêu cũng không có thả con ra, Dạ Hoàng ở trong vòng tay ấm áp mà mình rất tưởng niệm này ngủ rất sâu.

Nhẹ nhàng đặt Dạ Hoàng xuống giường.

Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng tỉnh dậy, mặc dù hai con mắt xinh đẹp không có mở ra, cũng không có bất cứ động tác đặc thù nào, nhưng mà Hồng Tiêu biết con đã tỉnh lại.

“Hôm nay làm sao vậy? Tại sao lại mệt như vậy hả.” Mơ hồ đoán được nguyên nhân như mà không nắm chắc, đứa trẻ này có những lúc hiểu rất dễ dàng, nhưng mà có lúc lại giống như vực sâu không đáy, không thể dò được.

Ví dụ như mới vừa nãy, con hấn thật sự là đã sợ ngây người, chưa bao giờ thấy cảnh như vậy, nhưng mà Dạ Hoàng lại có thể biết được, còn có thể tìm được chứng cứ rõ ràng. Mặc dù đã sớm biết năng lực của con, nhưng mà chính mắt nhìn thấy thì thật sự kích động không ít.

“Chờ cha, không ngủ.” Ngỡ khí thần nhiên, nhưng trong tai Hồng Tiêu lại y chang sét đánh.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên nguyên nhân là như vậy.

“Như vậy à, vì lí do đó mà không có ngủ trưa sao?” Thật đáng yêu mà, Hoàng Nhi càng ngày càng đáng yêu. Thật là muốn ghẹo một chút.

“Dạ.” Chậm rãi ngồi dậy, nhìn một nửa cơ thể vẫn còn cuộn trong người cha.

“Hôm nay cha giúp con tắm rửa nha!” Hồng Tiêu biết động tác kế tiếp của Dạ Hoàng, nói.

“Không cần.” Không hề có xú do dự nào liền cự tuyệt rồi.

“Hoàng Nhi, con lớn như vậy cha còn chưa tắm cho con lần nào đó!” Phương thức nói chuyện của ai kia y như là đang làm nũng.

Cúi đầu suy nghĩ một hồi, Dạ Hoàng mới rầu rĩ đáp ứng: “Dạ.”

Rõ ràng là cho dù Dạ Hoàng không đồng ý, hôm nay Hồng Tiêu cũng sẽ viện đủ loại lí do để xông vào giúp mình tắm. Cho nên tốt nhất là cứ đáp ứng với hấn đi thì tốt hơn.

Y đã vô số lần lĩnh giáo bản lĩnh xấu xa của hấn. Có đôi khi Dạ Hoàng còn phải tự hỏi rốt cuộc Hồng Tiêu có ý thức được mình đang làm cha hay không nữa.

Mà Hồng Tiêu hình như không có nghĩ nhiều như vậy, tất cả suy nghĩ của hấn đều tập trung về Dạ Hoàng. Bởi vì bản thân yêu y, chính đứa con của mình.

Không biết là từ lúc nào, có lẽ là từ lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Hoàng, cũng có lẽ là trong lần hạnh ngộ tối hôm đó, cũng có thể là trong khoảng thời gian ở chung. Không có bất kì lí do gì, không có bất kì dấu hiệu gì báo trước, Hồng Tiêu chính là cứ nhớ về Dạ Hoàng, mặc kệ là cơ thể của y hay là tâm tính của y, dù sao đều là tất cả, tất cả về Dạ Hoàng.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian này, cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Trong vòng một tuần này, Hồng Tiêu suy nghĩ rất nhiều.

Đối với Dạ Hoàng, ngay từ đây là nghĩ muốn bù đắp cho những thiệt thòi của Dạ Hoàng, đến bây giờ là muốn tất cả những gì thuộc về Dạ Hoàng. Không một chút do dự, bản thân yêu đứa con của mình. Hồng Tiêu cũng không giống như người nào đó nghĩ rằng không phù hợp với đạo lí này nọ, nếu là yêu, thì đó chính là yêu.

Hồng Tiêu có thể xác định, bản thân ngay từ rất lâu đã không có đối đãi với Dạ Hoàng như là cha đối với con.

Nếu như là con, Hồng Tiêu sẽ không dung túng y như vậy. Nếu như là con, Hồng Tiêu sẽ không muốn bên cạnh y cả đời. Nếu như là con, Hồng Tiêu sẽ không nghĩ đến việc có được y.

Nếu xác định mình đối xử với Dạ Hoàng không giống như cha đối với con. Hơn nữa Hồng Tiêu cũng rất xác định, hấn đối với Dạ Hoàng chính là yêu, chỉ có yêu mới có loại cảm tình này.

Nếu đã xác định được tình cảm của bản thân, như vậy cũng sẽ dũng cảm thừa nhận nó, nhưng mà vẫn cần phải lo lắng đến cảm giác của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu không có lập tức biểu lộ với Dạ Hoàng, mà là quyết định làm cho Dạ Hoàng chậm rãi tiếp nhận mình.

Lấy cá tính của Dạ Hoàng, bây giờ mà biểu lộ, sợ là mọi việc sẽ hỏng bét.

Bây giờ chỉ có thể tiếp cận y từng bước mà thôi.

Vẫn như cũ ôm Dạ Hoàng như ôm công chúa vào phòng tắm, cẩn thận cởi áo Dạ Hoàng ra, có lẽ là bởi vì tư tâm, động tác của Hồng Tiêu cực chậm, chậm đến Dạ Hoàng không nhịn được mà đem tất cả quần áo còn lại của mình một phát cởi sạch.

“Ha ha!!! Hoàng Nhi của cha, con vội vã muốn cha giúp như vậy sao?” Hồng Tiêu ghẹo con.

Nhưng mà sự chọc ghẹo của Hồng Tiêu lại đưa đến sự bất mãn trong lời nói của Dạ Hoàng: “Chậm chạp quá, mệt lắm.”

“Được rồi được rồi, là cha quên. Cha quên Tiểu Hoàng Nhi vốn là ham ngủ như mèo con vậy đó.” Hồng Tiêu cười đáp lại Dạ Hoàng.

Dạ Hoàng tại sao đáng yêu như vậy chứ. Đáng yêu đến mức làm cho ai kia nghĩ muốn lập tức đem y ra ăn sạch, ai

nhưng mà bây giờ thì vẫn còn chưa có được, cần nhẫn nại! Không nên hù dọa phá hỏng hình tượng với Hoàng Nhi a.

Hồng Tiêu chậm rãi giúp Dạ Hoàng chà lưng, không thể không cảm khái việc Dạ Hoàng không thích ánh sáng mặt trời, da y trắng vô cùng, nhưng lại trơn mịn như lụa cao cấp. Không có chỗ nào giống như của một thiếu niên cả, lại giống như da của thiếu nữ a.

Bất quá ?????

“Hoàng nhi, trên lưng của con như thế nào lại có cái này?” Hồng Tiêu nhìn thấy trên lưng Dạ Hoàng có cái gì đó, Dạ Hoàng chưa từng có thói quen mặc áo ngủ, đây là lần đầu tiên Hồng Tiêu nhìn thấy lưng Dạ Hoàng.

“Không phải vẫn ở chỗ đó sao?” Trả lời hết sức thuận lí thành chương nha.

Đây không có khả năng đã ở đây từ trước tới giờ, cũng không phải là cái bớt, mặc dù dấu vết rất rõ, nhưng tuyệt đối không phải là cái bớt.

Trên thế giới này làm gì có cái bớt nào hình phượng hoàng chứ!

Nhưng mà Hoàng Nhi không biết từ lúc nào đã có cái này, như vậy chính là ngay lúc Dạ Hoàng còn rất nhỏ đã có rồi. Vậy lúc đó Dạ Hoàng phải thống khổ đến mức nào chứ, nhỏ vậy đã phải chịu đựng rồi.

“Bọn họ cũng có sao?” Hồng Tiêu dò xét hỏi.

“Có, Dạ Tường thì ở trên vai, Dạ Hoa ở trên tay, Dạ Kỳ thì ở trên **.” Cứ thế mà nói như chẳng có chuyện gì.

“***??? Con như thế nào biết Dạ Kỳ có ở chỗ nào?” ** là chỗ tư mật Dạ Hoàng làm sao biết được.

“Nhìn thấy.” Nói như chẳng có gì, không phải không có nhìn thấy mặt Hồng Tiêu đen sì, mà là không hiểu Hồng Tiêu sao lại như vậy. Cũng không hiểu được mình có chỗ nào không đúng.

Gắt gao bầu lấy vai Dạ Hoàng, bây giờ không thể không cảm khái Dạ Hoàng không biết cái gì là đau rồi, nhìn một chút, nhìn một chút, hai vai Dạ Hoàng cũng biến thành màu đỏ, không phải bởi vì nước nóng, mà là khí lực của Hồng Tiêu: “Con tại sao lại nhìn thấy vậy???”

Dạ Hoàng khó hiểu nhìn Hồng Tiêu, không rõ Hồng Tiêu tại sao lại phản ứng như vậy. Nhưng mà vẫn trả lời: “Lúc đi bơi.”

“Hô

~” thở phào nhẹ nhõm, sợ Dạ Hoàng nói ra là trong phòng tắm hay trên giường này nọ...

“Ai da, Hoàng Nhi, vai của con có gì không! Cha có làm con đau không? Không! Con có cảm giác có chỗ nào không thoải mái không?” Yên lòng, Hồng Tiêu thấy được kiệt tác của mình, hồi hận hỏi.

“Không có.” Dạ Hoàng nhìn vào ánh mắt Hồng Tiêu, thấy được trong đó một loại thần sắc đặc biệt.

Tò mò túm lấy mặt Hồng Tiêu, nhìn vào hai mắt y, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là hối hận.” Cười nói cho Dạ Hoàng biết, đây là vẻ mặt y chưa từng có thấy qua trước nay.

Trong khoảng thời gian ở chung, Hồng Tiêu thường thường nói với Dạ Hoàng, vẻ mặt nào thì có ý gì, cho dù Bây giờ Dạ Hoàng không có làm ra, nhưng mà y biết đó là cái gì thì có thể hiểu người khác rõ hơn.

Nói xong, đôi môi Hồng Tiêu hôn lên bả vai Dạ Hoàng, sau đó bế Dạ Hoàng ra. Lau khô nước dính trên người. Cuối cùng dùng tư thế rất hoa lệ ôm Dạ Hoàng lên giường.

Sau khi đắp lại chăn mền thật kĩ cho Dạ Hoàng, đôi môi gợi cảm kia của Hồng Tiêu đặt lên trán Dạ Hoàng.

Cánh môi rời đi, nhẹ giọng: “Cha có thể làm vậy không.”

“Dạ.” Rầu rĩ trả lời.

“Làm sao vậy? Không được sao?” Nghe thấy thanh âm của Dạ Hoàng có cái gì đó không đúng.

“Không, nhẹ chút.” Dạ Hoàng chính là sợ Hồng Tiêu như thế này sẽ đánh thức y, trước kia có mấy lần cũng là như thế này, rõ ràng là mình đã ngủ thiếp đi rồi, Hồng Tiêu thế nhưng lại vào đánh thức mình.

“Được! Hôm nay sẽ không để con bị đánh thức.” Sau khi hiểu được ý tứ của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu vui vẻ cười nói.

Đứa trẻ này đúng là con heo con mê ngủ mà. Liền tắt đèn.

Cười trở lại phòng tắm.

Lần nữa từ phòng tắm đi ra, không ngoài dự đoán, Dạ Hoàng đã ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng đến bên giường, kéo lại chăn mền, chui vào trong, gắt vào ôm Dạ Hoàng, tắt tất cả đèn cùng tiến vào mộng đẹp.

21. Chương 21

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào trong mắt chính là khuôn mặt tuần mi của cha.

Nhìn kĩ xem, thật sự không biết dùng từ gì để hình dung, rõ ràng là người cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi, nhưng mà mặc kệ thế nào, cũng không giống như là người đã ngoài ba mươi, nói hần hai mươi bốn chắc cũng có người tin.

Ngắm lại, hình như Hồng Hàn cũng không có lộ ra vẻ già gì cả.

Dạ Kỳ nói bọn họ có phương pháp đặc biệt? Như vậy phương pháp kia có hại gì không?

Trong lúc Dạ Hoàng còn đang tự hỏi, Hồng Tiêu cũng dần dần tỉnh lại, nhìn người ở trong lòng, có chút cúi đầu, chắc là đang suy nghĩ gì đó.

“Suy nghĩ gì vậy?” Hồng Tiêu đột nhiên mở miệng.

Lời nói thình lình nhưng mà không có làm cho Dạ Hoàng bị giật mình.

Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Hồng Tiêu: “Cha nhìn tại sao lại không thấy già?”

“Cái này à! Đương nhiên là do cha con biết cách bảo dưỡng tốt nha!” Cười hì hì nói.

Dạ Hoàng trở mình mắt trợn trắng, chuẩn bị đứng dậy.

Nhìn thấy động tác này của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu kinh ngạc quên tuốt định hỏi Dạ Hoàng học động tác này của ai, để cho Dạ Hoàng đi vào phòng tắm mất tiêu.

Mà Hồng Tiêu mãi cho đến khi ngồi vào bàn ăn sáng vẫn chưa có phản ứng trở lại, cái này làm cho cổ họng chú Phúc sáng nay không thể thoải mái.

“Khụ khụ, khụ khụ

”

Trên bàn ăn vang lên một trận ho khan, Dạ Hoàng từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy Hồng Tiêu vẫn còn mặc áo ngủ, ngồi ở trước bàn ăn, chú Phúc đứng ở một bên thì giả bộ ho.

“Cha, cha có phải quên cái gì rồi không?” Thật sự là nhìn không được mà, Dạ Hoàng tốt bụng nhắc nhở.

Dạ Hoàng chán ghét mấy cô giúp việc trong nhà này, hai tròng mắt bọn họ cứ thường thường quét đến chỗ Hồng Tiêu. Mặc dù Hồng Tiêu có mặc áo ngủ, nhưng mà áo ngủ làm bằng lụa tơ tằm, loáng thoáng có thể nhìn thấy cơ bụng của Hồng Tiêu. Hơn nữa nguyên nhân là vì chưa có sửa sang lại Hồng Tiêu đã đi xuống dưới, có vài cái nút còn chưa có cài tốt, cho nên có thể nói, nửa người trên của Hồng Tiêu hoàn toàn lộ ra ngoài.

“Oh! Được rồi, con không nói cha cũng quên!” Như mới tỉnh lại từ trong mộng, Hồng Tiêu liền đứng lên.

May mà, còn có tiểu thiếu gia ở đây, nếu không không biết mọi chuyện rồi sẽ thành cái gì nữa. Hồng Phúc thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trước kia buổi sáng thiếu gia cũng có điểm mơ hồ, nhưng mà không có tới trình độ cỡ này nha! Hôm nay làm sao vậy, bất quá bây giờ tốt rồi, thiếu gia rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Nhưng mà????

“Sáng nay con trợn trắng mắt, con tại sao có thể đối xử với cha con như vậy chứ?” Trịnh trọng giáo huấn hành động lạ của Dạ Hoàng, bất quá một chút uy nghiêm cũng chẳng có a.

“Còn nữa, con học cái đó ở đâu ra vậy!”

“Con nói cha à, cha chính là muốn nói cái này với con?” Lần thứ hai nhắc nhở Hồng Tiêu, dùng hai tròng mắt cảnh cáo mấy cô giúp việc không biết nghe lời.

“Đúng vậy! Còn có chuyện gì sao? Con đừng đánh trống lảng! Cha hỏi con, con còn chưa có trả lời đâu!” Hồng Tiêu vẫn không có buông tha chuyện vừa rồi.

“Con học theo Lam Vũ.” Nhìn thấy tất cả nữ giúp việc trong phòng ăn đã rời đi, Dạ Hoàng ngồi vào bên cạnh Hồng Tiêu, cầm lấy muỗng trên bàn bắt đầu ăn cháo.

“Lam Vũ? Cái cậu bạn học đáng yêu của con đó hả?” Cũng không tệ lắm, xem ra để cho Dạ Hoàng đi học chính là quyết định đúng đắn mà.

Hồng Tiêu lúc này mới cúi đầu nhìn thấy mình đang mặc cái gì.

Cười cười tự giễu, xoay người chuẩn bị lên lầu.

“Rốt cuộc cũng chú ý tới rồi.”

“Cũng không phải tại con sáng hôm nay làm cha bị đả kích rất lớn sao. Con cũng không phải không biết, cha của con buổi sáng lúc rời giường đầu cũng có hơi hơi không tỉnh táo.” Hồng Tiêu cười trả lời.

Nhìn Hồng Tiêu sau khi lên lầu, Dạ Hoàng lần nữa mở miệng: “Chú Phúc, tôi không muốn người khác bàn ra tán vào.”

Nghe thấy Dạ Hoàng nói, Hồng Phúc đầu tiên là lặng đi một chút, sau đó gật đầu trả lời: “Vâng ạ, tiểu thiếu gia.”

Tiểu thiếu gia đúng là so với thiếu gia còn lợi hại hơn, bất quá hai nha đầu hôm nay đã nhớ rồi, tiểu thiếu gia đã nhắc nhở hai lần, vậy thì nha đầu kia chính là không thể lưu lại. Xem ra lần sau phải đến ám bộ tìm người mới rồi. Đây là lần tham đối người làm thứ mấy rồi không nhớ nữa.

Trong lúc Hồng Phúc còn đang nghĩ làm sao nói với Hồng Tiêu về vụ người ngợm, Hồng Tiêu đã từ trên lầu đi xuống.

Lần này thì không còn bộ dạng lơ ngơ đá ống bơ nữa rồi, cũng giống như Dạ Hoàng, mặc đồ mát màu xám, hơn nữa không phải là âu phục, xem ra hôm nay Hồng Tiêu sẽ không đến công ti rồi.

“Hoàng Nhi, hôm nay chúng ta mặc đồ cha con nha.” Hồng Tiêu cười nói với Dạ Hoàng. Vốn phải nói là đồ tình nhân, kì thật đây đúng là đồ tình nhân, nhưng mà sợ Dạ Hoàng có phản ứng gì đó không tốt, cho nên nói thành kiểu khác.

“Dạ.” Dạ Hoàng không có ngắc đầu, buổi sáng hôm nay có cháo hoa quả, đúng loại cháo mà Dạ Hoàng thích nhất, thành ra Dạ Hoàng không có để ý đến Hồng Tiêu.

“Hôm nay có chuyện gì không?” Biết Dạ Hoàng sẽ không để ý tới mình, kì thật Dạ Hoàng đối với sự vật xung quanh có cảm giác đặc biệt, một khi có đồ ăn ngon thì mặc kệ có chuyện gì xảy ra đi nữa cũng chẳng thể ảnh hưởng đến ý. Hồng Tiêu mở miệng hỏi Hồng Phúc.

Nghe Dạ Kỳ nói, cái này hình như là di truyền của nhà họ Dạ thì phải.

Hồng Tiêu từng một lần cho rằng, nếu như Dạ Hoàng sinh sống trong một gia đình bình thường, Dạ Hoàng tuyệt đối có thể trở thành một đầu bếp đại tài.

“Có, 10 giờ sáng nay, Dạ Kỳ tiểu thư muốn đến chào hỏi! Nói là có cái gì đó quan trọng. Ngoài ra không còn gì khác.” Hồng Phúc cung kính trả lời. Trong lời nói sực nức mùi vị buồn bực, sáng sớm hôm nay điện thoại nhà đã kêu ầm ĩ, khi đó Hồng Phúc vẫn còn đang ngủ.

Ngẫm lại bình thường sáu giờ sẽ ngủ dậy, còn trước đó thì sẽ ngủ say sưa. Lúc nghe điện thoại, Hồng Phúc nhìn đồng hồ, mới bốn giờ a.

Bọn họ đúng là không hổ danh là họ Dạ mà, ngay cả làm việc cũng toàn làm ban đêm.

“Dạ Kỳ?” Có phải là chuyện hôm qua không. “Vậy thì gọi Hồng Hàn đến luôn đi.” Hồng Tiêu phân phó.

“Không cần, dựa theo qui củ, tài liệu ngày hôm qua Dạ Kỳ đã sớm đưa đi. Hôm nay nguyên nhân chắc chắn là chuyện khác.” Dạ Hoàng thản nhiên giải thích mục đích của Dạ Kỳ tới ngày hôm nay.

Tốc độ làm việc của Dạ Ảnh đúng là kinh người, hơn nữa vốn sẽ không có đại sự gì, thoáng điều tra một chút sẽ có kết quả. Hơn nữa trong Dạ Ảnh lại có một nhà y học thiên tài là Dạ Hoa, chỉ bất quá xem xét một chút là có thể biết Hồng Linh có phải là con ruột của Hồng Cảnh hay không.

Bất hảo chính là Dạ Hoa lại không có làm chuyện như vậy Ai kêu Dạ Hoa là cậu tử hehe!

Quả không ngoài dự đoán, Mục đích Dạ Kỳ tới lần này không phải là chuyện tối qua.

Vừa đến nơi, Dạ Kỳ liền nhìn Dạ Hoàng.

Rất rõ ràng đây là chuyện nội bộ của bọn họ, không thể cho Hồng Tiêu biết, cho nên Dạ Hoàng liền mang Dạ Kỳ lên phòng chơi mà Hồng Tiêu làm cho mình.

“Chủ nhân, sự tình hôm nay đối phương nói muốn ngài tự mình giải quyết.” Chỉ có trong lúc bàn công việc Dạ Kỳ mới gọi Dạ Hoàng là chủ nhân.

“Là chuyện gì.” Chuyện như vậy rất nhiều, năng lực của Dạ Hoàng trong giới xã hội đen rất nổi tiếng, rất nhiều người chỉ đích danh Dạ Hoàng đến giúp bọn họ xử lí, mặc dù những người khác trong Dạ Ảnh cũng sẽ giải quyết rất tốt, nhưng mà bọn họ vẫn cảm thấy Dạ Hoàng chủ động ra tay thì cơ hội thành công cao hơn một ít.

“Chỉ là hi vọng ngài có thể giải quyết lão đại của bọn họ. Hôm nay người kia sẽ ở ngóc trong nhà, đó là cơ hội rất tốt, bởi vì chỗ đó rất hẻo lánh, ẩn nấp rất tốt, cũng rất thuận tiện để xuống tay.

“Không có yêu cầu gì?” Hỏi như vậy cũng không có gì kì quái, bởi vì đại bộ phận đều để cho Diệp Hồng Quang tự mình chủ động, trên cơ bản cũng phải có yêu cầu đặc biệt nào đó.

“Rất đơn giản, chính là phải bắn gã ta trong nhà????” Dạ Kỳ lấy tay lau cổ.

“Biết rồi, cho tôi tư liệu cụ thể! Còn nữa không được nói cho cha.” Y liếc liếc Hồng Tiêu, dù sao Hồng Tiêu đối với mình làm cho Dạ Hoàng có cảm giác được bảo hộ hết sức mãnh liệt, chuyện này nếu để cho hắn biết, hắn nhất định phản đối.

“Được, tôi đã cho Dạ Tường thám thính trước, tôi nghĩ hôm nay ngài sẽ động thủ.” Dạ Kỳ bổ sung.

“Uh, tôi biết rồi.”

Chuyện này Dạ Kỳ làm rất hợp lí, mặc dù bề ngoài xem như không có chỗ nào là không ổn, nhưng mà Dạ Hoàng có cảm giác chỗ nào đó không đúng, có lẽ do trực giác mỗi lần đi săn người mà có đi.

Cho nên lúc trước nếu Dạ Kỳ nói như vậy, y sẽ ngăn cản, nhưng hôm nay y không có làm như vậy, luôn luôn cảm giác Dạ Kỳ có cái gì không ổn mới làm như vậy.

Đêm đó, Dạ Hoàng đến tổng bộ xử lý một ít chuyện rồi rời đi, đến chủ tịch Hồng Gia.

Dạ Hoàng đi chuyển trong bóng tối, tự nhiên như là gió thoảng qua, không có bất kì kẻ nào cảm thấy được trong đêm đen có cái gì không ổn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là gã phải thấy được cái bóng màu đen kia.

Ngay cả Dạ Tường vẫn một mực ẩn núp ở nơi này Dạ Tường cũng không có nhìn thấy Dạ Hoàng đi vào như thế nào, nếu không phải Dạ Tường có earphone thì cũng sẽ không biết Dạ Hoàng đã đi vào.

22. Chương 22

Dạ Tường phần nộ đứng trước cổng chính biệt thự, bên trong sân xác chết nằm la liệt, đúng là xác chết, tất cả đều là người đã chết.

Đang lúc Dạ Tường nghe được thanh âm của Dạ Hoàng truyền đến trong earphone, Dạ Tường cũng không áp chế được lửa giận trong lòng, nhưng mà gã không có quên đi phản ứng của Dạ Hoàng.

Hoàn hảo chưa có gây ra chuyện gì, bất quá chuyện cũng không hề đơn giản.

Dạ Hoàng chậm rãi đi từ trong phòng ra, Dạ Tường biết, bên trong cũng giống như bên ngoài, chỉ có duy nhất một mình Dạ Hoàng là người sống.

“Chủ nhân, cậu không sao chứ!” Dạ Tường lo lắng hỏi, mặc dù tin tưởng vào thực lực của Dạ Hoàng, nhưng mà vẫn nói rất lo lắng.

“Không có gì.” Ngữ khí tiêu chuẩn, không có bất kì kẻ nào có thể phát hiện có cái gì bất đồng.

“Phù. Vậy là tốt rồi.” Tầng đá trong lòng Dạ Tường cũng được quăng đi. Có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu, dù sao từ nhỏ chủ nhân đã ăn thuốc thay cơm, ít nhiều gì cũng có sức đề kháng.

Bất quá thuốc này thời gian trước Dạ Hoa mới phát minh ra, không biết Dạ Hoàng có thể chống cự bao lâu.

Đang trong lúc Dạ Tường hỏi, một chiếc xe màu trắng bay tới phía bọn họ, vững vàng dừng lại.

“Chủ nhân?????” Dạ Kỳ còn muốn nói cảm ơn gì đó, Dạ Hoàng liền chui vào xe ra lệnh.

“Trở về, lập tức.” Nói xong Dạ Hoàng an vị ngồi trong xe.

“Vâng ạ.” Dạ Kỳ nhìn thấy Dạ Hoàng nhắm mắt lại, chỉ biết bây giờ Dạ Hoàng không muốn nói chuyện. Đêm trước bọn họ đã không nói được gì nhiều, hai người kia cũng ngồi lên xe.

Khởi động, chiếc xe hơi chạy như bay trên đường quốc lộ.

Kì thật Dạ Hoàng cũng không phải như Dạ Tường nghĩ không có việc gì, thật ra vẫn là đang rất cố gắng.

Bây giờ Dạ Hoàng không có cảm giác gì khác lạ, chỉ cảm thấy rất nóng, cũng may Dạ Hoàng vẫn còn kiên nhẫn chịu đựng, còn có chính là do ý thức mãnh liệt của Dạ Hoàng, cuối cùng còn là do Dạ Hoàng đối với những chuyện như vậy không có tự giác.

Đúng vậy, Dạ Hoàng trúng mai phục.

Trong lúc Dạ Hoàng đang tiến vào trong phòng, Dạ Hoàng có nghe thấy một mùi gì đó rất kì cục.

Bất quá Dạ Hoàng ít nhiều gì cũng miễn dịch đối với các loại độc (cái này có thể qui cho Dạ Ảnh, tại khi Dạ Hoàng còn bé thì cha già chết tiết đó đã tiêm cho Dạ Hoàng không ít loại thuốc, trong đó không thiếu những loại thuốc cực độc, cho nên trong cơ thể Dạ Hoàng đã sớm có kháng thể rồi) cho nên Dạ Hoàng không có để nhiều tâm tới cái loại mùi kia.

Nhưng mà sau khi nói chuyện Dạ Hoàng mới biết thứ đó không phải là thuốc độc gì, Dạ Hoàng càng không thèm biết nó là cái chi luôn.

Nhưng mà Dạ Kỳ, Dạ Tường đều biết thuốc này không giống những loại khác, Dạ Hoa mới nghiên cứu ra, công hiệu là gì thì Dạ Kỳ chính là người hiểu rõ nhất.

Thuốc này gọi là mê tình, thuốc chẳng những có thể khiến người ta sinh ra dục vọng, còn có thể làm tổn thương hệ thống thần kinh trung ương, thuốc này không đơn giản chỉ phát tiết là xong. Nếu làm như vậy, đối với người bị trúng thuốc hệ thống thần kinh sẽ bị tổn thương càng nặng.

Phương pháp để có thể hoàn toàn loại bỏ loại thuốc này rồi cho một người khác dùng giải tình, loại này đối với người không có bất kì tác dụng phụ nào, nếu như nói cho chính xác thì chính là kẻ kia sẽ càng thêm vui vẻ.

Bởi vì Dạ Kỳ chính là con chuột bạch thí nghiệm đầu tiên. Năng lực tự kiểm chế của Dạ Kỳ cũng không thua kém Dạ Hoàng là bao, cho nên Dạ Kỳ biết Dạ Hoàng bây giờ sẽ không dễ chịu, cho nên Dạ Kỳ đạp lút ga. May mà thuốc giải ở đâu Dạ Kỳ biết.

Nhưng mà bây giờ Dạ Kỳ lo lắng chính là Hồng Tiêu kinh khủng kia sẽ để cho kẻ nào trở thành thuốc giải.

Đó là vấn đề cực kì khó khăn a

~Làm không tốt sẽ có người chết a

Mang theo cái loại sợ hãi đối với một ai đó, Dạ Kỳ càng ra sức đạp ga.

23. Chương 23

Bởi vì Dạ Kỳ nhấn lút ga, hơn nữa đây là chiếc xe đã được Dạ Kỳ độ lại, nếu không phóng nhanh như vậy thì đã ban hành từ đời nào rồi, cho nên không quá lâu đoàn người Dạ Hoàng đã về đến ngay biệt thự của Hồng Tiêu.

Lúc này Hồng Tiêu, Hồng Hàn đang đứng ngoài cổng chính chờ bọn Dạ Hoàng.

Xế chiều hôm nay Dạ Hoàng chỉ nói một câu: “Ra ngoài có việc.”

Sau đó đã không thấy tăm hơi, không thể cảm nhận động tác của Dạ Hoàng quá nhanh, nhanh đến giây tiếp theo Hồng Tiêu đuổi theo đã không thấy đâu.

Nhìn Dạ Hoàng biến mất ở trong rừng rậm.

Sau lại nghe Hồng Hàn nói, bọn họ hôm nay thi hành nhiệm vụ, ngay cả Dạ Tường cũng đi. Hẳn là nhiệm vụ quan trọng, nếu không thì hai đại cao thủ của Dạ Ảnh sẽ không trực tiếp thực hiện.

Kì thật chuyện cũng không phải như Hồng Hàn suy nghĩ, chủ yếu là bởi vì Dạ Hoàng là chủ nhân của Dạ Ảnh, mà mỗi thủ hạ của Dạ Hoàng, mỗi người bọn họ đều phải cam đoan cho sự an toàn của Dạ Hoàng.

Nhất là trong nhóm ba người Dạ Kỳ, trong lòng bọn họ Dạ Hoàng chính là quan trọng nhất, nếu như không có Dạ Hoàng không biết cuộc sống bây giờ của bọn họ sẽ ra như thế nào nữa.

Cho nên trong mắt bọn họ, tánh mạng của Dạ Hoàng so với bản thân mình còn quan trọng hơn.

Cho nên mỗi lần Dạ Hoàng đích thân thực hiện nhiệm vụ, Dạ Tường đều đi theo.

Cũng không phải bởi vì bọn họ không tin tưởng vào thực lực của Dạ Hoàng, mà là vì Dạ Hoàng không hiểu rõ nhân tình thế thái trong cuộc sống này. Đây cũng làm cho Dạ Hoàng thường nói chuyện với Dạ Tường.

“Kết

” tiếng thắng diếc tai vang lên.

Xe dừng lại ngay trước mặt Hồng Tiêu.

Còn không có chờ Hồng Tiêu chào đón, Dạ Hoàng ngồi trong băng ghế liền nhảy ra, chạy vội lên tầng 2.

Nhìn sắc mặt dị thường của Dạ Hoàng, xoay người nhìn hai người chậm rãi xuống xe, Hồng Tiêu lạnh lùng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Đúng vậy, trong giọng nói không có bất kì ngữ khí gì như đang hỏi người.

Hai người bên này nhất thời cảm giác nhiệt độ tuột xuống 10 độ. Vừa mới này còn ở xa xa, cho nên cảm giác không mãnh liệt, nhưng mà bây giờ

~Cảm giác này làm cho bọn họ nghĩ tới Dạ Ảnh mấy năm trước, không! Chính là chỉ có hơn chứ không có kém!

Sau khi Dạ Ảnh chết, đây là lần đầu tiên bọn họ thừa nhận não đã bị khắc sâu ảnh hưởng của lão ta.

“Trúng thuốc.” Dừng lại một chút, Dạ Tường nhìn sắc mặt của Hồng Tiêu, lo lắng không biết phải nói câu kế tiếp như thế nào, dù sao người này không phải cũng rất quan tâm đến Dạ Hoằng sao.

Thở một hơi thật sâu, Hồng Tiêu tận lực khiến cho tâm mình bình tĩnh trở lại.

Dù sao bây giờ rối loạn cũng không có cách nào khác, chỉ là hai người kia, không có Dạ Hoa, đã nói lên vấn đề lúc này không lớn lắm, ít nhất có biện pháp giải quyết.

Hồng Tiêu cũng biết Dạ Tường dừng lại là ám chỉ bản thân hắn bây giờ cần phải tỉnh táo lại.

“Là cái gì?” Bình tĩnh hỏi.

“Mê tình! Một loại thuốc kích dục.” Dạ Kỳ cẩn thận nói.

“Mê tình? Là cái gì?” lẽ ra Hồng Tiêu đối với thuốc kích dục có điều kiện hiểu rất rõ, dù sao hắn có một lão anh thích xài mấy cái đó như vậy, còn bởi vì kinh nghiệm không tốt năm mười sáu tuổi kia, còn nói Hồng Tiêu phải nghiên cứu tử tế mấy loại thuốc này sao.

“Dạ Hoa mới nghiên cứu ra loại thuốc mới, loại này hơi đặc biệt chút!!!!!!” Dạ Kỳ chậm rãi nói cho Hồng Tiêu biết về mê tình.

Cũng không phải Dạ Kỳ muốn câu giờ, mà là cái thuốc này thật sự quá đặc biệt, sau khi nó phát tác, không thể lập tức giúp y, phải đợi hơn hai giờ sau, nếu không hiệu quả của thuốc giải không thể có tác dụng.

Mà chỗ lợi hại nhất của mê tình, trước là phá hủy ý chí của người dùng thuốc, làm cho người ta không có sức lực để chống cự.

“Tôi biết rồi, các người về trước đi!” Hồng Tiêu thản nhiên nói.

Bây giờ hắn không có tâm tình ở chỗ này chờ đợi, hắn hết sức lo lắng cho tình huống của Dạ Hoằng.

Mặc dù mấy người kia nói không cần lo, nhưng mà Hồng Tiêu vẫn rất lo lắng, lo Dạ Hoằng có hận mình hay không.

Dù sao bây giờ hắn vẫn chưa biểu lộ bất kì điều gì với Dạ Hoằng, Dạ Hoằng cũng không có bất kì ý gì đối với hắn.

Nhưng nếu phải đem Dạ Hoằng giao cho kẻ khác, bản thân Hồng Tiêu cũng không dám tưởng tượng bước tiếp theo mình có đi lên hay không.

“Đây là thuốc giải.” Dạ Kỳ đem một lọ thuốc đặt lên bàn trà trước mặt Hồng Tiêu.

Bây giờ Dạ Kỳ cũng cần phải về ngay, dù sao thuốc này mới làm ra không bao lâu, còn chưa có bán ra bên ngoài, cho nên bây giờ cô phải cấp tốc quay về thanh trừng những kẻ phản bội.

Hồng Tiêu nhìn lọ thuốc trước mặt, chú Phúc đã bưng một tách nước để trước mặt Hồng Tiêu. Cũng lặng lẽ rời đi, lại còn phân phó người hầu kẻ hạ trên dưới, đêm nay mặc kệ nghe thấy cái gì cũng không được bước chân ra khỏi phòng. Dù sao chuyện an toàn cũng đã có người của ám bộ giải quyết.

24. Chương 24

Dạ Hoằng vừa phóng lên phòng liền lao vào phòng tắm tắm nước lạnh. Hôm nay Dạ Hoằng cũng rất kì quái tại sao mình lại như vậy, bình thường rõ ràng rất sợ lạnh, nhưng một chút cũng sẽ không sợ nóng, nói cho

chính xác, Dạ Hoàng cho tới bây giờ cũng chưa khi nào cảm thấy quá nóng. Trời nóng cỡ nào y cũng có thể mặc đồ đen đi loang quanh.

Nhưng mà bây giờ cũng là mùa thu rồi, hơn nữa mấy bữa trước trời còn có mưa, nhiệt độ cũng không tính là cao, hơn nữa buổi tối còn cảm thấy hơi lạnh.

Nhưng mà hôm nay bản thân mình thật sự rất không thích hợp.

Bất quá Dạ Hoàng hoàn toàn không ngờ được nguyên nhân lại là như vậy.

Bởi vì từ nhỏ đến giờ Dạ Hoàng ăn không ít thuốc, đối với các loại thuốc này nọ đều có sự miễn dịch, mặc dù không biết đó là cái gì, bất quá nghe khẩu khí của kẻ kia, thuốc này sẽ không làm mất mạng.

Dạ Hoàng cứ thế càng không hề liên tưởng theo hướng kia.

Bởi vì thân thể rất nóng bức, Dạ Hoàng không thể lại tiếp tục tắm nước lạnh, nếu để cho Hồng Tiêu biết thế nào cũng bị cầu nhàu cả ngày. Với lại Dạ Hoàng cũng không thích nhìn ánh mắt đau đớn của Hồng Tiêu.

Không còn cách nào khác Dạ Hoàng giảm nhiệt độ máy điều hòa trong phòng tới mức tối đa, sau đó lên giường nằm, không quên kéo gối đầu lại ôm, ép bản thân đi ngủ.

Hồng Tiêu bưng tách nước đi vào đã thấy tình cảnh như vậy. Nhiệt độ trong phòng là 16 độ, tiểu nhân nhi trên giường thì ôm khư khư gối đầu.

Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng bây giờ rất khó chịu, nhưng mà cũng không thể cười cười Dạ Hoàng đối với cái gối đầu quá cố chấp.

Uống hết thứ trong tách, ngồi đến bên cạnh người Dạ Hoàng, Hồng Tiêu vôốt vuốt cái trán nóng rực của con, vừa cười vừa nói: “Không phải rất nóng sao? Tại sao lại ôm thứ này vậy! Không phải sẽ càng nóng hơn sao?”

“Cha làm sao biết được?” Mở mắt nhìn Hồng Tiêu, Dạ Hoàng nhớ rõ là mình không có nói gì về tình huống của mình với Hồng Tiêu cả, chính xác mà nói, y không hề nói với bất kì người nào.

Từ nhỏ Dạ Hoàng đã học được làm như thế nào để tự bảo vệ bản thân, nếu như Dạ Hoàng không thoải mái mà để cho Dạ Ảnh biết được, tình huống nhất định sẽ càng kinh khủng.

Dạ Ảnh tuyệt đối sẽ làm cho Dạ Hoàng làm nhiều huấn luyện hơn cả lúc bình thường.

Dần dần Dạ Hoàng học được cách làm như thế nào để che giấu cảm thụ của cá nhân. Cũng dần dần quên đi cái gì gọi là cảm giác.

Nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Dạ Hoàng mở ra, hạ thân ai đó đột nhiên nóng lên. Dạ Hoàng bởi vì thân thể nóng bức, hai tròng mắt khép hờ, hơn nữa lại phủ một lớp nước ướt át, thoạt nhìn qua lại càng thêm câu dẫn.

“Mê tình! Chính là thuốc đó. Dạ Hoa mới nghiên cứu ra, Hoàng Nhi, không nên tự tạo áp lực cho bản thân được không? Có cảm giác gì, thích cái gì thì nói ra cho cha.” Hồng Tiêu nói thật chậm, ngón tay lưu luyến di chuyển trên mặt Dạ Hoàng.

Nghe thấy Hồng Tiêu nói, Dạ Hoàng cũng biết hẳn không giống như Dạ Ảnh, người này rất tốt với mình, so với bất kì người nào trong bọn Dạ Kỳ đều tốt hơn rất nhiều. Dạ Hoàng cũng biết người này bất đồng với những người khác, có thể biểu hiện được bộ mặt bất lực của mình trước mặt hắn. Huống hồ bây giờ chẳng phải đã về nhà rồi sao? Không cần giống như mới nãy ép cho tất cả mọi tế bào phải căng cứng lên.

Vì vậy Dạ Hoàng buông lỏng tất cả sự phòng bị của bản thân.

Dạ Hoàng buông lỏng sự phòng bị, cảm thấy rất thích ngon tay của Hồng Tiêu, bởi vì mát mát, có thể làm cho mình dễ chịu đi một chút. Vì vậy mặt cũng chuyển động theo ngón tay của Hồng Tiêu.

Có lẽ cảm giác thấy diện tích tiếp xúc của ngón tay Hồng Tiêu nhỏ quá, Dạ Hoàng thừa dịp dùng mặt áp vào lòng bàn tay Hồng Tiêu. Cảm giác giống y như một con mèo con.

“Hoàng Nhi, rất nóng phải không? Khó chịu sao?” Nhìn động tác của Dạ Hoàng, mặc dù vô cùng đáng yêu, nhưng mà hắn cũng rất lo lắng, dù sao tình huống của Dạ Hoàng hắn không dám lơ quan, Dạ Kỳ nói còn phải chờ ít nhất là nửa tiếng nữa. Nhưng mà bộ dạng của Dạ Hoàng lúc này, Hồng Tiêu thật sự không biết có chờ nổi hay không nữa.

Rất rõ ràng ý thức của Dạ Hoàng đã có chút tan rã rồi, nếu không Dạ Hoàng sẽ không làm ra hành động như vậy, cho dù là buổi sáng Dạ Hoàng cũng không làm (Dạ Hoàng buổi sáng vừa thức dậy, sẽ có một quãng thời gian rất mơ hồ, nhưng mà cái này chỉ xuất hiện trước mặt Hồng Tiêu, bởi vì Dạ Hoàng cảm giác được ở bên cạnh hắn rất an toàn nên mới yên tâm ngủ. Nhưng mà ở chỗ khác thì nằm mơ đi, tuyệt đối không thể thấy được đâu.)

“Dạ, nóng lắm, khó chịu.” Giọng nói so với lúc này khàn khàn đi không ít, có thể thấy được sự lợi hại của loại thuốc này.

“Chết tiệt.” Tóm lại sự tình này chỉ có thể đổ hết lên đầu Dạ Hoa, Dạ Hoa rảnh quá không có gì làm hay sao lại đi nghiên cứu ra loại thuốc này làm gì!

“Cái gì?” Hồng Tiêu nói làm cho Dạ Hoàng tỉnh táo lại một chút, những lời này trong trí nhớ Dạ Hoàng xuất hiện không ít lần. Dạ Ảnh thường thường nói với mình như vậy, trong trường hợp nói như vậy đại biểu cho Dạ Hoàng tiêu rồi. Cho nên Dạ Hoàng đối với những từ như vậy đặc biệt miễn cảm.

Nhìn đi, còn đang nằm Dạ Hoàng đã bật dậy rồi.

Ý thức được mình đã nói sai Hồng Tiêu lập tức ôm Dạ Hoàng lại, nhẹ nhàng nói: “Cha đang nói Dạ Hoa, ai khiến hắn ta làm ra loại thuốc này, bây giờ con lại là người bị lặn qua lặn lại.”

“Dạ Hoa?” Không bắt được điểm trọng yếu trong lời Hồng Tiêu, nhưng mà Dạ Hoàng đã hiểu điểm mấu chốt.

“Được rồi, bây giờ con không cần phải lo lắng nhiều nữa, Dạ Kỳ cùng Dạ Tường đã trở về điều tra rồi, con bây giờ trái lại phải ngoan ngoãn nằm ở đây.” Hồng Tiêu dùng thanh âm trầm thấp, nói bên tai Dạ Hoàng.

Nghe được Hồng Tiêu nói, Dạ Hoàng cũng an tâm rồi, không nói thêm gì nữa.

Bất quá bây giờ xảy ra một chuyện làm cho Hồng Tiêu không thể ứng phó.

25. Chương 25

Đúng vậy, bây giờ Dạ Hoàng làm ra một chuyện khiến Hồng Tiêu không thể ứng phó được.

Vốn đã bị bộ dáng đáng yêu của Dạ Hoàng khơi mào lửa dục rồi, bây giờ Dạ Hoàng lại dùng thân thể nóng rực lặn vào lòng Hồng Tiêu.

Tay lại còn thò vào trong quần áo Hồng Tiêu sờ soạng.

Kì thật cái này cũng không thể trách Dạ Hoàng, ai kêu vừa mới rồi Hồng Tiêu ôm Dạ Hoàng lại bởi vì động tác quá mạnh cho nên quần áo bị xộc xệch.

Mà tay Dạ Hoàng vừa mới chạm vào cánh tay trần của Hồng Tiêu, nhất thời cảm giác mát lạnh tan chảy vào trong lòng.

Không để ý nhiều Dạ Hoàng liền nghĩ muốn có nhiều hơn cảm giác thoải mái một chút. Mà bây giờ Hồng Tiêu làm sao có thể chịu được đôi tay nóng rực như lửa đỏ chạy loạn trên người mình, quả thật đây chính là dụ dỗ trắng trợn mà.

Nhưng mà bây giờ Hồng Tiêu vẫn phải nhịn xuống, nếu không tác dụng của thuốc sẽ không phát huy tới đa, đây chính là cố tình làm khó Hồng Tiêu mà.

Từ trước giờ Hồng Tiêu không có thói quen kiên nhẫn, nói cho chính xác, Hồng Tiêu cho tới bây giờ chưa từng biết chữ kiên nhẫn đánh vần ra sao.

Nhưng mà bây giờ vì Dạ Hoàng, hấn phải nhẫn nại, hấn không muốn để cho Hoàng Nhi của mình chịu bất cứ thương tổn gì.

Gắt gao ôm lấy Dạ Hoàng, nhẹ giọng nói bên tai Dạ Hoàng: “Hoàng Nhi ngoan, đừng nhúc nhích, nếu không con sẽ bị thương!”

“Cái gì?” Hoàn toàn không hiểu Hồng Tiêu nói gì, Dạ Hoàng ngẩng đầu, hai mắt mở thật to nhìn Hồng Tiêu, đôi chân mày hơi cau lại, bộ dáng thật là đáng yêu. Mà bây giờ áo Hồng Tiêu đã không còn trên người rồi.

Nhìn động tác đáng yêu như vậy của Dạ Hoàng, đúng vậy, chính là đáng yêu.

Khoảng thời gian gần đây, Lam Vũ dạy cho Dạ Hoàng rất nhiều, ví dụ như nói động tác như bây giờ, Lam Vũ nói động tác này vào những lúc mình có nghi vấn gì thật đặc biệt thì có thể dùng được, nhất là đối với cha mẹ.

Mà Dạ Hoàng trong phòng ngủ luyện tập rất nhiều lần mới đạt được tới trình độ Lam Vũ yêu cầu. Hôm nay chính là xài lần đầu tiên.

Dạ Hoàng nhìn Hồng Tiêu không có phản ứng, còn tưởng là Lam Vũ gạt y.

Lúc Dạ Hoàng chuẩn bị thu hồi lại vẻ mặt này, Hồng Tiêu cũng không khống chế được bản thân ôm Dạ Hoàng nhào xuống giường.

“Hoàng Nhi, bây giờ cha giúp con giải nhiệt được không?” Hồng Tiêu dùng thanh âm khàn đặc nói.

“Đã được.” Bây giờ Dạ Hoàng thật sự rất nóng, có người giúp mình tất nhiên rất là cao hứng rồi.

“Nhưng mà sau đó con không được trách cha.” Hồng Tiêu cẩn thận nói.

“Như thế nào lại như vậy?” Mặc dù Dạ Hoàng đối với nhân tình thế thái không hiểu lắm, nhưng mà cơ bản có ân phải biết báo đáp thì vẫn biết chứ, mặc dù Hồng Tiêu sẽ làm gì đó với mình, nhưng mà có trách hay không thì không thể nói, có phải không?

“Hơn nữa sau này con cũng không được cùng, cùng người khác làm chuyện như vậy, biết không?” Nếu như đã bắt đầu rồi. Sẽ không có đường lui.

“Sẽ không.” Việc này sẽ không có lần thứ hai, bởi vì Dạ Hoàng sẽ không bao giờ cho mình mắc hai sai lầm giống nhau.

“Được, cha bắt đầu đây.” Hồng Tiêu cười xấu xa nói.

(Hoàng nhi nhà chúng ta, cứ như vậy không minh bạch mà kí vào giấy bán thân a

thật đáng thương mà

Hồng Tiêu: Mi ở đâu ít giả bộ làm người tốt đi, mi không viết như vậy, có thể như vậy sao? Chẳng lẽ chúng ta còn có Hoàng Nhi có quyền sinh sát sao?

Ke ke! Anh biết là được, không nên nói ra, hắc hắc

Tôi đi bán xôi, không được nhìn tôi a).

Hồng Tiêu chậm rãi đem áo ngủ trên người Dạ Hoàng tuột ra, động tác nhẹ nhàng như đang nâng niu một vật thể làm bằng pha lê mỏng manh, bất quá Dạ Hoàng bị Hồng Tiêu cởi áo ra thật sự giống như là được đúc ra từ pha lê. Dưới ánh đèn mờ mờ của ngọn đèn, như là có phát ra ánh sáng.

Hồng Tiêu hôn lên hai hạp hồng anh hồng nhuận trước ngực Dạ Hoàng, tay tiếp tục dò xét xuống dưới.

“Cha!” Dạ Hoàng cảm thấy Hồng Tiêu hôm nay rất khác với bình thường, lên tiếng ngăn cản động tác của Hồng Tiêu.

“Hoàng Nhi ngoan, cha sẽ không làm đau con, con cứ nằm đó đi, rất nhanh sẽ không bị nóng nữa.” Sự tình hôm nay không thể không làm, Hồng Tiêu cũng biết Dạ Hoàng sẽ không quên, nhưng vẫn phải làm, hấn cũng không muốn để bảo bối của mình bị tổn thương.

“Nhưng mà!!!” Dạ Hoàng còn chưa nói xong đã bị động tác của Hồng Tiêu hù cho sợ hết cả hồn.

Hồng Tiêu đã đem quần của Dạ Hoàng kéo xuống, nhìn thấy cục cứng của Dạ Hoàng dựng đứng, không có bất kì chán ghét nào, hắn đã đem ngậm vào trong miệng.

“Không! Cha, cái kia

” Dạ Hoàng vừa nói lời từ chối Hồng Tiêu, bắt quá bởi vì tác dụng của thuốc làm cho toàn thân không còn bất kì sức lực nào, không có thành công. Hơn nữa động tác của Hồng Tiêu càng lúc càng nhanh làm cho Dạ Hoàng cũng kiệt sức theo. Ai kêu đó là nhược điểm lớn nhất trên người đàn ông chứ!

Hồng Tiêu không có để ý đến phản ứng của Dạ Hoàng, cứ thế làm việc mà mình muốn làm.

Có lẽ là do lần đầu tiên, không bao lâu Dạ Hoàng đã nhịn không được rồi.

“Cha! Buông ra nha!!!” Dạ Hoàng kinh hoàng kêu lên, y không muốn làm Hồng Tiêu bị bắn, hơn nữa nơi đó vẫn còn đang trong miệng Hồng Tiêu.

Hồng Tiêu vẫn như cũ không để ý đến Dạ Hoàng, không có chú ý đến phản ứng của Dạ Hoàng, bắt quá phản ứng của Hồng Tiêu chính là đẩy động tác nhanh hơn.

“A

” Một tiếng gầm nhẹ, Dạ Hoàng tiết ra rồi, toàn bộ rơi vào trong miệng Hồng Tiêu.

“Nhanh! Nhanh! Nhổ ra.” Dạ Hoàng ngồi bật dậy, lôi kéo tay Hồng Tiêu, lo lắng nói.

Nhìn thần sắc lo lắng của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu đem thứ đang ngậm trong miệng nuốt xuống, vừa cười vừa nói: “Lần đầu tiên của Hoàng Nhi ngọt như vậy, làm sao mà có thể nhổ ra chứ?”

Trong lòng thầm nghĩ, thì ra Hoàng Nhi cũng có vẻ mặt này, xem ra thuốc này không phải là vô dụng a.

“Cái gì? Ngọt sao?” Dạ Hoàng nửa tin nửa ngờ hỏi,

“Không tin, con ném thử đi!” Hồng Tiêu vừa nói đã kéo Dạ Hoàng vào trong lòng, hôn lên thật sâu.

“Dạ

” Dạ Hoàng không có thói quen hôn sâu như vậy, trong lòng Hồng Tiêu bất an nhúc nhích.

Nụ hôn này dài dai thật lâu, thẳng cho đến khi Dạ Hoàng cảm thấy mình cũng không có chán ghét, Hồng Tiêu mới dừng lại được.

“Phù phù

” Dạ Hoàng hít thở hỗn hển.

“Hoàng Nhi, con đã thoải mái rồi, có phải cũng nên để cho cha thoải mái!” Hồng Tiêu xấu xa cười nói.

“Cái gì?” Dạ Hoàng còn chưa kịp phản ứng trở lại, đã bị Hồng Tiêu nhào tới lần nữa.

26. Chương 26

Hồng Tiêu đặt Dạ Hoàng dưới thân mình, để cho Dạ Hoàng xoay lưng về phía mình.

“Cha?” Dạ Hoàng kì quái hỏi.

“Hoàng Nhi, giao bản thân cho cha được không? Con đừng chuyển động Cứ nghe theo cảm giác, đừng cự tuyệt cha được không?” Thanh âm Hồng Tiêu có chút khàn khàn, cũng không phải bởi vì vô cùng hưng phấn, mà là bởi vì lo lắng.

Đúng vậy! Hồng Tiêu đang lo lắng, hắn sợ Dạ Hoàng cự tuyệt mình, sau đó sẽ hận mình.

“Dạ! Được!” Dạ Hoàng nghe ra sự bất an của Hồng Tiêu, mặc dù không hiểu tại sao, nhưng y không thích Hồng Tiêu như vậy, cho nên Dạ Hoàng đáp ứng Hồng Tiêu.

Nhận được sự cho phép của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu hoàn toàn buông lỏng. Không ngừng hôn nhẹ lên lưng Dạ Hoàng, ngón tay đã đặt vào nơi nào đó.

“Cha!” Dạ Hoàng lo lắng kêu lên.

Vừa mới rồi khi Hồng Tiêu chạm vào nơi đó, trước giờ y chưa từng có loại cảm giác này.

“Ha ha! Hoàng Nhi, không phải nói con cứ nghe theo cảm xúc sao? Không cần cự tuyệt cha mà? Hơn nữa nơi này của Hoàng Nhi tuyệt đối không hề bẩn.” Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng lo lắng cái gì, lại còn liếm liếm lên.

Nói thật nơi này quả thật rất rất rất đáng yêu, cực kì kích thích, hơn nữa vì Dạ Hoàng khẩn trương mà là cho nơi này không ngừng hé ra hợp lại.

“Dạ.” Được Hồng Tiêu nhắc nhở, Dạ Hoàng gật đầu lần nữa.

Nhìn thấy Dạ Hoàng đồng ý rồi, Hồng Tiêu chậm rãi đưa một ngón tay vào cái nơi làm cho mình thêm khát thật lâu.

“Uhm.” Cảm giác có vật lạ xâm nhập, Dạ Hoàng không thoải mái vùng vẫy thất lưng. Nhưng mà Dạ Hoàng biết đó là Hồng Tiêu, mình cũng đã đáp ứng Hồng Tiêu sẽ không giãy dụa lung tung rồi.

“Ngoan thả lỏng ra, nếu không sẽ không thoải mái.” Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng lúc này rất không dễ chịu, nơi này cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai đụng qua, nhưng mà bây giờ nhất định phải làm, nếu không Dạ Hoàng sẽ càng khó chịu hơn.

“Dạ.” Nghe Hồng Tiêu nói, Dạ Hoàng nhắc nhở thân thể mình tận lực thả lỏng.

“Ngoan!” Cảm giác Dạ Hoàng đã thả lỏng không ít, vuốt ve mái tóc dài của con, Hồng Tiêu tỏ vẻ tán dương.

Dưới sự phối hợp của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu dễ dàng xâm nhập khu vực cấm kỵ. Bây giờ nơi đó đã được mở rộng có thể ngậm lấy ba ngón tay rồi.

Đem Dạ Hoàng ôm lên, để cho Dạ Hoàng ngồi lên người mình.

“Hoàng Nhi, cha muốn đi vào, có thể sẽ hơi đau, con cần nhịn xuống một chút nha.” Mặc dù nơi nào đó đã có thể tiếp nhận ba ngón tay của mình, nhưng mà cái kia của mình thật là lớn, không biết có đủ không nữa.

“Dạ?” Đi vào? Cái gì đi vào? Đi vào đâu? Một chuỗi câu hỏi bay bay trong não Dạ Hoàng.

“Con sẽ biết ngay thôi, nhớ kĩ, con đã đáp ứng cha rồi!” Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu như vậy của Dạ Hoàng, Hồng Tiêu nhịn cười không được.

Rút tay ra, đem Dạ Hoàng ôm lấy, chỉnh chỉnh cái thứ thật lớn kia của mình để cho Dạ Hoàng ngồi lên đó.

“Phụt!” một tiếng, cái thứ kia của Hồng Tiêu đã bị Dạ Hoàng nuốt sạch.

Nương theo đó Dạ Hoàng chợt cay mày, trong vô thức kẹp chặt Hồng Tiêu lại.

Hồng Tiêu vẫn nhìn về mặt của Dạ Hoàng, biết tư thế này lần đầu tiên với Dạ Hoàng sẽ không dễ chịu, nhưng mà Hồng Tiêu rất muốn lần đầu tiên của bọn họ, Dạ Hoàng có thể hoàn toàn bao bọc lấy nơi kia của mình, chính mình có thể chạm đến nơi sâu nhất của Dạ Hoàng.

Hơn nữa Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng không sợ đau, cho nên lần này Hồng Tiêu ích kỉ rồi.

“Ngoan, thả lỏng, con biết mà!” Hồng Tiêu vừa nói, một bên vuốt ve sống lưng Dạ Hoàng trấn an. Động tác thành linh của Dạ Hoàng làm cho Hồng Tiêu cũng chẳng sung sướng gì.

Dần dần Dạ Hoàng thả lỏng được không ít. Nhưng mà nơi đó thật chặt làm cho Hồng Tiêu quá sức tuyệt vời, thật khác biệt với những kẻ khác, bên trong Dạ Hoàng đặc biệt ẩm áp, hơn nữa còn có cảm giác trơn mịn như lụa cao cấp.

“Hoàng Nhi, cha muốn di chuyển. Ôm cha!” Hồng Tiêu thật sự không thể nhịn được nữa rồi, nơi tốt đẹp đó đã hoàn toàn thuộc về mình rồi.

Nghe lời, Dạ Hoàng ôm lấy cả vai Hồng Tiêu. Cảm thụ được sự chuyển động của Hồng Tiêu.

Một loại cảm giác xa lạ xuất hiện, mặc dù xa lạ nhưng Dạ Hoàng không cảm thấy chán ghét chút nào, ngược lại còn có điểm thích, thích cha làm như vậy với mình, hơn nữa bây giờ Dạ Hoàng cũng không còn cảm thấy khó chịu như lúc nãy nữa.

“Hoàng Nhi, thả lỏng ra được không? Cha muốn nghe giọng nói của con.” Nhìn thấy Dạ Hoàng cắn tay mình, Hồng Tiêu mới biết tại sao không nghe thấy tiếng của Dạ Hoàng. Mà Hồng Tiêu vừa nói thì đã đem tay của Dạ Hoàng kéo xuống.

Đúng vậy, từ khi Dạ Hoàng ôm Hồng Tiêu thì đã tận lực áp chế không để cho mình phát ra âm thanh kì quái nào.

Nhưng mà động tác sau đó của Hồng Tiêu càng lúc càng nhanh, Dạ Hoàng thật sự chịu không nổi, vì vậy mà cắn lấy tay của mình.

“Dạ

A

” Theo cánh tay bị kéo xuống, tiếng rên rỉ tiêu hồn từ trong miệng Dạ Hoàng phát ra theo.

Vốn đã có một giọng nói rất cuốn hút, bây giờ lại càng tuyệt vời hơn.

Nghe thấy thanh âm trong miệng Dạ Hoàng, Hồng Tiêu càng ra sức chuyển động.

“Cha, lại

a

lại muốn

” Chưa từng có kinh nghiệm, Dạ Hoàng rất nhanh liền không nhịn được.

“Chờ cha, chúng ta cùng nhau

” Tay Hồng Tiêu cầm lấy cục cứng của Dạ Hoàng.

“Không! Con khó chịu lắm!” Không phóng thích được Dạ Hoàng khó chịu kêu lên.

“Ngaoan, Hoàng Nhi chờ cha!” An ủi Dạ Hoàng, Hồng Tiêu càng đẩy nhanh tốc độ chuyển động.

“A

” Theo tiếng kêu của Dạ Hoàng, hai người đồng thời cùng nhau bay lên thiên đường.

“Phù phù

” Dạ Hoàng nằm ở trên giường thở hổn hển, hôm nay Dạ Hoàng thật sự mệt, công việc đã phải làm nhiều hơn bình thường rồi, hơn nữa còn bị phục thuốc, bây giờ lại còn phải vận động kịch liệt, Dạ Hoàng thật sự rất mệt.

Vì vậy Dạ Hoàng ôm gối đầu, chuẩn bị ngủ.

Nhưng Mà Hồng Tiêu vẫn ôm Dạ Hoàng trong lòng, đem Dạ Hoàng đặt xuống dưới thân, dùng âm thanh ngập mùi *** nói: “Hoàng Nhi, con cảm thấy hôm nay cứ thế là xong à? Hử?”

“Cái gì

”

Hồng Tiêu không có để cho Dạ Hoàng nói xong, liền hôn lên đôi môi hồng mềm mại kia,

Đêm đã khuya, chỉ còn lại một căn phòng tràn ngập nhu tình

27. Chương 27

Sáng sớm, nắng mai rực rỡ, chim chóc người ngợi bởi vì không khí rất tốt mà cao giọng líu lo.

Bất đồng với bên ngoài chính là, trong phòng Dạ Hoàng cùng Hồng Tiêu vẫn còn đang ngủ say sưa.

Tối hôm qua Dạ Hoàng thật là mệt mỏi cực kì, Hồng Tiêu muốn Dạ Hoàng một lần lại một lần, thẳng cho đến khi Dạ Hoàng kiệt sức, lập tức ngủ thiếp đi, Hồng Tiêu mới buông tha cho y.

Cho nên bây giờ hai người còn chưa có ngủ dậy, hơn nữa cũng không có bất kì ai đến quấy rầy hai người.

Không lâu sau, trên chiếc giường kingsize hai người nằm có một người đột nhiên ngồi dậy, lấy tốc độ chạy nước rút cự li một trăm mét xông thẳng vào phòng tắm.

Động tác mạnh như vậy tự nhiên là đem người còn lại trên giường đánh thức rồi.

Hồng Tiêu mơ hồ nhìn Dạ Hoàng chạy vào phòng tắm, nhẹ nhàng cười, “Thật đáng yêu!”

Xoay người đứng dậy chuẩn bị đổi lại đồ dùng trên giường.

Không phải Hồng Tiêu muốn đích thân làm, mà là đứa con bảo bối của hắn chán ghét mùi người khác, cho nên Hồng Tiêu không thể tự mình thay đổi khăn trải giường này nọ cho Dạ Hoàng.

Nhanh chóng đổi khăn trải giường, Hồng Tiêu chậm rãi đi về phòng tắm.

Vừa mới đến cửa phòng tắm, Dạ Hoàng đã từ bên trong đi ra, Hồng Tiêu lập tức ôm Dạ Hoàng, vừa cười vừa nói: “Đã tắm xong rồi sao?”

“Dạ!” Đúng vậy, Dạ Hoàng chạy trốn thật nhanh vào phòng tắm, nhất thời là vì thói quen mỗi sáng Dạ Hoàng đều phải đi tắm, thứ hai là còn bởi vì tối hôm qua bị Hồng Tiêu làm cho mệt chết, không có ôm Dạ Hoàng đi tắm rửa gì cả, cho nên trải qua chuyện tối qua trên người có không ít thứ rồi. Mà lấy cá tính của Dạ Hoàng, tự nhiên là muốn lập tức tẩy rửa cho sạch.

Nếu không Dạ Hoàng làm sao có thể nhịn xuống, toàn thân bủn rủn, rồi dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa kì cọ cho thật sạch đây chứ!

Nhưng mà không khéo chính là, Dạ Hoàng vừa mới trả lời Hồng Tiêu xong, lập tức mặt mũi trắng bệch, xoay người trở lại phòng tắm.

Hồng Tiêu cười cười, đi vào trong cùng với Dạ Hoàng.

“Hoàng Nhi nhìn xem! Vừa mới nói tắm sạch rồi, nhưng mà như thế nào còn phải tắm tiếp? Có muốn cha giúp con không?” Hồng Tiêu vui vẻ nói.

Hồng Tiêu đã sớm ngờ tới Dạ Hoàng sẽ phản công (Ta không viết sai, là từ khi tắm đã xuất hiện trong ý thức của y a)

Dạ Hoàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hồng Tiêu một cái, lạnh lùng nói: “Không cần!”

Vừa nói, Dạ Hoàng lần nữa lau chùi trên đùi của mình. Nghĩ muốn rửa sạch thứ vừa mới trong cơ thể mình chảy ra.

Dạ Hoàng sở dĩ lãnh đạm như thế là bởi vì tối hôm qua Dạ Hoàng trước lúc ngủ nói với Hồng Tiêu muốn đi tắm, nhưng mà Hồng Tiêu nói còn sớm, cứ như vậy mà lần qua lần lại, điều này làm cho Dạ Hoàng hết sức bất mãn.

Nhưng mà khác với tâm tình xấu xí của Dạ Hoàng lúc này Hồng Tiêu cực kì cao hứng.

Mặc dù thời gian không dài, Dạ Hoàng đã học được không ít về mặt, điều này làm cho Hồng Tiêu cảm thấy rất vui, cảm thấy được quyết định của mình không sai, mặc dù có một chút khó chịu, bởi vì không phải là người đầu tiên nhìn thấy những vẻ mặt đó của Dạ Hoàng. Nhưng mà vui vẻ là được rồi, những thứ khác không đáng nói tới.

Mặc dù tâm tình Dạ Hoàng bây giờ không được tốt lắm, nhưng mà Hồng Tiêu vẫn đi qua ôm lấy Dạ Hoàng, thản nhiên nói: “Hoàng Nhi, con làm vậy rửa không sạch được đâu, để cha giúp con!”

Mặc dù Dạ Hoàng đối với Hồng Tiêu có chút bất mãn, nhưng tóm lại đối với hắn Dạ Hoàng như thế nào cũng không tức giận được, nghĩ đến mình làm cả ngày cũng không rửa sạch được hết, vì vậy gật đầu, đồng ý với Hồng Tiêu.

Hồng Tiêu nhìn Dạ Hoàng đáp ứng mình, vì vậy cánh tay tăng thêm sức, gắt gao ôm Dạ Hoàng vào trong ngực.

Ngón tay trượt theo sống lưng Dạ Hoàng, chậm rãi di động xuống dưới.

Chúng ta không thể không cảm khái một chút, định lực của Dạ Hoàng tốt như thế nào, bởi vì Dạ Hoàng không có bởi vì động tác gợi tình của Hồng Tiêu mà có bất kì phản ứng gì.

Hồng Tiêu thất vọng cau mày, xem ra hôm nay phải thành thật tắm cho Hoàng Nhi rồi.

Xem ra cuộc sống hạnh phúc của mình vẫn còn rất xa a

Làm như thế nào mới có thể điều giáo Hoàng Nhi đây?

Nguyên một lô một lốc suy nghĩ hiện ra trong đầu Hồng Tiêu cũng không có làm ảnh hưởng xú xiu nào tới động tác của hắn.

Hồng Tiêu chậm rãi đem ngón trỏ luồn vào hậu đình của Dạ Hoàng, nhẹ nhàng ấn lên nội bích, đem thứ nào đó của mình kéo ra.

“Uhm!” Thanh âm cực nhỏ rơi vào tai Hồng Tiêu.

Phản ứng bại lộ tố cáo Dạ Hoàng đang cố nén a.

“Ha ha

Hoàng Nhi, cha còn tưởng con không để ý tới! Không ngờ nha

” Hồng Tiêu trêu ghẹo nói.

Nhưng chính là ngay lập tức đã làm cho Dạ Hoàng biến thành tôm hấp.

Tình cảm mãnh liệt tới qua, làm cho Dạ Hoàng biết Hồng Tiêu nói cái gì, mặc dù Dạ Hoàng cũng không rất rõ ràng cái này đại biểu cho cái gì, nhưng mà y biết, đây là chuyện rất đặc biệt, nhất là khi Hồng Tiêu đem toàn bộ nơi tư mật của mình hiện ra trước mặt hắn.

Cho nên, vừa mới rồi Hồng Tiêu đưa tay vào nơi đó của mình, Dạ Hoàng phải mạnh mẽ nhịn cảm giác lạ xuống.

Bất quá cuối cùng, cũng không biết có phải là do Hồng Tiêu cố ý hay không, cứ nhiên cứ lặp đi lặp lại đụng vào một điểm trong nội bích. Cho nên Dạ Hoàng không có nhẫn nại nổi, vẫn như cũ là bị bại lộ.

“Hoàng Nhi, con tại sao lại không ngoan vậy?” Hồng Tiêu mỉm cười ôm Dạ Hoàng, làm cho y nằm vào trong bồn tắm ngập nước.

“Không

A

” còn không có chờ Dạ Hoàng nói xong, Hồng Tiêu lại một lần nữa kích thích Dạ Hoàng.

“Hoàng Nhi rất không ngoan nha, rõ ràng là muốn, còn nói không!” Hồng Tiêu đem hai chân Dạ Hoàng nâng lên, để cho bản thân có thể nhìn thấy toàn bộ nơi nào đó của Dạ Hoàng.

“Cha, mệt lắm

” Đúng vậy, bởi vì từ nhỏ thân thể Dạ Hoàng đã không tốt lắm, cho nên Dạ Hoàng rất dễ bị mệt.

“Ha ha! Bây giờ Hoàng Nhi chỉ cần hưởng thụ thôi, không cần di chuyển đâu! Hơn nữa làm một lần cha cam đoan Hoàng Nhi lại thích thêm một lần!” Hồng Tiêu lại dùng thanh âm tà mị thì thầm bên tai Dạ Hoàng.

Nghe Hồng Tiêu nói như vậy, Dạ Hoàng nhẹ nhàng gật đầu ~~ xem như là đáp ứng Hồng Tiêu. Kì thật nếu không bị mệt, Dạ Hoàng cũng rất muốn được thêm một lần nữa, chuyện tới qua đúng là tuyệt vời cực

kì. “Dạ Hoàng chưa từng trải qua cảm giác như vậy, y cảm thấy được sự tồn tại chân thật của mình, không hề giống như trước, hình như có thể mà cũng không phải là người, có lẽ bọn Dạ Kỳ rất quan tâm đến mình, nhưng mà đối với bọn họ, Dạ Hoàng cũng không cảm thấy mình chính mình là như vậy, dù sao ai ở vào vị trí đó, cũng có thể mà phải không?”

Nhưng mà đối với Hồng Tiêu thì hoàn toàn khác, y cảm giác được bản thân mình từ lúc đó chính là toàn bộ của Hồng Tiêu. Mà sự thật cũng là như thế này, có phải không?

28. Chương 28

Đợi Hồng Tiêu ôm Dạ Hoàng ra thì cũng là giữa trưa rồi.

Mà bây giờ Dạ Hoàng ngay cả sức để trừng Hồng Tiêu cũng chẳng có nữa.

Đúng vậy bây giờ Dạ Hoàng một chút xíu sức lực cũng không có, mặc dù Hồng Tiêu nói chỉ có một lần, nhưng mà lúc này đây thời gian một lần phải nói là quá xá dài.

Hắn lại còn nói xạo là đi vào một lần, nói cách khác, Hồng Tiêu chôn trong cơ thể Dạ Hoàng suốt ba tiếng đồng hồ.

Bây giờ nửa thân dưới của Dạ Hoàng không có cảm giác luôn rồi. Kết quả là, Dạ Hoàng cuộn trong lòng Hồng Tiêu ngủ thiếp đi luôn.

Hồng Tiêu cười đem Dạ Hoàng đã ngủ say đặt lên trên chiếc giường mà hai người hoan ái tối hôm qua, trong không khí mùi vị *** đã tan đi, chỉ còn lại mùi thơm ngọt ngào. Chắc chắn là Dạ Kỳ đã tới rồi (Lúc Dạ Hoàng không đi học, cô ta mỗi ngày đều tới đây quét dọn phòng cho Dạ Hoàng, mà sau khi Dạ Hoàng đi học rồi thì hai ngày đến dọn một lần)

Đây là mùi hương Dạ Hoàng thích nhất, mặc dù lúc đầu Hồng Tiêu hết sức không quen, nhưng mà dần dần, Hồng Tiêu cũng hiểu được mùi này phi thường dễ chịu, đặc biệt là mùi này cũng tương tự mùi cơ thể của Dạ Hoàng, bất quá mùi của Dạ Hoàng là mùi cơ thể tự nhiên, nhàn nhạt, cũng không rõ ràng lắm, mà mùi trong phòng là do Dạ Hoa nghiên cứu ra.

Lúc đầu Hồng Tiêu rất để ý tại sao Dạ Hoa lại biết mùi của Dạ Hoàng, dù sao cũng không kề cận, thì không thể nào biết được mùi hương tự nhiên của Dạ Hoàng được.

Sau lại biết Dạ Hoàng sau mỗi lần đích thân thực hiện nhiệm vụ, Dạ Hoa sẽ mất một khoảng thời gian dài để tẩy trừ hết những mùi bám trên người Dạ Hoàng đến khi nào không còn nghe thấy mùi máu tươi mới thôi.

Dạ Hoa dùng nửa năm nghiên cứu mới tìm được công thức chế tạo loại mùi hương mà Dạ Hoàng không chán ghét.

Dạ Hoa mà biết Hồng Tiêu trong thời gian ngắn dùng số hương liệu đó để xịt phòng thì Hồng Tiêu liền buồn cười. Nghĩ đến cái tên tự đại kia cũng sẽ kinh ngạc, làm cho người ta không cười cũng rất khó a.

Nhìn Dạ Hoàng ngủ thật tươi mát. Vì con mà sửa sang lại chăn mền. Nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng Dạ Hoàng.

...

Vào đến phòng khách, Hồng Tiêu tiện thể nhìn thấy Dạ Kỳ ngồi trên ghế salon, hơn nữa Dạ Hoa cũng tới, đang tà tà uống hồng trà.

Nhìn thấy Hồng Tiêu từ trên lầu đi xuống, Dạ Kỳ lập tức đứng lên, khom lưng, cúi đầu. Động tác không phải một mực lễ phép. Mà Dạ Hoa thì chỉ gật đầu có lệ.

Hồng Tiêu cũng nhẹ nhàng gật đầu. Xua tay ý bảo bọn họ ngồi xuống, bản thân cũng ngồi đối diện bọn.

“Chúng tôi đã điều tra được, chỉ là một bác sĩ, hẳn ta không phải người Dạ Ảnh, chỉ là một bác sĩ bình thường trong bệnh viện có quan hệ với Dạ Ảnh, bất quá nói tóm lại thì vẫn là sai lầm của chúng ta.” Dạ Kỳ thần nhiên nói.

Kì thật lần này chuyện hoàn toàn là ngoài ý muốn. Trợ lí của Dạ Hoa lúc làm thuốc này bị người kia nhìn thấy, hắn ta vì thế len lén trộm thuốc này ra ngoài, mà không may chính là kẻ kia lại thuộc về một bang phái khác, cho nên thứ này đương nhiên là rơi vào tay lão đại phe kia. Kết quả thì có chuyện như ngày hôm nay.

Nói cách khác, ủy thác tối hôm qua chính là một cái bẫy, những kẻ đó mơ tưởng chỉ cần thành công thì Dạ Hoàng sẽ hoàn toàn rơi vào lòng bàn tay chúng, nhưng không khéo ở chỗ thuốc này thời điểm phác tán hoàn toàn kéo rất dài, lại thêm bọn đó đánh giá quá thấp định lực của Dạ Hoàng nữa.

Hồng Tiêu nghe đến đó, liền kinh ngạc về sản nghiệp của Dạ Ảnh. Thì ra bọn họ không chỉ có khu trung tâm thương mại chuyên thu thập tin tình báo Dancer kia, bây giờ lại còn thêm cái bệnh viện này.

Đúng vậy, Dạ Ảnh cũng có tài sản, bất quá bọn họ thu thập tin tức tình báo mới là chủ yếu. Cho nên sản nghiệp cũng chỉ có trung tâm thương mại dancer, một ít bệnh viện, một vài nhà hàng. Bất quá nếu có ai điều tra những chỗ này, tuyệt đối sẽ không với tới được người của Dạ Ảnh phía sau.

Bởi vì người trong Dạ Ảnh có không ít thân phận, bọn họ chính là rất lâu trước đây tìm đến Dạ Ảnh thuê bảo vệ, Dạ Ảnh tự nhiên sẽ không bỏ qua những con mồi béo bở đó.

“Việc này các người định giải quyết như thế nào?” Hồng Tiêu hỏi thẳng vào chủ đề chính. Bình thường Hồng Tiêu cũng không trông nom nhiều như vậy, chính là chuyện ám bộ, Hồng Tiêu cũng là không nghe không thấy không hỏi, nhưng mà sự tình hôm nay có liên quan đến Dạ Hoàng, như vậy hắn lại không thể không quan tâm.

“Kẻ kia sẽ không còn xuất hiện trên địa cầu này nữa.” Dạ Hoa nói thần nhiên, “Hơn nữa ngay cả thi thể cũng không.”

Lại nói về cái kẻ bất hạnh kia, Dạ Hoa cho kẻ đó vài loại thuốc thể mà cũng chịu không nổi, làm cho Dạ Hoa đang chơi đùa cao hứng lúc đó nổi giận. Kết quả là kẻ đó ngay cả thi thể cũng chẳng còn nữa.

“Cái tổ chức đó cũng không có nốt.” Dạ Kì trừng mắt liếc nhìn Dạ Hoa một cái, nói.

Buổi tối ngày hôm qua nghe thấy trong earphone, Dạ Kì lập tức ra lệnh cho tất cả thủ hạ tiêu diệt sạch sẽ cái tổ chức đó.

Mấy kẻ trong tổ chức đó kẻ bị giết, người bị bắt.

“Uh! Kẻ biết chuyện này đâu?” Hồng Tiêu dường như rất quan tâm đến danh dự của Dạ Hoàng.

“Tất cả những người biết chuyện này đều ở đây rồi.” Nói chuyện chính là Dạ Tường vừa mới đi vào. Còn có cả Hồng Hàn đi cùng.

Vốn Dạ Tường có thể đi cùng với Dạ Kì, nhưng mà lúc trở về thay quần áo, bị Hồng Hàn bắt lại, làm gã đến muộn.

“Uh! Vậy cũng tốt!” Như vậy thì Hồng Tiêu không còn lo lắng gì nữa rồi, “Bất quá, sau này tôi hi vọng không có chuyện tương tự xảy ra nữa.” Hồng Tiêu nói rất lạnh khốc, Hồng Hàn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Tiêu tức giận như vậy.

Bởi vì Hồng Tiêu thường rất ít khi biểu lộ sự tức giận ra ngoài, lần này đúng là giận ghê lắm.

“Ha ha! Chú đang nói cái gì? Tôi như thế nào nghe không hiểu gì hết vậy?” Hồng Hàn vừa cười vừa nói. Mặc dù biết rõ ở đây sẽ không có ai nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng mà gã vẫn muốn bầu không khí bớt căng thẳng một chút.

Hồng Tiêu trừng mắt liếc nhìn Hồng Hàn một cái, Hồng Tiêu biết ông anh của mình mới rồi có ý gì, vì vậy thu hồi sự giận dữ.

“Tốt lắm, cái gì cần nói cũng đã nói rồi, chúng tôi về trước.” Vừa nói, Dạ Hoa tiện thể đứng dậy, xoay người chuẩn bị ra về. Vừa đi, trong miệng lại còn lèm bèm: “Tôi như thế nào lại mạng khổ như vậy a! Chủ nhân không để ý tới sự tình thì thôi, bây giờ còn dứt khoát không chịu quay về, một cái tổ chức lớn như vậy liền giao lại cho một mình tôi. Ai ~~ Tôi tại sao lại khổ như vậy chứ!”

Trong lòng chính là muốn nói mấy cái đó, bất quả Dạ Kỳ vẫn mỉm cười nhìn Hồng Tiêu chào một cái, nói: “Xin ông tin tưởng, nhất định sẽ không có lần sau. Xin ông tận tình chiếu cố chủ nhân của chúng tôi.”

“Tôi sẽ làm!” Hồng Tiêu biết, trong lòng bọn họ, Dạ Hoàng là một tồn tại đặc biệt, cứ nhìn Dạ Tường là đủ hiểu.

“Ha ha, Chú em! Khí sắc của chú hôm nay sao tốt quá vậy?” Hồng Hàn nhìn thấy Hồng Tiêu khôi phục trạng thái bình thường cực nhanh liền nói.

Trước kia mỗi khi tức giận cũng chẳng thể khôi phục lại nhanh như vậy, có thể thấy được tâm tình Hồng Tiêu hôm nay đặc biệt tốt.

“Tôi nói anh hôm nay sao rảnh quá vậy?” Nhìn tâm tình Hồng Hàn hôm nay cũng rất được, vì vậy thật muốn chọc cho gã nổi điên lên.

“Có hai lí do, một là Tiểu Tường nhà tôi trở về nè! Mà cái chính là Hưng Hổ bang trước giờ thường xuyên đối địch với chúng ta tối hôm qua đã bị tận diệt. Mặc dù còn chưa biết là ai làm, bất quá cũng thật là cao hứng.” Dạ Tường bị Hồng Hàn ôm kéo lên ngồi vào chỗ vị trí Dạ Kỳ lúc này.

“Hưng Hổ?” Hồng Tiêu ngẩng đầu nhìn Dạ Tường trong lòng Dạ Hàn.

Dạ Tường có chút đạo đức gật đầu.

Tiếp nhận ám chỉ của Dạ Tường, Hồng Tiêu lập tức nghĩ tới phương pháp để chinh một người nào đó: “Oh! Nếu không biết là ai làm, anh vẫn còn rảnh như vậy sao, anh không sợ mục tiêu tiếp theo sẽ là chúng ta sao?”

“Uy

Chú như thế nào lại nghĩ như vậy?” Hồng Hàn nhìn Hồng Tiêu nói.

“Làm chuyện như vậy có bao nhiêu tổ chức có thể làm chứ? Không nhiều lắm! Ngoài chúng ta, Dạ Ảnh, còn có ai nữa? Mà anh cảm thấy Dạ Ảnh có lí do gì để làm như vậy. Mà anh bây giờ còn ngồi ở chỗ này cao hứng?” Hồng Tiêu không có nói cái gì nữa, hắn biết chột chột Hồng Hàn như vậy là tốt rồi, hắn sợ dĩ làm như vậy bởi vì hắn tin tưởng Dạ Tường sẽ không lắm miệng. Cho nên Hồng Tiêu cứ thế quang minh chính đại lừa Hồng Hàn, hơn nữa Hồng Tiêu cũng không cảm thấy là mình đang xí gạt Hồng Hàn, bởi vì hắn cũng không có nói dối, có phải không?

“Tôi biết rồi, tôi cũng nên thăm dò một chút.” Vừa nói liền đứng dậy kéo Dạ Tường đi.

Nhìn thấy mọi người đã đi hết, chú Phúc xuất hiện trước mặt Hồng Tiêu.

Cung kính nói: “Thiếu gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong, có cần đưa lên phòng không?”

“Uh, làm phiền chú, chú Phúc.” Tâm tình Hồng Tiêu bây giờ tốt cực kì.

“Đây là trách nhiệm của tôi.”

29. Chương 29

Chú Phúc đem cơm trưa đặt lên bàn ngoài phòng Dạ Hoàng, bởi vì liên quan đến Dạ Hoàng, đi vào trong phòng này chỉ có Dạ Hoàng, Hồng Tiêu cùng cái cô xuất quỷ nhập thần Dạ Kỳ kia thôi (nói Dạ Kỳ xuất quỷ nhập thần là vì Dạ Kỳ mỗi lần xuất hiện thì chẳng ai hay, đi cũng chẳng ai biết, đương nhiên trừ Dạ Hoàng ra, thì một người ở âm bộ cũng chẳng có ai nhận thấy được.)

Lúc Hồng Tiêu đi lên, liền nhìn thấy mấy thứ đó đã đặt trên bàn, nhẹ nhàng cười cười, đứa trẻ này chán ghét những người xung quanh đến như vậy sao? Xem ra muốn cho nó hòa nhập vào xã hội này cũng rất khó khăn đây!

Bưng mâm đồ ăn, nhẹ nhàng mở cửa phòng, quả nhiên không ngoài dự đoán nhìn thấy tiểu nhân nhi nằm trên giường trở mình một cái, liếc nhìn mình một cái, sau đó xoay người ngủ tiếp.

Bất đắc dĩ nhún nhún vai, vừa cười vừa nói: “Hoàng Nhi, dù muốn ngủ cũng phải để bụng no đã chứ! Nhìn lại đi, mặt trời đốt cháy hết mộng rồi kia!”

Vừa nói vừa đem mâm đồ ăn để lên trên tủ đầu giường của Dạ Hoàng, sau đó đỡ Dạ Hoàng dậy, nói: “Hoàng Nhi, một giờ rồi, còn chưa dậy sao?”

“Một giờ? Trưa?” Bất buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Dạ Hoàng có nghi hoặc như vậy là bởi vì cửa sổ trong phòng có màn cách quang, hơn nữa lại thêm một tầng rèm che dày cui, bất cứ ánh sáng gì cũng chẳng thể xuyên qua, mà ánh sáng duy nhất trong phòng chính là ngọn đèn yếu ớt đầu giường.

Cho nên làm cho Dạ Hoàng bây giờ cũng chẳng biết là đã mấy giờ.

“Đúng vậy! Bây giờ là một giờ rồi, con còn ngủ sao?” Hồng Tiêu nói xấu xa.

“Hô ~” Dạ Hoàng hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại tiếp tục nằm xuống, ngủ thẳng cẳng.

“Hoàng Nhi, con không ăn cơm trưa sao?” Nhìn thấy hành động của Dạ Hoàng như vậy, Hồng Tiêu cũng cười không nổi rồi.

“Không ăn, bây giờ còn muốn ngủ, xế chiều còn phải quay lại trường.” Đúng vậy, chiều nay Dạ Hoàng còn phải quay lại trường học, mặc dù hôm nay không có tiết, nhưng mà trường học này quy định tất cả học sinh đều phải quay về trường trước tám giờ tối chủ nhật.

“Hôm nay không cần phải quay lại trường! Sáng mai, cha chở con đi, đã báo là con bị cảm rồi!” Nghe Dạ Hoàng nói như vậy, Hồng Tiêu nháy mắt liếc cảm thấy hối hận tại sao lại để cho Dạ Hoàng đi học, đứa trẻ này tại sao lại trở nên nghe lời như vậy rồi!

“Không! Con không muốn khác biệt!” Dạ Hoàng lạnh lùng nói, bởi vì chuyện phòng ngủ của y, Dạ Hoàng với Lam Vũ đã bị người khác nói ra nói vào rồi, mặc dù Dạ Hoàng không ngại bất kì ai chỉ trích trỏ trỏ, nhưng mà cũng mang đến cho y không ít phiền phức, cho nên, Dạ Hoàng bây giờ nghĩ bớt một chuyện thì đỡ một chuyện, tránh rắc rối.

“Như vậy à!” Hồng Tiêu biết chuyện tình ở trường học của Dạ Hoàng, cũng biết Dạ Hoàng bởi vì hấn sấp xếp lại phòng ngủ mà bị làm phiền, cho nên hấn biết Dạ Hoàng đang nghĩ cái gì. “Như vậy thì đến trường cũng được, nhưng mà bây giờ con phải dậy ăn cơm đi, sáng nay đã không ăn rồi, bây giờ con cũng không thể bỏ bữa như vậy được!”

“Có gì đâu, trước kia cũng thường như vậy mà.” Dạ Hoàng hời hợt nói, bất quá Hồng Tiêu nghe được thì đầu xịt khói.

“Trước kia cũng thường như vậy? Đó là trước kia, khi đó con còn chưa có gặp cha, nhưng mà bây giờ thì không giống như vậy, con bây giờ là con cha, cha có trách nhiệm chăm sóc con, cho nên từ nay về sau chuyện đó không được phép xảy ra nữa.” Hồng Tiêu tức giận nói, mặc dù có thể tưởng tượng ra cuộc sống trước kia của Dạ Hoàng, nhưng mà chính tai nghe thấy được thì lại là chuyện khác.

“Dạ.” Dạ Hoàng biết chẳng thể lay chuyển được Hồng Tiêu, vì vậy đành ngồi dậy.

Nhìn thấy Dạ Hoàng ngồi dậy, Hồng Tiêu vì vậy ngồi vào bên cạnh con, đưa bánh trà xanh mà Dạ Hoàng yêu thích qua.

Dạ Hoàng nhìn thoáng qua Hồng Tiêu, trốn không thoát được món bánh ngọt mà mình yêu thích nhất kia, liền cầm lấy mấy cái bánh trên tay Hồng Tiêu.

Bất quá Hồng Tiêu không có để cho Dạ Hoàng thực hiện được, nhẹ nhàng né khỏi động tác của Dạ Hoàng, giả vờ ủy khuất nói: “Hoàng Nhi không thích cha sao, không để cho cha dứt Hoàng Nhi?”

“Con không có bị bệnh.” Dạ Hoàng thần nhiên phun ra sự thật.

“Nhưng mà tối qua Hoàng Nhi bị mệt cả đêm, hôn nửa ngày hôm qua Hoàng Nhi là cho cha rất cao hứng, lo lắng Hoàng Nhi bây giờ còn mệt, cha cũng rất nên tưởng thưởng cho Hoàng Nhi mà!” Hồng Tiêu đại khái

có thể đoán được nguyên nhân Dạ Hoàng không cho hấn dứt, cho nên tự biên tự diễn nguyên một tràn kịch dài.

Còn không chờ Dạ Hoàng nói cái gì, Hồng Tiêu lại tiếp tục lải nhải: “Hay là Hoàng Nhi cảm thấy tinh thần bây giờ tốt rồi? Không cần cha nữa?”

Bây giờ có thể nói tinh thần Dạ Hoàng một mỗi tới cực điểm, như thế nào có thể tốt chứ!

“Được rồi!” Vừa nói Dạ Hoàng nhân tiện ngậm lấy miếng bánh cách mình không xa.

“Ha ha! Cha nói Hoàng Nhi thật là ngoan mà!” Hồng Tiêu vừa nói nhân tiện cũng ăn một miếng bánh trà xanh.

Đối với hành động đó Dạ Hoàng cũng không phản ứng nhiều, bởi vì trước kia Hồng Tiêu cũng thường thường ăn bánh ngọt của y, nhưng mà hôm nay là lần đầu tiên ăn chung một miếng.

Kì thật Hồng Tiêu vẫn muốn ăn bánh ngọt từ trong miệng Dạ Hoàng kia, chắc chắn, bánh kia tuyệt đối ngon hơn bánh trong miệng một vạn lần, nhưng mà không biết có phải vì chuyện giải tình hay không, Hồng Tiêu bây giờ sợ hấn chỉ cần vừa hôn lên Dạ Hoàng thì sẽ nhin không được mà nuốt luôn y vào trong bụng, nhưng mà Dạ Hoàng lúc này tuyệt đối không thể chịu thêm bất kì chà đạp nào của Hồng Tiêu nữa rồi.

Cúc hoa của Dạ Hoàng bị hái, lại thêm sự chiếm đoạt mạnh mẽ của Hồng Tiêu đúng là ăn không tiêu, may mà Dạ Hoàng thường xuyên rèn luyện, lại thêm phải chịu những sự huấn luyện kinh hoàng, cho nên bây giờ vẫn còn gắng gượng được, nếu làm thêm một hai lần, Hồng Tiêu cam đoan Dạ Hoàng hai ngày tới đừng mơ có thể bò ra khỏi giường, lại còn đừng nói hôm nay có thể quay lại trường học.

Vì vậy hai người trong bầu không khí hòa bình mà ăn hết bữa cơm trưa, sau khi ăn cơm xong Dạ Hoàng lại tiếp tục đi tìm Chu gia gia nói chuyện phiếm.

30. Chương 30

“Ư” Dạ Hoàng không thoải mái cực mình. Lúc trưa không có cảm giác gì, như thế nào ngủ dậy lại xuất hiện chứ.

Dạ Hoàng bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, khó chịu không nói nên lời. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ bị bệnh rồi! Cái này không thể đâu!

Dạ Hoàng vẫn tự hỏi mình tại sao lại có phản ứng như vậy, một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc Hồng Tiêu vào nhân tiện nhìn thấy ai kia nằm cong trên giường, chứng tỏ y chưa có tỉnh ngủ.

“Hoàng Nhi, con dậy rồi?” Hồng Tiêu ngồi lại bên cạnh Dạ Hoàng, quả không ngoài dự đoán nhìn thấy Dạ Hoàng chậm rãi đem đôi mắt xinh đẹp mở ra.

“Dạ. Cha, con cảm thấy cơ thể không thoải mái, gọi Dạ Hoa đến đi!” Cũng không phải Dạ Hoàng nhất định phải tìm đến Dạ Hoa, mà Dạ Hoa từng cảnh cáo Dạ Hoàng. lúc y không thoải mái nhất định phải tìm gã, nếu không gã sẽ trở thành con ruồi suốt ngày vo ve không ngừng bên cạnh Dạ Hoàng.

Dạ Hoàng đã từng ném mùi bản lĩnh này của Dạ Hoa, rõ ràng không có chuyện gì, nhưng mà gã có thể suốt ngày lèm bèm bên tai y không dứt, công lực kia rõ ràng ruồi còn phải kém một vạn lần!

“Oh! Có chỗ không thoải mái, là không thoải mái như thế nào?” Hồng Tiêu biết rõ còn cố hỏi.

“Dạ? Thất lưng có điểm mỗi, giống như kiệt sức.” Dạ Hoàng trái lại rất thành thật trả lời.

“Như vậy à! Để cha xoa cho con!” Hồng Tiêu còn nói chưa xong đã liền hành động rồi, vươn bàn tay bắm lấy lưng Dạ Hoàng, chậm rãi xoa nắn.

“Uhm

” Bởi vì thủ pháp của Hồng Tiêu thật tốt quá, Dạ Hoàng kìm không được mà rên rỉ,

Nhìn thấy bộ dạng này của Dạ Hoằng, Hồng Tiêu vui vẻ nói không thành lời. “Hoằng Nhi có dễ chịu không?” bên tai Dạ Hoằng lần nữa xuất hiện thanh âm phiến tình.

“Dạ.” Dạ Hoằng thành thật trả lời. Y không có nhìn thấy thầy sắc tinh ranh trong ánh mắt Hồng Tiêu.

“Còn cần Dạ Hoa tới không?” Hồng Tiêu nói dụ dỗ.

“Cha không nói, sẽ không cần.” Đúng vậy, Dạ Hoằng không phải rất muốn gã đến, nhưng mà y lo lắng có người sẽ tiết lộ ra. Ví dụ như Hồng Tiêu, y lo lắng Dạ Hoa vừa hỏi đến tình trạng sức khỏe của mình, Hồng Tiêu sẽ hai nhân năm bằng mười mà nói hết cho Dạ Hoa biết.

“Cha sẽ không nói, dù sao đây cũng là bí mật nho nhỏ của hai chúng ta!” Hồng Tiêu vừa cười vừa nói. Thật ra trong lòng thì đang nghĩ đến cho dù có nói cho Dạ Hoa, Dạ Hoa cũng chẳng thể tỏ vẻ gì cả, có phải không?

“Dạ, bây giờ là mấy giờ rồi.” Dạ Hoằng còn nhớ hôm nay phải quay lại trường, không thể quên chuyện này được.

“Gần bốn giờ, lại mệt sao? Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm, ăn mừng một chút! Con thấy được không?” Hồng Tiêu nói ra mục đích xuất hiện lúc này.

“Ăn mừng? Cái gì?” Nói khó hiểu như vậy, Dạ Hoằng không rõ hỏi lại.

“Chúc mừng Hoằng Nhi của cha từ hôm nay chỉ thuộc về một mình cha, mà cha cũng chỉ thuộc về duy nhất một mình Hoằng Nhi! Chẳng lẽ Hoằng Nhi không cảm thấy đáng phải ăn mừng sao?” Vừa nói Hồng Tiêu còn lại ép mình phải trưng ra vẻ mặt thất vọng.

“Không! Không phải!” Kì thật Dạ Hoằng cũng không phải hiểu rõ ý của Hồng Tiêu định nói là cái gì, cứ thế mà mơ hồ đáp ứng lại, bởi vì y biết Hồng Tiêu sẽ không làm y bị tổn thương.

“Vậy là Hoằng Nhi đồng ý rồi!” Kì thật Hồng Tiêu biết tiểu nhân nhi nhất định cũng không biết rõ mình đang nói cái gì, nhưng mà hẳn biết Dạ Hoằng là người đã nói thì giữ lời, đã đáp ứng chuyện gì Dạ Hoằng nhất định sẽ không quên, hoặc thất hứa.

“Dạ!” Dạ Hoằng nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy Hoằng Nhi bây giờ rời giường đi! Chúng ta cùng nhau đi ăn, con không phải định hôm nay về trường sao? Bây giờ bắt đầu thôi.” Hồng Tiêu ôm Dạ Hoằng dậy, chậm rãi giúp Dạ Hoằng mặc quần áo.

“Dạ!”

“Quần áo của Hoằng Nhi, cha đã nói người đưa đến trường học rồi, chúng ta cái gì cũng không cần mang, như vậy thuận tiện hơn, con thấy được không? Hoằng Nhi?” Hồng Tiêu rất gần Dạ Hoằng, hơi thở nóng rực phả lên cổ Dạ Hoằng, làm cho Dạ Hoằng không có cách nào tự hỏi, chỉ có gật đầu ngơ ngác.

May mà chỗ này chỉ có hai người bọn họ, nếu như bị người khác nhìn thấy sẽ làm cho bọn họ bị hù chết bởi Dạ Hoằng kia mà cũng có lúc ngẩn người sao, đó không phải định hù chết người ta sao.

Hồng Tiêu buồn cười nhìn phản ứng của Dạ Hoằng, phản ứng như vậy làm cho Hồng Tiêu thật vui vẻ, dù sao Dạ Hoằng cũng biết thẹn thùng, có phải không.

Dạ Hoằng hoàn toàn không biết mình ra khỏi cửa như thế nào, bắt quá theo lẽ thường mà nói Dạ Hoằng chính là bị Hồng Tiêu ôm ra, hai người đến nhà hàng chuyên bán món ăn Trung Quốc mà Dạ Hoằng thích, Hồng Tiêu cũng giống như lúc trưa bám dính lấy Dạ Hoằng, may mà bọn họ ở trong phòng riêng, không có người ngoài.

Kết quả làm cho bữa ăn kéo dài đến hơn hai tiếng đồng hồ. Mãi cho đến tám giờ.

Cuối cùng trở lại trường học bị trễ

Nhưng mà Hồng Tiêu là ai? Vấn đề như vậy qua tay Hồng Tiêu căn bản chẳng còn to tát gì, cho nên giải quyết cũng vô cùng đơn giản.

31. Chương 31

Bình thường vào thứ hai đầu tuần, tất cả mọi người phải sớm rời giường tham dự một lần chào cờ.

Nói đại khái, tham dự chào cờ mọi người đều biết nó chán kinh khủng lại chẳng có lợi ích vận động. Thông thường cũng chỉ là tuyên dương một số người không có vấn đề, hoặc là phê bình một số người trên cơ bản cũng không có vấn đề, có có chính là nói một chút về vấn đề an toàn. Bất quá người nghe chả bao nhiêu. Số người nghe cho xong lại càng hiếm quý.

Bất quá trường này cũng không giống những nơi khác lắm, thành ra không có tổ chức lễ chào cờ mà chỉ có thông báo tuần tới nhà trường sẽ tổ chức lễ kỉ niệm thành lập trường.

Nói đến lễ kỉ niệm, đây là đặc trưng của trường này, hơn nữa đối với học sinh mà nói thì cái lễ này là chuyện vừa mừng vừa lo, bởi vì chương trình sẽ diễn ra liên tục trong một tuần.

Ngày đầu tiên là giao lưu văn nghệ nội bộ với nhau, mỗi lớp cử ra hai người biểu diễn tiết mục tự chọn, hơn nữa lớp nghệ thuật thì phải biểu diễn live, có hai hình thức thi, buổi chiều chính là diễn kịch, tiểu phẩm này nọ, mà buổi tối chính là ca múa nhạc.

Ngày thứ hai là thi trò chơi, trường học sẽ tổ chức những trò chơi khác nhau, mà thường thường kéo dài tới tối mới chấm dứt.

Ngày thứ ba chính là lễ phát thưởng, chính là những người nào chiến thắng trong cuộc thi văn nghệ cùng quán quân trong các trò chơi của ngày thứ hai, còn có những học sinh ưu tú của năm ngoái,... cũng sẽ được công bố và nhận thưởng.

Mà ngày thứ tư chính là mở cửa rộng rãi, mặc kệ có phải là người thân của giáo viên hay học sinh hay không cũng có thể đến tham gia, mà hôm nay thì có hội chợ ẩm thực này nọ, nhưng mà được hoan nghênh nhất lại chính là những quầy bán rượu a. Hơn nữa trường học lại còn cho phép kinh doanh, hơn nữa không cần nộp lại. Trong ngày hôm đó lớp nghệ thuật cũng tham gia biểu diễn, tất cả những tiết mục đó đều là tiết mục đạt giải.

Mà ngày thứ năm thì làm cho người ta buồn bực không ít, dù sao đem cả cái trường làm loạn thành một nùi, mặc dù trường học không có áp đặt học sinh phải xử lí hậu quả, nhưng mà cũng phải đem phòng học trả về tình trạng nguyên thủy thì mới có thể về nhà, đúng vậy chính là về nhà, mặc kệ lúc ấy là thời gian nào, mi cũng có thể về nhà nha.

Mà đối với lễ kỉ niệm này làm cho người ta buồn bực không thôi đó chính là, sau khi kết thúc lễ kỉ niệm sẽ bắt đầu một tháng thi xếp lớp rồi.

Cho nên mới nói, lễ kỉ niệm chính là một chuyện nửa vui nửa sầu.

Sau khi tập trung nghe thông báo xong, lớp nào lại về phòng lớp nấy.

Trong lớp thì cũng chỉ làm một cuộc họp nho nhỏ, cùng nhau thảo luận xem lớp họ muốn biểu diễn tiết mục gì, với lại sẽ mở quầy hàng gì trong cái lễ hội ẩm thực.

“Được rồi, chúng ta thảo luận một chút về tiết mục biểu diễn đi!” Giáo viên chủ nhiệm cười nói. “Tất cả mọi người ai cũng có thể cho ý kiến, cái gì cũng được, hôm nay chúng ta có thời gian bàn bạc tới trưa, bất quá chúng ta nên thống nhất trong hôm nay, sau đó thì còn một tuần để chuẩn bị.”

“Thầy ơi! Sao lại gấp như vậy ạ! Thời gian chuẩn bị có một tuần, làm sao kịp chứ?” Tống Tinh Tinh nói, thanh âm mềm mại, nghe cứ như là đang làm nũng.

“Đây là truyền thống của trường! Các em đều là tinh anh thì chắc chắn có năng lực làm tốt lễ kỉ niệm này.” Thanh âm ôn hòa của giáo viên vang lên, một chút cũng không bởi vì Tống Tinh Tinh nói mà không vui. Xem ra giáo viên của chúng ta khả năng miễn dịch đúng là cao nha.

Bất quá có người không giống vậy đâu, nhìn đại bộ phận nữ sinh trong lớp mang theo ánh mắt khinh bỉ thì biết.

Còn có chính là Hoàng Cáo kia bộ dáng cứ đứng đĩnh. Sau đó nhỏ giọng nói với Tống Cảnh Kiệt: “Cô ta bình thường cũng nói chuyện như vậy sao? Như thế nào trước kia không thấy vậy?”

“Ở nhà toàn nói như vậy, nhưng ra ngoài thì cũng bớt đi! Bất quá có việc gì nài ép người khác thì lại nói như vậy!” Bởi vì người trong nhà an bài, Tống Cảnh Kiệt từ nhỏ đến lớn đều học chung một lớp với Tống Tinh Tinh, chính là tại sao hai người đó thành tích cũng không đến nỗi nào mà lại ở trong cái lớp này?

“Thân là bạn tốt của cậu, tôi đối với cậu bày tỏ sự thương cảm sâu sắc.” Hoàng Cáo vừa nói, lại còn vỗ vỗ lên lưng Tống Cảnh Kiệt.

Cuối cùng thì hẳn cũng biết tại sao người Tống gia lại thích đưa con gái hung dữ này rồi, thì ra là giả bộ nha. Bất quá, không thể không nói tới cái gọi là thẩm mỹ của Tống gia nữa, cả bảy nhà bọn họ chính là thích phụ nữ mềm mại dịu dàng, nhìn Tống phu nhân đi thì biết.

Tống Cảnh Kiệt mặt trắng bệch không còn hột máu liếc Hoàng Cáo một cái. Quay đầu lại nhìn Dạ Hoàng từ khi đi nghe thông báo trở về liền ngủ khi cho tới bây giờ.

Không khéo chính là Dạ Hoàng như đang nghĩ tới cái gì đó nên nhìn hẩn.

“Có vấn đề gì sao?” Tống Cảnh Kiệt nhỏ giọng nói.

“Cô ta là hôn thê của bạn?” Thản nhiên mở miệng.

“Ừ! Bất quá đây là ý của người trong nhà, không phải ý của tôi.” Bản thân Tống Cảnh Kiệt cũng không biết tại sao lại muốn giải thích với y.

“Oh.” Nói xong Dạ Hoàng đem tầm mắt chuyển đến trên người giáo viên chủ nhiệm.

“Tốt lắm, nếu tất cả mọi người không có ý kiến, thầy đề nghị chúng ta mở một gian hàng bán đồ ăn vặt!” Giáo viên chủ nhiệm vừa cười vừa nói. Nhưng mà Dạ Hoàng biết cái cười này có chỗ bất đồng so với lúc trước. Bởi vì trong mắt thầy giáo cũng tràn ngập nét cười. Mấy kẻ đàn độn trước nụ cười của thầy giáo cảm thấy rất chân thật, nhưng trong mắt Dạ Hoàng vẫn là giả dối y như trước.

“Về phần tiết mục biểu diễn, diễn một vở kịch cùng một tiết mục múa, mà lớp chúng ta có hai người học nghệ thuật, các em có ý kiến gì không?” Giáo viên hỏi tượng trưng một chút hai học sinh tham gia học nghệ thuật trong lớp, bởi vì không có ban cán sự lớp, chuyện trong lớp này họ đều là giáo viên thảo luận với mọi người.

Mà hai người học nghệ thuật, một người là Diệp Khanh, mà người còn lại chính là Hoàng Cáo.

Hai người đều học chung tại một lớp nghệ thuật, cho nên hai người mới quen biết nhau.

“Thầy ơi, em thấy diễn kịch thì giao cho em đi, bởi em có nhiều ý tưởng, về phần ca múa này họ thì giao cho Diệp Khanh đi, dù sao cô ấy cũng học về vũ đạo mà.” Hoàng Cáo cười hì hì nói.

Kì thật hai người đều là học múa, chỉ bất đồng ở chỗ Diệp Khanh là học múa đơn, còn Hoàng Cáo thì học múa tập thể.

“Oh! Xem ra Hoàng Cáo đối với việc cần biểu diễn cái gì cũng đã có ý tưởng rồi?” Giáo viên cười như trước.

“Đúng vậy thưa thầy, chỉ cần mấy bạn trong lớp phối hợp là được.” Hoàng Cáo đã tính xong trước liền nói.

“Được rồi, các bạn khác phối hợp nhé.” Giáo viên chuyển qua nói với những người khác trong lớp.

“Không thành vấn đề.”

“Có thể.”

“Đó là đương nhiên!”

????

Mấy người trong lớp nhất trí trả lời, kì thật chỉ cần có người chọn tiết mục, còn mình phụ vô là được. Nếu như có thể có được giải thưởng thì quá tốt, bất quá không có cũng chẳng sao. Đây là suy nghĩ của tất cả học sinh trong lớp.

“Vậy là tốt rồi, Hoàng Cáo, hi vọng em và Diệp Khanh sẽ chiều hôm nay có thể lựa chọn được tiết mục, sau đó trong ngày hôm nay thì lựa chọn ai tham gia biểu diễn để tập luyện nhé. Thầy không làm chậm trễ thời gian của các em nữa, được rồi, bắt đầu từ hôm nay chỉ học một buổi, buổi tối cũng không học, kéo dài đến thứ sáu, riêng cuối tuần thầy nghĩ các em cứ tự tìm chỗ luyện tập nhé. Còn về quầy hàng bán đồ ăn vặt thì thầy giao cho bạn Trương Linh Húc phụ trách rồi.” Giáo viên trước khi đi đều phân phó mọi chuyện xong xuôi.

Bất quá tất cả học sinh mười lớp mãi cho đến thứ sáu mới gặp lại giáo viên của mình lần nữa. Nói cho hay ho chính là sợ quấy rầy đến việc chuẩn bị tiết mục biểu diễn của học sinh, còn sự thật là thế nào, chúng ta không cần nói rõ ra làm gì, mà lần này xuất hiện còn để kiểm tra thành quả. Bất quá có gì nói sau đi.

32. Chương 32

Chờ sau khi giáo viên đi rồi, Hoàng Cáo chậm rãi rời khỏi bàn của mình.

Cười nói: “Các bạn, tôi nghĩ ra tiết mục để chúng ta biểu diễn là cái gì rồi, chính là một chuyện cổ tích của Châu Âu, tôi tin rằng các bạn cũng đã biết câu chuyện này, cho dù chưa từng biết, mọi người cũng sẽ biết. Chuyện này hơi giống như Romeo và Juliet nhưng mà không có phức tạp như vậy, biểu diễn đơn giản hơn nhiều. Sẽ cần tổng cộng 6 bạn diễn, bốn bạn nam, hai bạn nữ. Mà trong cả tiết mục chỉ có một nhân vật nữ thôi, những bạn nữ khác thì sẽ tham gia tiết mục múa. Chúng ta bây giờ bắt đầu bầu chọn đi! Mọi người ghi tên ai là tham gia vào vai nam và nữ ghi lên giấy, sau đó tôi sẽ tổng hợp lại.”

Kì thật Hoàng Cáo nói thì nói vậy thôi, nhưng diễn viên là ai thì hẳn đã nghĩ đến rồi, bất quá hẳn tin tưởng cho dù có để bầu chọn thì số phiếu chênh lệch cũng không bao nhiêu.

Hoàng Cáo đứng phía trên nói thì phía dưới các học sinh khác cũng đã trao đổi rồi viết miệt mài.

“Tốt lắm, mọi người đem danh sách đưa lên đây giúp tôi.” Nét tươi cười của Hoàng Cáo vẫn đọng trên mặt như cũ.

Tất cả giấy ghi danh sách nhân sự tham dự vở kịch đều đã được thu lại, Hoàng Cáo lần nữa mở miệng nói: “Tổng Cảnh Kiệt, bạn lên giúp tôi thống kê một chút được không?” Mặc dù Hoàng Cáo đang cười, nhưng mà trong câu nói thì chẳng nghe thấy một ý cười nào cả.

“Ừ!” Tổng Cảnh Kiệt chậm rãi đi lên.

Không bao lâu đã có kết quả rồi.

“Đã có kết quả rồi, tôi bây giờ sẽ thông báo danh sách nha!” Hoàng Cáo lần nữa nói.

“Vai nam chính Tony là Tổng Cảnh Kiệt, vai nam thứ hai là tôi. Sau đó là Diêm Minh, Kì Nặc và Tạ Mộng Vũ, mà vai nữ là???” Hoàng Cáo tự hỏi lời sau này nên nói thế nào, dù sao chuyện này mà làm không tốt thì sẽ đắc tội với nhiều người, nhưng mà Hoàng Cáo cũng có thể biết được nhân vật kia diễn sẽ rất tốt.

“Ai nha! Tôi nói Hoàng Cáo à bạn đừng có mà lè mề như con gái vậy chứ! Cũng đâu có gì bí mật đâu, tất cả mọi người đều muốn biết mà?” Một nam sinh ồn ào nói, nhân vật này là bọn hắn ngồi trong góc phòng thương lượng rất kĩ rồi, xác thực mà nói, vốn là khi nghe sẽ biểu diễn một vở kịch đã nghĩ trước rồi, cho nên cơ bản tất cả học sinh nam đều viết một cái tên, nhưng mà trong lớp nữ sinh rõ ràng không có nhiều như nam sinh, thành ra nam sinh ai cũng biết nhân vật này là ai rồi.

Nghe đến mấy người kia nói, Tổng Tình Tình liền ngồi lại cố sức làm cho nhìn ra đáng thật đoạn chính. Hình như nghĩ rằng mình và vai diễn kia giống nhau.

“Được rồi, Diêm Minh, bạn đừng làm ồn, tôi bây giờ không phải đang nói sao! Vai nữ là Dạ Hoàng.” Hoàng Cáo vừa nói xong, liền cảm thấy một luồng không khí lạnh vờn quanh người, tùy thời muốn đem hắn ra đông thành đá.

“Dạ Hoàng à, bạn chịu khó hi sinh một chút nha, đây là mọi người đề cử mà, hơn nữa trong lớp bạn cũng là người thích hợp nhất với vai này mà phải không? Maria chính là một mỹ nhân lạnh lùng, sau khi quen biết với Tony thì mới có nhân tính hơn một chút. Cho nên, tôi cũng nghĩ là vai diễn này thích hợp với bạn, tôi

nghĩ mọi người cũng có ý nghĩ này.” Vàng Cáo bây giờ thật sự là khó chịu muốn chết, nhiệt độ tại sao lại thấp hơn nữa vậy?

Nghe Hoàng Cáo nói xong, Dạ Hoàng cũng không phản ứng gì, bất quá ngẫm lại mình cũng là một thành viên của cái lớp này, như vậy chuyện của lớp cũng không thể trốn tránh. Vì vậy Dạ Hoàng chậm rãi gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ diễn vai này.

“Được rồi, nếu Dạ Hoàng đã đồng ý, như vậy chúng ta tiếp tục, vai nữ thứ hai là Lâm Hạo. Ke ke, Lâm Hạo bạn không cần khách sáo, Dạ Hoàng cũng đã đồng ý rồi, bạn đừng có nói là không tự nhiên này nọ.” Hoàng Cáo vừa cười vừa nói. Lâm Hạo này cũng là một nam sinh, nhưng mà lớn lên nhìn rất đáng yêu, hết sức dễ thương, hơn nữa không có tính xấu gì, chính là một người rất đáng để ở chung (Mọi người không cần phải gào tên ta lên, cảm ơn!)

“Được rồi!” Lâm Hạo gật đầu nói.

“Cái gì! Vậy không phải vở kịch này của các người không có lấy một người nữ sao? Cái này sao được!” Tống Tinh Tinh là người đầu tiên phản đối.

“Bạn Tống Tinh Tinh, đây không phải là do một người bầu chọn, bạn cũng có thể tự lên đây mà xem, phiếu của Dạ Hoàng và Lâm Hạo đều trên 30 phiếu, nói cách khác là có không ít bạn nữ cũng bầu chọn cho hai người đó, cho nên đây là ý kiến của mọi người, hi vọng bạn có thể tôn trọng ý kiến của tập thể.”

Lớp có chưa tới 50 người, 27 nam, 19 nữ, rất rõ ràng là có một cơ số nữ sinh bầu chọn cho hai người kia.

“Hừ!” Nhìn thấy tình hình như vậy, Tống Tinh Tinh cũng khó mà cãi lí được, cũng chỉ hừ một tiếng tượng trưng, cái gì cũng không có nói.

“Tốt lắm nếu mọi người không có ý kiến gì nữa, chiều nay tôi sẽ sửa lại kịch bản rồi giao cho mọi người, chuyện diễn kịch cứ quyết định như vậy đi, kể tiếp Diệp Khanh sẽ nói về tiết mục múa của chúng ta.” Vừa nói Hoàng Cáo đi xuống, Diệp Khanh lên đài.

“Được rồi, các bạn nữ. Tiếp theo chúng ta sẽ tham gia tiết mục múa, bài mùa tôi chuẩn bị lần này chính là một liên khúc, tất cả các bạn nữ đều phải tham gia, bởi vì thời gian có hạn. Rất hi vọng mọi người cố gắng phối hợp.” Diệp Khanh nói chuyện rất chậm, nhưng mà giọng nói thật sự rất êm tai, nói thật, Diệp Khanh lần này đưa ra bài biểu diễn nhưng không có Hoàng Cáo thì làm sao có thể chứ, dù sao trong lớp không có bạn cán sự, điều này làm cho Diệp Khanh không biết phải sắp xếp luyện tập như thế nào.

Vì vậy Diệp Khanh liền nghĩ tới liên khúc, bởi vì liên khúc thì có thể né nặng tìm nhẹ, nhưng mà điều kiện đầu tiên muốn làm được cho tốt xem ra mình phải mất không ít sức lực rồi.

Diệp Khanh nhìn Tống Tinh Tinh, cô nàng lần này sẽ phải đi múa.

Dù sao mình vẫn còn phải tập luyện, cô cũng chẳng ngu ngốc để tinh lực thừa chú ý đến chuyện khác!

Cuối cùng Trương Linh Húc đi lên, hắn vừa nói vừa cười: “Chuyện gian hàng đồ ăn vặt mọi người không cần lo lắng, tôi nhờ mẹ tôi làm là được.”

Nói xong Trương Linh Húc đã đi về chỗ ngồi.

Đồng thời trong lớp học vang lên tiếng hoan hô không dứt

33. Chương 33

Dạ Hoàng vừa mới đi ra khỏi cửa lớp, liền có một bóng đen xuất hiện trước mặt y. Không có bất kì sự lẩn trốn nào, Dạ Hoàng chỉ biết có người đang nhìn mình, hơn nữa y biết là ai, cũng biết người kia không có địch ý.

“Dạ Hoàng bạn đừng có chạy!” Hoàng Cáo cười hì hì đứng trước mặt Dạ Hoàng.

Trưa hôm nay chính là muốn trao đổi chuyện về kịch bản với Dạ Hoàng, nhưng mà xoay qua xoay lại đã không biết Dạ Hoàng chạy đi đâu, Hoàng Cáo giận nha! Đáng tiếc là hắn không có dám đi tìm Dạ Hoàng, lãnh khí sáng nay của Dạ Hoàng làm hắn sợ muốn chết. Bây giờ nhớ lại vẫn còn sợ đây!

“Uh.” Dạ Hoàng lạnh lùng trả lời một câu.

Tối trưa, chuông tan học vừa vang lên một cái, Dạ Hoàng giống như lúc trước đem bàn học dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng mà Dạ Hoàng làm còn chưa xong, Lam Vũ đã chạy ào tới, lôi kéo Dạ Hoàng đi.

Nguyên nhân chính là hắn bị mấy người trong lớp túm đi đóng kịch, lại đóng vai công chúa bạch tuyết, bởi vì hắn là người trắng nhất trong lớp.

Nghe thấy chuyện buồn bực của Lam Vũ, đây là cái lí do gì chứ (Đây là lí do của ta!!! Ka ka ka!!!)

“Dạ Hoàng lớp bạn chuẩn bị tiết mục gì vậy?” Lam Vũ tò mò hỏi Dạ Hoàng, chính hắn bị yêu cầu diễn vai của một cô gái, Dạ Hoàng không phải càng lợi hại hơn sao?

“Chuyện cổ châu Âu.” Dạ Hoàng vừa ăn bánh ngọt vừa nói.

“Chuyện cổ châu Âu? Chính là vở nhạc kịch sao?” Lam Vũ có nghe nói qua, nhớ lại bầu không khí 10 năm trước.

“Uh, nghe nói có chỉnh sửa một chút.” Khác với Lam Vũ muốn nói chuyện, Dạ Hoàng lại càng muốn ăn cái gì đó, cho nên không có chờ Lam Vũ hỏi tiếp, Dạ Hoàng tiếp tục nói, “Tôi diễn vai Maria, vai nữa, cũng là ngược vai mà.”

“?????”

“Cái gì? Bạn đồng ý rồi?” Lam Vũ lặng đi ít nhất cũng hai phút đồng hồ, sau mới giật mình hỏi lại.

“Uh.” Dạ Hoàng gật đầu.

“?????” Lam Vũ lần nữa ngây ngẩn cả người, dù sao loại chuyện này vốn làm cho Lam Vũ huy động hết tất cả mọi tế bào trên người cũng không nghĩ ra. Không nghĩ tới Dạ Hoàng lại có thể đáp ứng!

Điều này làm sao có thể khiến cho Lam Vũ không kinh ngạc chứ!

Chờ Lam Vũ có phản ứng trở lại, Dạ Hoàng đã ăn xong mớ bánh ngọt của mình.

“Dạ thiếu gia? Ngài còn muốn ăn thứ gì khác không?” Hai nhân viên phục vụ bên cạnh cung kính hỏi.

“Không cần nữa, mi dọn bàn đi! Hắn ta sẽ không ăn nữa đâu.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói, Lam Vũ sững sốt hơn mười phút, thật không biết hắn đang nghĩ gì nữa. Bất quá Dạ Hoàng cảm thấy hắn nếu lâu như vậy không có động đũa, thì cũng sẽ không ăn nữa.

“Vâng ạ!” Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn bàn.

“Chờ một chút! Tôi còn chưa ăn!” Lam Vũ nhìn cái tô của mình bị kéo đi, rốt cuộc mới phản ứng trở lại.

“Vâng ạ.” Nhân viên vừa cười vừa nói, hắn biết Dạ thiếu gia làm vậy đơn giản là muốn cái tên ngốc này phản ứng chút thôi.

...

“Dạ Hoàng, bạn chuẩn bị xong chưa?” Hoàng Cáo lần nữa xuất hiện trước mặt Dạ Hoàng.

“Cái gì?” Dạ Hoàng không hiểu nhìn Hoàng Cáo trước mặt.

“Tôi nói là tôi sẽ nói với mọi người một chút về nội dung kịch bản, sau đó tôi hi vọng mọi người trong hôm nay có thể thuộc nội dung. Sau đó chúng ta sẽ diễn thử một lần, sau đó thì mọi người cần phải chú ý, tới thứ thứ tư chúng ta sẽ diễn cho hoàn chỉnh, nhất định là phải toàn tâm toàn ý chuẩn bị nha.” Hoàng Cáo vừa nói vừa đem kịch bản phát cho những người còn lại. Mặc dù bọn họ muốn muốn chuẩn bị cho gian hàng ăn vặt, nhưng mà tất cả mọi người không có coi trọng cái này, dù sao người phụ trách chính đã nói như vậy, bọn họ cũng chẳng đi rước thêm nợ vào người.

Nguyên nhân khiến cho mọi người yên tâm còn bởi vì nhà Trương Linh Húc mở nhà hàng, là nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố S này, mà mẹ của hắn lại chính là đầu bếp nổi tiếng nhất trong cái nhà hàng đó.

Dạ Hoàng dời mắt vào trong kịch bản, nhìn nội dung kịch bản, Dạ Hoàng không thể không cảm khái một chút về năng lực của Hoàng Cáo, nhanh như vậy đã có thể sửa kịch bản xong rồi, đã thế còn phân vai này nọ, hơn nữa nội dung bên trong cũng sửa lại không ít, có năng lực như vậy, cũng xem như là lợi hại rồi, cho dù lúc trước Hoàng Cáo có tự hỏi qua, Dạ Hoàng cũng rất bội phục hẳn.

Bất quá Dạ Hoàng không biết chính là Hoàng Cáo hôm nay cũng cúp học, mà ngồi lì học sửa cái kịch bản này, mà chuyện cổ tích thì Hoàng Cáo xem rất nhiều lần, dù sao mấy vở kịch kinh điển trên sân khấu kịch thì có mà đầy, hơn nữa cổ tích lại càng đơn giản hơn, bọn họ diễn cũng rất thuận tiện.

Hoàng Cáo hết sức thích mấy câu chuyện giống Romeo và Juliet, lại thêm vở kịch sắp diễn lấy bối cảnh ở Trung Quốc, lại càng có vẻ chân thật hơn.

“Được rồi! Tất cả mọi người xem xong đi! Cũng biết mình sẽ đóng vai gì rồi! Chúng ta có thể bắt đầu từ lời thoại.” Hoàng Cáo vừa cười vừa nói.

Sau đó mọi người bắt đầu đọc lời thoại.

Không bao lâu, lời thoại cũng đã quen thuộc.

“Uh, không sai, đúng như tưởng tượng của tôi, tốt lắm, mọi người có thể học thuộc lời thoại nhé, tôi sẽ chỉ mọi người nói như thế nào!” Hoàng Cáo tiếp tục cười nói, không có để ý cảm đã rớt trên mặt đất từ lúc nào.

Đương nhiên trong đó không có cảm của Dạ Hoàng với Tống Cảnh Kiệt, bởi vì hai người đều biết hẳn đang nói tới nội dung của vở kịch kia.

Cho nên hai người không có bất kì phản ứng gì, hoặc là nói, phản ứng của bọn họ là bình thường.

34. Chương 34

Đã qua năm ngày tập luyện tàn khốc, Hoàng Cáo ác ma kia cuối cùng cũng đồng ý thả bọn họ một bữa, 10 giờ sáng ngày mai tập trung ở phòng nghệ thuật thứ 3 để có thể tiếp tục tập tiếp.

Nói Hoàng Cáo là ác ma không phải một hai người, mà là cả đám người, trong đó có cả bạn tốt nhất của hắn - Tống Cảnh Kiệt.

Tống Cảnh Kiệt trước kia chỉ biết Hoàng Cáo là một người hết sức nghiêm túc với nghệ thuật, chỉ là không ngờ trình độ đã biến thái tới mức này.

Nếu có một người làm động tác không đúng, thì sẽ bị làm lại 10 lần đó.

Mà chuyện kinh khủng đó cũng có mình, vốn nghĩ mình với Hoàng Cáo quen nhau như vậy, nhìn hắn chớp mắt muốn rụng lông mi, nhưng mà không ngờ là Hoàng Cáo lại soi mình ki4ho7n, làm hại mình mỗi ngày mò về phòng tắm được một cái là lăn ra giường ngủ say sưa.

Bất quá mọi người ai cũng bị như vậy.

Nhưng mà vẫn có trường hợp đặc biệt, không có bất kì ai ngờ tới, Dạ Hoàng hóa ra có thể nhập vai rất nhanh.

Mặc dù lúc bắt đầu về mặt Dạ Hoàng không tốt lắm, nhưng mà sau khi Hoàng Cáo làm mẫu xong Dạ Hoàng có thể làm lại không sai một li, sau khi làm lại mấy lần, Dạ Hoàng hoàn toàn có thể đạt tới tiêu chuẩn của Hoàng Cáo. Bất quá Hoàng Cáo cũng nhìn ra được Dạ Hoàng mặc dù tận lực làm theo yêu cầu của mình, nhưng mà tất cả về mặt cũng không có dụng tâm, bất quá Hoàng Cáo nghĩ bản thân từ nhỏ đối với việc biểu diễn là bẩm sinh, hơn nữa mình luyện tập từ nhỏ, cho nên dù mình diễn thì không phải người nào cũng có thể làm lại được, hơn nữa tố chất của Dạ Hoàng đúng là rất tốt, hoàn toàn có thể trở thành một diễn viên.

Sở dĩ về mặt của Dạ Hoàng không thể thấy vào bên trong, đại khái chính là bởi vì y lúc nào cũng lạnh như băng. Mà sở dĩ Dạ Hoàng lạnh như băng đại khái là bởi vì từ nhỏ Dạ Ảnh không có ai cho y sự ấm áp, bởi

vì thế nên Dạ Hoàng lúc nào cũng lạnh lùng, trong lúc đóng kịch thì không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào? Cho nên trong lòng Hoàng Cáo càng thêm đồng tình, cũng rất thích Dạ Hoàng.

Mà Hoàng Cáo cũng xác định rõ, trong nhiều người như vậy, cũng chỉ có Dạ Hoàng đạt được yêu cầu của mình, cho nên càng gia tăng yêu cầu tập luyện đối với bọn họ.

...

Dạ Hoàng chậm rãi đi ra cổng trường, đã nhìn thấy xe Hồng Tiêu đứng đợi.

Bước nhanh hơn một chút, Dạ Hoàng đã vào trong chiếc xe màu lam khá phổ biến này.

Trong tất cả những chiếc xe của Hồng Tiêu, Dạ Hoàng thích nhất chiếc này. Không phải là sang nhất, nhưng rất tiện nghi, hơn nữa tiếng động không lớn, quan trọng nhất là khi chạy tầm nhìn rất tốt, Dạ Hoàng lúc nào cũng có thể nhìn rất xa. Ghế ngồi cũng rất thoải mái, khi ngủ cũng không cảm thấy có chỗ nào khó chịu.

Cho nên Hồng Tiêu chạy nó đến đón Dạ Hoàng.

“Hoàng Nhi? Con đã ngủ chưa?” Sau khi Dạ Hoàng đã lên xe xong xuôi, cho đến bây giờ cũng đã mấy phút, Dạ Hoàng cũng không nhúc nhích, Hồng Tiêu không khỏi mở miệng. Hôm nay Hồng Tiêu trực tiếp lái, bởi vì Dạ Hoàng bình thường thích nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mà Hồng Tiêu ở góc độ này căn bản nhìn không thấy mặt Dạ Hoàng.

“Dạ chưa.” Dạ Hoàng thần nhiên nói, Dạ Hoàng vừa lên xe đã bắt đầu ôn lại phần lời thoại của mình, mặc dù biết chắc mình đã thuộc lòng, nhưng mà Dạ Hoàng lúc không làm gì cũng im lặng nhớ lại, cũng như cách đi đứng vẻ mặt này nọ.

“Oh! Vậy là tốt rồi, con đang nghĩ gì vậy? Sau lại nhập tâm vậy.” Không có ngủ là tốt rồi.

“Tuần sau cha có đến không?” Không có trả lời Hồng Tiêu, Dạ Hoàng hỏi một vấn đề khác.

“Tuần sau à? Oh

Đương nhiên là có, được rồi, con có tham gia tiết mục gì sao?” Hồng Tiêu cười hỏi, mặc dù đã biết Dạ Hoàng sẽ tham gia tiết mục gì trong lớp, nhưng mà vẫn không nhịn được hỏi, bởi vì hắn muốn nghe chính miệng Dạ Hoàng nói ra.

“Có, cha cứ đến đi rồi sẽ biết.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

“Oh

Hoàng Nhi là muốn làm cho ngạc nhiên sao?” Hồng Tiêu cười nói.

“Không, cha không phải đã biết sao? Còn hỏi con.” Dạ Hoàng biết chuyện gì của mình ở trường đừng hòng qua mắt được Hồng Tiêu, hơn nữa bản thân mình là ai, nghĩ muốn dấu diếm chính là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

“Ha ha ~~ Hoàng Nhi giận cha sao!” Nghe Dạ Hoàng nói vậy, Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng đang tức giận, kì thật việc này ai mà chẳng tức chứ, nhưng mà hắn lại muốn nhìn thấy bộ dáng tức giận của Hoàng Nhi, hắn còn chưa có nhìn thấy bộ dáng đó của cục cưng nha.

Trên làn da trắng nõn của Dạ Hoàng chột ửng hồng, thoạt nhìn đáng yêu cực kì.

Nguyên nhân Dạ Hoàng tức giận là vì biết mình lại bị chọc ghẹo.

Bởi vì Dạ Hoàng biết Hồng Tiêu sẽ biết được tình huống của mình ở trường, đương nhiên Hồng Tiêu cũng sẽ biết mình biết chuyện Hồng Tiêu biết chuyện của mình. (Á ~~ Ta cũng đã bị những gì mình viết ra hù cho bất tỉnh, nhưng sau khi kiểm tra hai lần, không có viết sai, cho nên mọi người ráng thư giãn, nhìn lại một lần nữa mọi người sẽ rõ ràng.)

Cho nên mới rồi là Hồng Tiêu cố ý, hắn có thể thành công lừa gạt Dạ Hoàng, một là Dạ Hoàng rất đơn thuần, khi nào có việc thì làm, không có nghiến cứu sâu. Mà nếu như muốn xâm nhập lúc tự hồi, Dạ Hoàng

sẽ tìm một chỗ lạnh lùng ngấm lại tất cả mọi tình huống. Cho nên Hồng Tiêu liền ra tay trước, đó chính là lúc Dạ Hoàng chưa có kịp tỉnh táo.

“Ha ha! Được rồi, Hoàng Nhi đừng giận nữa, chúng ta về nhà.” Hồng Tiêu còn đang thưởng thức bộ dạng giận dỗi của Dạ Hoàng thì hai người đã về tới nhà. Dạ Hoàng cũng không có bận tâm tới Hồng Tiêu, tự mình xuống xe đi về phòng.

“Ha ha! Hoàng Nhi đúng là đáng yêu mà.” Hồng Tiêu cũng cười xuống xe.

35. Chương 35

Bảy giờ sáng, Dạ Hoàng trong vòng tay Hồng Tiêu tỉnh lại, tối hôm qua Hồng Tiêu lôi kéo Dạ Hoàng điên cuồng một đêm, nếu như không phải Dạ Hoàng nói sáng nay có việc, bây giờ Dạ Hoàng cũng đừng nghĩ đến việc có thể tỉnh lại.

Nói đến chuyện điên cuồng tối qua, Dạ Hoàng cũng cảm thấy mặt đỏ tím đập.

Vốn buổi chiều Dạ Hoàng còn đang giận Hồng Tiêu, cho nên sau khi ăn xong, Dạ Hoàng liền về phòng mình, xem hoạt hình.

Nhưng mà xem chưa bao lâu. Hồng Tiêu đã xuất hiện phía sau Dạ Hoàng, đem Dạ Hoàng ôm lấy, để cho y ngồi vào trong lòng mình.

“Hoàng Nhi, con có nhớ cha không?” Hồng Tiêu vui đầu vào hõm cổ Dạ Hoàng, thấp giọng hỏi.

“Dạ.” Dạ Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng mà ánh mắt thì vẫn dính vào màn hình siêu lớn kia.

“Nhưng mà hôm nay con cũng không có chủ động nói chuyện với cha.” Thanh âm Hồng Tiêu càng thấp, hần hồi hận rồi hần hôm nay không nên ghẹo Dạ Hoàng, hôm nay Dạ Hoàng không để ý tới mình rồi, càng đừng nói là chủ động nói chuyện với mình.

“Dạ?” Nhìn Hồng Tiêu nghi hoặc, Dạ Hoàng không rõ Hồng Tiêu tại sao lại nói như vậy.

Bọn họ lúc trước không phải cũng như vậy sao?

“Hoàng Nhi, con rút cuộc nhìn cha rồi, cha còn tưởng rằng mình không có sức hấp dẫn chứ, con cứ xem TV hoài.” Hồng Tiêu kéo mặt Dạ Hoàng lại gần mặt mình.

“Cha.” ý thức được bản thân có thể lại vừa bị lừa, Dạ Hoàng muốn né khỏi người đàn ông xấu xa này xa xa một chút.

“Đừng đi, Dạ Hoàng, cha lần này không có gạt con, cha như thế nào còn dám gạt con chứ?” Dùng sức ôm Dạ Hoàng vào trong lòng, thuận tay tắt TV, ôm lấy Dạ Hoàng, Hồng Tiêu đi về phòng ngủ.

“Hoàng Nhi, cha bây giờ đã không thể quay đầu lại rồi, cho nên Hoàng Nhi, con bây giờ không thể rời bỏ cha, không thể không để ý tới cha.” Hồng Tiêu đem Dạ Hoàng đặt lên giường, nhẹ nhàng nói bên tai Dạ Hoàng.

Thanh âm Hồng Tiêu cũng rất nhẹ, cũng rất thấp, lại còn mang theo một chút ghen ngào.

Bây giờ Hồng Tiêu rất lo lắng, hăng sợ, sợ Dạ Hoàng sau khi tiếp xúc với nhiều người nhiều việc sẽ cảm thấy quan hệ giữa hai người vốn là cấm kỵ, vốn là không được chấp nhận, ghê tởm.

Trước không nói hai người bọn họ là cha con, lại còn là đồng tính.

Hồng Tiêu lo lắng, Dạ Hoàng sẽ cảm thấy con gái tốt hơn hẳn.

Hồng Tiêu lo lắng không phải là không có lý do, hôm nay hắn nhận được một tin tức, đó chính là trong lớp có một đứa con gái vẫn là khó Dạ Hoàng, mặc dù không có gây ra chuyện gì lớn, nhưng mà Dạ Hoàng lại không có bất kì phản ứng gì, đây đối với Dạ Hoàng mà bọn họ nhận thức hoàn toàn bất đồng, trong nhận thức của bọn họ, Dạ Hoàng luôn là người có thù tất báo. Nhưng mà Dạ Hoàng lần này một điểm phản ứng cũng không có, làm cho Dạ Hoàng suốt đêm cũng không biết là tại sao.

“Cha làm sao vậy?” Dạ HOÀNG cũng chưa có từng nhìn thấy bộ dạng này của Hồng Tiêu, Dạ HOÀNG lấy tay sờ sờ lưng Hồng Tiêu, hi vọng Hồng Tiêu có thể tỉnh táo lại.

“Hoàng Nhi, con có biết Tổng Tinh Tinh là hôn thê của Tổng Cảnh Kiệt gì đó không?” Hồng Tiêu nhất định phải hỏi cho rõ.

“Dạ.” Dạ HOÀNG gật đầu, trong lòng nghi vấn càng sâu, Hồng Tiêu tại sao lại nói về chuyện đó.

“Vậy Hoàng Nhi biết chuyện mà cô ta làm chứ!” Hồng Tiêu hỏi lần nữa.

“Dạ biết!” Dạ HOÀNG không hề cảm thấy kì quái tại sao Hồng Tiêu lại biết.

“Vậy tại sao Hoàng Nhi lại????” Hồng Tiêu rất kì quái chẳng lẽ là đúng như mình nghĩ sao?”

“So đo với một con ranh làm cái gì?” Dạ HOÀNG lạnh lùng nói.

“Như vậy à!” Nghe Dạ HOÀNG nói như vậy, Hồng Tiêu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cha hôm nay làm sao vậy?” Dạ HOÀNG hỏi, Hồng Tiêu hôm nay kì cục muốn chết.

“Chỉ là lo lắng con sẽ bỏ đi, cho nên có điểm thất thố thôi.” Hồng Tiêu không muốn gạt Dạ HOÀNG.

Hồng Tiêu cũng có suy nghĩ của Hồng Tiêu, hôm nay hẳn muốn biết thái độ của Dạ HOÀNG.

“Sẽ không đâu.” Dạ HOÀNG nhẹ nhàng nói.

“Thật sự. Hoàng Nhi, con nói như vậy, thì sau này con sẽ không thể đổi ý.” Hồng Tiêu kích động nói.

“Dạ.” Dạ HOÀNG gật đầu lần nữa.

“Hoàng Nhi.”

Vừa nói liền hôn lên đôi môi hồng mềm mại của Dạ HOÀNG. Tay cũng đưa vào bên trong áo sơ mi của Dạ HOÀNG.

Đêm đã khuya, tình cũng thật sâu lan tràn đến cả hai người.

...

“Hoàng Nhi? Tỉnh rồi?” Thanh âm Hồng Tiêu vang lên trên đầu Dạ HOÀNG.

“Dạ.” Dạ HOÀNG hôm nay không giống như những lần trước, vừa ngủ dậy liền chạy vào phòng tắm, bởi vì tối hôm qua sau khi xong, Hồng Tiêu đã ôm Dạ HOÀNG ngủ lơ mơ vào trong phòng tắm.

“Con còn có thể ngủ thêm một lúc, lát cha đưa con đi.” Hồng Tiêu nhẹ nhàng nói bên tai Dạ HOÀNG. Dạ HOÀNG mấy hôm nay rất mệt mỏi, tối hôm qua đáng lẽ mình cũng phải nhắm nạy một chút, nhưng mà đêm qua Dạ HOÀNG thật sự quá đáng yêu, thành ra Hồng Tiêu nhịn không nổi.

“Dạ.” Dạ HOÀNG trả lời Hồng Tiêu, lại ngủ tiếp.

Chờ đến khi Dạ HOÀNG hoàn toàn tỉnh táo lại, đã ngồi trước bàn ăn rồi.

Chậm rãi ăn cháo đậu xanh.

Chờ sau khi ăn xong bữa sáng, Hồng Tiêu mới cười nói.

“Hoàng Nhi, con không vội sao?”

“Cũng chưa tới giờ mà, hơn nữa cũng không gấp tới mức đó.” Đúng vậy, cho dù bây giờ Dạ HOÀNG có sốt ruột, Hồng Tiêu cũng không để cho y sốt ruột đâu.

“Ha ha! Hoàng Nhi đúng là con ngoan mà. Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Hồng Tiêu cười nắm tay Dạ HOÀNG, đi ra ngoài xe.

Quả nhiên như Dạ HOÀNG dự đoán, khi bọn họ đến cũng đã hơn 10 giờ.

Hoàng Cáo tức giận đến muốn đánh người, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hồng Tiêu, liền đem tất cả lửa giận nuốt trở vào.

36. Chương 36

Dù lâu rồi cuộc lễ kỉ niệm rồi cũng tới, bất quá có lẽ chưa người nào chờ mong.

Xế chiều ngày hôm qua Dạ Hoàng đã trở lại trường, bởi vì Hoàng Cáo nói cần phải lên sân khấu diễn thử lại một lần.

Hôm nay có lẽ là lần tập cuối cùng, cho nên mọi người cũng rất nhiệt tình, sáng sớm trong phòng khách kí túc xá của Dạ Hoàng, đã có ba người không thuộc về khu phòng ngủ này.

Mà ba người này chính là Tổng Cảnh Kiệt, Hoàng Cáo, còn có Lâm Hạo, ba người bọn họ ở cùng một tầng, nhưng mà không có cùng phòng, Lâm Hạo ở cùng Hoàng Cáo còn Lí Cảnh Kiệt thì ở sát vách, hôm nay Hoàng Cáo lo lắng Dạ Hoàng sẽ ngủ quên, cho nên mới lôi hai người kia tới đây tìm y, dù sao hôm nay cũng là lần đầu cả bọn mặc thử trang phục diễn, mặc dù trang phục cũng không quá mức khác biệt, nhưng mà có thể là lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Hoàng mặc vậy.

“Các người nói Dạ Hoàng tại sao còn chưa có đi ra!” Lâm Hạo tò mò hỏi. Bởi vì lúc bọn họ vừa tới còn có Lí Gia Tề, có lẽ lớp bên đó có việc, hẳn đã đi sớm, hơn nữa bọn họ tới Lí Gia Tề đang chuẩn bị đi.

“Chúng ta chờ chút đi! Nói không chừng cậu ta ra bây giờ đó.” Tổng Cảnh Kiệt không chần chừ một chút nào, bởi vì Dạ Hoàng thật sự rất thích ngủ nếu không tại sao có thể ngủ bình thường trong lớp như vậy chứ!

“Nhưng mà bây giờ cũng bảy giờ rồi, chúng ta cũng đã đợi ở đây nửa tiếng rồi.” Hoàng Cáo vừa nói đã đi đến trước cửa phòng Dạ Hoàng gõ vào cánh cửa đóng chặt.

“Hả! Xong hết rồi!” Ba người ở đây không biết là ai nói như thế, chỉ nghe thấy những lời này, cùng với tiếng đóng cửa rất mạnh.

“Bọn họ nói cái gì!” Hoàng Cáo kì quái hỏi.

“Bọn họ nói xong rồi!” Lâm Hạo cười nói, hẳn cũng chẳng biết là cái gì xong hết rồi.

“Uh!” Tổng Cảnh Kiệt cũng gật đầu, nhưng mà hẳn có thể đại khái đoán ra được bọn họ sao lại nói như vậy.

Còn không có chờ Hoàng Cáo phản ứng lại, cánh cửa đóng chặt đã mở ra rồi, một thiếu niên từ bên trong đi ra, sau đó là đá một cái “kịch: vào Hoàng Cáo, ai kia không cẩn thận, Hoàng Cáo liên tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

“Người nào đó!” Hoàng Cáo xoay người, nhìn thoáng qua người đá mình.

“Bạn làm gì! Sao lại đá tôi!” Hoàng Cáo đứng lên tức giận nói.

“Ai kêu bạn tới gõ cửa?” Ngữ khí lạnh lùng, không biết có phải Lam Vũ ở riết với Dạ Hoàng rồi bị nhiễm hay không, khẩu khí bây giờ của Lam Vũ giống y như Dạ Hoàng, hơn nữa chỉ có thể nói có hơn mà không có kém.

“Là bạn sao?” Không có đợi Hoàng Cáo trả lời, Lam Vũ hỏi lần nữa.

“Cái kia

” Hoàng Cáo bây giờ thật sự không biết nói cái gì nữa, hẳn bị khí thế của Lam Vũ dọa rồi.

“Oh ~ Là bạn à.” Lam Vũ nhìn thấy một người chỉ chỉ vào kẻ khác đang ngồi trên ghế salon. Cười nói tới.

Đừng nhìn Lam Vũ bình thường rất ôn hòa, nhưng mà một khi có người làm ồn tới giấc ngủ của hắn, như vậy người kia vài ngày tới đừng nghĩ tới chuyện sống yên ổn, mà Từ Ba vừa rồi chính là sợ vắng miếng nên ngay lập tức đóng cửa phòng mình lại.

Bọn họ mấy hôm trước mới gặp phải chuyện tương tự, mấy hôm trước lúc ngủ trưa thì có người tới gọi Lam Vũ dậy, nếu như không phải Lí Gia Tề kịp thời kéo Lam Vũ sắp nổi điên, có lẽ người đó cũng giống như Hoàng Cáo rồi. Bất quá còn có thể thê thảm hơn.

Nhìn mặt Lí Gia Tề ba ngày mới tan vết máu bầm trên mặt là biết rồi.

“Vũ, bạn từ từ tới, tôi đi rửa mặt trước.” Trong phòng vọng ra thanh âm đặc biệt của Dạ Hoàng, kì thật Dạ Hoàng lúc rời giường, cũng chán ghét có người quấy rầy mình, cho nên Dạ Hoàng hết sức ủng hộ Lam Vũ làm như vậy.

“Dạ Hoàng, bạn không cứu tôi, còn hứa vô!” Hoàng Cáo run rẩy nói, hắn như thế nào không có nghe nói trong trường có nhân vật như vậy chứ.

Kì thật trước kia Lam Vũ có thể không lợi hại như vậy, nhưng mà hai tuần nay, mặc kệ bận rộn thế nào, Lam Vũ đều để Dạ Hoàng dạy võ cho mình, Dạ Hoàng phương diện này đúng là thiên tài, y dựa vào tình huống của Lam Vũ, chỉ cho Lam Vũ một bộ quyền pháp, mà Lam Vũ lại rất chăm chỉ, nhân tiết hai tuần đã nhớ kĩ bộ quyền này, hơn nữa đánh cũng rất thuận tay, bây giờ đối kháng đơn giản, Lam Vũ có thể nói là tài giỏi có thừa.

“Bạn gì ơi, bây giờ cũng bảy giờ rồi, bạn còn ngủ là không tốt đâu, như vậy rất dễ bị muộn, tôi có lòng tốt kêu bạn rời giường, bạn như thế nào lại đối với tôi như vậy chứ?” Hoàng Cáo bây giờ muốn phát huy một chút khí chất lang sói, như vậy mới mong sống tốt hơn một tí.

“Oh

bạn Hoàng Cáo, hi vọng bạn đừng quên hôm nay là ngày đầu tiên của lễ kỉ niệm, hơn nữa buổi sáng trường học cũng không có bất cứ chương trình gì, hơn nữa tôi cũng không nhớ là bạn có sắp xếp gì cho tôi.” Lam Vũ tức giận nói, mặc dù nghe rõ là tiếng tức giận, nhưng mà nhìn bộ dáng Lam Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự là không nhìn ra tâm tình Lam Vũ rất tốt.

“Nhưng mà Dạ Hoàng cùng phòng với bạn học lớp chúng tôi, tôi đến gọi bạn ấy cùng chúng tôi đi chuẩn bị.” Hoàng Cáo lập tức trả miếng.

“Vậy sao? Hoàng

tối qua bạn không nói sáng nay phải dậy sớm mà?” Khác biệt với vẻ mặt của Hoàng Cáo, vẻ mặt Lam Vũ bây giờ rất chói lóa.

“Tôi không nhớ sáng nay tôi phải dậy sớm.” Dạ Hoàng từ trong phòng tắm đi ra, tay còn đang dùng khăn lông lau khô tóc.

“Dạ hoàng, tại sao bạn nói chuyện không có lương tâm gì hết vậy?” Hoàng Cáo nhìn thấy vẻ mặt Lam Vũ đã muốn học máu, lập tức nháy mắt với Dạ Hoàng, hi vọng Dạ Hoàng có thể giúp mình.

Dạ Hoàng không có để ý tới Hoàng Cáo, cứ thế về phòng thay quần áo.

Bởi vì nhìn thái độ của Lam Vũ với Dạ Hoàng, Hoàng Cáo biết nếu như Dạ Hoàng sai, tên ác ma trước mặt này tuyệt đối sẽ không đối xử với Dạ Hoàng như vậy.

“Ha ha

bạn không cần nháy mắt với Dạ Hoàng, cậu ấy không hiểu đâu, cho dù hiểu, tôi tin Dạ Hoàng cũng giúp tôi mà không phải giúp bạn.” Nhìn thấy Hoàng Cáo như thế, Lam Vũ không nhịn được nghĩ muốn hù hấn một chút.

“Hả

Hai người hai người!!!” Biết không thể chiếm được trợ giúp nào của Dạ Hoàng, Hoàng Cáo lập tức chuyển qua hai người còn lại, hi vọng hai tên bạn cùng lớp này giúp mình một chút.

“Ha ha

Hoàng Cáo, bạn đâu không lại Lam Vũ đâu, bạn ấy học lớp một đó, mặc dù có lúc hơi ngơ ngác, nhưng mà cậu ta muốn chinh người nào thì người đó nhất định thoát không được! Cậu từ bỏ đi là vừa! ha ha

” Lâm Hạo cười muốn bể bụng, Lam Vũ vẫn hay đùa như trước kia mà.

“Lâm Hạo, bạn biết tên ác ma này?” Hoàng Cáo nghe thấy Lâm Hạo gọi tên nam sinh này, không khỏi bật thốt.

“Ha ha! Hoàng Cáo, tôi nhớ bạn rồi!” Lam Vũ buông Hoàng Cáo ra, chính mình đi về phòng tắm, hẳn cũng không muốn vì người kia mà phá hủy tâm tình của mình.

“Ai

Được cứu rồi!” Hoàng Cáo hít vào một hơi thật sâu, đem tinh thần căng ra này giờ của mình thả lỏng một chút.

Nhưng mà

“Này này

Lâm Hạo, bạn tại sao lại nhìn tôi như vậy.” Quay người lại, Hoàng Cáo nhìn thấy Lâm Hạo dùng ánh mắt thương xót mà nhìn mình.

“Lấy kinh nghiệm quen biết Lam Vũ đã ba năm tôi nói cho bạn biết, bạn tiêu rồi.” Lam Hạo nhẹ nhàng nói một câu, tiện thể tuyên cáo tương lai 3 năm bi thảm tiếp theo của Hoàng Cáo.

37. Chương 37

Lần này Dạ Hoàng không có để cho bọn Hoàng Cáo chờ lâu, chỉ chốc lát sau đã từ trong phòng đi ra.

“Lâm Hạo, các người còn chưa có ăn sáng, tôi biết một tiệm bánh ngọt ngon cực kì, tới đó ăn sáng đi.” Lam Vũ cười hì hì nói chuyện với Lâm Hạo. Một chút cũng chẳng có tạo lệ khí vừa này.

“Thật vậy à? Tốt quá, tôi đang rất là đói đây.” Lâm Hạo cao hứng phụ họa, bởi vì Lâm Hạo cũng là người thích ăn ngọt, bất quá hẳn còn chưa có đạt tới trình độ như Dạ Hoàng.

“Vây đi thôi!” Lam Vũ vừa nói vừa kéo Dạ Hoàng và Lâm Hạo đi ra khỏi phòng.

“Tôi không đồng ý, chúng ta đi đến nhà ăn là được rồi, chẳng lẽ muốn vi phạm kỉ luật mà chạy ra ngoài sao?” Hoàng Cáo là người đầu tiên phản đối.

Trường học mặc dù buông lỏng với học sinh, nhưng mà cũng có những qui định không được phạm vào, nếu phạm qui thì trường phạt sẽ rất nghiêm trọng.

“Hừ! Ngu ngốc, bạn không biết trong trường có một tiệm bánh ngọt sao?” Đây là mục đích chủ yếu của Lam Vũ, Lâm Hạo trong lòng nghĩ đến nhưng không dám nói ra, nếu nói ra rồi chính mình cũng sẽ tiêu đời luôn.

“Bạn!” Hoàng Cáo rất muốn phản bác, nhưng mà không tìm ra bất cứ lí do gì.

“Ha ha

Hoàng Cáo, bạn đâu không lại cậu ta đâu, đi thôi, chúng ta đi tới xem cái tiệm bánh ngọt siêu ngon đó như thế nào.” Tống Cảnh Kiệt nhìn thấy bạn tốt bị chinh phục cũng chẳng hề tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ, cảm giác được cuộc sống trung học của bọn hắn sẽ không hề nhàm chán chút nào.

Đoàn người kéo nhau tới tiệm bánh ngọt, Tống Cảnh Kiệt quả thật là không biết, cách phòng ngủ bọn họ có mấy bước hóa ra lại có một tiệm bánh ngọt, không cần nói tiệm bánh nào nhỏ quá xá, bởi vì nhìn từ bên ngoài vào căn bản chẳng có dấu hiệu nào để nhận ra đây là tiệm bánh cả.

“Dạ thiếu gia, Lam thiếu gia, các cậu đã tới, bộ dáng sao uể oải vậy?” Người bán hàng nhẹ giọng hỏi, bởi vì Lam Vũ bình thường buổi sáng không có tỉnh ngủ, toàn là bị Dạ Hoàng kéo tới, mà khi đó Dạ Hoàng cũng không phải rất tỉnh táo, cho nên nhân viên bán hàng cho tới bây giờ cũng biết không có hỏi lớn tiếng mà nói rất nhẹ nhàng, chậm rãi, giới thiệu cho hai người biết thức ăn có cái gì, như vậy hai người cứ thế mà từ từ tỉnh lại.

Hoàng Cáo nhìn thấy nhân viên bán hàng rất quen thuộc với hai người này, hơn nữa chỗ này trên cơ bản không có khách, căn bản là vì hai người này mà xuất hiện.

“Này, hai người đừng nói chỗ này là hai người mở nha?” Hoàng Cáo nghĩ đến liền hỏi ra khỏi miệng.

“Nhà của chúng tôi không có nhiều tiền như nhà bạn, Hoàng Cáo thiếu gia, thật không biết tại sao bạn có thể nghĩ như vậy.” Mặt Lam Vũ trắng không còn giọt máu liếc Hoàng Cáo một cái.

Hắn với Dạ Hoàng đều thống nhất, không thể để cho người khác biết gia cảnh của Dạ Hoàng, không thể nói giỡn như vậy, nếu Dạ Hoàng nghĩ hắn vì gia thế mới kết giao thì sẽ phá hủy tình bạn này mất.

“Nhưng mà nơi này không có khác, hơn nữa người ở đây hình như biết các bạn.” Hoàng Cáo mở miệng nói ra lí do của mình.

“Bọn họ biết chúng tôi là bình thường, chúng tôi ngày ba bữa đều ăn ở đây, mà chỗ này sao lại không có người, bây giờ là mấy giờ! Nếu không phải tại bạn tôi bây giờ vẫn còn quần chân, thì tất nhiên chỗ này đào đâu ra người, ai, bạn có phải là múa may quay cuồng nhiều quá nên đầu óc choáng váng, thật không ngờ! Ai

Bạn sau này sẽ làm sao đây!” Lam Vũ trêu chọc nói.

“Tốt lắm, hai người thôi đi, cháo trứng ra tới rồi, cái này còn chưa ngăn được cái miệng hai người sao?” Tổng Cảnh Kiệt cười nói, tùy tiện đem một miếng bánh ngọt không lớn lắm nhét vào cái miệng há ra chuẩn bị phản pháo của Hoàng Cáo.

“Oa

đây là cái gì á!” Hoàng Cáo đem miếng bánh ngọt vừa bị nhét vô miệng, ném thấy vị một chút liền phun ra.

“Cái kia à, là tôi nói bọn họ làm cho ít bánh vụn.” Lam Vũ cười nói.

“Cái gì! Bạn cố ý phải không!” Hoàng Cáo tức giận nói.

“Ai kêu bạn quấy rầy giấc ngủ của tôi! Còn có bạn không phát hiện sắc mặt của Dạ Hoàng sao? Cậu ta mỗi ngày về phòng là lăn ra ngủ, bạn còn ngại cậu ta ngủ không đủ sao! Thân thể của cậu ấy không tốt như các người, hơn nữa Dạ Hoàng không nói, không có nghĩa là cậu ấy không mệt!” Lam Vũ cũng rất tức giận, gần đây tối nào Dạ Hoàng về sắc mặt đều không hề tốt chút nào, nhưng mà buổi sáng sẽ đỡ hơn một chút, Dạ Hoa nói có thể là do nguyên nhân mấy hôm nay trời mưa. Mặc dù Hồng Tiêu rất lo lắng, ngày hôm qua Hồng Tiêu còn gọi điện thoại cho Dạ Hoàng, hi vọng Lam Vũ có thể chăm sóc Dạ Hoàng một chút. Lam Vũ cũng biết Dạ Hoàng sẽ không có chuyện gì lớn, chỉ cần không mệt là được rồi. Nhưng mà mỗi tối Dạ Hoàng trở về sắc mặt thật sự là rất rất rất không tốt.

Nhưng mà Dạ Hoàng cũng không có nói gì với Lam Vũ hay Hồng Tiêu. Bởi vì Dạ Hoàng biết chắc, chuyện của mình chính là Lam Vũ nói với Hồng Tiêu, nếu không Hồng Tiêu sẽ không thể biết rõ như vậy. Chuyện gì cũng biết.

“Dạ Hoàng, bạn không khỏe sao?” Tổng Cảnh Kiệt quan tâm hỏi.

Hắn bên cạnh hai mắt lờ lờ sáng nhìn Dạ Hoàng quan tâm, Dạ Hoàng cũng chỉ gật đầu.

“Chỉ là buổi tối có chút không thoải mái, ngủ một giấc thì tốt rồi. Không có việc gì.” Dạ Hoàng mặc dù là đang trả lời câu hỏi của Tổng Cảnh Kiệt, nhưng mà hai mắt thì lại nhìn nhân viên phục vụ sát một bên. Dùng hai mắt cảnh cáo bọn họ không được bép xép.

Kì thật Lam Vũ lựa chọn nói ra ở chỗ này cũng có lí do, bởi vì Dạ Hoàng không cho mình nói lại với Hồng Tiêu, như vậy không cần phải là mình chính miệng nói với Hồng Tiêu là được rồi, dù sao chỗ này người toàn bộ đều là thủ hạ của Hồng Tiêu, như vậy bọn họ cũng sẽ nói với Hồng Tiêu, sẽ coi như là mình không có nói cái gì mà là mấy người kia, có phải không. Như vậy thì Dạ Hoàng chẳng thể nói mình cái gì, dù sao hắn chỉ đáp ứng Dạ Hoàng là mình sẽ không trực tiếp nói với Hồng Tiêu, hơn nữa dù sao chiều nay tiết mục của Dạ Hoàng cũng bắt đầu đâu, Hồng Tiêu cũng sẽ không thể ngăn cản chuyện luyện tập của Dạ Hoàng, bởi vì có tập nữa đâu.

“Vũ, bạn có phải không cần ăn sáng nữa?” Dạ Hoàng đem thanh âm lạnh xuống cực điểm. Làm cho ba người khác rất không thích ứng.

Bất quá đối với Lam Vũ, một chút hiệu quả cũng không có, mà nhân viên thì lại càng không sợ gì cả, dù sao hai người bọn họ có chuyện gì chưa từng phát sinh đâu.

Sau khi ăn xong, hai người bọn họ kéo tới một cái phòng nhỏ nhỏ, quây tung trong đó, nếu như không phải cái phòng được cách âm tốt, người khác còn tưởng rằng bên trong phát sinh án mạng.

“Hoàng

người ta không phải là quan tâm bạn sao! Bạn như thế nào có thể sử dụng ánh mắt như vậy nhìn người ta chứ? Như vậy người ta sẽ sợ hãi nha!” Lam Vũ vừa nói, lại còn chớp chớp mắt nhìn Dạ Hoàng, bộ dạng ủy khuất, may mà bây giờ chỉ có vài người ở đây, Lam Vũ chẳng sợ mất mặt.

“Ai ~ Quên đi!” Dạ Hoàng bất đắc dĩ nói, y thật sự không thể có biện pháp gì với người này, không chắc là cũng có — Hồng Tiêu.

“Ha ha

Tôi chỉ biết Hoàng hiểu rõ tôi nhất!” Lam Vũ cao hứng nói.

“Được rồi, chúng ta nhanh lên một chút được không, chúng ta còn phải thử quần áo đó!” Tống Cảnh Kiệt lúc này lòng không dễ chịu chút nào, chính mình cũng không hiểu tại sao, nhưng mà là không dễ chịu, vì vậy nói lảng sang chuyện khác.

“Ai da! Tôi thiếu nữa thì quên rồi! Chúng tôi hôm nay cũng phải thử quần áo!” Lam Vũ kinh ngạc chen vào, cũng giải quyết thật nhanh mấy thứ trong chén.

38. Chương 38

Giữa trưa, năm người từ trong tiệm bánh xử lý phần ăn trưa của mình, cũng không có rề rà, mà chăm chú giải quyết phần bánh ngọt hoặc là cơm cho xong.

Nhân tiện Dạ Tường cũng tới, nhìn mớ bánh trước mặt bị Dạ Hoàng nhanh chóng giải quyết cũng không khỏi kinh ngạc, dù sao cả nhà Dạ Hoàng đều thích ăn bánh ngọt từ từ, như lời bọn họ nói chính là ăn thật chậm mới có thể tận hưởng hết mỹ vị của nó.

Bất quá làm cho Hoàng Cáo kì quái chính là tại sao ở đây còn có thể có cơm cùng thức ăn này nọ. Sau này Hoàng Cáo mới biết được là ở đây buổi tối cũng có cơm, nhưng chủ yếu vẫn là bánh ngọt.

Mấy người ăn như gió cuốn không giữ bất kì hình tượng nào nhưng cũng không tới nỗi khó coi, nhìn một chút, trên bàn chẳng còn bất kì thứ gì!!! Bất quá thủ phạm cũng đã kéo đi rồi.

“Dạ Tường tiên sinh, thiếu chủ gần đây hình như thân thể không tốt lắm, nhưng mà cậu ấy không cho tôi báo lại.” Nhân viên phục vụ vẫn một mực đứng bên cạnh người Dạ Hoàng, đi đến bên người Dạ Tường cung kính nói.

Hắn rất thích vị thiếu chủ này, mặc dù thoát nhìn rất vô hại, nhưng hắn cũng không phải chưa từng tiếp xúc với Dạ Ảnh, hắn cũng thấy biểu hiện của thiếu niên này khi xử lí công việc từ xa, khi đó hắn rất bội phục đứa trẻ lúc đó còn chưa tới 10 tuổi này, trong một đám lão già đã thành tinh lại có thể tài giỏi có thừa, có thể thấy được đứa trẻ này chính là rất lợi hại.

Mà trong khoảng thời gian này hắn nhìn thấy được những chuyện tình trong lớp y, mệt như vậy nhưng một câu oán hận cũng không có, hắn cảm thấy để làm được như vậy không chỉ phải có trí tuệ, nghị lực. Người như vậy mới có tư cách trở thành thiếu chủ của bọn họ.

“Mi thấy nên làm như thế nào thì cứ làm như vậy đi, chủ nhân không phải là người bốc đồng, chỉ cần mi không làm ra chuyện phản bội, mi sẽ không phải sợ đắc tội chủ nhân. Chủ nhân sẽ không đối xử quá quắt với mi, có biết chưa? Dạ Tường nhẹ giọng nói.

Dạ Ảnh chính là tổ chức như vậy đó, chỉ cần mi không vi phạm những nguyên tắc, cho dù mi có đắc tội với chủ nhân, cũng không có ai nói mi sai rồi, cũng sẽ không có người ra tay với mi, đây cũng có thể nói người trong Dạ Ảnh đôi khi khó phân biệt được lớn nhỏ.

“Vâng ạ!” Người kia cúi đầu trả lời.

...

Tiết mục của bọn Dạ Hoàng xếp ở giữa, mà trước đó chính là tiết mục của Lam Vũ.

Vì vậy bốn người bọn họ đứng sau cánh gà xem tiết mục của Lam Vũ.

Tiết mục của Lam Vũ vốn hoàn toàn phá vỡ truyền thống của công chúa Bạch Tuyết, bởi vì làm hoàn toàn ngược lại vở Bạch Tuyết kinh điển, còn hơn cả tiết mục của lớp Dạ Hoàng, tiết mục này thật sự là sáng tạo, tất cả nữ thì đóng vai nam và nam thì đóng vai nữ. Coi một chút, nam sinh diễn vai hoàng hậu sinh hạ công chúa Bạch Tuyết, hóa trang không được cao tay lắm, làm cho khuôn mặt ư nhìn ban đầu phá hủy hoàn toàn.

Nhưng mà Lam Vũ thì hóa trang tuyệt vời, bởi vì trưa nay Lam Vũ đã buộc Hoàng Cáo trang điểm cho mình.

Lam Vũ thật sự không hổ là thiên tài, vốn không rất nguyện ý đóng vai nữ, nhưng mà nhìn thấy Lam Vũ trên sân khấu, hẳn hoàn toàn nhập tâm thành công chúa Bạch Tuyết rồi.

Nghe thấy mẹ kế phái thợ săn tới giết mình thì tuyệt vọng ra sao, để cho chiếc lược tình xảo chải lên mái tóc như thế nào, rồi nghe nói có thể đeo thắt lưng để trở nên xinh đẹp này nọ, hay là lúc nghi hoặc nhìn thấy quả táo ngon lành, mặc dù cuối cùng cũng đem quả táo ngon ngọt chứa đầy kịch độc ăn tuốt, nhưng rồi công chúa Bạch Tuyết vẫn mang theo nụ cười vui vẻ ngã xuống, hình như hẳn một điểm cũng không trách cứ mẹ kế.

Cuối cùng Lam Vũ tỉnh lại trong nụ hôn của hoàng tử, cũng giống như trong cổ tích, hai người trở về lâu đài tận hưởng cuộc sống hạnh phúc. Hoàng tử xử lý mẹ kế, khiến cho bà ta mất đi sự xinh đẹp này nọ.

Vở kịch cũng nhân tiện kết thúc ở đó.

Lam Vũ diễn rất đạt, ngay cả Hoàng Cáo từ trước tới nay rất ít khen ai cũng nói như vậy.

Hắn cảm thấy Lam Vũ đúng là diễn viên bẩm sinh.

Sau khi xem Lam Vũ diễn xong, Dạ Hoàng chỉ nói một câu chúc mừng, diễn rất đạt, đã bị Hoàng Cáo kéo đi hóa trang, chuẩn bị.

Dạ Hoàng thay đổi trang phục xong thì tiết mục bọn họ đã bắt đầu.

Mặc dù Dạ Hoàng đóng vai nữ, nhưng mà cũng không phải diễn nhiều, diễn hơn một nửa Dạ Hoàng với Tổng Cảnh Kiệt mới cần xuất hiện. Mà Lâm Hạo cùng Hoàng Cáo thì chủ yếu diễn nửa phần đầu.

Cho nên Dạ Hoàng tiện thể đứng nói chuyện với Lam Vũ sau cánh gà. Chẳng để ý gì tới phân biệt diễn phía trước.

Nội dung vở kịch nói về chuyện giữa hai thiếu niên trong bang phái, Hoàng Cáo cùng Diêm Minh thuộc về hai bang phái khác nhau. Nhưng mà hai phái cũng không hòa hợp, luôn phát sinh những chuyện đùa giỡn.

Một ngày nọ hai bang phái quyết định tổ chức một buổi thi đấu đặc thù — thi múa.

Lần này trên sân khấu, Dạ Hoàng đóng vai em gái Hoàng Cáo, cùng Tổng Cảnh Kiệt đóng vai bạn thân của Diêm Minh gặp nhau, hơn nữa vừa gặp đã yêu, nhưng mà đêm đó, Tổng Cảnh Kiệt ngộ sát Hoàng Cáo, điều này làm cho Dạ Hoàng không biết làm sao.

Bạn gái của Hoàng Cáo – Lâm Hạo, trách cứ Dạ Hoàng, nhưng mà Dạ Hoàng thật sự không có cách nào quên được Tổng Cảnh Kiệt, vì vậy Lâm Hạo nói với Dạ Hoàng, lúc trước Hoàng Cáo muốn gả Dạ Hoàng cho bạn thân nhất của mình là Tạ Mộng Vũ.

Tạ Mộng Vũ cũng rất yêu Dạ Hoàng.

Hắn nhìn thấy Dạ Hoàng dằn vặt giữa việc yêu hay không yêu Tổng Cảnh Kiệt mà hăm sâu trong sự thống khổ, liền một mình đi tìm Tổng Cảnh Kiệt quyết đấu.

Câu chuyện kết thúc chính là cảnh Tổng Cảnh Kiệt bị Tạ Mộng Vũ giết, Dạ Hoàng vì Tổng Cảnh Kiệt mà nhảy xuống biển tự sát. Tạ Mộng Vũ vì bản thân gián tiếp giết người mình yêu nhất mà trọn đời sống trong sự dằn vặt tự trách.

(Bởi vì lo lắng mọi người không có nhớ kĩ tên diễn viên từ tuần trước là ai, cho nên dùng luôn tên bọn họ, mọi người cũng đừng có cảm thấy kì quái nha! Dù sao hai chương cũng cách nhau một tuần mà!

“Hừ! Đã nói mi cũng không nhớ sao! Đừng có mà quanh co lòng vòng!” Hoàng Cáo cười âm hiểm nói.

“Ai nói ta không nhớ chứ! Ta là cảm thấy mi đóng mấy cái vai này tên quá lằng nhằng khó nhớ, phiền phức!” Quay đầu không bao giờ để ý đến bất cứ thứ gì hần nói nữa.)

Cả vở kịch, đoạn diễn xuất của Dạ Hoàng có thể nói là nhất tuyệt, một mình một người đứng trên sân khấu, ngọn đèn chiếu lên người y, vốn dung nhan đã là tuyệt sắc lại phủ thêm một tầng sắc thái thần bí. Giọng nói của Dạ Hoàng rất dễ nghe, lặng lặng đứng đó bị thương hát một khúc tình ca, ánh mắt u buồn, không người nào mà không bị lay động bởi diễn xuất của y.

Mà tiết mục của bọn họ đã đến cảnh Dạ Hoàng xoay người chậm rãi trầm mình xuống “biển khơi” cứ thế cho tới khi ra chào khán giả.

Mặc dù rèm sân khấu đã che khuất tầm mắt của mọi người, nhưng mà không thể ngăn được tiếng vỗ tay rầm trời. Tiếng vỗ tay kéo dài hơn hai phút, mới dần dần dừng lại.

Không thể không nói Dạ Hoàng của bọn họ biểu diễn quá xuất sắc. Ngay cả ban giám khảo cũng quên công bố tiết mục tiếp theo.

Bất quá mấy cái đó cũng không làm cho Dạ Hoàng lo lắng gì cả, Dạ Hoàng cứ thế chậm rãi đi về khu nghỉ ngơi của lớp mình. Chuẩn bị thay đồ, y không thích mặc bộ đồ trắng ớn này lượn qua lượn lại lung tung.

39. Chương 39

Dạ Hoàng vừa mới đi tới cửa phòng nghỉ, bên trong rất yên tĩnh, sao kì ta, nơi này đáng lẽ phải có vài người mới đúng, ví dụ như mấy chuyên viên trang điểm Hoàng Cáo mời tới.

Nhưng mà bên trong im lặng như vậy, nhưng vẫn hình như là có người, không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không phải là mấy người kia, mấy người đó thì lúc nào cũng ồn ào.

Trong lúc Dạ Hoàng còn đang đứng ngẩn người, cánh cửa đóng chặt tự nhiên mở ra, một người kéo Dạ Hoàng ôm vào trong ngực.

Xấu xa cười nói: “Tiểu Hoàng Nhi của cha, sao con lại đứng phát ngốc ở chỗ này vậy?”

“Cha.” Dạ Hoàng thản nhiên nói. Tùy tiện để cho Hồng Tiêu kéo vào trong, đóng cửa lại.

Dạ Hoàng không hi vọng có người dùng ánh mắt lộ vẻ kì quái nhìn mình, như vậy sẽ làm cho y hết sức khó chịu.

“Sao cha lại tới đây?” Dạ Hoàng trực tiếp đặt câu hỏi. Hôm nay cũng không phải là ngày mở cửa tự do, Hồng Tiêu vào đây bằng cách nào? Mặc dù biết rất rõ năng lực của Hồng Tiêu, nhưng mà cái này thì đúng là rất kì quái.

“Hôm nay là Tiểu Hoàng Nhi của cha biểu diễn lần đầu tiên mà, làm cha tất nhiên là phải đi xem rồi.” Hồng Tiêu cười nói, Dạ Hoàng vẫn bị hần ôm vào trong ngực, tay rất không an phận sờ rầm sau lưng Dạ Hoàng.

“Cha, tay cha.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

Lúc trước tay Hồng Tiêu sờ soạn trên lưng Dạ Hoàng không có bất kì phản ứng gì, bất quá bây giờ thì khác, tay Hồng Tiêu cứ nhiên còn chui vào trong váy, đã vậy càng ngày càng đi tới.

“Hoàng Nhi hôm nay rất đẹp, hơn nữa diễn xuất của Hoàng Nhi hôm nay cũng phi thường xinh đẹp nữa.” Động tác của Hồng Tiêu càng ngày càng sàm sỡ, đôi bàn tay nóng rực lần mò đến nơi tư mật của Dạ Hoàng.

“Cha, đây là trường học.” Dạ Hoàng cũng không phải không thích Hồng Tiêu làm như vậy nhưng mà Dạ Hoàng lo lắng nếu đám Hoàng Cáo trở lại đây bị nhìn thấy thì rất không tốt.

“Yên tâm, bọn họ sẽ không đến, con xem không phải Dạ Tường đang ở bên ngoài sao?” Hồng Tiêu vừa cười vừa nói, nhưng mà động tác trên tay chẳng hề có khuynh hướng ngừng lại. Ngược lại ngón tay đã xâm nhập vào trong cơ thể Dạ Hoàng.

“Hoàng Nhi hôm nay thật đẹp, chẳng lẽ Hoàng Nhi không muốn cha sao?” Hồng Tiêu liên tục phun ra *** ngữ.

“Dạ

” Dạ Hoàng đã không có bất kì khí lực nào để cự tuyệt nữa, Hồng Tiêu vốn là cao thủ chuyện đó, càng huống chi, đối thủ của hắn lại là Dạ Hoàng chả có tí kinh nghiệm nào, đối với Hồng Tiêu, Dạ Hoàng cũng chỉ có một con đường là buông vũ khí đầu hàng lão cha mình.

Còn lại thì cũng chỉ biết bất mãn thôi.

...

Dạ Tường một mình đứng ngoài cửa phòng, cúi đầu, cười thản nhiên, mặc dù Dạ Hoàng cố gắng ép thanh âm của mình xuống thật thấp, nhưng mà cũng có lúc nhịn không được mà rên lên, nhưng mà bên ngoài này cũng nghe không rõ lắm, tuy nhiên bọn người trong Dạ Ảnh thì có tai ai thính thua tai chó đâu, cho nên Dạ Tường đem mọi chuyện tình bên trong nghe rõ mồn một.

Dạ Tường rất vui vẻ, Hồng Tiêu đối với Dạ Hoàng rất tốt, hơn nữa hắn cũng chắc chắn Hồng Tiêu yêu Dạ Hoàng thật sự.

Dạ Tường đợi bên ngoài cửa hơn một tiếng, Hồng Tiêu mới ôm Dạ Hoàng đi ra, vốn là mấy ngày nay Dạ Hoàng cũng rất mệt, hơn nữa lại phải vận động quá độ, vì vậy Dạ Hoàng trong lòng Hồng Tiêu đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hồng Tiêu đem quần áo thay đổi lại cho Dạ Hoàng, cũng lau rửa sạch sẽ cơ thể của đứa con. Dạ Hoàng ngủ rất sâu, lúc Hồng Tiêu ôm y về đến phòng Dạ Hoàng cũng không có một chút xú dấu hiệu nào cho thấy sẽ tỉnh lại.

Cái này cho đến tận tối khi Lam Vũ trở về mới ngủ dậy.

“Dạ Hoàng bạn tỉnh dậy chưa, mau dậy đi ăn chút gì đi.” Lam Vũ nhẹ giọng gọi tên Dạ Hoàng, Hồng Tiêu ở chỗ này chờ đến chiều tối, nhìn thấy Dạ Hoàng còn chưa có ngủ dậy, hơn nữa đêm nay hắn có một bữa tiệc quan trọng không thể không tham gia. Lúc đi liền nhờ Lam Vũ, mười giờ tối kiểu gì cũng phải đánh thức Dạ Hoàng dậy, để cho y ăn cái gì đó rồi mới được ngủ tiếp.

“Uh.” Thản nhiên đáp một tiếng, Dạ Hoàng cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Mơ màng ngồi dậy, mơ màng đem bánh ngọt Lam Vũ đưa tới trước mặt nhét vô trong miệng.

“Ha ha, Hoàng thật sự rất đáng yêu nha.” Lam Vũ nhìn thấy bộ dáng mơ ngủ của Dạ Hoàng, không nhịn được, nhân tiện chọc ghẹo một chút.

“Uh, bây giờ mấy giờ rồi.” Dạ Hoàng không để ý tới mấy thứ Lam Vũ nói, dù sao Lam Vũ thường xuyên nói chuyện như vậy mà.

“Mười giờ, bọn họ còn chưa có về, dù sao bây giờ chương trình vẫn còn mà.” Lam Vũ trả lời.

“Vậy bạn sao lại ở đây.” Đầu óc Dạ Hoàng vẫn còn đang rất lơ ngơ, mấy ngày nay thật sự là quá mệt mỏi rồi.

“Tối với mấy cái này không có hứng thú, hơn nữa tôi cũng rất mệt, cho nên tìm cơ hội liền chuẩn về ngay.” Lam Vũ nói cứ như thật, bất quá vẫn dấu một chút, bởi vì xế chiều hôm nay sau khi diễn xong, làm cho Lam Vũ thoáng cái trở thành người trong mộng của tất cả nam sinh trong trường, mặc dù còn có cả Dạ Hoàng, nhưng mà sau khi diễn xong, Dạ Hoàng cứ thế biến mất, sau Dạ Tường lại nói Dạ Hoàng bị bệnh, đang nghỉ ngơi trong phòng, như vậy Dạ Hoàng coi như là thoát được một kiếp.

Nhưng mà Lam Vũ thì lại không có vận khí tốt như vậy, bất quá Dạ Tường cũng kiếm cho Lam Vũ cơ hội đào tấu, cho nên Lam Vũ liền trốn trở về.

Xem vài tiết mục, Lam Vũ càng muốn trở về ngủ hơn.

Nhìn thấy Dạ Hoàng ăn xong hết mớ bánh ngọt rồi, Lam Vũ lần nữa mở miệng hỏi “Bây giờ định làm cái gì?”

“Tôi đi rửa mặt một chút, sau đó ngủ tiếp.” Dạ Hoàng kì thật căn bản không có tỉnh ngủ. Tiếp tục ngủ vốn là chuyện rất bình thường.

“Uh, tôi ngủ trước đây.” Kì thật Lam Vũ càng sợ Dạ Hoàng nói là lên mạng này nọ, bởi vì hần bây giờ cũng rất muốn ngủ.

Vì vậy

Hai người mặc kệ ồn ào bên ngoài tiếp tục ôm gối lăn quay ra ngủ

40. Chương 40

Ngày thứ hai của lễ kỉ niệm không có nhàn rỗi như ngày đầu tiên.

Bởi vì hạng mục này hàng năm đều không giống nhau, mà mỗi lần đều là tập hợp từ sáng sớm rồi mới tuyên bố. Mà lần này cũng giống như vậy, cho nên toàn bộ người trong trường đều đã tập trung, chờ hiệu trưởng công bố qui tắc trò chơi của hôm nay.

Dạ Hoàng hôm nay không có ngủ nướng giống những lần trước, bởi vì hôm qua y thật sự ngủ quá nhiều, hơn nữa hôm nay Lam Vũ không có ở bên cạnh y, sáng sớm ra, Lam Vũ đã bị mấy người trong lớp lôi đi, Dạ Hoàng cũng chỉ đi một mình tới chỗ tập trung, may mà bên cạnh còn có Hoàng Cáo, Tống Cảnh Kiệt với Lâm Hạo.

Sáng nay ba người đến tìm Dạ Hoàng, bởi vì mấy năm trước đều là thi đấu giữa các lớp với nhau, cho nên sáng nay các lớp đã triệu tập thành viên của lớp mình lại, hi vọng lớp mình có thể giành được hạng nhất.

Tử Thụy chậm rãi đi lên sân khấu. Như trước vẫn bộ dạng cực kì chuyên nghiệp, bởi vì phục trang được thiết kế riêng, cho nên vóc người của Tử Thụy nhìn rất bắt mắt.

“Alo alo.” Thở Microphone xong, miệng liền mở ra nói: “Chào các em, lần trước gặp các em cũng đã hơn một tháng rồi? Thật là nhớ các em. He he

” Nói xong lại còn cười cười.

“Khụ khụ

” Tổng giám thị Tử Hi nhắc nhở Tử Thụy một chút. Người phụ nữ này thiết tình thật là mắt mặt mà, nếu như không phải vì cô ta là người phụ nữ duy nhất của đời này, nếu không làm gì có chuyện hần đi vào cái trường này chứ.

Tử gia vốn là một đại gia tộc dưới Hồng gia. Bởi vì trước chịu ơn của Hồng gia, cho nên từ đó trở đi liền phụ thuộc vào Hồng gia. Tử gia mỗi người đều có năng lực học tập rất cao, cho nên Hồng gia tiện thể đem mấy ngôi trường trong mớ tài sản của mình giao cho người Tử gia quản lí, hơn nữa thoát nhìn hiều quả đúng là không tồi, ít nhất trường nào cũng nổi tiếng. Mà Tử gia lại có một qui định chính là người thừa kế trường học phải là phụ nữ, nhưng mà nguyên nhân thì không có nói , mà phụ nữ đại diện Tử gia cũng không có bao nhiêu, mà tới đời này, phụ nữ lại càng ít ỏi, cũng chỉ có Tử Thụy là con gái, nhưng mà căn cứ vào tổ huấn, bọn họ phải đem hai cái trường giao cho Tử Thụy thôi.

Nhưng mà mọi người nhìn thấy, Tử Thụy vốn là một cô gái phóng khoáng, nhưng mà mọi người không biết chính là Tử Thụy cố gắng không ít cho hai cái trường này, tối thiểu ngay cả kết hôn Tử Thụy cũng không có làm, bởi vì vậy giờ người thừa kế của Tử gia cũng không có luôn, mà một khi Tử Thụy kết hôn, cô sẽ không thể tiếp tục quản lí hai ngôi trường nữa. Nói cách khác, nếu như một khi Tử Thụy lấy chồng ra ngoài thì học viện Gia Anh cùng Thánh Anh sẽ không còn hiệu trưởng nữa (Mặc dù cũng chẳng là chuyện gì lớn. Ta cho là như vậy, ta trước giờ vẫn không rõ hiệu trưởng rốt cuộc dùng để làm cái gì.)

“Ha ha! Hôm nay chính là để các em tận hưởng cuộc sống cuồng hoan, nhưng mà hôm nay cũng không phải ai cũng có thể cuồng hoan yêu

” Tử Thụy ra vẻ tiếc nuối nói.

“Cái gì?”

“Tôi nghe có lộn không?”

“Không thể nào!!!”

“Năm nay lại chơi kiểu gì vậy???”

“?????”

Bởi vì một câu nói của Tử Thụy, cả sân trường liền sôi lên sùng sục.

“Được rồi được rồi, bây giờ tôi sẽ công bố qui tắc luật chơi. Sáng hôm nay mọi người có thể đi tới bất kỳ chỗ nào, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải tìm được một người bạn cho mình!!!

Mọi người trước lúc đi sẽ nhận một cái huy hiệu, cái huy hiệu này đến trưa sẽ xuất hiện vài chữ, hi vọng mọi người có thể tìm được người có số giống mình đang lạc ở trong trường, tiết lộ trước là người kia cũng rất có khả năng là giáo viên của các em.

Nói cách khác, bây giờ mọi người sẽ lấy huy hiệu, mọi người có thể dùng tất cả biện pháp, nhưng mà để đảm bảo an toàn, nếu có ai làm ra chuyện nguy hiểm cho người khác, liền sẽ bị khai trừ. Cuối cùng, tìm được nửa kia của mình kết hợp thành một đôi thì có thể tham dự vào vũ hội tối nay, chúng ta sẽ lựa chọn cặp đôi đẹp nhất trong vũ hội. Cặp đôi đó sẽ nhận được quà tặng cực kì cấp dẫn.

Cho nên các em hãy cố gắng lên nha

sáng nay để cho các em chuẩn bị lễ phục vũ hội! Được rồi tôi đã nói rất nhiều rồi, hi vọng các em có thể cố gắng lên!!!” Tử Thụy sau khi nói xong liền đi xuống. Chẳng hề có lấy một giây lãng phí.

“Tốt lắm, các em chú ý, bây giờ chuẩn bị đi ra, đã có bảng hướng dẫn cụ thể vị trí nhận huy hiệu. Các em nhớ kĩ, đừng đi nhầm chỗ, không cần phải chen lấn, ai cũng sẽ có huy hiệu, cuối cùng hi vọng các em đều có thể tham gia vào vũ hội tối nay. Hơn nữa có thể tận hưởng một lễ kỉ niệm thật vui vẻ.”

Nói xong Tử Hi cũng rời đi.

Trò chơi này chính là do Tử Thụy nghĩ ra, làm cho kinh phí tổ chức tăng lên không ít, mặc dù làm cái huy hiệu kia tốn cũng khá bộn tiền, nhưng mà so với năm ngoái thì ít hơn nhiều. Kì thật không phải Gia Anh không có tiền, riêng về phương diện tài chính mà nói, Gia Anh thậm chí so với học viện Thánh Anh xa hoa kia còn muốn nhiều hơn.

Nhưng mà gần đây trong trường có một dự án lớn, nhất thời không thể dùng nhiều tiền, mặc dù Hồng thị có tiền, nhưng mà Tử Thụy vẫn cảm thấy bản thân có thể tự lực không cần nhờ đến người khác, cho nên cô ta cũng không có nói chuyện này với Hồng Tiêu (ai

thủ hạ kiểu này thật là tốt.)

Dạ Hoàng sau khi nhận được huy hiệu, liền trực tiếp quay về phòng, vừa tới phòng Dạ Hoàng đã thấy Dạ Tường đứng ở đó đợi mình.

“Có việc gì?” Dạ Tường chính là đại diện tiêu biểu cho việc vô sự không đăng tam bảo điện, Dạ Hoàng nhìn thấy Dạ Tường, tự nhiên biết Dạ Tường nhất định có việc gì.

“Đúng vậy, đây là hai cái huy hiệu, bên trong có số giống nhau.” Dạ Tường nói đơn giản lí do đến đây.

Dạ Hoàng rõ ràng từng câu, bọn Dạ Tường vốn sẽ không để cho y phải cùng đi nhảy với một người không quen, cho dù hôm nay Dạ Hoàng căn bản không có dự định đi tìm người kia, chỉ là chuẩn bị quay lại phòng ngủ một giấc. Nhưng mà bây giờ Dạ Tường lại cầm đến hai cái huy hiệu như vậy.

“Uh! Cho tôi một cái thì được rồi.” Dạ Hoàng vươn tay.

“Đúng vậy.” Dạ Tường trực tiếp đưa cái huy hiệu kia cho Dạ Hoàng.

“Như thế này thì chúng ta cùng nhau trở về thôi.” Dạ Hoàng nghĩ đến phần thưởng kia, dù sao hắn vẫn là tâm tư của trẻ con, tâm lí háo thắng cũng rất cao.

“Đúng vậy.” Dạ Tường biết suy nghĩ của Dạ Hoàng, dù sao hai người trong Dạ Ảnh cũng là đồng bọn hợp tác ăn ý nhất.

Mà Dạ Tường cũng muốn giành lấy giải thưởng năm nay cho đồng bọn tốt nhất này của mình. Bởi vì năm ngoái hắn là quán quân, chính là Dạ Tường dẫn dắt lớp họ giành được, cho nên năm nay hắn vẫn muốn tiếp tục giành được vị trí này, bất quá không biết sang năm thì còn có cơ hội hay không.

41. Chương 41

Hai người Dạ Hoàng cùng Dạ Tường cùng nhau trở lại tổng bộ của Dạ Ảnh, cũng thông báo cho Dancer chuẩn bị lễ phục. Theo bọn Dạ Hoàng trở về còn có Lam Vũ.

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi thì Lam Vũ quay lại, bởi vì tuần này cha của hắn đi công tác, hắn cũng không muốn trở về nhà nhìn mặt mẹ mình, cho nên Dạ Hoàng vừa nói dẫn hắn đến nhà mẹ của mình, Lam Vũ gật đầu cái rụp.

Sở dĩ quay lại tổng bộ của Dạ Ảnh là bởi vì Dạ Hoàng biết bây giờ mà về nhà thì Hồng Tiêu cũng không có nhà, trở về đó cũng bằng thừa, hơn nữa Dạ Hoàng cũng đã có một thời gian dài không về tổng bộ rồi.

Dạ Hoàng mang theo Lam Vũ về phòng mình.

“Hoàng, nhà mẹ bạn sao lại ở đây vậy?” Nơi này bên ngoài nhìn rất giống tòa nhà văn phòng, bên trong sao lại có phòng riêng, thật sự rất kì cục.

“Nơi này là ông ngoại tôi thiết kế, 19 tầng phía dưới là cho thuê, nhưng tầng 20 thì dùng làm chỗ ở.” Dạ Hoàng bảo Lam Vũ ngồi xuống.

Chỉ là y không có nói với Lam Vũ, tầng hầm chính là trụ sở huấn luyện.

Chỉ cần không xuống dưới tầng hầm, sẽ không cảm giác được nơi này có cái gì khác với mấy tòa nhà văn phòng, dù sao Dạ Ảnh cũng còn buôn bán nữa, chỉ là sâu ở bên dưới thì khác.

Đó là nơi bọn họ xử lí các tin tình báo!

Nói thật nhân viên xử lí tình báo hôm nay thật sự là bị hù chết, bởi vì hôm nay bọn họ nhìn thấy chủ nhân lạnh như băng của mình cứ nhiên dẫn theo người ngoài, đi từ ngoài cửa vào. Phải biết rằng nói đại khái ủy thác mọi người là từ dưới tầng hầm gọi lên, sở dĩ sẽ có cửa chính là vì phương diện tình báo tiến vào, còn có chính là đề phòng, phòng ngừa những người không nên xuất hiện lại xuất hiện.

Mặc dù biết rõ thiếu niên này là bạn cùng phòng của chủ nhân, nhưng mà cũng rất kì quái, dù sao chủ nhân của bọn họ một câu còn lười nói nữa là.

“Dạ Hoàng, phòng của bạn lớn kinh khủng. Nhưng mà sao chẳng có đồ đạc gì hết vậy?” Lam Vũ tò mò nhìn phòng của Dạ Hoàng. Trong phòng chỉ có một cái giường siêu lớn, một tủ đồ, ngoài ra không còn có bất kì vật dư thừa nào khác, thứ duy nhất có thể nói nhiều đó chính là ở trên giường Dạ Hoàng cũng giống như cái giường ở kí túc xá, trên giường đầy gối là gối, còn có một cái chăn siêu lớn nữa.

“Không cần đến, nơi này chỉ để ngủ mà.” Dạ Hoàng lạnh lùng trả lời.

“Cộc cộc!”

Trong lúc Lam Vũ còn muốn nói tiếp, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Dạ Hoàng thấp giọng nói.

Nhưng mà người bên ngoài vẫn nghe thấy được.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra.

Hai người phụ nữ xinh đẹp đi vào.

Là Dạ Kỳ và bà chủ của Dancer – Dạ Tĩnh.

“Thiếu gia, tôi đưa quần áo của hai người đến rồi.” Dạ Tĩnh nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, Thiếu gia, Lam thiếu gia, hai người mặc thử xem!” Dạ Kỳ vừa cười vừa nói. Một bên cầm quần áo đưa đến tận tay hai người, Lam Vũ là một bộ màu trắng, Dạ Hoàng là một bộ màu đen.

“Uh. Lam Vũ bạn đi trước đi, phòng tắm phía bên kia.” Dạ Hoàng chỉ cánh cửa phía sau Lam Vũ nói.

“Uh.” Lam Vũ cười với Dạ Hoàng một cái, sau đó đi vào phòng tắm.

Mà bên này Dạ Kỳ liền ra tay giúp Dạ Hoàng thay đồ. Bộ lễ phục của Dạ Hoàng vốn là bộ áo đuôi tôm màu đen có thêm đường viền hai màu ánh bạc và đồng, áo ghile, nơ bướm trắng. Thêm một đôi giày boots kiểu dùng để cưỡi ngựa. Trên giày còn có đính đinh vàng.

Mặc dù tóc của Dạ Hoàng rất dài nhưng lại tỏa ra anh khí rất nồng đậm, lại mang theo vẻ quyến rũ, mặc dù thấy đứng bên nhau rất mâu thuẫn nhưng đúng là như vậy, hai loại cảm giác đồng thời xuất hiện trên người Dạ Hoàng. Cũng giống như cái nơ bướm trắng, thoát nhìn hết sức đẹp để đáng yêu.

Chỉ chốc lát sau, Lam Vũ đã từ phòng tắm đi ra. Lễ phục của Lam Vũ mang theo hơi hướng Âu phục, nhưng mà kiểu quần cuộn ngang đầu gối cũng thể hiện được đây là lễ phục của thiếu niên. Phụ kiện đi kèm theo quần áo cũng không nhiều lắm, cả áo trong lẫn áo khoác đều màu trắng, cùng một chiếc thắt lưng đen bằng lụa. Nơ bướm màu đen.

Đôi giày cũng màu trắng, gấn đinh đen.

Lam Vũ trong bộ lễ phục này nhìn vào đặc biệt đẹp trai.

“Ha ha, Hoàng, bạn thật là xinh đẹp nha!” Lam Vũ nhìn thấy trang phục của Dạ Hoàng, bị dọa không ít.

“Bạn rất tuấn tú!” Dạ Hoàng nói ra lời đang nghĩ trong lòng.

“Cái này, bộ đồ này bao nhiêu tiền?” Lam Vũ nhỏ giọng nói, hắn rất thích bộ lễ phục này, nhưng mà sợ mắc quá, mặc dù chỉ cần nói với cha, cha sẽ mua cho mình, nhưng mà người đàn bà đó chắc chắn sẽ phản đối. Hắn không muốn cha lại vì mình mà lại ầm ĩ với mẹ.

“Ha ha! Không cần đâu, Lam thiếu gia, lễ phục này là tôi dùng danh nghĩa cá nhân tặng cho cậu.” Dạ Tĩnh cười nói, cô ta cũng chẳng dám hướng đến bạn của chủ nhân đời tiền, hơn nữa cô ta cũng rất thích thiếu niên này.

“Cái này làm sao được?” Mặc dù nghe Dạ Tĩnh nói, Lam Vũ rất vui vẻ, nhưng mà nhìn bộ lễ phục này là biết không thể chiếm tiện nghi của người khác như vậy được.

Mặc dù Lam Vũ không rành lắm về ngọc ngà châu báu này nọ, nhưng mà chỉ cần nhìn mấy hạt nút, Lam Vũ có thể kết luận cái này tuyệt đối là vàng nguyên chất, bởi vì bộ đồ này cũng rất nhẹ, mà mấy cái nút này đã nặng bằng một nửa rồi.

“Mấy bộ đồ này đều là do tôi thiết kế, bộ quần áo này là tôi làm năm ngoái, nhưng mà vẫn chưa có người nào mặc hợp, hôm nay nghe nói hai người muốn tham dự tiệc tối, vì vậy tôi mới đem tới xem sao, không ngờ cậu lại mặc hợp như vậy, tôi nghĩ, cậu rất có duyên với bộ đồ này, mà bộ đồ này cũng rất có duyên với cậu, dù sao người khác đều mặc không phù hợp mà, như vậy dứt khoát tặng cho cậu là được. Nếu để nó nhìn thấy đồng bạn của mình đi chỗ khác còn mình thì bị bỏ lại sẽ rất cô đơn. Cậu cứ nhận nó đi, hén? Dạ Tĩnh thật không hổ là người chuyên buôn bán, nói dối cũng không cần dùng tới bản nháp.

“Thật vậy à?” Lam Vũ nghi hoặc hỏi. Dĩ nhiên thật là người nào cũng không nhất định tin tưởng.

“Lam Vũ, bạn cứ nhận đi, nếu không cô ấy sẽ ở đây lải nhải hoài cho coi.” Dạ Hoàng trừng mắt liếc Dạ Tĩnh một cái, y rất không thích ồn ào.

“Được rồi! Cảm ơn rất nhiều!” Lam Vũ vừa cười vừa nói.

“Cốc cốc.” Lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Dạ Kì đi qua, mở cửa ra. Bên ngoài là một người mặc lễ phục giống như của Dạ Hoàng nhưng khác màu – Dạ Tường.

“Ha ha! Dạ Kì, tôi đã nói bộ đồ này hai người mặc vào đều nhìn rất đẹp mà.” Dạ Tĩnh cười nói.

Tương đối giống Dạ Hoàng, Dạ Tường mặc bộ lễ phục này càng tôn lên vẻ đẹp trai. Lễ phục màu trắng, hơn nữa nơ bướm màu đen, càng tôn thêm vẻ đẹp trai ngời ngời.

“Uh, cô muốn tự ca ngợi tài năng của mình thì cứ nói, vòng vo làm gì!” Dạ Kì tức giận nói.

“Ha ha, nhất định là do tay nghề của tôi tốt, còn có ánh mắt của tôi cũng rất tốt!” Dạ Tĩnh kiêu ngạo nói.

“Hai người các cô, thích thì tốt rồi, Hoàng, chúng ta thay đồ đi, bây giờ chúng ta phải trở về, nếu không sẽ bị muộn.” Dạ Tường hung hăng trừng mắt liếc hai cô gái một cái. Hai người bọn họ nếu không dừng lại, Dạ Hoàng cũng rất có khả năng cho bão quét qua đây.

“Uh.” Dạ Hoàng gật đầu. Dạ Kì đi đến giúp Dạ Hoàng thay quần áo.

Dạ Tĩnh cũng giúp Lam Vũ. Dạ Tường thì quay về phòng của mình.

42. Chương 42

Lúc đoàn người Dạ Hoàng trở về trường thì huy hiệu đã hiện số ra rồi. Còn kèm theo một đồng người đứng ở cổng trường ngóng chờ.

Bất quá những người này căn bản không chiếm được bất cứ tin tức gì. Bởi vì Dạ Hoàng cùng Dạ Tường mỗi người kẹp một bên lồi Lam Vũ chạy về phòng ngủ. Thấy vậy đám người ái mộ đang chờ hai người cứ thế mà sững sờ sững sờ.

“Nhanh thật

”

“Cũng không có nhìn thấy được mọi chuyện diễn ra như thế nào nữa!”

“Thật lợi hại, ngay cả Lục Phong Đô cũng chẳng thể nhanh như hai bọn họ.”

“Trước kia tại sao không thấy Dạ Tường chạy nhanh như vậy ta!”

????

Một đám người đứng trước cổng trường nháo nhào.

Ba người chuẩn được về phòng ngủ. Kiệt sức ngồi phịch xuống ghế salon.

“Trời ạ! Bọn họ giảng tới mấy vòng đứng chờ nha!” Lam Vũ không còn một tí sức thừa nào, hắc thật là mệt mỏi mà.

“Mười vòng.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

“Dạ Hoàng bạn không mệt à?” Lam Vũ kinh ngạc kêu lên.

“Anh xin em, em cũng có mất tí sức nào đâu, không phải là anh với Hoàng vác em chạy trốn à.” Dạ Tường thật sự không còn gì để nói với Lam Vũ.

Lúc này vẫn là Dạ Hoàng cùng mình kẻ thằng nhóc con này chạy trốn, bây giờ nó còn dám nói là nó chẳng còn sức đâu, lại còn lẩn tránh ra thử. Nó bây giờ nói còn mệt, có làm hay không vậy!

(Cơm Cơm: nhìn đi, nhìn đi, ngay cả Dạ Tường tính tình hiền hòa nhất còn như vậy, Lam Vũ mi à, thật sự hết thuốc chữa rồi. Lúc rảnh rồi hãy đi ra ngoài rèn luyện tích cực rèn luyện nghe chưa, chứ bộ dạng cứ như vậy sau này biết làm sao bây giờ hả!

Lam Vũ: ai cần mi lo!

Cơm Cơm: Mi bây giờ đang nói với ai đó?

Lam Vũ: Chính là nói với mi! Mi còn muốn cái gì với ta hử?

Cơm Cơm: Ke ke

Lam Vũ, mi tiêu rồi. Cơm Cơm là phần tử ác ma nha. Kakaka

~)

“Em không quen mà! người ta lần đầu tiên vận động quá sức như vậy mà!” Lam Vũ gất gỏng.

“Rầm!” một tiếng, một đám người chạy vội vào trong. Dem cánh cửa đóng lại cấp tốc.

Ba người nhìn ba kẻ đứng ở cửa, không khỏi ngu người đi một chút.

“Tổng Cảnh Kiệt, mấy bạn làm gì vậy?” Lam Vũ mở miệng hỏi trước.

“Các bạn không biết, nữ sinh trường chúng ta đúng là vô cùng kinh khủng, một chút rụt rè cũng chẳng hề có.” Hoàng Cáo cười khở.

Hôm nay bọn họ cũng đi thử lễ phục, nhưng mà mới được một lúc thì nguyên đàn phụ nữ không biết ở đâu xuất hiện trước mặt bọn họ. Mà ý nghĩ duy nhất của bọn họ chính là bỏ trốn, nhưng đám phụ nữ kia cứ nhiên trực tiếp đuổi theo không cho bất kì ai thoát khỏi lòng bàn tay, cuối cùng thật sự là không còn bất kì biện pháp nào, đành trốn về phòng ngủ trong kí túc xá, nhìn thấy phòng của Dạ Hoàng sáng đèn, liền trực tiếp xông vào luôn, bọn họ chạy thiếu điều muốn xỉu rồi.

“Och, mấy bạn sao không đưa số huy hiệu của mấy bạn ra? Như vậy bọn họ sẽ không đuổi theo nữa.” Lam Vũ kì quái nói.

“Tôi xin bạn, bạn thật sự không biết hai là giả bộ không biết vậy?” Hoàng Cáo nói nhàn nhạt.

“Cái gì?” Người trả lời là Dạ Hoàng.

“Vấn đề nằm ở chỗ mấy người đó ai cũng có hai cái huy hiệu giống nhau!” Lâm Hạo gào lên.

“Như vậy à.” Đúng vậy, Dạ Tường có thể có hai cái huy hiệu giống nhau, những người khác cũng có thể có được.

Bất quá Dạ Tường vốn là thông đồng từ bên trong mà có được, những người khác làm sao có thì có chúa mới biết thôi.

“Số của các bạn là bao nhiêu vậy?” Tổng Cảnh kiệt tìm một chỗ ngồi xuống, mở miệng hỏi.

“598.” Dạ Tường nói.

“Giống vậy.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

“723, hai người số giống nhau à?” Lam Vũ vừa cười vừa nói. Bây giờ cũng chỉ có Lam Vũ còn đủ sức để cười thôi.

“À! Thật tốt quá, tôi không cần đi tìm nữa rồi.” Lâm Hạo cười nói.

“Trùng hợp vậy?” Đó là Tổng Cảnh Kiệt.

“Có lần hay không, tôi còn phải đi tìm!” Đây là Hoàng Cáo.

“Vậy à! Thật là tốt quá.” Mà đây là Lam Vũ.

“Tốt lắm, số của hai người là bao nhiêu.” Dạ Tường mở miệng hỏi.

“Em không có định đi, bây giờ em còn không dám ra khỏi cửa.” Hoàng Cáo nói bất đắc dĩ.

“Em cũng vậy.” Tổng Cảnh Kiệt phụ họa.

“Chúng ta đều phải đi mà.” Lam Vũ không muốn nhìn thấy Hoàng Cáo thoải mái.

“Còn phải đi sao, thôi bỏ đi, phụ nữ ở đây điên hết rồi.” Tổng Cảnh Kiệt nói thất vọng.

Lời Tổng Cảnh Kiệt chính là lời nói thật. Hắn phi thường muốn đi, hắn muốn nhìn thấy bộ dáng Dạ Hoàng khi mặc lễ phục.

“Tôi đi đây.” Dạ Hoàng vừa nói liền đứng dậy, đi vào trong phòng.

Dạ Tường cũng đi vào với Dạ Hoàng, bốn người còn lại cũng kéo nhau vào, mặc dù không biết là có chuyện gì tiếp theo.

Vừa vào trong phòng Dạ Hoàng, ba người không thể cảm khái một chút về bố trí xa hoa trong căn phòng này. Bất quá nhìn trang phục Dạ Hoàng mặc những lúc bình thường hoàn toàn có thể lí giải được. Mặc dù Dạ Hoàng không hề mặc hàng hiệu gì cả, nhưng mà mỗi một bộ đồ đều là độc nhất vô nhị, hơn nữa đều là sản phẩm ở tầng thứ năm của Dancer. Hoàn toàn có thể giải thích được nhà Dạ Hoàng có tiền tới cỡ nào.

Dạ Hoàng mở máy tính của mình, chú ý mũi gỗ gỗ.

Không bao lâu, bọn họ nhìn thấy trên màn hình máy tính xuất hiện vô số điểm nhỏ màu xanh lam, lại còn có mấy điểm màu tím.

Sau đó Dạ Hoàng mở miệng hỏi: “Số của mấy bạn là bao nhiêu?”

“049

“1068.”

Sau đó Dạ Hoàng lại nhập mấy số đó vào trong máy tính.

Một lát sau, bọn họ nhìn thấy trên màn hình của Dạ Hoàng, có hai điểm màu lam biến thành màu đỏ.

Thì ra Dạ Hoàng xâm nhập vào hệ thống máy tính giám sát của trường.

Thêm một lúc nữa, bọn họ lại nhìn thấy Dạ Hoàng dễ dàng xâm nhập vào hệ thống an ninh của trường, nhìn thấy ba người ngoài sảnh sốt thì cũng chỉ có sảnh sốt. Bọn họ hôm nay đã nhìn thấy năng lực của Dạ Hoàng rồi.

“Tốt lắm, chính là bọn họ.” Dạ Hoàng nói một chút.

“Bọn họ?” Tổng Cảnh Kiệt một lần nữa nhìn thông tin trên máy tính Dạ Hoàng.

Trên đó hiện ra thông tin của hai người.

Thanh Phong – Nữ – Khối 3 – Lớp 4 đang bị bao vây ở phòng ăn.

Trình Đình – Nam – Khối 2 – Lớp 1 đang trốn ở thư viện.

“Xem ra Trình Đình này sẽ không tham gia hoạt động tối nay rồi!” Hoàng Cáo cười nói.

“Có lẽ vậy.” Tổng Cảnh Kiệt đáp lại.

“Hắn ta luôn luôn chẳng bao giờ hứng thú với bất kì chuyện gì.” Dạ Tường ở chung với người kia một năm, tự nhiên hiểu rất rõ người này. Đương nhiên vốn là tương đối ở một khía cạnh nào đó thôi.

“Tôi đi giúp mấy bạn đổi số lại nha.” Lâm Hạo đề nghị. Dù sao mấy người lúc này cũng không phải đuổi theo mình, nếu không có bọn họ lôi mình đi trốn, mình cũng không cần chạy.

“Uh. Cảm ơn nhiều!” Tổng Cảnh Kiệt bây giờ thật sự không dám đi ra ngoài.

“Lâm Hạo, bạn thật là tốt.” Hoàng Cáo ôm Lâm Hạo nói.

“Bạn cứ nghĩ tối nay nhìn thấy Diệp Khanh rồi làm sao cho tốt đi.” Lâm Hạo vừa cười vừa nói.

“Ôi chào

~” Hoàng Cáo thật sự không dám nghĩ nhiều như vậy.

“Ha ha

” Lâm Hạo cười rồi đi.

43. Chương 43

Buổi tối, đám người Dạ Hoàng rốt cuộc cũng gian nan đột phá vòng vây đi tới hội trường tổ chức vũ hội. Bên trong hội trường có một đại sảnh cực lớn, hoàn toàn có thể chứa hơn một ngàn người tới đây khiêu vũ, bất quá số người có thể tới hôm nay sẽ không quá nhiều.

Đến trước cửa đại sảnh, đám người Dạ Hoàng đưa ra số huy hiệu, sau khi kiểm tra một chút nguyên bầy cứ thế mà thuận lợi đi vào trong.

Ba người Hoàng Cáo vốn mặc âu phục, thoát nhìn cũng khá trưởng thành, hơn nữa Hoàng Cáo lại có chuyên viên thiết kế riêng, năm người vừa vào liền trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt bên trong.

May mà ở đây không có quá nhiều người, cũng chỉ vài chục mà thôi, đếm đi đếm lại cũng chưa tới một trăm. Không tới nổi hỗn loạn cho lắm.

(Các người cũng chẳng chịu xem lại một chút nhân khí của bản thân. Mục tiêu của năm nhất tất nhiên là các người rồi, mà mục tiêu của năm hai chính là Dạ Tường, mà năm ba thì chả có ý định gì cả, mục tiêu của bọn họ là kết quả thi a.)

Bất quá, có lẽ là bọn Dạ Hoàng tới hơi sớm thì phải. Một lát sau, một đám người mới lục đục tiến vào. Nhưng mà từ trên người Dạ Hoàng tỏa ra khí lạnh, làm cho người khác không dám tới gần.

Chờ đoàn người tìm được chỗ dừng chân.

Lam Vũ nhân tiện ghẹo Hoàng Cáo: “Hoàng cáo nếu như Diệp Khanh nhà bạn này biết được bạn này đến đây một mình mà lại không có cô ta, bạn có thể bị mắng không?”

Kì thật Lam Vũ nói rất hàm súc, Hoàng Cáo không mõi chắc là không bị mắng rồi, mà là sẽ bị đánh, ai chẳng biết Diệp Khanh của Hoàng Cáo chính là một con cạp cái, nếu không phải Hoàng Cáo say mê như vậy, Diệp Khanh như thế nào có thể không chế được đây?

“Ke ke

Còn hơn vậy!” Hoàng Cáo run rẩy nói.

Kì thật hẳn cũng nghĩ tới Diệp Khanh sẽ đối phó với mình như thế nào, nhưng mà tới nước này rồi, Hoàng Cáo thật sự không có biện pháp khác. Nhưng mà Hoàng Cáo biết chắc sẽ rất bi thảm, bởi vì hôm nay hẳn không có mang điện thoại di động theo, nếu như Diệp Khanh mà tìm, thì hẳn sẽ rất rất rất bi thảm đây.

“Hoàng Cáo, một đứa con gái như vậy mà bạn có thể chịu được sao, như thế nào lại không thử đổi người khác xem.” Lam Vũ tiếp tục chia rẽ.

“Cái này mọi người cũng không biết, nhà của Hoàng Cáo chúng ta vốn có máu đa tình, kết quả mỗi lần không cẩn thận, mang theo đứa con gái được mệnh danh là cạp cái kia đi bar một lần, nhân tiện từ đó chạy không thoát.” Tổng Cảnh Kiệt bật mí.

Cái gì??? Mọi người ở đây kinh ngạc nhìn Hoàng Cáo, nhìn thấy Hoàng Cáo chỉ cam chịu không có phản bác lại.

“Không thể nào, bạn học Hoàng à, không ngờ bạn cao tay vậy, bất quá bạn có phải đã chọn nhầm đối tượng không?” Lam Vũ nhướn mắt nói.

“Đúng vậy! Lúc đầu cậu ta hối hận vô cùng! Ai kêu Diệp Khanh đem chuyện đó nói cho mẹ của Hoàng Cáo, làm hại Hoàng Cáo giờ muốn bỏ cũng không xong.” Tổng Cảnh Kiệt tiếp tục nói.

“Đi bar làm gì?” Dạ Hoàng thấp giọng hỏi.

Y nhìn Hoàng Cáo không phải bằng ánh mắt kinh ngạc mà là khó hiểu, y thật đúng là không biết đi bar lại có thể nguy hiểm như vậy.

“Hoàng, bạn thật là đáng yêu quá đi!” Lam Vũ nghe thấy câu hỏi của Dạ Hoàng, liền nhào đến ôm ngang người Dạ Hoàng.

“Uh.” Dạ Tường cũng chỉ cúi đầu, cười gượng gạo.

“Dạ Hoàng, bạn không biết gì sao!” Lâm Hạo kì quái nhìn Dạ Hoàng.

“Hoàng từ nhỏ không có tiếp xúc với chuyện bên ngoài, không biết cũng rất bình thường thôi, các bạn cũng đừng nhìn cậu ta như vậy, như là Dạ Hoàng đang làm cái gì không bằng!” Lam Vũ kéo Dạ Hoàng ra phía sau, không cho những người này dùng ánh mắt lộ vẻ kì quái nhìn Dạ Hoàng.

Ba người Tổng Cảnh Kiệt biết sơ chuyện nhà Dạ Hoàng cho nên y không có tình thân gì, bất quá Tổng Cảnh Kiệt không có bất kì lí do gì nói với Dạ Hoàng, nhà của mình chẳng phải cũng như vậy sao, hơn nữa nhà Dạ Hoàng hẳn là cũng nhiều chuyện. Dù sao chẳng phải càng có tiền thì càng không có tình thân sao?

“?????” Dạ Tường nói vào tai Dạ Hoàng cái gì đó.

Thật là, Lam Vũ tuy đứng bên cạnh Dạ Hoàng cũng không nghe được Dạ Tường nói cái gì, bất quá nhìn thấy mặt Dạ Hoàng trong nháy mắt đỏ lên, liền biết Dạ Tường nói với Dạ Hoàng cái gì rồi (Mọi người thử đoán xem Dạ Tường nói cái gì đi

~O(_)O ha ha ~) may mắn, Dạ Hoàng ở phía sau Lam Vũ, ba người kia không có nhìn thấy bộ dáng này của Dạ Hoàng.

“Cái kia, Lam Vũ cậu tiếp đi, không cần lo cho tôi.” Dạ Hoàng thấp giọng nói. Thanh âm thấp chỉ đủ cho một mình Lam Vũ nghe được.

Lam Vũ biết Dạ Hoàng bây giờ đang mắc cỡ rồi, bộ dáng thẹn thùng kia, nói chuyện mới có thể gia tăng “cái kia”

“Tôi nói các người đừng có nói sang chuyện khác, Dạ Hoàng bạn cũng vậy, như thế nào lại gạt chúng tôi ta! Quay sang nói chuyện khác giúp bọn họ?” Lam Vũ đột nhiên giả vờ tức giận nói.

Cái đó với thái độ vừa rồi của Lam Vũ đúng là khác nhau một trời một vực.

Bất quá ba người kia biết là Lam Vũ đang giúp Dạ Hoàng nói lảng sang chuyện khác. Cho nên chưa người nào muốn ngưng đề tài này lại ở đây. Dù sao trong mắt trong lòng bọn họ, Dạ Hoàng bây giờ chính là một thiên sứ thuần khiết nhất quả đất rồi.

“Tôi nói cho mấy bạn biết, lúc mới bắt đầu Hoàng Cáo cũng rất vui vẻ, dù sao Diệp Khanh cũng rất đẹp, vóc dáng cũng rất tốt, hơn nữa

” Tổng Cảnh Kiệt không có nói thêm gì nữa, hấn sợ làm ô nhiễm Dạ Hoàng thuần khiết (? Ôi chao ~ Kì thật trong lòng Dạ Hoàng vốn là thuần khiết mà)

“Ha ha

Hoàng Cáo nhìn không ra nha, bạn còn có điểm phúc như vậy à!” Khóe môi Lâm Hạo có chút cong lên nói.

“Ha ha

Bây giờ có hối hận cũng không còn kịp rồi, có phải không?” Hoàng Cáo cúi đầu bất đắc dĩ nói.

“Nói vậy cũng nói.” Lam Vũ cầu nhàu một tiếng, mở miệng hỏi: “Bạn thật sự thích cô gái đó à?”

“Không thể nói là thích, nhưng mà bây giờ cũng phải thử thích thôi, có phải không?” Hoàng Cáo thật sự rất xui xẻo, lần này không có bất cứ biện pháp gì, vài người thống nhất nếu như chuyện đó xảy ra với mình, bản thân muốn phản đối cũng không có bất kì cơ hội nào.

Hoàng Cáo thật là càng ngày càng không thích Diệp Khanh, vốn là ngay từ cũng chẳng thể nói là thích, chính là cô gái này cũng không tệ lắm, ngày đó đi ra ngoài cũng cố gắng chủ động, mà bản thân cũng chẳng phải là lần đầu tiên, cảm giác cũng chẳng có gì lạ, hơn nữa bản thân cũng chẳng thể lên phòng mình, vì vậy hai người kéo nhau đi bar, nhưng mà ai biết, đứa con gái đó cứ bám lấy mình không tha.

Hơn nữa, mẹ của Hoàng Cáo vốn là một diễn viên múa, hết sức yêu thích Diệp Khanh, cảm giác được Diệp Khanh rất có tương lai, vì vậy cũng đồng ý chuyện hai người, nói thật, chuyện Diệp Khanh, Hoàng Cáo thật ra khổ không thể nói thành lời.

Nhìn bộ dáng mất mát của Hoàng Cáo, Tống Cảnh Kiệt đem chuyện vừa mới kết thúc nói ra cho mấy người nghe.

“Ai

nói tóm lại, đây cũng là lỗi của bạn.” Dạ Hoàng nhẹ giọng nói.

“Uh, chia buồn.” Lam Vũ mặc dù cảm thấy Hoàng Cáo rất đáng thương, nhưng mà giống như Dạ Hoàng nói đó, nếu như Hoàng Cáo không chọc Diệp Khanh thì cũng chẳng có chuyện như vậy.

“Đúng vậy, chỉ là mấy con tinh trùng.” Lâm Hạo – Bạn cùng phòng của Hoàng Cáo nói rất tự nhiên, Hoàng Cáo trong tuần kể lại ngủ bao nhiêu lần, Lâm Hạo mặc dù không rõ Hoàng Cáo có thể cùng Diệp Khanh một chỗ kiểu gì, nhưng mà mỗi sáng trở về Hoàng Cáo đều nói như thế, chỉ biết là tối qua lại quẩn quít với Diệp Khanh rồi.

“Ha ha ha

thân làm bạn tốt, tôi rất đồng cảm với cậu.” Tống Cảnh Kiệt đem nguyên văn câu nói lúc trước trả lại cho Hoàng Cáo.

“Các người đang nói gì vậy?” Đột nhiên vang lên một giọng nói, làm cho mọi người ngừng thảo luận, đầu đồng loạt quay sang nơi phát ra tiếng nói kia.

44. Chương 44

“Các người đang nói cái gì?” Thanh âm vẫn rất dễ nghe như trước giờ, nhưng mà một chút cũng chẳng thấy có bất kì sự hưng phấn nào trong đó.

“Ha ha

Diệp Khanh à

Bạn sao lại ở đây? Bạn đi cùng của bạn là ai?” Tống Cảnh Kiệt không hi vọng tên bạn thân của mình xảy ra chuyện gì không hay, vì vậy tranh thủ dời đi sự chú ý của Diệp Khanh.

Mà Hoàng Cáo nghe được câu đầu tiên của Diệp Khanh thì đã đứng màn hình rồi, may mà có Lâm Hạo đứng bên cạnh nhắc nhở hắn không được thất thần.

“Hoàng Cáo, bạn nói đi, bạn lại không mang điện thoại đi động theo phải không!” Mặc dù Diệp Khanh nói ra là một câu hỏi, nhưng mà một chút ngữ khí nghi vấn cũng chẳng hề có, rõ ràng chính là chất vấn mà

“Hôm nay nhiều chuyện như vậy, tôi làm sao có thể cầm điện thoại đi động đi lung tung chứ, hơn nữa hôm nay bạn nhiều việc, may mà tôi không có mang theo.” Hoàng Cáo vì chính mặt mũi của mình, kiên quyết muốn bảo hộ nó. Mặc dù mấy người bạn họ biết chuyện của mình, nhưng mà xung quanh còn rất nhiều người, như thế nào Diệp Khanh lại lớn tiếng như vậy, làm như là sợ người ta không biết vậy đó.

“Eo

Hoàng Cáo! Bất quá mới có vài ngày, bạn đã học được cách trả treo rồi.” Diệp Khanh nhìn Dạ Hoàng, càng cảm thấy tức giận. Mấy ngày gần đây chẳng thấy bóng dáng Hoàng Cáo đâu, không biết chạy tới chỗ nào tập kích, rõ ràng là người cùng một lớp, nhưng mà lại không biết người của mình chạy đi đâu, làm hại mình bị mấy con nhỏ trong lớp cười nhạo. Nói người của mình mà cũng không trông nom được.

May mà tiết mục của Hoàng Cáo coi như cũng không tồi, nói cho chính xác là còn muốn tốt hơn so với tiết mục của mình, cơn giận của Diệp Khanh tiêu tan đi không ít, dù sao Diệp Khanh cũng cảm thấy được người đàn ông của mình không tới mức vô dụng, nhưng mà cả ngày hôm nay, Diệp Khanh cũng không có cách nào tìm được Hoàng Cáo, làm hại mình phải cùng thằng mọi khác tới cái vũ hội này, tới nơi thì lại thấy hắn, Diệp Khanh liền nổi điên lên.

“Bạn này là?” Lâm Hạo muốn dời sự chú ý của cuộc nói chuyện, như vậy Hoàng Cáo có thể sống thêm được một chút nữa.

“Chào các bạn, tôi là Miêu Bằng, học khối 2, cũng là học sinh khối nghệ thuật giống Diệp Khanh. Bất quá tôi học âm nhạc, không giống như Diệp Khanh và Hoàng Cáo học múa.” Miêu Bằng cười chào hỏi mọi người.

“Chào bạn. Tôi là Tổng Cảnh Kiệt, bạn cùng lớp với Diệp Khanh.” Tổng Cảnh Kiệt nói khách sáo.

“Tôi cũng học cùng lớp bọn họ. Tôi là Lâm Hạo.” Lâm Hạo vừa cười vừa nói.

“Tôi là Lam Vũ, tôi không cùng lớp với họ, nhưng mà là bạn cùng phòng với người này, đây là Dạ Hoàng. Còn đây là anh của Dạ Hoàng ???” Lam Vũ còn chưa có nói xong, Miêu Bằng đã cắt ngang lời hắn.

“Tôi biết, đây là Dạ Tường, là huyền thoại của khối 2 chúng tôi, lúc nào cũng đứng nhất khối, hơn nữa không môn nào chịu đứng thứ hai. Chỉ thật không ngờ em của bạn lại đáng yêu như vậy.” Miêu Bằng vừa cười vừa nói. Hắn có xem Dạ Hoàng diễn kịch, vừa mới vào đã nhìn thấy nguyên nhóm tuần nam mỹ nữ này, hắn đã muốn lại đây, làm quen với thiếu niên này, hắn còn đang suy nghĩ lấy lý do gì để tiếp cận nhóm Dạ Tường thì đã thấy Diệp Khanh đi về phía bọn họ.

“Cái gì??? Anh Dạ Tường lợi hại như vậy!” Lam Vũ tò mò nhìn Dạ Tường.

“Thật sao?” Diệp Khanh nghe thấy như vậy không khỏi kì quái. “Dạ Hoàng tại sao lại học cùng lớp với chúng ta?”

“Anh trai là anh trai, em trai là em trai chứ!” Hoàng Cáo mặc dù nói như vậy, nhưng mà lúc này hắn cũng đã nhìn thấy sự lợi hại của Dạ Hoàng rồi. Cũng cảm thấy kì kì, Dạ Hoàng rất thành thạo sử dụng máy tính, đáng lí ra thành tích của Dạ Hoàng cũng phải không tệ chứ. Khi đó đã cảm thấy kì cục rồi, bây giờ mới biết Dạ Hoàng có một người anh xuất sắc như vậy, lại càng cảm thấy kì quái hơn.

“Ha ha, bởi vì Dạ Hoàng chưa từng đi học, trước giờ đều mời giáo viên về nhà dạy thôi, nên không có thành tích ở trung học, thành ra Hoàng mới học lớp các em.” Dạ Tường vừa cười vừa nói.

Dạ Tường không sợ bọn họ sẽ nói cái gì. Dù sao chuyện này chỉ cần điều tra một chút cũng sẽ biết, hơn nữa giáo viên cũng biết Dạ Hoàng không có thành tích, hoàn toàn là dựa vào quan hệ của Dạ Tường mới có thể vào trường này.

“Không ngờ, người hù chết toàn bộ giáo viên lại là em của thần thoại sống trường chúng ta à!” Miêu Bằng nói chọc ghẹo.

Miêu Bằng vừa nói xong, liền làm cho năm người nào đó sôi máu.

“Ha ha

ai bảo Dạ Hoàng của chúng ta trời sinh xinh đẹp, không như ai đó có cố làm cái gì cũng chẳng thể đạt được tiếng tăm gì.” Lam Vũ vừa cười vừa nói.

Lần này tiết mục của Miêu Bằng chính là một tiết mục ca múa, nhưng mà hết sức rõ ràng, thoát nhìn qua thì cũng đẹp đấy. Nhưng mà cũng chẳng có gì hay ho.

Bất quá Lam Vũ chỉ đơn giản nói một câu, đã chọc giận Miêu Bằng. Bởi vì đúng như Lam Vũ nói, Miêu Bằng mặc kệ làm cái gì, trong nhà cũng chẳng coi trọng hắn, hơn nữa mặc kệ hắn làm cái gì cũng chẳng có ai tán thưởng. Cứ cảm thấy bọn họ lúc nào cũng may mắn tốt đẹp hơn mình.

“Mày có ý gì?” Miêu Bằng nói âm trầm.

“Chữ gì ý này thôi.” Tôi xin anh, Dạ Hoàng lúc nói chuyện lúc nào cũng lạnh như băng, trình độ của anh còn chưa bằng một phần ba của Dạ Hoàng! Đây việc gì phải sợ.

“Bọn mày!” Miêu Bằng hoàn toàn bị chọc tức không biết phải nói cái gì.

Bất quá may mà ngay lúc đó giọng nói của Tử Thụy đã vang lên khiến cho cơn bão ở đây sắp bùng lên bị dập đi không ít.

“Chào các em, thật vui vì hôm nay có rất nhiều em có thể đến tham dự vũ hội này.” Tử Thụy nhìn đám học sinh một chút, mặc dù không tới một nửa, nhưng mà cũng được vài trăm. So với dự tính của bọn họ còn nhiều hơn một chút. Dù sao trường này cũng có không ít người không muốn tham dự vào vũ hội như thế này.

“Bây giờ cô tuyên bố, vũ hội bắt đầu. Nếu đã là vũ hội thì không thể không nhảy rồi, cho nên hôm nay các em cố gắng nhảy nhé. Nhảy cho tận tình vào!” Tử Thụy vui vẻ nói. Dù hôm nay bản thân pk với một người khác, mặc dù thua, nhưng mà vẫn rất vui vẻ.

Dù sao trường mình lại có cao thủ máy tính như vậy, có thể làm tê liệt hệ thống thông tin, thủ đoạn cực cao, ngay cả một cái đuôi cũng không rờ tới được, mặc dù sau đó cũng biết là ai rồi, dù sao mình dùng một chút thời gian buổi trưa so tài cao thấp tính ra cũng lời.

Cho nên Tử Thụy rất vui mừng, bản thân có đối thủ rồi. Thành ra tâm tình Tử Thụy hôm nay rất tốt, cô ta còn muốn sau này được so chiêu với y thêm lần nữa. Mặc dù cơ hội thắng không lớn, nhưng mà vẫn rất muốn khiêu chiến.

Nghe thấy Tử Thụy nói, mọi người ở đây liền vỗ tay.

“Hoàng?” Dạ Tường ngồi cạnh Dạ Hoàng vốn không thích mấy trò nhảy nhót này, mặc dù khiêu vũ của Dạ Hoàng là do đích thân vũ sư tiếng tăm hướng dẫn, đương nhiên cũng chính là mình, nhưng mà Dạ Hoàng là một người không thích khiêu vũ. Ngoài trừ lúc bắt buộc phải học ra, cũng chưa có bất kì ai nhìn thấy Dạ Hoàng khiêu vũ cả.

“Uh, tôi nhảy bước nữ.” Dạ Hoàng thản nhiên nói.

Mặc dù Dạ Hoàng chỉ nhỏ hơn một tuổi so với Dạ Tường, nhưng mà Dạ Tường cao hơn Dạ Hoàng một cái đầu. Ngay cả mấy người khác cũng cao hơn Dạ Hoàng, bất quá, Dạ Hoàng khi còn bé khớp xương bị tổn thương, cơ hội cao lên cũng không nhiều lắm.

Nghe thấy Dạ Hoàng nói như vậy, Dạ Tường lặng đi một chút, lập tức tươi cười, vươn tay làm ra tư thế mời nhảy.

Nhìn thấy động tác của Dạ Tường, Dạ Hoàng đưa tay đặt vào trong tay Dạ Tường.

Dạ Tường dắt Dạ Hoàng đến trung tâm đại sảnh, liền cất bước, những bước chân hoa lệ.

Mặc dù Dạ Hoàng không phải là mặc váy dài, nhưng hai người một đen một trắng kết hợp với nhau, hơn nữa lại là áo đuôi tôm, còn có tóc tết thành bộ bó dài, hai người ăn ý bước đều. Chưa có ai cảm thấy hai người đàn ông này phối hợp thua kém bất kì một cặp nam nữ nào, có thể nói, trong đại sảnh khiêu vũ lúc này, hai người Dạ Hoàng trở thành trung tâm chú ý của tất cả mọi người.

“Lâm Hạo, chúng ta cũng nhảy đi?” Lâm Vũ nhìn thấy hai người Dạ Hoàng nhảy đặc ý như vậy, chính mình cũng rất muốn nhảy.

“Vậy thì bạn nhảy bước nữ nha, tôi bước của nam nhảy còn không tốt, đừng nói tới bước của nữ.” Lâm Hạo đúng là nói thật. Hắn ở trường học khiêu vũ căn bản chỉ được một chút, chưa từng học tử tế một buổi nào.

“A! Nhưng mà tôi cũng không biết, tôi cũng chỉ học một ít ở trường, trong giờ học thể dục á.” Lâm Vũ buồn bực nói.

“Tôi cũng vậy...”

“Ha ha, để chúng tôi chỉ hai người.” Hoàng Cáo cười nói. Nói thật, hắn cũng rất muốn nhảy thử.

“Bạn nói cái gì! Hoàng Cáo, chẳng lẽ bạn muốn đem tôi vứt qua một bên?” Diệp Khanh tức giận nói. Trước không tìm được hắn còn chưa tính, bây giờ tìm được rồi, hắn còn dám vứt mình đi sao.

“Nhưng mà chẳng phải bạn có bạn nhảy rồi, chẳng lẽ bạn định vứt anh ta sang một bên sao?” Hoàng Cáo hỏi.

“Cái này.” Diệp Khanh nhìn Miêu Bằng một chút, hi vọng hắn ta nói có việc phải đi.

Nhưng mà Miêu Bằng vốn không để cho cô ta được như ý nguyện: “Đúng vậy, Diệp Khanh, bạn đừng nói là sẽ vứt bỏ tôi đây chứ!”

“Ha ha, như thế nào lại có thể chứ?” Diệp Khanh vội nói.

“Vậy là tốt rồi, chúng ta nhảy đi!” Miêu Bằng kéo tay Diệp Khanh đi, hắn cũng chẳng muốn nhìn thấy mấy tên tiểu tử thú này.

“Oh ~ đi.” Lam Vũ nhìn bóng lưng hai người, trêu chọc nói. Lập tức xoay người, hướng về Hoàng Cáo nói: “Chúng ta chia cặp thế nào?”

Hoàng Cáo nhìn thấy hai tròng mắt lờ lờ sáng của Lam Vũ, liền cảm thấy đau đầu, vì vậy mới mở miệng nói: “Tôi với Lâm Hạo, bạn với Cảnh Kiệt một cặp.”

“Ồi chào

Nhưng mà người ta muốn một cặp với bạn!” Lam Vũ làm ra vẻ đáng yêu nói.

“Lâm Hạo, chúng ta đi thôi!” Hoàng Cáo làm như không có nghe Lam Vũ nói, lôi Lâm Hạo đi.

“Thật là, không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.” Lam Vũ ra vẻ tiếc hận nói.

“Được rồi, bạn cũng đừng ghẹo cậu ấy nữa, chưa thấy cậu ấy rất sợ bạn sao.” Tổng Cảnh Kiệt nhìn thấy hai người bọn họ là buồn cười.

“Sợ tôi! Giỡn hoài, còn chưa có đủ!” Lam Vũ nhìn theo bóng lưng Hoàng Cáo nói.

“Vậy bạn muốn thế nào, tôi á

muốn chinh chết cậu ta!” Lam Vũ hung hăng nói.

Bất quá Tổng Cảnh Kiệt không nói gì thêm, hắn biết Lam Vũ cũng chỉ nói giỡn.

“Được rồi, bạn không phải muốn nhảy sao? Tôi mời bạn.” Tổng Cảnh Kiệt thay đổi chủ đề.

“Đi thôi!” Lam Vũ cùng Tổng Cảnh Kiệt gia nhập vào vũ hội.

45. Chương 45

Hôm nay đã là thứ tư rồi, lễ kỉ niệm sẽ công bố danh sách giải thưởng, còn có cặp đôi xuất sắc nhất tới hôm qua nữa.

Đoàn người Dạ Hoàng cũng đã kéo nhau đến từ sớm. Dạ Hoàng sáng sớm nay đã đến tiệm bánh ngọt chờ cả nhóm, mà ba người Hoàng Cáo cũng là trực tiếp đến tiệm bánh tìm bọn họ.

Tối hôm qua Hoàng Cáo cùng Diệp Khanh âm ỉ một trận, chủ yếu cũng là vì chuyện hôm qua, cho nên vốn hôm nay Hoàng Cáo chính là hẹn cùng đi với Diệp Khanh, nhưng mà bây giờ bọn họ nhìn thấy Diệp Khanh cặp kè đi với Miêu Bằng trước mặt cả nhóm.

Hơn nữa là hình như cố ý chờ bọn họ, đoàn người Dạ Hoàng vừa mới tới cửa, đã nhìn thấy Diệp Khanh cùng Miêu Bằng xuất hiện, lại còn rất thân mật.

Ngoại trừ Dạ Hoàng còn lại ai cũng tò mò nhìn Hoàng Cáo, bất quá Hoàng Cáo hình như chả phản ứng gì, như trước không nói cái chi cả.

Nếu đương sự không nói gì, cả nhóm cũng chẳng thể nói cái chi, vì vậy Lam Vũ kéo Dạ Hoàng, Hoàng Cáo cùng Lâm Hạo vừa đi vừa nói chuyện, Tổng Cảnh Kiệt cùng tìm một chủ đề nói với Dạ Tường, vào hội trường, cả người một chút cũng chẳng xem ai đó đang đóng phim để vào trong mắt.

Đối với phản ứng của sáu người, Diệp Khanh có thể nói là hận đến nghiến răng, nhưng mà để bảo trì hình tượng thực nữ, cô ta chẳng thể có phản ứng không tốt nào.

Sau khi đi vào hội trường, sáu người tìm một chỗ ngồi xuống.

Bởi vì sáng nay Dạ Hoàng cùng Lam Vũ lặn qua lộn lại mấy vòng mới có thể mò xuống giường, cho nên bọn họ có thể xem như là nhóm cuối cùng đến đây. Cho nên phía trước căn bản là không đủ sáu ghế liền nhau, mấy người Dạ Hoàng chỉ có thể ngồi hàng phía sau cùng

Đương nhiên hai người Diệp Khanh đi vào cũng chỉ có thể ngồi hàng cuối.

Cũng giống như mọi ngày, Dạ Hoàng vừa vào trong là lăn ra ngủ.

Diệp Khanh tiến vào liền nhìn chăm chăm Hoàng Cáo, từ tối hôm qua tới giờ, Hoàng Cáo lúc nào cũng làm như vậy với mình – chính là không nghe không thấy không biết.

[Được lắm, Hoàng Cáo, lá gan của mi cũng rất lớn! Xem ta trị mi như thế nào] trong lòng Diệp Khanh đang tìm mọi cách để chinh Hoàng Cáo.

“Các người ở đây à! Làm hại tôi tìm muốn chết!” Một thanh âm nũng nịu vang lên.

Diệp Khanh quay đầu lại đã thấy ba nữ sinh đứng phía sau mình.

“Các bạn tới rồi à, thật là làm tôi chờ lâu quá!” Diệp Khanh oán giận vì bạn tốt đến muộn.

“Diệp Khanh, mấy vị mỹ nữ này đều là bạn của bạn sao? Sao lại không giới thiệu vậy?” Miêu Bằng nhìn mấy cô gái ở phía sau, tò mò hỏi mỹ nữ bên cạnh mình.

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy, tôi thiếu chút nữa quên, người đẹp tinh tế này là Eileen.”

“Tên rất đẹp, cũng giống y như người!” Miêu Bằng cười chào Eileen.

“Cảm ơn.” Eileen cười ngượng ngùng trả lời, cô ta với nhóm bạn khác nhau, nhà Eileen không có gì hậu thuẫn cả, nhưng mà thành tích học của Eileen thì cực tốt, cho dù không cùng một thế giới với những kẻ có tiền này vẫn có thể tham gia vào trong nhóm, đó cũng chính là tại sao Eileen có thể vào học tại học viện này.

“Còn người hết sức thanh tú, người hội đủ những tiêu chuẩn của mỹ nhân Trung Quốc này là Lưu Nghi.”

“Chào em. Thật vui được biết em. Em Lâm, oh, không, phải gọi là em Lưu.” Lưu Nghi thoát nhìn hết sức nhu nhược, đơn bạc đến mức một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

“Miêu Bằng, bạn đừng nhìn thấy Lưu Nghi thoát nhìn yếu đuối như vậy, cô ấy là quán quân judo nữ đó.” Diệp Khanh nhắc nhở Miêu Bằng.

“Oh! Xem ra nhân lực của tôi lại được nâng cao vài phần rồi, hi vọng tiểu thư Lưu Nghi đừng giận tôi!” Miêu Bằng nói xin lỗi.

“Không có gì, rất nhiều người đều nghĩ như vậy.” Lưu Nghi đã sớm quen với những lời như vậy rồi, cho nên cũng không có nổi giận với Miêu Bằng.

“Tốt lắm còn người cuối cùng này chính là Tống Tinh Tinh, phu nhân tương lai của gia chủ Tống gia!”

“Oh, Không nghĩ tới người bình dân như tôi cũng có cơ hội nhìn thấy phu nhân tương lai của Tống gia.” Miêu Bằng cười bắt chuyện với Tống Tinh Tinh.

“Còn đây là Miêu Bằng, là bạn nhảy hôm qua của tôi, cũng là đàn anh trong lớp nghệ thuật.” Diệp Khanh cuối cùng mới giới thiệu Miêu Bằng.

“Chào anh, rất vui được biết anh!” Ba người đồng thời chào hỏi Miêu Bằng.

“Tôi cũng vậy, rất vinh hạnh được quen biết ba người đẹp.”

Sau khi chào hỏi xong, Tống Tinh Tinh bỏ chạy đến sau lưng Tống Cảnh Kiệt, thanh âm nũng nịu lần nữa vang lên: “Cảnh Kiệt, anh như thế nào lại bỏ rơi em? Còn có hồi to61iho6m qua, em vẫn tìm anh hoài, lại còn cố ý tìm người khác để mua hai huy hiệu giống nhau, nhưng mà không có tìm được anh, anh thế nhưng lại đi cùng Hoàng Cáo.”

Nói thật, tối hôm qua Tống Tinh Tinh nghe thấy Diệp Khanh nói Tống Cảnh Kiệt có tham dự vũ hội, tức điên lên chạy đến nhưng mà cũng không được vào trong. Nhưng mà bây giờ Tống Tinh Tinh không để lộ sự tức giận, bởi vì cô ta biết Tống Cảnh Kiệt cũng không có thích mình, cho nên mình không thể để lộ ra bộ dạng tức giận được, nếu không Tống Cảnh Kiệt lúc nào cũng có thể biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Cô ta biết Tống Cảnh Kiệt có khả năng này, chỉ là bây giờ Tống Cảnh Kiệt chưa có bất kì lí do nào để thuyết phục mấy lão già trong Tống gia thôi, cho nên mình không thể để cho Tống Cảnh Kiệt tìm ra được lí do nào cả.³

“Ngày hôm qua? Tôi không mang theo điện thoại di động.” Tổng Cảnh Kiệt cũng không muốn để ý tới cô ta, nhưng mà lại nghĩ đến nếu như Tổng Tinh Tinh về nhà bép xép gì với Tổng phu nhân, chính mình lại bị dè.

“Như vậy à! Vậy anh????” Tổng Tinh Tinh còn đang muốn nói tiếp, nhưng mà lại bị Lam Vũ cắt ngang.

“Hừ

Tử Thụy tới, ngồi xuống nhanh đi. Cả hội trường chỉ có hai người đứng, thấy chưa.” Lam Vũ không muốn nghe cái thanh âm giả dối kia thêm một giây nào nữa.

Tổng Tinh Tinh nghe nói như thế, nhú nhú mày, nhưng cũng không thể phản bác, chỉ có thể phẫn hận tìm một vị trí ngồi xuống.

Nội dung chương trình rất đơn giản, chỉ là tuyên bố một chút, sau đó đại diện lên nhận thưởng, rồi kết thúc.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là tiết mục của Dạ Hoàng cùng Lam Vũ không có đạt giải gì, bất quá nghĩ lại cũng là rất bình thường, dù sao tiết mục của bọn họ mặc dù nội dung không có gì, nhưng khi diễn cũng gây kinh ngạc không ít. Hướng chi ngày hôm đó có không ít người lớn đến trường, bởi vì đặc thù của Gia Anh, người tới cũng có máu mặt không ít, đương nhiên trong đó cũng không có ít người tư tưởng cổ hủ, trường học không phải là nơi để đùa giỡn.

Cho nên tiết mục của cả hai chỉ khen ngợi qua loa. Bất quá Lam Vũ cùng Dạ Hoàng không cảm giác được có cái gì là không tốt, dù sao hai người cũng không muốn đóng kịch nữa, bọn họ cũng không thích tiết mục đó.

Nhưng mà Hoàng Cáo thì không có phong độ như vậy, nếu không phải Tổng Cảnh Kiệt cùng Lâm Hạo lôi kéo Hoàng Cáo trở lại, thì Hoàng Cáo nhất định phải chạy lên tranh luận.

Nhưng mà cặp đôi đẹp nhất vũ hội được thông báo lên cũng lại hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, chưa có ai nghĩ lần này lại có tới ba cặp, mà ba cặp này lại chính là sáu người trong nhóm Dạ Hoàng.

Trường học là vì đền bù cho tiết mục không đạt của bọn họ mà ra quyết định này, cả trường học đều biết, nhưng mà nghĩ kĩ lại cũng có thể hiểu được, hơn nữa trường học đưa ra phiếu bầu tối qua, mọi người lại càng không thể nói cái gì.

Bài nhảy của Dạ Hoàng cùng Dạ Tường ăn ý hài hòa như là một người.

Mà Hoàng Cáo với Lâm Hạo, Tổng Cảnh Kiệt cùng Lam Vũ hai cặp đôi bọn họ tuy không ăn ý như vậy, nhưng mà cho dù có người nào nhảy sai, người kia cũng không có một câu oán hận, mà là cổ vũ đối phương, đến cuối cùng, hai cặp đều nhảy rất tốt.

“Được rồi, Hoàng Cáo, bạn đừng tức giận nữa, chúng ta không phải cũng có thưởng sao?” Tổng Cảnh Kiệt an ủi Hoàng Cáo đang thở hồng hộc.

“Nhưng mà kịch của chúng ta hay như vậy, lại không có được!” Hoàng Cáo vẫn không bỏ qua.

“Được rồi, ngày mai vào cửa tự do, chúng ta về chuẩn bị đi!” Lâm Áo cũng gia nhập vào đội ngũ an ủi Hoàng Cáo.

“Cái gì qua thì cho qua đi! Chúng ta đi nhìn xem quây đồ ăn vặt của lớp mình thế nào đi.” Hoàng Cáo cũng nghĩ lại.

“Dạ Hoàng, bạn đi không?” Tổng Cảnh Kiệt hỏi Dạ Hoàng.

Bởi vì Dạ Hoàng trong thời gian này cơ thể không được khỏe bọn họ cũng biết rồi, cho nên mọi người muốn để cho Dạ Hoàng nghỉ ngơi nhiều một chút, cho nên ba người ăn ý không muốn để cho Dạ Hoàng tham gia sắp xếp. mà để cho Dạ Hoàng chuẩn bị thông tin.

“Không đâu, tôi về trước, tôi còn muốn làm nội dung.” Dạ Hoàng thần nhiên trả lời.

“Được rồi, bất quá chiều nay là phải xong đó nha.” Tổng Cảnh Kiệt nhắc nhở Dạ Hoàng.

“Uh.”

46. Chương 46

Trường học sáng nay không yên tĩnh như trước kia. Chỉ có những thân ảnh bận rộn, nhưng mà nếu như mi nhìn vào phục sức của những người đang bận rộn ở đây, ta tin tưởng mi nhất định sẽ cảm thấy mình đang đi lộn chuồng.

Trong sân không ít người mặc đồ hầu gái, búp bê, phi hành gia, còn có trang phục của không ít quốc gia nào đó, đủ cả, hơn nữa còn có không ít là do tự thiết kế.

Nhân tiện nói thêm với mấy lớp năm nhất, lớp 1 của Lam Vũ thì làm một căn nhà ma, cho nên Lam Vũ sáng nay phải mặc bộ đồ cương thi.

Lớp 2 cùng lớp 6 thì bán cà phê, bắt quá rất đặc sắc, người trước vốn là cosplay thành mèo, đủ loại mèo làm cho người ta hoa cả mắt. Rồi sau đó thì là hầu gái, hơn nữa có không ít nam sinh cũng mặc trang phục người hầu.

Lớp 3 thì là một cửa hàng pizza, điểm đặc sắc nằm ở ngay tại hiện trường, ngoại trừ đầu bếp ai cũng cosplay thành đồ ăn.

Lớp 4 thì đóng kịch, vốn là cosplay, bọn họ không ngừng biểu diễn những câu chuyện cổ tích, đương nhiên còn có không ít tác phẩm tự sáng tác.

Lớp 5, lớp 7, lớp 8 ba lớp kết hợp cùng làm một tiệm cơm. Bắt quá mỗi người đều cosplay thành búp bê, nhưng mà nhìn động tác của bọn họ không nhanh không chậm, xem qua là đã trải qua luyện tập.

Mặt tiền lớp 9 thì là một tiệm sinh tố nhỏ nhỏ, chủ yếu là bán kem. Dù sau bấy giờ cũng khá nóng, hơn nữa bấy giờ cho dù là mùa đông thì kem lúc nào cũng được chào đón. Nhưng mà mi nếu như nhìn thấy người bán kem mặc đồ phi hành gia thì sẽ có cảm giác gì?

Mà trang phục của lớp 10 càng làm cho mọi người trợn mắt há miệng, mặc dù nói là làm một quầy bán đồ ăn vặt, nhưng mà mẹ của Trương Linh Húc trực tiếp biến cái nó trở thành tiệm cơm tây.

Lại còn giới thiệu rất khoa trương: Người nào học tại Gia Anh học viện trên cơ bản về sau đều trở thành người tiến vào trong giới thượng lưu, cho nên bọn họ cần phải học được tất cả những lễ nghi xã giao cơ bản, hơn nữa không ít học sinh trong trường là con nhà thế gia, bọn họ sáng sớm đã phải đi học, gần trường học cũng không có nhà hàng, tốt hơn hết là mở luôn một tiệm ăn, thu học phí cũng không đến nỗi nào.

Mà lí do này đều đã được nhất trí thông qua. Bắt quá may mà, trường học không có qui định phải do một tay học sinh xử lí, cho nên Trương Linh Húc mời đầu bếp trong nhà hàng đến hỗ trợ. Nhưng lại vốn là cách thức tham dự một bữa tiệc lớn. Nhưng mà vì phải kết hợp giữa truyền thống với hiện đại (kì thật cũng chỉ có bọn khối một mới như vậy, ngay cả khối hai cũng chẳng thèm để ý đến nữa), thành ra bọn Dạ Hoàng mặc chính là trang phục kiểu Gothic, mỗi người đều có một bộ, tất cả quần áo này đều là Hoàng Cáo tận dụng năng lực của nhà hắc mà bôi tung cả cái thành phố S này. Ngay cả Dạ Hoàng cũng không có bị phân làm người bán hàng cũng có một bộ. Bấy giờ còn để ở đầu giường của Dạ Hoàng. Mà Dạ Hoàng thì vẫn còn ôm gối ngủ say sưa.

Sáng sớm hôm nay, Lam Vũ rời giường đi trước. Bởi vì Dạ Hoàng không có công việc gì, cho nên không có bất kì ai đến gọi Dạ Hoàng dậy.

Mà lấy tình huống của trường học bây giờ, cả trường chắc cũng chỉ có mình Dạ Hoàng ngủ trong phòng thôi.

Bởi vì tối hôm qua Dạ Hoàng làm cái quảng cáo kia mãi cho tới rạng sáng. vốn không cần phải làm như vậy, ngày hôm qua sau khi Dạ Hoàng hoàn thành quảng cáo, liền làm một trang quảng cáo trên mạng, còn làm thành virus. Dạ Hoàng đem Virus này phát tán trong mạng nội bộ của trường.

Sau 11 giờ trưa hôm nay, trong trường học, chỉ cần lên mạng, sẽ nhận được quảng cáo của Dạ Hoàng.

Vốn làm virus này với Dạ Hoàng chẳng có gì khó khăn, căn bản là không cần dùng nhiều thời gian như vậy, nhưng mà Dạ Hoàng muốn khống chế để nó không có lây lan ra bên ngoài, cũng làm cho Dạ Hoàng tốn

không ít công sức, hơn nữa Dạ Hoàng còn viết chương trình để đến đúng giờ, virus này không cần Dạ Hoàng phải ra tay dọn dẹp, chỉ cần qua hôm nay, virus này sẽ tự động biến mất.

Mà nguyên nhân Dạ Hoàng sợ dĩ có dững khí làm như vậy, vốn là vì virus này cũng không có gì nguy hiểm, hai là Dạ Hoàng cũng không sợ có người sẽ lần ra được mình làm, dù sao virus này nhìn qua hết sức đơn giản, chỉ cần biết vi tính một chút là có thể làm, ba là bởi vì trường học đối với mấy việc quảng cáo tuyên truyền cũng không có cấm đoán, chỉ cần không gây chuyện thì sẽ không có ai quản, bốn là, chính bởi vì cho dù Dạ Hoàng có gây ra chuyện gì đi nữa, cũng sẽ có người đến dọn dẹp hậu quả.

Dạ Hoàng nhẹ nhàng ôm gối đầu, đem nửa khuôn mặt vùi vào trong chăn, hơn nữa bởi vì trên giường gối tùm lum, giường lại không lớn, trên đầu lại có thêm một cái gối. Nói cách khác bây giờ lộ ra ngoài không khí cũng chỉ có cái mũi đẹp tinh tế kia thôi.

Mà lúc Hồng Tiêu vào, đã nhìn thấy bộ dạng này của Dạ Hoàng rồi.

Hồng Tiêu cười ngồi vào bên người Dạ Hoàng, đem cái gối đè trên đầu Dạ Hoàng ra, bỏ qua một bên.

Bởi vì động tác của Hồng Tiêu, Dạ Hoàng cũng tỉnh dậy.

Nhìn thấy Hồng Tiêu trước mặt, phản ứng đầu tiên chính là, cựa một cái rồi tiếp tục ngủ.

“Hoàng Nhi, là con mời cha tới mà, nhưng mình thì đi ngủ là sao. Cha sáng nay đã phải dậy rất sớm nha.” Hồng Tiêu cười nhìn Dạ Hoàng chậm rãi nhắm mắt lại rồi lại lười biếng mở mắt ra.

Dạ Hoàng trừng mắt liếc Hồng Tiêu một cái, bất đắc dĩ ngồi dậy. Dụi dụi hai tròng mắt mơ hồ. Chậm rãi mở miệng nói: “Tối hôm qua ngủ trễ. Bất quá cha đến sớm quá đi.”

Dạ Hoàng liếc nhìn đồng hồ trên giường, rầu rĩ nói.

Nhìn đi còn sớm như vậy, thật sự không biết Hồng Tiêu tới sớm như vậy làm cái gì nữa, chỉ sợ mấy người khối một còn chuẩn bị chưa xong nữa là.

“Bất quá Hoàng Nhi, bây giờ cũng đâu có sớm đâu, bình thường con không ở nhà, cha 6 giờ đã phải dậy, bởi vì 8 giờ là phải có mặt ở công ty, mà bây giờ cũng là 9 giờ rồi!” Hồng Tiêu chỉnh lại áo ngủ cho Dạ Hoàng, bởi vì ngủ mà áo ngủ của Dạ Hoàng đã sớm xộc xệch.

“Oh, con đi rửa mặt, sau đó chúng ta đi dạo chơi.” Dạ Hoàng bất đắc dĩ nói. Kì thật y vẫn còn muốn ngủ, nhưng mà Hồng Tiêu đã tới, Dạ Hoàng cũng không có ý định bỏ Hồng Tiêu qua một bên. Hai người đã lâu không cùng một chỗ rồi, mấy ngày hôm trước cũng chỉ gặp nhau một chút, hơn nữa sau đó bởi vì mình mệt quá mà ngủ thiếp đi.

Cho nên bây giờ y rất muốn cùng Hồng Tiêu ngốc cùng một chỗ.

“Uh, có cần cha giúp gì không?” Hồng Tiêu chờ mong hỏi, hẳn rất muốn cùng Dạ Hoàng diễn lại trò Uyên ương cùng tắm.

“Không được, cha ở đây chờ con.” Dạ Hoàng biết Hồng Tiêu muốn cái gì, nhưng mà tuy bây giờ trong phòng không có ai, nhưng mà bọn họ lúc nào cũng có thể trở về, Dạ Hoàng cũng không muốn những người đó biết chuyện của mình.

“Được rồi, cha ở đây chờ con, nhưng mà Hoàng Nhi à, con đừng để cho cha đợi lâu nha.” Hồng Tiêu vừa cười vừa nói.

“Dạ.” Dạ Hoàng nhẹ nhàng gật đầu. Cũng nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Hồng Tiêu.

47. Chương 47

Dạ Hoàng dùng tốc độ thật nhanh chải rửa mặt, lúc Dạ Hoàng xuất hiện trước mặt Hồng Tiêu, Hồng Tiêu đang sắp soi bộ đồ xanh sẫm trên giường Dạ Hoàng.

“Có việc gì vậy?” Dạ Hoàng nhìn thấy ánh mắt của Hồng Tiêu, tò mò hỏi.

“Đây là?” Hồng Tiêu nhìn bộ trang phục cổ này, tò mò hỏi lại.

“Bọn họ đem tới, Hoàng Cáo cùng Lam Vũ nói màu xanh rất hợp với con, cho nên bọn họ mượn bộ đồ này cho con.” Dạ Hoàng bình thản giải thích.

“Ánh mắt không tệ.” Hồng Tiêu cảm thán nói. Dạ Hoàng thật sự rất hợp với màu xanh lam đậm, ngay cả đồ bên dancer đưa tới cũng có mấy bộ màu này. mà Dạ Hoàng cũng rất thích màu này.

Màu xanh lam đậm, có thể đem cho làn da trắng muốt, hơn nữa còn khiến cho người ta cảm thấy hơi thiếu máu trở nên hồng hào một chút.

“Hôm nay con không cần mặc bộ này.” Dạ Hoàng không thích kiểu trang phục này.

Lần trước Dạ Hoàng phải mặc lễ phục áo đuôi tôm còn chưa tính, nhưng mà đồ hôm nay hóa ra vốn là áo dài kiểu măng tô, mặc dù màu sắc rất hợp với mình, nhưng mà bộ đồ này hình như viền hoa nhún bèo hơi nhiều, lại còn có cái thắt lưng kia, cư nhiên lại dùng bằng lụa tơ tằm. Mặc dù Dạ Hoàng cũng không tới mức ghét tơ tằm lắm, nhưng mà mặc ở trên người thì miễn đi.

“Bộ đồ này rất đẹp! Hơn nữa ai nói là mặc tơ tằm thì nhất định phải là phụ nữ, cha cảm thấy Hoàng Nhi mặc vào nhất định rất đẹp.” Hồng Tiêu đại khái có thể đoán được nguyên nhân Dạ Hoàng không muốn mặc bộ đồ này.

Mặc dù bộ đồ này làm bằng tơ tằm là chủ yếu, nhưng mà được nhuộm màu xanh biếc, không nhìn kĩ thì cũng không biết được. Hơn nữa, Hồng Tiêu cũng có thể tưởng tượng được Dạ Hoàng mặc vào sẽ xinh đẹp đến mức nào.

Bởi vì Hồng Tiêu đã xem qua bộ đồ này, hắn phát hiện ra đây vốn là bộ đồ mới, lại còn là kích cỡ của Dạ Hoàng, nói cách khác đây là có người cố ý làm cho Dạ Hoàng.

Mà Hồng Tiêu đoán hoàn toàn chính xác. Từ khi xác định sẽ sử dụng phong cách Gothic, Hoàng Cáo và Tổng Cảnh Kiệt đã vì Dạ Hoàng mà thiết kế bộ đồ này, vốn là muốn để Dạ Hoàng làm lễ tân, nhưng mà cuối cùng là lo lắng cho Dạ Hoàng sẽ bị mệt, thành ra thôi, nhưng mà khi đó quần áo của Dạ Hoàng đã làm xong rồi, không muốn để lãng phí, bọn họ vẫn đem đến cho Dạ Hoàng, hơn nữa bọn họ tin tưởng Dạ Hoàng không có khả năng sẽ không xuất hiện.

“Không thích!” Dạ Hoàng bướng bỉnh nói.

Vừa nói, Dạ Hoàng đã đi đến tủ quần áo, chuẩn bị lấy đồ của mình.

Hồng Tiêu đi lên từng bước, đứng chắn trước mặt Dạ Hoàng cười nói: “Hoàng Nhi, con cứ thử đi, nếu vẫn không thích thì sau đó đổi lại cũng được.”

Dạ Hoàng hoài nghi nhìn Hồng Tiêu, không lâu, Dạ Hoàng lạnh lùng mở miệng: “Cha sẽ không để cho con đổi lại, cho dù con không thích.”

Dạ Hoàng nói mười phần khẳng định, không có lấy một tia do dự.

Bởi vì Hồng Tiêu tuyệt đối sẽ làm như vậy.

Bởi vì Dạ Hoàng đã nói ra suy nghĩ thực tế của mình, Hồng Tiêu không khỏi cười khan: “Ha ha, Hồng Nhi của cha thật sự rất hiểu cha nha! Bất quá, cha đáp ứng con, nếu như con thật sự không thích, cha tuyệt đối sẽ cho phép con đổi lại.”

Nghe Hồng Tiêu nói, Dạ Hoàng lần nữa cau mày nhìn Hồng Tiêu.

“Chẳng lẽ Hoàng Nhi không tin cha?” Nhìn thấy Dạ Hoàng vẫn không phản ứng, Hồng Tiêu làm bộ ủy khuất nói.

“Được rồi mà!” Khi thật không phải là Dạ Hoàng không tin Hồng Tiêu, chính là cảm thấy Hồng Tiêu hôm nay rất kì cục. Mặc dù trước kia cha vẫn giúp y lựa quần áo, nhưng mà cho tới bây giờ cũng chưa từng ép mình phải mặc đồ như thế nào. Hôm nay là lần đầu tiên, cho nên Dạ Hoàng cảm thấy rất rất kì quái.

“Uh, tổ vẽ thành ý, cha sẽ giúp Hoàng Nhi!” Vừa nói, Hồng Tiêu liền chủ động cởi áo choàng tắm của Dạ Hoàng.

“Tự con làm!” Dạ Hoàng vừa nói vừa định trốn khỏi bàn tay của Hồng Tiêu, định thoát ra ngoài.

Mặc dù Hồng Tiêu cũng luyện võ từ nhỏ, nhưng mà hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Dạ Hoàng. Hồng Tiêu cứ như vậy nhìn quần áo cầm trong tay xuất hiện lại trên tay Dạ Hoàng, sau đó Dạ Hoàng lại biến mất khỏi tầm mắt của mình thêm lần nữa.

“Ha ha, cha nói Hoàng Nhi à, cha cũng không không muốn giúp con thay đồ nha!” Hồng Tiêu nói to với Dạ Hoàng.

...

Chờ Dạ Hoàng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, Hồng Tiêu không thể không cảm khái một chút, mấy đứa trẻ kia ánh mắt thật đúng là rất tốt.

Sáng hôm nay hắn đến sớm như vậy còn vì một nguyên nhân khác, đó chính là Lam Vũ nói với hắn về chuyện bộ đồ này.

Bộ đồ này, kì thật là do Dạ Tĩnh làm.

Lúc ấy Tổng Cảnh Kiệt cùng Hoàng Cáo đều cảm thấy được quần áo của Dạ Hoàng đến từ Dancer, như vậy người Dancer nhất định sẽ biết kích thước của Dạ Hoàng, vốn chỉ là muốn hỏi kích cỡ thôi, chỉ là thật không ngờ bà chủ của nơi này nói là đồ của y cô ta sẽ cùng làm, mà hai người bọn hắn chỉ cần để mẫu lại, để cho Dạ Tĩnh làm bộ đồ này.

Mà kết quả cũng đủ để cả ba người rất hài lòng (bởi vì lúc đến đó còn có cả Lam Vũ), hơn nữa Dạ Tĩnh sau khi chỉnh sửa lại một chút, dù sao trước đó bọn họ cũng không biết kích cỡ chính xác của Dạ Hoàng, cho nên có những chi tiết trên đó có chút hơi lệch. Nhưng mà Dạ Tĩnh đều sửa lại rất tốt. Mà bọn họ cũng là trong miệng Lam Vũ mới biết, quần áo của Dạ Hoàng đều do người thoát nhìn không lớn tuổi này làm thực hiện

Mà sáng sớm hôm nay Lam Vũ gọi điện thoại cho Hồng Tiêu nói, hắn lo lắng Dạ Hoàng sẽ không mặc bộ đồ này, bởi vì hôm qua lúc Hoàng Cáo đem đến Dạ Hoàng có hỏi một câu có nhất thiết phải mặc hay không.

Bọn Hoàng Cáo nghe không ra được ý tứ của Dạ Hoàng, cho nên trả lời một câu thích thì mặc.

Mà lấy cá tính của Dạ Hoàng, nếu như Dạ Hoàng muốn mặc thì sẽ tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy, nhưng mà Hoàng Cáo lại không thêm chú ý tới ám hiệu của Lam Vũ, nói câu đó xong, Lam Vũ hôn mê luôn, thật sự cảm thấy Hoàng Cáo đúng là thẳng đần.

Không còn cách nào khác, Lam Vũ cũng chỉ có thể gọi cho Hồng Tiêu nhờ trợ giúp.

Vì vậy sáng sớm hôm nay Hồng Tiêu liền xuất hiện tại phòng Dạ Hoàng. Dù sao muốn Dạ Hoàng nửa đường về đổi lại là tuyệt đối hoàn toàn không có khả năng.

Dạ Hoàng biết bản thân mặc bộ đồ này nhìn cũng rất được, cũng không có cảm giác nữ tính như mình tưởng tượng, nhưng mà rất không quen mặc những bộ đồ trung tính như vậy.

“Hoàng Nhi, như vậy không phải rất đẹp sao? Con không thích sao?” Hồng Tiêu kéo Dạ Hoàng đến trước mặt mình, để cho mình có thể nhìn kĩ một chút.

Màu xanh lam đậm thật sự rất hợp với màu da của Dạ Hoàng. Hơn nữa cùng dùng kiểu dáng cứng cáp như áo măng tô, thêm một thắt lưng tơ tằm đồng màu, thoát nhìn càng thích hợp với nam sinh ở lứa tuổi của Dạ Hoàng. Hơn nữa điểm nhấn bèo trước ngực bằng lụa trắng, có vẻ hết sức xinh xắn, đáng yêu, nhưng không hề lộ ra sự nữ tính.

“Cũng được.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

“Vậy cứ như vậy đi, Hoàng Nhi, con có muốn đi ra ngoài lòng vòng với cha không.” Hồng Tiêu lười kéo tay Dạ Hoàng, cười nói.

“Dạ.”

48. Chương 48

Dạ Hoàng cùng Hồng Tiêu đi đến trong sân trường.

Dạ Hoàng chính là nhân vật phong vân trong trường, hơn nữa bên cạnh một người như Hồng Tiêu, càng thêm hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Hơn nữa Dạ Hoàng lại còn mặt bộ đồ siêu cấp đáng yêu này nữa!

“Hoàng Nhi, chúng ta bây giờ đi đâu?” Hồng Tiêu chậm rãi đi theo Dạ Hoàng.

Lúc đầu còn cảm thấy bình thường, nhưng bây giờ càng lúc càng thấy không đúng, bởi vì bây giờ người càng ngày càng ít, không biết đã tới chỗ nào rồi.

“Vườn hoa, nơi đó rất an tĩnh!” Dạ Hoàng không thích chỗ ồn ào. Bình thường có mấy người lúc nào cũng nhón nháo bên cạnh còn chưa tính, bởi vì mình chỉ cần thoáng biểu hiện ra vẻ mặt chán ghét, bọn họ sẽ dừng lại. Cho nên Dạ Hoàng cũng thích ở cùng một chỗ với bọn họ.

Nhưng mà hôm nay thì không giống như vậy, những người đó dùng ánh mắt như là nhìn động vật quý hiếm nhìn bọn họ, làm cho Dạ Hoàng cảm thấy rất chán ghét. Đặc biệt là những động vật giống cái, lại còn bày ra vẻ mi là một kẻ mê gái, thật sự làm cho người ta chán ghét.

Vì vậy Dạ Hoàng cứ thế mang Hồng Tiêu đi đến vườn hoa, nơi này cũng giống như mọi người, không có người, chưa người nào biết tại sao, ngay cả Dạ Hoàng cũng không biết chắc, nơi này chẳng khi nào có người, nghe Dạ Tường nói, đây là một trong những chuyện lạ ở trường. Hẳn khi đến trường học cũng chỉ nghe nói nơi này bình thường không có người đến, hơn nữa không hẹn mà giống nhau cũng có rất ít người tình nguyện ghé qua đây.

Nhưng mà hôm nay không giống như vậy, còn chưa tới vườn hoa, Dạ Hoàng đã nghe thấy tiếng người????

“Tại sao? Bạn nói đi! Tôi có cái gì không tốt! Bạn nói đi!” Một giọng nói chói tai vang lên.

“Hoàng Nhi, chúng ta có đi nữa không?” Đại khái đoán được mục đích của Dạ Hoàng, nghe âm thanh như thế đại khái cũng có thể đoán ra chuyện gì.

“Dạ.” Mặc dù Dạ Hoàng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng mà Dạ Hoàng nghe thấy Hồng Tiêu không muốn đi đến, nếu cha không muốn đi, vậy thì mình cũng không cần miễn cưỡng.

Ngay lúc Dạ Hoàng xoay người chuẩn bị bỏ đi, bọn họ lại nghe được giọng nữ the the kia: “Là bởi vì Dạ Hoàng sao? Có phải vì cái thằng bắt nam bắt nữ đó không!”

Nghe thấy như vậy, Hồng Tiêu không nhịn được muốn đi tới cho người kia hai bạt tai, nhưng mà Hồng Tiêu còn chưa có ra tay, đã nghe thấy hai tiếng tát rõ to.

“Cô súc miệng cho sạch sẽ một chút! Coi như vì tôi và cô cũng có một đoạn tình cảm, tôi cảnh cáo cô, đắc tội với Dạ Hoàng, cô tuyệt đối sẽ chết rất bi thảm!”

“Ha ha, Hoàng Cáo, bạn đừng có bày đặt hù tôi, cái trường này ai mà chẳng biết thằng đó là dựa vào ông anh Dạ Tường của nó mới có thể vào đây, mà ai chẳng biết Dạ Tường kia bắt quá chỉ là trai bao của đại công tử Hồng thị – Hồng Hàn, bắt quả cũng chỉ là một thằng trai bao, tôi tin Hồng Hàn chẳng bao giờ vì một người như vậy mà đối phó với Diệp gia chúng tôi!” Diệp Khanh có dũng khí nói như vậy là bởi vì nhà Diệp Khanh rất có tiếng trong giới nghệ sĩ, hơn nữa trên danh nghĩa vốn là nghệ sĩ nhưng mà thực tế cũng tiến hành buôn bán vũ khí, nói cho chính xác, việc chính của bọn họ là bán vũ khí, còn nghệ sĩ chỉ là để ngụy trang.

“Diệp Khanh, tôi đã nói với cô xong rồi, còn về phần cô làm cái gì tôi cũng sẽ không quan tâm. Bắt quá tôi còn muốn nói một điều nữa, tôi với Dạ Hoàng không có gì, có tin hay không là chuyện của cô, còn nữa, tôi cũng đã nói với mẹ tôi, cho nên cô đừng có nghĩ mà lợi dụng bà. Còn nguyên nhân, tôi nghĩ cô là người rõ nhất!”

Nghe thấy Hoàng Cáo nói, Diệp Khanh lặng đi một giây, nhưng mà lập tức khôi phục, hỏi dồn: “Ý của bạn là gì?” Cô ta không tin Hoàng Cáo đã biết.

“Tôi nói rồi, cô là người rõ nhất, tôi không mong có ngày tôi và cô phải trở mặt với nhau!”

Lần này Hoàng Cáo đã hạ quyết tâm, bởi vì lần này Diệp Khanh thật sự đã quá phận rồi. Tối ngày hôm qua, Dạ Hoàng đưa mình hai lá thư, một cái chính là nội dung tờ rơi quảng cáo, một cái chính là một băng.

Khi hắn xem đoạn băng đó, trên cơ bản là choáng váng mặt mày, mặc dù trước kia mình không phải rất thích Diệp Khanh, nhưng mà cũng coi như là có cảm tình, mà bản thân lúc trước cũng chưa từng có so sánh Diệp Khanh có phải là người thích hợp với mình hay không, hơn nữa còn thái độ của người trong nhà, Hoàng Cáo lại càng ép buộc bản thân phải thích Diệp Khanh.

Nhưng mà sau khi Hoàng Cáo xem xong đoạn băng Dạ Hoàng đưa cho, mặc dù tức giận, nhưng mà không hề thương tâm, ngược lại cảm giác được giải thoát thật rõ ràng, vì vậy mới quyết định về thật nhanh, Hoàng Cáo liền đem đoạn băng này mở cho những người trong nhà xem, vì thế mặc dù mẹ Hoàng Cáo vẫn trước từng rất thích Diệp Khanh, đã không còn nói bất cứ cái gì, đồng ý với quyết định của Hoàng Cáo.

Mà đoạn băng này chính là Diệp Khanh cùng với Miêu Bằng ôm hôn nhau. Kì thật cũng phải nói là Diệp Khanh xui xẻo, Nơi mà hai người hôn nhau không tốt, là cửa sau của trường học, nơi này mặc dù không có người, nhưng mà lại có một cái camera.

Mà không khéo ở chỗ là khi hai người bọn họ ôm hôn nhau, lại là lúc Dạ Hoàng xâm nhập vào hệ thống an ninh của trường, mà bình thường Dạ Hoàng tuyệt đối sẽ không đi xem những thứ này, bởi vì trường học có rất nhiều camera, không cần phải xem từng cái một.

Nhưng mà tối hôm qua Dạ Hoàng chính là muốn xem mức độ an toàn của hệ thống an ninh trong trường. Vì vậy đã bị Dạ Hoàng nhìn thấy, nghĩ đến Hoàng Cáo hình như không cách nào thích Diệp Khanh, cho nên Dạ Hoàng mới thuận nước dòng thuyền, ghi lại đoạn băng bày đưa cho Hoàng Cáo.

Cho nên có thể nói Diệp Khanh xui xẻo đến mức nào rồi đó.

Hoàng Cáo nói xong liền đi về hướng hai người Dạ Hoàng.

Mà chỗ hai người Dạ Hoàng đứng đã không có bất kì ai.

Thì ra, Dạ Hoàng lúc nghe thấy tiếng nói của Hoàng Cáo, đã kéo Hồng Tiêu núp vào sau một gốc cây lớn.

Mà không lâu sau, bọn họ cũng nhìn thấy Diệp Khanh chạy ra khỏi vườn hoa.

Dạ Hoàng kì quái nhìn bóng lưng hai người bỏ đi. Y không nghĩ là Diệp Khanh biết được đoạn băng của mình, y cảm thấy được chắc chắn Hoàng Cáo không có nói cho Diệp Khanh biết chuyện đoạn băng.

“Hoàng Nhi, con có phải có chuyện gì cần phải nói với cha không?” Mặc dù hắn biết Hoàng Cáo kia không có ý gì2vo71i Hoàng Nhi của mình, nhưng mà hắn lo lắng Diệp Khanh kia, mặc dù mình có khả năng xử lí chuyện trong nhà Diệp Khanh, nhưng mà trường học này thì không thể đuổi được, vì tất cả học sinh vào trường này đều đã đóng đủ ba năm học phí, cho nên hắn rất lo lắng cho Dạ Hoàng. Hơn nữa biết chắc sẽ có chuyện xấu tới đây.

“Cái gì?” Dạ Hoàng không biết Hồng Tiêu muốn cái gì.

“Chính là chuyện mà hai người đó nói về con?” Hồng Tiêu biết Dạ Hoàng đối với chuyện tình yêu này nọ rất khù khờ, vì vậy mới nhắc con.

“Oh, chính là bởi vì con mà hai người chia tay sao.” Dạ Hoàng thẳng thắn nói.

“Cái gì?” Vốn còn tưởng rằng Dạ Hoàng không biết cái gì, ngay cả Hoàng Cáo cũng nói chuyện không có liên quan gì tới Dạ Hoàng là sao? Chẳng lẽ là vì muốn bảo vệ Dạ Hoàng? Nhưng mà không đúng nha! Theo tin tức hắn có được chính là Tổng Cảnh Kiệt đối với Hoàng Nhi đặc biệt tốt, mà sẽ không phải là Hoàng Cáo chứ! “Hoàng Nhi, cha muốn biết, tại sao lại có con ở trong?” Biết đôi khi dạ Hoàng trong đầu sẽ không hiểu nhanh như vậy, vì vậy phải nhắc nhở con thêm lần nữa.

“Tối hôm qua, lúc xâm nhập hệ thống an ninh của trường, nhìn thấy Diệp Khanh với người khác ôm hôn nhua, con quay lại đưa cho Hoàng Cáo, không ngờ hôm nay Hoàng Cáo lại chia tay với Diệp Khanh rồi!” Nghe khẩu khí của Dạ Hoàng giống như còn rất tiếc hận, bất quá nhìn thấy thần thái sáng láng ánh mắt sáng lờ lờ kia liền biết ngay Dạ Hoàng đang rất vui vẻ.

Nhìn thấy Dạ Hoàng có ánh mắt như vậy, Hồng Tiêu càng cảm thấy cho Dạ Hoàng đến trường học là quyết định cực kì đúng đắn, mặc kệ Dạ Hoàng sẽ gặp phải cái gì, cũng sẽ tốt hơn rất nhiều so với ru rú trong nhà.

Như vậy à! Vậy thì Hoàng Nhi của cha có muốn đi dạo cùng cha nữa không?” Hồng Tiêu cười hỏi Dạ Hoàng, không ngờ Dạ Hoàng hóa ra còn biết giúp đỡ bạn học nha.

“Không muốn, con muốn ngủ.” Dạ Hoàng chính là muốn đến đây ngủ một chút.

“Như vậy à! Cha có thể quyết định địa điểm được không?” Hồng Tiêu cười xấu xa.

“Dạ,”

Vì vậy cứ như thế Dạ Hoàng đã bị con sói già tha đi mất.

49. Chương 49

Dạ Hoàng tức giận nằm trên giường, trong lòng mắng Hồng Tiêu không thôi, ngày hôm qua rõ ràng là nói ngủ trưa mà, cứ nhiên

cứ nhiên lại thành làm chuyện này.

Làm hại mình cả đêm hôm qua rất khó chịu, bởi vì hôm qua cha rất kích động, nói cái gì mà nhìn thấy mình như vậy không kích động mới là lạ, còn nói trừng phạt mình không ngoan.

Mặc dù bây giờ Dạ Hoàng còn không biết bản thân không ngoan ở chỗ nào.

“Hoàng, bạn còn chưa chịu đứng dậy sao? Bọn Hoàng Cáo ở bên ngoài chờ chúng ta lâu lắm rồi đó.” Lam Vũ nhẹ nhàng gọi Dạ Hoàng.

Tối hôm qua lúc Dạ Hoàng trở về, bộ dáng nhìn qua thấy rất mệt mỏi, hẳn không nghĩ ra được Dạ Hoàng đã đi đâu, bởi vì hôm qua lúc đến lớp học, hẳn cũng không có thấy Dạ Hoàng, hơn nữa bọn Hoàng Cáo cũng nói không có nhìn thấy Dạ Hoàng.

“Uh, bạn rửa mặt trước đi, tôi dậy liền đây.” Dạ Hoàng cực cực, nói với Lam Vũ.

...

Một lát sau, năm người chính đề đứng trước cổng trường.

“Hôm nay như thế nào đây, thật vất vả mới có người một ngày như vậy!” Hoàng Cáo cao hứng giống như một đứa trẻ.

“Tôi xin bạn, mỗi tuần đều có ngày nghỉ mà?” Lam Vũ nói móc Hoàng Cáo.

“Không, hôm nay vốn là thứ sáu, cũng không phải ngày lễ, thật muốn nghỉ một ngày, vốn là căn bản không có khả năng, cho nên hôm nay có thể nói là một ngày quan trọng với một người.” Hoàng Cáo phản bác lại Lam Vũ.

“Cường từ đoạt lí” Lam Vũ thấp giọng nói.

Mặc dù thấp giọng, nhưng mà vẫn duy trì đủ để năm người có thể nghe rõ ràng.

“Bạn?????” Hoàng Cáo giống như muốn nói cái gì, nhưng lại bị Tống Cảnh Kiệt chen ngang.

“Được rồi, được rồi. Chúng ta nghỉ thử hôm nay đi đâu chơi đi!” Thật vất vả mới được ra ngoài đi chơi, hẳn cũng không muốn nghe thấy hai thằng đàn kia cãi nhau.

“Chúng ta đi công viên nước đi!” Lâm Hạo đề nghị.

“Được đó! Nghe nói ở đó mới có mấy trò chơi mạo hiểm rất hay!” Hoàng Cáo phụ họa theo.

“Uh, đúng rồi, chỗ đó tôi cũng chưa tới!” Lam Vũ cũng đồng ý, dù sao hôm nay trời cũng khá nóng.

“Dạ Hoàng thì sao?” Tống Cảnh Kiệt hỏi Dạ Hoàng, hi vọng y có thể phản đối.

“Tôi không có ý kiến!” Dạ Hoàng vừa nói xong, Tổng Cảnh Kiệt như bị đập xuống vực sâu không đáy, trên người còn bị cột thêm mấy tảng đá.

“Ha ha, Cảnh Kiệt à! Công viên nước cũng không có sâu lắm đâu, lại có không ít nhân viên cứu hộ, bạn sẽ không có việc gì đâu.” Hoàng Cáo đương nhiên biết bạn tốt của mình sẽ có phản ứng như thế nào.

“Tổng Cảnh Kiệt, bạn không biết bơi?” Lam Vũ tò mò nhìn Tổng Cảnh Kiệt.

“Không phải không biết bơi, mà cậu ta khi còn nhỏ thiếu chút nữa bị chết đuối, cho nên cậu ta rất sợ nước.” Hoàng Cáo cười nói.

“Như vậy à, Hoàng, bạn biết bơi không?” Lam Vũ hỏi Dạ Hoàng.

“Biết.” Dạ Hoàng bơi rất giỏi, dù sao từ nhỏ Dạ Hoàng chính là học bơi ngoài biển.

“Lâm Hạo thì sao?”

“Biết, nhưng cũng không có tốt lắm, chỉ bơi được một chút thôi.” Lâm Hạo rầu rĩ trả lời. Hắn bơi chủ yếu chỉ có thể đập vùi cái trong tình trạng đặc biệt, để không chết đuối là được.

“Tổng Cảnh Kiệt, hôm nay chúng tôi sẽ dạy bạn bơi, nam sinh thì không thể không biết bơi, biết lội cũng tốt mà!” Lam Vũ cười nói với Tổng Cảnh Kiệt.

“Lam Vũ, bạn sao không hỏi tôi có biết bơi hay không!” Hoàng Cáo dỗi Lam Vũ tại sao không hỏi mình.

“Chúng ta chỉ cần ba người biết bơi là ổn rồi, bạn có biết hay không cũng không sao cả!” Lam Vũ xua tay.

“Bạn!” Hoàng Cáo rất muốn mắng Lam Vũ. Nhưng lại bị hắn cắt ngang.

“Xe tới rồi, chúng ta đi thôi!” Dạ Hoàng mở miệng nói.

Một chiếc xe Jeep dừng trước mặt bọn họ, một người phụ nữ xinh đẹp từ trên xe đi xuống. Đáng đề cập ở đây là trên chiếc xe Jeep còn có một chiếc moto phân khối lớn.

“Này! Mĩ nhân, hôm nay chúng tôi đi bơi, cô đi không?” Lam Vũ nói chuyện với mĩ nữ trước mặt.

“Tôi cũng muốn đi lắm, nhưng mà trên xe chỉ có thể chở tối đa 5 người, tôi đi rồi, cũng không đi sao?” Dạ Kỳ cười trả lời Lam Vũ.

“Lam Vũ, các người quen nhau à!” Hoàng Cáo nhìn thấy mĩ nhân như vậy, không nhận được nghĩ muốn làm quen.

“Ha ha, cậu bé này nói chuyện cũng rất đáng yêu! Bất quá không phải loại mà tôi thích!” Dạ Kỳ lấy tay xoa cổ Hoàng Cáo nói.

“Kì Kì, cô đi về trước đi, làm thấy này Dạ Hoa lại không biết sẽ làm cái gì nữa bây giờ.” Dạ Hoàng nhắc nhở Dạ Kỳ, dù sao Dạ Hoa lúc này tuyệt đối có thể nghe được những gì họ nói.

Bởi vì earphone của hai người không có tắt đi, cũng là tại sao Dạ Kỳ lại đem theo moto tới đây. Bởi vì cô biết mấy người bọn họ muốn ra ngoài chơi, nhưng mà nơi này không tiện gọi taxi, cho nên Dạ Kỳ đã đem xe của Dạ Hoàng đưa đến đây, vốn là muốn để Dạ Hoàng đi chiếc xe màu bạc, nhưng mà cảm thấy chiếc xe đó cũng bình thường, cho nên đã đem chiếc mà Dạ Hoàng thích nhất đưa tới.

“Ha ha! Vậy thì hi vọng các cậu có thể lái được tới trung tâm” Nói xong, Dạ Kỳ để bọn họ hỗ trợ đem chiếc moto xuống, sau đó chính mình leo lên.

“Tôi đi trước đây!” Nói xong Dạ Kỳ liền phóng xe đi.

“Oa, thật đẹp trai! Nói xem tại sao các người lại quen người kia vậy.” Hoàng Cáo tò mò hỏi Lam Vũ cùng Dạ Hoàng.

“Cô ấy là người nhà Dạ Hoàng.” Lam Vũ chỉ nói vậy, bởi vì hắn biết Hoàng Cáo cũng chẳng có khả năng đào được cái gì từ trong miệng Dạ Hoàng.

“Dạ Hoàng cô ấy là người nhà bạn sao?” Có người liền thay đổi mục tiêu.

“Cô ta có chồng rồi!” Dạ Hoàng chỉ thản nhiên nói một câu. Đã cấp cho Hoàng Cáo một sự đả kích rất lớn.

“Không thể nào! Cô ấy nhìn đâu có lớn!” Dạ Kì thoát nhìn thật sự là không già mà.

“Cô ta lớn hơn chúng ta mười tuổi!” Dạ Hoàng vừa nói vừa ngồi lên ghế tài xế.

Mà mấy người Lam Vũ cũng leo lên ngồi sau đó.

“Dạ Hoàng, đây là xe của bạn sao?” Tống Cảnh Kiệt hỏi Dạ Hoàng, bởi vì chiếc xe này được sản xuất hạn chết, trên toàn cầu cũng chỉ có 100 chiếc, mặc dù không phải là quý, nhưng muốn mua được cũng nhất định phải có bối cảnh.

“Uh, là quà sinh nhật Dạ Kì tặng tôi.” Đây là chiếc xe mà Dạ Kì tặng y năm ngoái. Mặc dù Dạ Hoàng không biết giá trị của chiếc xe này, nhưng mà đồ Dạ Kì tặng tất nhiên là chẳng thể kém cỏi rồi.

“Dạ Kì?” Tống Cảnh Kiệt hỏi.

“Chính là cái cô vừa rồi!” Lam vũ trả lời.

“Cô ấy là Dạ Kì? Dạ Hoàng cô ấy là chị của bạn à?” Hoàng Cáo hỏi.

“Không phải.” Dạ Hoàng chỉ trả lời như vậy, liền hỏi tiếp: “Chỗ đó đi thể nào?” Không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, vì vậy Dạ Hoàng thay đổi đề tài.

“Đi lên núi.” Tống Cảnh Kiệt trả lời Dạ Hoàng.

“Uh!” Đáp lại một câu, Dạ Hoàng cho xe chạy đi.

Bọn họ rời đi không lâu, một chiếc xe màu đen liền dừng lại trước cổng trước, một người đàn ông đặc biệt quyền rũ từ trên xe đi xuống.

50. Chương 50

Một tuần trôi qua, cũng giống như những bữa trước, đoàn người Dạ Hoàng lại đi vào trong tiệm bánh ngọt.

Nếu như không tính những lúc bình thường, sẽ có âm thanh cười nói, như vậy hôm nay cũng giống như vậy.

“Ha ha, ha ha ha

” Lam Vũ một bên ăn cháo yến mạch, một bên cười lăn lộn, nhân tiện ngay cả Lâm Hạo cùng Tống Cảnh Kiệt cũng khe khẽ cười, hơn nữa chính là Dạ Hoàng cái người không thường cười này, đường nét trên khuôn mặt so với ngày thường cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Mấy người cười đủ chưa hả! Cũng đã qua nhiều ngày như vậy rồi, các người tại sao vẫn còn cười vậy?” Hoàng Cáo thật sự không nghĩ tới việc xuất hiện trước mặt mấy người này, nhất là Lam Vũ, thật sự không biết kiếp trước mình có nợ hần cái gì không nữa.

Bất quá Hoàng Cáo tin tưởng chính là Lam Vũ cố ý, nếu không bình thường lúc nào cũng ngủ nướng, như thế nào hôm nay Lam Vũ lại dậy sớm mà chạy đến phòng mình chờ chứ?

Mà sự thật cũng chính như suy nghĩ của Hoàng Cáo, hôm nay Lam Vũ đã ngủ dậy thật sớm, nói là nhanh chân đi xem bộ dạng của Hoàng Cáo.

“Ha ha, như thế nào mà cười cho đủ chứ?” Lam Vũ cười nói.

“Đúng vậy nha, Hoàng Cáo bạn không phải nói cái gì cũng không sợ sao? Hóa ra???? Ha ha ha

~” Lâm Hạo cũng không nhịn được, cười lăn lộn.

Ngày đó bọn họ đi chơi công viên nước, Hoàng Cáo tự khai là muốn chơi mấy trò chơi mạo hiểm, chỉ cần bọn họ dám đi, thì mình cũng đi.

Sau Lam Vũ lại nói, bởi vì Hoàng Cáo nói cái gì hần cũng không sợ, cho nên một mình hần một đội, mà những người còn lại là một đội, chỉ cần một người trong đội bọn họ có can đảm chơi trò gì, thì Hoàng Cáo nhất định cũng phải chơi.

Mà Hoàng Cáo cũng đồng ý. Nguyên nhân hẳn đồng ý là bởi vì hẳn cũng đã từng cùng rất nhiều người đến đây, tất cả trò chơi ở đây đã từng chơi qua, cho nên mới can đảm nói như vậy.

Nhưng mà lần này học sinh Hoàng Cáo không ngờ chính là chỉ mới qua có một tháng, nơi này lại có thêm rất nhiều trò chơi mới.

Một cái vòng xoắn ốc rất lớn, ngồi ở trong một cái thuyền không lớn lắm, từ trên cao trượt nhanh xuống dưới, sau đó đi vào vòng xoắn ốc kia, vòng trong đó vài vòng, cuối cùng lao vào nước, làm nước văng tung túa.

Chính là cái trò này làm cho Hoàng Cáo xanh mặt. Trước không nói ở trong cái vòng xoắn kia sẽ phải trồng cây chuối, chính là cái xoay người kia làm cho người ta có cảm giác sẽ văng ra ngoài, có thể rớt mất vài bộ phận trên người.

Sau khi chơi xong trò này đi ra thì trên cơ bản chân đã nhũn như chi chi.

Khi bọn hắn đi tới trước trò chơi này, liên tiếp Lam Vũ, Lâm Hạo còn có Tống Cảnh Kiệt đều nói không chơi, Hoàng Cáo liền thở phào một hơi, bởi vì mình cũng không dám.

Nhưng mà Hoàng Cáo không có để cho Lam Vũ cao hứng lâu, mở miệng hỏi Dạ Hoàng có muốn chơi thử không, Dạ Hoàng lại nói, thử xem sao.

Nhưng mà ngay từ đầu, Dạ Hoàng không có ở trong phạm vi mà hắn lo lắng. Bởi vì từ khi Dạ Hoàng vào đây đều không có chơi đùa gì cả, ngay cả xuống nước cũng không, đồ bơi cũng không thay, chỉ mặc quần đùi đi biển, lại còn thêm một cái áo dài màu xanh lam. Khi bọn hắn nhìn thấy Dạ Hoàng trên xe mang mấy thứ đó xuống, cũng hết biết nói cái gì luôn. Bọn họ là tới công viên nước nha, không phải đi tránh nắng. Nhưng mà Dạ Hoàng nói, y rất chán ghét ánh mặt trời, không thích cảm giác nó thiêu trên người, cho nên bọn họ chỉ còn biết câm nín.

Mà lúc Dạ Hoàng nói thử xem sao, Hoàng Cáo liền bị nôn, mở miệng hỏi, bạn trước nói không phải không chơi sao?

Mà câu trả lời của Dạ Hoàng là: Lúc đầu không định chơi.

Rồi thì có chuyện để hôm nay bọn họ cười Hoàng Cáo.

“Được rồi, được rồi, cũng hai ngày rồi, các người về nhà còn cười chưa có đủ sao?” Hoàng Cáo thật sự là bị cả bọn cười không còn mặt mũi nào nữa rồi.

“Cáo, về mặt bạn ngày đó thật sự cũng rất tuyệt, chính là bộ dáng của Dạ Hoàng hoàn toàn chả có việc gì, từ trong nước đi ra, khuôn mặt của bạn thì hoàn toàn biến thành màu xanh, ruột của bạn có đổi màu luôn không. Ha ha!” Tống Cảnh Kiệt hoàn toàn mất kiểm soát, cũng phá lên cười.

“Đúng vậy, đúng vậy, Hoàng Cáo bạn nói thử xe, bạn thấy cảm giác lúc Dạ Hoàng lên bờ như thế nào?” Lâm Hạo cũng mở miệng hỏi.

“Các người không phải cũng thấy sao? Còn hỏi.” Hoàng Cáo không nhịn được nói.

“Đó là chúng tôi nhìn thấy, mà không phải cảm giác của bạn, có thể không giống mà!” Lam Vũ tiếp tục.

“Ai da, chính là cảm thấy Dạ Hoàng thật lợi hại, còn mình coi như xong hết rồi.” Hoàng Cáo nói không kiên nhẫn, bởi vì hôm nay mà không nói thế, hẳn cũng không biết bọn họ còn nói thành cái gì nữa.

Hơi nữa bây giờ cũng tới giờ ăn sáng, có ai vào được nếu như nghe thấy, chỉ sợ mặt chẳng biết nhét vô chỗ nào.

“Oh như vậy à! Ha ha ha

~” Lam Vũ lại cười bò thêm một trận.

“Được lắm, Lam Vũ, đừng tưởng rằng thành tích của bạn tốt, đừng có mà hưng phấn như vậy, hôm nay bắt đầu tháng kiểm tra rồi, bạn chú ý một chút đi.” Hoàng Cáo nhắc nhở Lam Vũ.

Bọn họ thì không có gì, bởi vì dù sao cũng là lớp 10, cho dù có như thế nào cũng chẳng còn bị đẩy đi đâu nữa, nhưng mà Lam Vũ thì không giống như vậy, hắn mà bị rớt, thì coi như cái danh hiệu thiên tài cũng tiêu tùng.

“Ha ha

Cảm ơn bạn đã quan tâm, bất quá đối với buổi thi hôm nay tôi rất tự tin.” Lam Vũ mỉm cười nói.

“Được rồi, chúng ta cũng cố gắng lên! Tôi cũng không muốn ở mãi trong lớp 10 này.” Tống Cảnh Kiệt nói.

“Uh, tôi cũng vậy.” Lâm Hạo phụ họa.

“Chúng ta đều tập hợp về lớp một thì thế nào?” Hoàng Cáo cũng cười nói.

“Hoàng? Bạn thi sao?” Lam Vũ cẩn thận hỏi Dạ Hoàng, hắn lo lắng nhất là Dạ Hoàng, bởi vì hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy Dạ Hoàng học cái gì cả, hơn nữa nghe bọn Tống Cảnh Kiệt nói, Dạ Hoàng hình như lúc đi học cũng chẳng có lúc nào nhe bài hết. Mặc dù hôm trước cả bọn hẹn nhau cùng vào lớp 1, hơn nữa Dạ Hoàng cũng đồng ý, nhưng mà hắn vẫn rất lo lắng.

“Đúng vậy, Hoàng, bạn không có vấn đề gì chứ?” Lâm Hạo cũng thấp giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Dạ Hoàng nhẹ nhàng nói. Trong lòng cũng nói thêm một câu, chuyện chẳng đánh gọi là có vấn đề.

“Chúng ta cứ như vậy đi!” Nghe câu trả lời của Dạ Hoàng, Tống Cảnh Kiệt cũng đem tảng đá ở trong lòng buông xuống.

Mà mọi người ở chỗ này khẳng định mình có thể vào lớp một, không phải là nói quá.

Vốn thành tích của Tống Cảnh Kiệt rất tốt, nhưng mà bởi vì quan hệ với Tống Gia làm cho Tống Cảnh Kiệt phải vào lớp mười, chủ yếu là bởi vì Tống Tinh Tinh, bởi vì thành tích của Tống Tinh Tinh chỉ có thể vào lớp 10 mà thôi, cho nên, bọn họ cũng đưa Tống Cảnh Kiệt vào lớp mười. Nhưng mà lần này Tống Cảnh Kiệt có cùng nói chuyện với thầy chủ nhiệm, thầy chủ nhiệm đồng ý với hắn, chỉ cần qua tháng thi này, sẽ tính trên thành tích thực tế của Tống Cảnh Kiệt, như vậy đến lúc đó Tống Cảnh Kiệt đủ tiêu chuẩn vào lớp nào sẽ xếp vào lớp đó.

Mà thành tích của Lâm Hạo vốn có thể so sánh với Lam Vũ, chỉ bởi vì lần thi trước hắn thi thiếu một môn cho nên mới phải vào lớp mười.

Cuối cùng chính là Hoàng Cáo, người này chính là một quái thai, thành tích muốn tốt thì cũng được, nhưng mà hắn chính là trong lúc thi lại cố tình làm này nọ, lí do là gì có thể vào là được rồi, trông nom nhiều làm cái gì.

Dạ Hoàng thì đừng nói, lúc mười tuổi, Dạ Hoàng đã đem tất cả kiến thức cấp trung học dạy cho y xong xuôi. Mười hai tuổi trình độ đã tương đương thạc sĩ chuyên ngành tin học. Lúc mười bốn tuổi, lần nữa lấy được học vị thạc sĩ quản lí thông tin. Cho nên bây giờ mấy thứ lễ tẻ trong trường này chẳng thể làm khó được y.

Bữa sáng trôi qua, đoàn người Dạ Hoàng tiện thể đứng dậy xông vào chiến trường.

51. Chương 51

Ba ngày thi rớt cuộc cũng kết thúc, hôm nay rớt cuộc cũng có thể thư giãn thư giãn rồi.

Hồng Tiêu sớm đến cổng trường chờ Dạ Hoàng, còn có Lam Thâm.

Hai ngày trước công ty hai người có một hợp đồng, chính là cùng nhau thực hiện, cho nên bọn họ hôm nay hẹn gặp nhau ở đây.

Bởi vì hôm nay bắt đầu, đám Dạ Hoàng sẽ có bốn ngày nghỉ, Hồng Tiêu muốn đưa Dạ Hoàng đến ngoại ô nghỉ ngơi, hơn nữa vốn là bây giờ Lam Thâm cũng tới, bất quá sau khi đã nói rõ mọi chuyện, hắn cũng chẳng ngại để bọn họ đi cùng, hơn nữa còn có thể để mình ở chung với Dạ Hoàng.

Cho nên hấn lập tức yêu cầu Lam Thấm cùng đi, mà đúng như hấn suy nghĩ, Lam Thấm liền đáp ứng.

Đồng ý Hồng Tiêu là bởi vì Lam Thấm vốn còn nợ Lam Vũ một kì nghỉ. Nếu Hồng Tiêu đã yêu cầu rồi, như vậy thì chẳng phải rất tốt sao.

Nhìn thấy Dạ Hoàng cùng Lam Vũ cùng nhau đi ra cổng trường, kì thật còn có bốn người khác, bất quá Hồng Tiêu cùng Lam Thấm cũng chẳng thèm nhớ, hơn nữa khoảng cách của mấy người đó cũng khá xa.

“Tiểu Vũ! Ở đây!” Lam Thấm nhìn thấy Lam Vũ ở xa xa mở miệng gọi.

“Cha!” Nghe thấy tiếng gọi, Lam Vũ nhìn về nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy người muốn gặp, vui vẻ kêu lên.

“Oa! Dạ Hoàng đó là cha Lam Vũ sao, như thế nào lại nhìn không giống vậy?” Hoàng Cáo đi nhanh lên trước mấy bước, nói với Dạ Hoàng.

Bất quá Dạ Hoàng không có để ý đến hấn, bước nhanh đuổi theo Lam Vũ.

“Làm gì đó! Dạ Hoàng bạn đừng có kè kè theo Lam Vũ như vậy! Người ta còn phải gặp cha mà! Hoàng Cáo nói to sau lưng Dạ Hoàng.

“Bạn nhìn cho kĩ một chút được không!” Tổng Cảnh Kiệt đi đến bên cạnh bạn tốt nhỏ giọng.

“Đúng vậy! Có những cái vốn không thể nói nha!” Dạ Tường cũng đi tới bên người Hoàng Cáo nhắc nhở.

“Đúng vậy, Hoàng Cáo, bạn đó nên quản lí cái miệng của mình cho tốt một chút.” Lâm Hạo nói tiếp.

“Người đàn ông kia là ai vậy, sao lại đối xử với Dạ Hoàng như vậy?” Hoàng Cáo tò mò hỏi Dạ Tường.

Dạ Hoàng cho tới bây giờ cũng sẽ không để cho người khác tiếp cận quá gần, nếu như không phải bản thân chủ động gần với người khác, Dạ Hoàng cũng sẽ lui lại rất nhanh chóng, đương nhiên ngoại trừ Lam Vũ không biết xấu hổ kia, bởi vì Dạ Hoàng bảo trì khoảng cách, Lam Vũ cũng sẽ tự động nhào lại lần nữa.

Mà Dạ Hoàng với người đàn ông này, Dạ Hoàng có thể để cho mình ở vào vị trí rất ám muội.

Nói ám muội, đó chính là mặc kệ nhìn từ hướng nào đến, Dạ Hoàng cũng chính là dính sát vào người đàn ông đó, nhưng mà bọn họ tin tưởng, Dạ Hoàng sẽ không dựa vào trên người ông ta.

“Nhìn qua chẳng phải biết hay sao!” Dạ Tường không biết loại tình huống này nên xử lí như thế nào, bởi vì bọn họ đều là bạn thân của Dạ Hoàng, hấn không biết có nên nói sự thật với bọn họ hay không, cho nên Dạ Tường quyết định, chuyện như vậy để cho Dạ Hoàng tự mình xử lí sẽ tốt hơn.

“Đúng vậy, nhìn qua một chút là tốt rồi, chúng ta không phải đang bàn nhau xem đi ăn cơm ở đâu sao!” Lâm Hạo tiếp lời Dạ Tường.

“Uh. Chỗ nào cũng muốn đi, tốt hơn hết là hỏi thử sao.” Mặc dù Tổng Cảnh Kiệt nói như vậy, nhưng vẫn nghi hoặc nhìn Dạ Tường.

Không phải Dạ Tường là anh của Dạ Hoàng sao? Vậy tại sao lại không biết.

Nhưng mà Tổng Cảnh Kiệt cũng không nói gì cả, bởi vì gần đây qua tiếp xúc, hấn cảm giác được bọn họ không thể nào là anh em, mà giống như là thượng cấp với thuộc hạ. Nhưng mà có đôi khi anh em cũng có thể ở chung giống như vậy, cho nên lúc ấy hấn không nói gì thêm, nhưng bây giờ thoát nhìn, lại cảm thấy cái cái gì đó không đúng.

“Tường! Em nói đi! Em với mấy đứa con nít ranh ở đây làm cái gì!” Một thanh âm bắt mắt vọng vào tai mọi người.

“Ông là ai?” Hoàng Cáo kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, hấn cứ nhiên đem Dạ Tường ôm vào lòng, lại còn ôm rất thân mật, giống như muốn ôm gọn cả người Dạ Tường vậy đó, còn đây thì ghì lên vai Dạ Tường. Đây là chuyện gì đang xảy ra?

Câu hỏi đồng dạng cũng xuất hiện trong lòng vài người.

“Hong Hàn! Nếu như anh muốn em hôm nay nói ra toàn bộ, vậy thì cứ tiếp tục ôm đi!” Dạ Tường nhẹ giọng cảnh cáo người đang ôm mình, mặc dù Dạ Tường trên nhiều khía cạnh có thể chiều theo Hong Hàn, nhưng mà ở nơi công cộng, Dạ Tường không hi vọng mình trở thành tiêu điểm chú ý.

Mà Dạ Tường cũng biết, nếu hòa nhã nói với Hong Hàn, Hong Hàn sẽ chẳng bao giờ chịu nghe. Chỉ có uy hiếp gã như vậy thì mới có kết quả.

Nghe Dạ Tường nói như vậy, Hong Hàn trái lại thả Dạ Tường ra.

Tiếp tục mở miệng hỏi: “Bọn họ là ai?”

“Bạn học của Hoàng.” Dạ Tường trả lời vấn đề của hắn.

“Nhóc kia đâu? Nó tại sao không ở chỗ này?” Hong Hàn một hơi đến đây liền nhìn thấy Dạ Tường đứng ở cửa, cùng mấy thằng nhóc này nói chuyện.

Suy nghĩ độc chiếm của gã rất mạnh, căn bản là không có nhìn thấy Dạ Hoàng cùng Hồng Tiêu cách đó không xa, trực tiếp xông đến đây.

“Đây! Chỗ đó!” Dạ Tường hất cằm, chỉ chỉ về bốn người không xa lắm.

“A! Các bạn, tôi có việc, về với Dạ Tường trước!” Hong Hàn hôm nay bắt được một tin, nói là Hồng Tiêu định đưa Dạ Hoàng đi chơi vài ngày, Dạ Tường thật vất vả mới rảnh nhiều như vậy. Nhưng mà gần đây có một hạng mục, nghe nói rất trọng yếu, Hong Hàn sợ Hồng Tiêu bắt mình phải thực hiện dự án này, vì vậy ép bản thân xử lý xong hết chuyện ở âm bộ, muốn cùng Dạ Tường chạy ra ngoài đến chơi suối nước nóng! Hong Hàn tuyệt đối không cho phép hắn bắt gã làm việc.

Cho nên thừa dịp Hồng Tiêu còn chưa có nhìn mình, liền nói trước.

Nhưng mà chuyện cũng không có phải được như Hong Hàn nghĩ.

Hong Hàn vừa xuất hiện trước mặt Dạ Tường, Hồng Tiêu liền nhìn thấy ông anh quý hóa làm hắn phải tìm đồ mắt này rồi!

“Hong Hàn

vừa hay, hôm nay tìm anh có chút việc, thì ra anh cũng ở đây rồi!” Hồng Tiêu gọi giật ông anh đang muốn chạy trốn lại.

“Ha ha! Tiêu

Chú tại sao cũng ở đây vậy, là tới đón Tiểu Hoàng Nhi sao! Thật không ngờ, mấy ngày nay bận quá, chú cũng có thời gian ghê!” Hong Hàn oán hận nhìn ông em của mình, nói châm chọc.

“May mắn, không khó khăn như tưởng tượng!” Hồng Tiêu chính là nói thật, hắn thật không ngờ người cùng hợp tác là Lam Thâm, cho nên chuyện vốn nhìn qua rất khó khăn, cũng không còn đến mức khó khăn như cũ.

“Oh! Như vậy là tốt rồi! Vậy chú bây giờ tính sao?” Hong Hàn nhìn mấy thứ trên xe Hồng Tiêu. Tin tức mình thu được đúng là không sai, trên đó có không ít đồ đi du lịch.

“Oh! Tôi cùng Lam tổng quyết định đưa hai đứa nhỏ đi chơi mấy ngày!” Hồng Tiêu vừa cười vừa nói.

“Oh

đi chơi à!” Sắc mặt Hong Hàn đã biến thành màu xanh rồi.

Xem ra hôm nay mình trốn không thoát rồi.

“Các bạn có muốn đi cùng không?” Dạ Hoàng mở miệng hỏi mấy người Hoàng Cáo.

“Chúng tôi có thể đi cùng sao?” Lâm Hạo hỏi lại lần nữa.

“Tất nhiên! Bất quá chúng ta đi dã ngoại nha! Phải có ý chí kiên cường!” Hồng Tiêu cười trả lời, vốn là bọn họ đi leo núi, dã ngoại nhiều người thì chơi cũng rất vui.

“Được!” Lâm Hạo cao hứng trả lời. Hắn từ lâu đã muốn đi cắm trại rồi, nhưng mà chưa có ai đi cùng cả, đi một mình thì lại không dám.

“Có thể, tôi không có vấn đề!” Tống Cảnh Kiệt ôn nhu trả lời.

“Tôi á

đương nhiên là không có bất cứ vấn đề gì rồi!” Hoàng Cáo cười trả lời!

“Vậy hai người thì sao?” Hồng Tiêu thất tất cả đã đồng ý rồi, nhưng mà hai người này còn chưa có phản ứng!

“Cái gì! Chú hóa ra không có bóc lột sức lao động của tôi à!” Hồng Hàn kinh ngạc hỏi.

“Vậy anh rốt cuộc là có đi hay không?” Hồng Tiêu không nhịn được mở miệng lần nữa.

“Đi, như thế nào lại không đi!” Hồng Hàn đứng đắn trả lời.

Vậy là tốt rồi, mấy bạn không cần chuẩn bị gì đâu, 5 giờ gặp nhau ở Dancer nhé! Chúng ta sẽ đi bốn ngày.” Dạ Hoàng mở miệng nói.

Bởi vì bọn họ còn muốn đi Dancer mua một ít đồ, cho nên quyết định hẹn nhau ở Dancer, hơn nữa đều có thứ gì chưa đủ, cũng có thể tìm được ở Dancer.

“Uh, quyết định như vậy đi.”

Vì vậy mấy người chia tay nhau ở cổng trường Gia Anh, tự chuẩn bị chút vật dụng cá nhân.

52. Chương 52

Bốn ngày đi cắm trại cả nhóm chơi muốn phát điên, bắt quá trên đường đi số lượng người tăng thêm 2 nữa là Dạ Hoa và Dạ Kỳ.

Hai người này ở cũng một chỗ đặc biệt chơi rất vui, khiến cho đầu ai cũng muốn sưng lên gấp đôi. May mà có Dạ Hoàng ở đây, nếu không thì không biết hôm sau còn mạng để mà về hay không nữa.

“Hoàng! May mà hai ngày này có bạn ở đây! Nếu không tôi thật sự sẽ bị người phụ nữ kinh khủng kia chính cho chết!” Hoàng Cáo nằm vật lên bàn học của Dạ Hoàng, oán giận.

[Thật không biết lúc trước tại sao lại cảm thấy người phụ nữ đó thật xinh đẹp, một người phụ nữ tâm địa độc ác nhưng vậy mình đây tại sao lại để vào trong mắt chứ?] Hoàng Cáo nhớ tới tao ngộ hai ngày trước.

Hai ngày này bởi vì Dạ Kỳ nó đám Hoàng Cáo rất không có nghị lực, cho nên mỗi ngày ngoại trừ đi bộ 30km ra, mấy người bọn họ còn phải phụ trách tìm đồ ăn thức uống ở nơi hoang dã, mặc dù thức ăn họ mang theo cũng đủ rồi, nhưng mà Dạ Hoa nói, nếu đã đi chơi rồi, thành ra phải trải nghiệm một chút thức ăn hoang dã chứ.

Ban đầu ba người bọn họ kích động chạy đi câu cá. Nhưng mà chờ tới khi bọn họ vớt được cá mang về, đã nhìn thấy Dạ Hoàng, Dạ Tường còn có cả Lam Vũ đang nướng mấy con thỏ hoang chụp được ở đâu đó, hơn nữa Dạ Kỳ cùng Dạ Hoa cũng đến mấy hộ nhà nông gần đó mua mấy con gà. Mặc dù mình cũng có cá đem về, nhưng mà cũng chỉ biết cầm nín, đếm số lượng người thử đi, ko có đủ mỗi người một con.

Dạ Kỳ còn cười nói: “Nếu chỉ trông cậy vào mấy người, chúng ta sẽ chẳng thể sống qua được bốn ngày đâu.”

Khi đó bọn họ còn tưởng rằng bắt thỏ sẽ dễ hơn một chút, lần thứ hai cả đám bèn đổi sang đi bắt thỏ, nhưng mà so kiểu gì vẫn kém hơn ba người Dạ Hoàng. Khi đó bọn họ mới chú ý tới cái gọi là vấn đề năng lực. Hơn nữa bọn họ cũng biết, vấn đề hần là nằm trên người Dạ Hoàng còn có cả Dạ Tường.

“Đúng rồi, Hoàng, bạn lần sau có thể chỉ tôi làm sao tìm được thức ăn hoang dã mà ngon ngon không?” Lâm Hạo quán lấy Dạ Hoàng hai ngày rồi, hi vọng Dạ Hoàng có thể chỉ hắn, làm sao có thể sinh tồn nơi hoang dã. Mặc dù hắn không cần phải dùng tới nhiều lắm, nhưng mà người nào có thể chắc chắn được sau này có cần xài hay không?

“Có tôi nữa có tôi nữa!” Hoàng Cáo sau khi nghe Lâm Hạo nói, bản thân cũng rất muốn, dù sao cũng có thể dùng để khè ai đó chẳng hạn.

“Hoàng, bạn chỉ cho bọn họ đi, bạn không phiền nhưng mà tôi phiền rồi!” Giọng nói Lam Vũ vang lên bên tai Hoàng Cáo.

“Hả! Bạn cầm tinh con quỷ à! Bước đi không tiếng động là sao?” Hoàng Cáo vỗ vỗ ngực mình, rầu rĩ nói.

“Không biết gì hết, tôi không phải cầm tinh con quỷ, tôi với bạn sinh cùng năm mà, đều là cầm tinh con gà.” Vừa nói, Lam Vũ dựa vào Dạ Hoàng, nói cho chính xác là ngồi lên người Dạ Hoàng.

“Không nói nhảm với bạn nữa, bạn như thế nào lại đến lớp chúng tôi vậy!” Hoàng Cáo đã biết tại sao, hẳn bất quá là thừa cơ nói lảng sang chuyện khác.

“Vấn đề này à

” Quét mắt một vòng, xem ra trừ Dạ Hoàng, tựa hồ nơi này ba người cũng muốn kết quả như thế nào.

“Cái này à, đương nhiên là kết quả kiểm tra rồi, lớp tôi đã có rồi, tôi tới định hỏi mấy bạn thế nào rồi!” Lam Vũ muốn biết kết quả của bọn họ như thế nào.

“Giáo viên lớp tôi còn chưa có đến!” Tống Cảnh Kiệt vừa cười vừa nói.

“Giáo viên lớp mấy người? Còn chưa có tới? Là sao?” Lam Vũ không hiểu nên tò mò hỏi lại.

“Giáo viên chủ nhiệm lớp này đã mất tích 2 tuần rồi, bạn cảm thấy là vốn có ý như thế nào? Bạn học thân mến?” Hoàng Cáo châm chọc Lam Vũ.

“Như vậy à! Vậy cũng chả có gì, trưa nay cũng sẽ dán kết quả trên bản thông báo của trường mà!” Lam Vũ không để ý tới lời châm chọc chẳng khác gì trẻ con của Lam Vũ.

“Dạ Hoàng, chúng ta đi ăn cái gì đi, lát nữa cũng biết kết quả rồi!” Lam Vũ đề nghị.

“Cũng được!” Dạ Hoàng rất đồng ý với Lam Vũ, bởi vì vận động 4 ngày qua, cơ thể Dạ Hoàng vốn đã không tốt, thật chịu không xiết, may mà sức nhẫn nại của Dạ Hoàng cực cao, cứ việc đem tất cả sự mệt mỏi chuyển thành giấc ngủ. Cho nên Dạ Hoàng hôm nay lên trễ một chút. Cũng chưa có ăn sáng, mà Lam Vũ cũng đồng dạng ngủ nướng chưa có ăn bất kì cái gì nên cũng đã sớm đói hoa mắt.

53. Chương 53

“Nhanh một chút đi, mấy bạn nhanh lên một chút có được hay không!” Hoàng Cáo lôi kéo hai người đi sau, lại còn kêu réo Dạ Hoàng với Lam Vũ.

“Hoàng Cáo, làm gì mà gấp dữ vậy! Cũng đâu có phải chuyện gì lớn lao đâu!” Vừa mới ăn cơm xong, Lam Vũ cũng không muốn hoạt động quá độ.

“Bạn không vội, bạn đã an toàn qua bờ bên kia rồi, nhưng mà chúng tôi thì không giống vậy nha!” Lâm Hạo quay đầu, nói với Lam Vũ.

Cuộc thi lần này đặc biệt cam go, mặc dù mấy người cũng cảm thấy không tệ lắm, nhưng dù sao đây cũng là Gia Anh, ở đây tinh anh nhiều vô số, hơn nữa người như Lam Vũ, ngay lúc ở sơ trung đã nổi tiếng là thần đồng, bọn họ chẳng thể so sánh với họ.

“Vậy thì mấy người cứ nhanh lên một chút đi, không cần chờ tôi!” Lam Vũ gào lên.

“Không phải Lam Vũ không muốn đuổi theo bọn họ, nhưng mà mấy ngày trước chơi bởi thiếu chút nữa là toi mạng rồi, nếu không phải có Lam Thẩm dìu đi, có đôi khi còn trực tiếp công hoặc ôm đi, Lam Vũ thật sự là sẽ không theo kịp cả nhóm trong lúc đi dã ngoại rồi.

Lam Vũ lúc đó chân thật sự nhắc lên không nổi nữa, chỉ có thể dùng nghị lực cá nhân mà ép buộc cả người đi chuyển. Hơn nữa nếu không có thuốc của Dạ Hoa, hôm nay Lam Vũ cũng chưa chắc bước chân ra khỏi giường được.

Lam Vũ xoay người, thoáng nhìn Dạ Hoàng còn ở phía sau mình: “Bạn không đi coi điểm sao?”

Mặc dù biết Dạ Hoàng sẽ chẳng đi nhanh hơn, nhưng vẫn muốn hỏi một chút.

“Không, tôi sợ bạn đi không nổi.” Dạ Hoàng lạnh lùng nói.

[Thiệt tình! Thật sự là tự làm bậy thì không thể sống mà!] Lam Vũ tự mắng mình.

Đã biết rõ gần đây Dạ Hoàng học được không ít chiêu số móc họng người khác từ mình, nhưng mà không ngờ Dạ Hoàng có thể sử dụng thành thạo như vậy.

“Ha ha, vậy chúng ta cứ từ từ mà đi!” Nói rất rất rất không tự nhiên.

Chờ tới khi hai người đi được đến bảng thông báo, đã không nhìn thấy cái bảng đầu nữa, chỉ thấy toàn người là người.

Ba người kia sớm đã bị nguyên đám người che khuất mất rồi, đã không thấy bóng dáng đầu nữa.

Hai người cũng chẳng muốn tự tìm cực khổ, cho nên cứ ở bên ngoài mà chờ, cù sao bọn họ cũng sẽ xem kết quả cho mình.

“Hoàng, bạn không lo lắng sao?” Trong lòng Lam Vũ khẩn trương, bởi vì cho tới bây giờ hắn chưa từng nhìn thấy Dạ Hoàng cầm tới cuốn tập, hơn nữa bọn Hoàng Cáo cũng nói, Dạ Hoàng trong giờ học lúc nào cũng ngủ, cho nên mọi người rất lo lắng cho Dạ Hoàng, mặc dù bình thường Dạ Hoàng biểu hiện cũng không đến nỗi nào, hình như cái gì cũng giỏi giang hơn bọn họ, nhưng mà Lam Vũ vẫn rất lo.

“Không có việc gì, không cần lo lắng.” Kì thật Dạ Hoàng cũng có lo một chút, nhưng mà tới khi thi thì những gì có thể làm đều làm hết rồi, mỗi môn cũng chỉ có 90 phút để làm bài, với lại trường này người không hề ít, cho nên tới hôm qua Dạ Hoàng đã xâm nhập vào hệ thống máy tính để xem kết quả rồi, xem thử kết quả của cả bọn thế nào. Cho nên kì thật bây giờ mấy người Hoàng Cáo không cần chen chúc nhau đi xem như thế, bởi vì Dạ Hoàng đã biết kết quả rồi.

“Bạn đứng thứ nhất, tôi thứ ba, mấy người bọn họ là thứ sáu, thứ mười và mười bảy. Lâm Hạo là tốt nhất, mà Hoàng Cáo là người cuối cùng. Cứ như vậy.” Dạ Hoàng thần nhiên nói.

“Úi! Bạn làm sao biết được?” Về mặt Lam Vũ nghi hoặc nhìn Dạ Hoàng, bất quá ngay lập tức Lam Vũ dùng ánh mắt đã hiểu nhìn Dạ Hoàng, “Bạn tới hôm qua lại ôm máy tính, có phải không đó, trình độ vi tính của bạn sao lại lợi hại vậy! Hôm nào chỉ tôi với!”

Dạ Hoàng nhìn ánh mắt nghịch ngợm của Lam Vũ, thật sự rất buồn cười, nhưng mà ngay sau đó, bọn họ nghe được tiếng của Hoàng Cáo: “Hai người không cần xem nữa, kết quả hết sức lí tưởng, Dạ Hoàng, bạn nói bạn học bài lúc nào vậy! Chúng tôi sao chẳng có thấy bao giờ vậy!” Hoàng Cáo hưng phấn nói.

“Ha ha, Hoàng nhà chúng ta vốn là thiên tài, đương nhiên là chẳng thể so sánh với mấy bạn rồi, bạn cứ để tâm tới mấy chuyện của mình là tốt rồi, không cần biết nhiều như vậy, mấy bạn về nhanh gom sách vở đi, chiều nay chúng ta học chung với nhau rồi.” Việc này ngay cả Lam Vũ cũng không biết, Hoàng Cáo như thế nào lại đi từ đại sảnh ra vậy, đương nhiên là muốn nghe được cái này trước đã.

“Đúng vậy, Hoàng Cáo bạn đừng có dây dưa nữa, chúng ta trở về gom sách vở, cứ nói hoài tới giờ học một cái cũng chẳng thể lôi bạn tới phòng học lớp một bây giờ.” Tổng Cảnh Kiệt cười thúc Hoàng Cáo đi về lớp.

Hắn biết Dạ Hoàng không nói thì tất có lí do riêng, một ngày nào đó Dạ Hoàng sẽ nói cho bọn họ thôi. Hắn tin tưởng ngày đó cũng không lâu lắm.

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng Cáo tôi còn chưa có từng gặp nam sinh nào thích tám nhiều như vậy đó!” Lâm Hạo cũng cười hì hì đi phía sau bọn họ. Hắn thông minh, cũng có thể hiểu rõ suy nghĩ của Tổng Cảnh Kiệt.

Bởi vì tâm tình khoái trá bọn họ không có phát hiện ra cách bọn họ không xa trên sân thượng có hai đứa con gái, hung hăng nhìn theo cả nhóm.

“Bạn cảm thấy được người kia nói là thật hay giả?”

“Tôi cảm thấy là thật, nếu không một kẻ tầm thường như nó làm sao có thể có thành tích như vậy?”

“Tôi cũng cảm thấy vậy. Người đó nói nhất định là thật. Người như nó chẳng thể xuất hiện ở đây được.”

“Đúng vậy, không chỉ là nó, còn có thằng anh không biết liêm sỉ của nó nữa!”

“Đúng vậy!”

“Dạ Hoàng! Tao sẽ không để cho mày sống yên ổn đâu.” Một đứa con gái hung hăng nói.

54. Chương 54

“Kê kê, rốt cuộc cũng tới ngày này rồi!” Lam Vũ dựa vào vai Dạ Hoàng nói.

“Được rồi, sáng tới giờ là lần thứ 132 bạn nói câu này rồi. Trước giờ sao chưa từng nhìn thấy bạn hưng phấn như vậy!” Hoàng Cáo buồn bực nói.

Sáng sớm hôm nay, không phải mà là bắt đầu từ tối hôm qua, đại khái khoảng 12 giờ khuya, Hoàng Cáo nghe thấy tiếng gõ cửa, mở ra liền nhìn thấy Lam Vũ mặc áo ngủ, ôm gối đầu, ban đầu còn tưởng là Lam Vũ với Dạ Hoàng cãi nhau cái gì, phỏng đoán này quả thực làm cho Hoàng Cáo kinh ngạc một chút, dù sao quan hệ giữa Dạ Hoàng với Lam Vũ không phải rất tốt sao.

Nhưng mà không quá một phút, Lâm Hạo liền phát hiện ra vấn đề, đó chính là Lam Vũ quá hưng phấn. Cho nên bị Dạ Hoàng đá ra khỏi phòng.

“Lam Vũ, bạn sao lại hưng phấn quá vậy?” Tống Cảnh Kiệt kì quái nhìn Lam Vũ.

Trên lí thuyết Lam Vũ đáng lẽ là người không biểu hiện vui buồn ra ngoài mới đúng, nhưng mà ngay cả một chuyện nhỏ lúc này cũng có thể làm cho hắn cao hứng như vậy, lại thật là khiến cho mọi người kinh ngạc.

“Đúng vậy đó, bạn sao lại vui dữ vậy?” Lâm Hạo biết Lam Vũ cũng đã ba năm rồi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Lam Vũ vui vẻ như vậy.

Hoàng Cáo chụp vai Lam Vũ, cười hề hề nói: “Lam Vũ có phải bạn bị chập mạch không, bạn cứ nói đi, là bạn của bạn tôi sẽ không khinh bỉ bạn đâu.”

“Tránh ra, ai chập mạch, tôi thấy bạn chập mạch thì có. Bất quá hôm nay thật sự sẽ có kẻ ngu người.” Lam Vũ cười cười xấu xa.

“Cái gì? ý của bạn là sao?” Tống Cảnh Kiệt phản ứng đầu tiên.

“Dù sao hôm nay tất cả mọi người cũng sẽ biết thôi.” Lam Vũ vừa nói vừa mở cửa phòng của đám Tống Cảnh Kiệt, đi xuống lầu về phòng mình thay đồ.

“Mấy người nói Lam Vũ có ý gì?” Lâm Hạo cũng mở miệng hỏi.

“Không biết, dù sao hôm nay cũng có trò hay để coi, chúng ta cứ chờ coi là được rồi không phải sao.” Hoàng Cáo vẫn phớt phơ như cũ.

“Cũng đúng, chẳng cần đoán mò nữa, tới giờ học rồi, thiết tình tối qua bị Lam Vũ hành không thể ngủ được, làm hại bây giờ mới mò dậy được, chẳng trách Dạ Hoàng đá Lam Vũ ra ngoài.” Lâm Hạo oán giận nói.

“Uh, chúng ta đi nhanh lên một chút là được.” Nói xong Tống Cảnh Kiệt liền rảo bước đi nhanh tới lớp học.

Hôm nay bị Lam Vũ quậy như vậy, bữa sáng cũng chỉ biết ăn trong tưởng tượng thôi.

Bất quá, làm cho bọn họ không ngờ chính là khi bọn họ vừa mới tới lớp học, đã nhìn thấy đồ ăn sáng chất đầy trên bàn. Mà Lam Vũ đang ngồi bên cạnh Dạ Hoàng ăn một cái bánh bao to đùng.

Mà cũng chắc chắn, bữa sáng này là do Dạ Hoàng mang đến.

“Hoàng

tôi yêu bạn quá đi mất, bạn chẳng những học giỏi, tố chất cũng giỏi mà lại còn là tri kỉ như vậy nữa, bạn làm sao biết chúng tôi chưa ăn sáng vậy.” Hơn nữa bạn còn không có mang toàn bánh ngọt tới đây, mà là bánh mì a.

Bất quá câu cuối cùng Hoàng Cáo cũng không có nói ra. Hắn cũng chẳng dám nói.

“Keke, hôm nay bạn biểu lộ lộn người gòi

” Lam Vũ đem nuốt miếng cuối cùng của cái bánh bao xuống, mở miệng nói.

“Hử???”

“Là tôi nói Dạ Hoàng mua đó, lại còn đặc biệt dặn dò là muốn ăn bánh mì cùng bánh kem, mà không phải

” Lam Vũ không có tiếp tục nói, bất quá mọi người đều biết về sau là nói cái gì.

“Mặc kệ nói kiểu gì, Dạ Hoàng hôm nay đúng là cứu tinh của chúng ta.” Tống Cảnh Kiệt tìm được lí do để cảm ơn.

“Nhưng mà nếu như Dạ Hoàng không đá Lam Vũ ra, chúng ta vẫn có thể ăn sáng mà, có phải không?” Lâm Hạo cẩn thận nói oán hận, bởi vì Hồng Tiêu có nói với bọn họ một số thói quen rất không tốt của Dạ Hoàng.

Mà Hoàng Cáo căn bản là không có chỗ nào để đi, mà Tống Cảnh Kiệt sẽ không nói là Dạ Hoàng làm bậy, mà Lam Vũ đối với chuyện này vốn không có quyền lên tiếng.

“Đá cậu ta? Tôi không có đá, chính là cậu ta đột nhiên bỏ đi.” Dạ Hoàng nói kì quái.

“Ôi chao

cái này

Hoàng, tôi cũng không phải là cao hứng nên chia xẻ với bọn họ đâu

” Lam Vũ quẹt quẹt miệng nói.

Nghe thấy như vậy, tất cả mọi người biết là tại sao rồi, hơn nữa làm cho Tống Cảnh Kiệt buồn bực chính là, hắn không biết chuyện gì khiến Lam Vũ cao hứng đến như vậy.

“Tống Tinh Tinh có quan trọng không?” Thành linh, Lam Vũ trưng ra bộ mặt cực kì nghiêm túc hỏi một câu không đầu không cuối.

“Đối với Kiệt sao? Cậu ta lúc nào cũng ước gì Tống Tinh Tinh kia biến khỏi quả đất.” Tống Cảnh Kiệt còn chưa mở miệng, Hoàng Cáo đã giúp hắn trả lời.

“Oh

như vậy à, vậy thì có trò vui rồi.” Lam Vũ yên tâm nói.

“Này, bạn đừng có nói lảng sang chuyện khác

” Hoàng Cáo đột nhiên phản ứng lại, quát Lam Vũ, còn hù đánh nữa mới ghê.

“Tôi không có đánh trống lảng, tôi đang nói chuyện nghiêm túc!” Lam Vũ vừa nói, vừa chạy trốn.

Hi vọng mình không bị vấp té chết.

55. Chương 55

“Cũng

xế chiều rồi

xế chiều không có chuyện gì lớn lao

tạm thời có thể thư giãn rồi

” Hoàng Cáo vui vẻ kêu lên.

Mặc dù nội dung học mỗi lớp giống nhau, nhưng mà không khí học tập của lớp một đúng là quá hăng hái rồi, mới một ngày, Hoàng Cáo thật là khó bỏ thói quen xưa cũ.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi

Cáo bạn đừng nói bạn còn muốn ôm tập nha

!” Tổng Cảnh Kiệt còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng “Tít

Tít

” phát ra từ trong túi xách của mình.

Cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình, vẻ mặt thật bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn phải nghe dù rất không tình nguyện.

“Alo.”

“Dạ.”

“Con biết rồi.”

????

“Làm sao vậy.” Hoàng Cáo nhìn thấy Tổng Cảnh Kiệt cúp điện thoại, tiến lên hỏi.

“Ở nhà kêu tôi quay về một chuyến.” Tổng Cảnh Kiệt nói bất đắc dĩ.

“Chuyện gì? Sao gấp vậy?” Lâm Hạo tò mò hỏi.

“Nói là Tinh Tinh có chuyện.”

“Như vậy thì không cần về.” Lam Vũ mở miệng nói.

“Tại sao?” Nếu nói lúc này Tổng Cảnh Kiệt nói làm cho Lâm Hạo tò mò, còn Lam Vũ nói thì khiến cho Lâm Hạo hết sức mơ hồ.

“Bất quá chỉ là Tổng Tinh Tinh nhà bạn biến mất, thời gian biến mất chính là sau 11 giờ đêm hôm qua. Đồng thời mất tích còn có Diệp Khanh.” Lam Vũ vừa cười vừa nói.

“Cái gì!” Tiếng ba người đồng thời vang lên.

“Bạn không phải không cần cô ta sao?” Tiếng Dạ Hoàng vang lên cách đó không xa.

“Là bạn làm!” Tổng Cảnh Kiệt kêu lên.

“Uh.” Thẳng thắn thừa nhận. Hơn nữa cũng chẳng định giấu diếm, Lam Vũ không phải đều đã biết tất cả sao.

“Tại sao?” Mặc dù bản thân không thích Tổng Tinh Tinh, nhưng mà dù sao cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của mình.

“Ai kêu cô ta lại có tâm tư đó

còn dám làm như vậy, không phải muốn chết là cái gì!” Lam Vũ tức giận nói.

Tối ngày hôm qua lúc hắn đang chuẩn bị ngủ, nhân tiện nhìn thấy Dạ Hoàng mở máy tính, cũng giống như những đêm trước, biết trước kia Lam Vũ đều không có cảm giác gì, bởi vì đây chính là việc tối nào Dạ Hoàng cũng làm, nhưng mà lần này cùng Dạ Hoàng ra ngoài chơi với nhau vài ngày, hắn từ cha mới biết được thân phận của Dạ Hoàng (bởi vì cha của Lam Vũ trước kia cũng có hợp tác với Dạ Ảnh, nhưng mà tiếp xúc với Dạ Hoa. Mà lần này Dạ Hoa cũng đi chung, cho nên đại khái cũng đoán ra được thân phận của Dạ Hoàng.)

Dưới sự hiếu kì, Lam Vũ nhìn thấy Tổng Tinh Tinh cùng Diệp Khanh trên màn hình máy tính của Dạ Hoàng, trong trường học đang dán hình của Dạ Hoàng.

Mà trong hình đều là ảnh chụp một số cảnh thân mật của Dạ Tường cùng Hồng Hàn, bên cạnh còn viết mấy lời kích động đòi đuổi học Dạ Tường.

Lam Vũ lúc nhìn thấy ánh mắt Dạ Hoàng liền biết, Dạ Hoàng tức giận, hơn nữa nếu trên những tấm hình đó viết về Dạ Hoàng không thôi, có lẽ Dạ Hoàng cũng sẽ không đi đến như vậy, nhưng mà Dạ Hoàng là người có cá tính bảo hộ cho người thân, cái này hoàn toàn đúng với ý ngược của Dạ Hoàng rồi.

Mà ngay lúc đó, Dạ Hoàng lập tức gọi người đến tóm cổ hai đứa con gái này.

Nhìn thấy Dạ Hoàng như vậy, Lam Vũ trước tiên bỏ chạy, cũng không phải sợ Dạ Hoàng, mà là muốn xem một chút Tổng gia lúc nào sẽ nhận được tin tức Tổng Tinh Tinh mất tích.

Bởi vì một khi Tổng gia biết Tổng Tinh Tinh mất tích, tuyệt đối đầu tiên sẽ thông báo cho hôn phu của cô ta – Tổng Cảnh Kiệt.

Nhưng mà làm cho Lam Vũ thất vọng chính là, hóa ra tới giữa trưa hôm nay mới có, ai

làm lãng phí thời gian cả đêm của Lam Vũ.

Phải ngủ ké một đêm trên giường người khác, phải thừa nhận là mình cả đêm đều ngủ không ngon.

Giờ đã biết được nguyên nhân tại sao, Tổng Cảnh Kiệt cũng khó mà nói cái gì. Dù sao lần này Tổng Tinh Tinh cũng đã quá phận lắm rồi. Kì thật chuyện của Dạ Tường, mọi người đều biết man máng, nhưng mà không ai có dũng cảm đào xới, bởi vì đặc tội Hồng gia là không thể, bây giờ điều may mắn chính là, may mà chuyện này Dạ Hoàng vẫn còn ém nhẹm, chỉ là chuyện của một mình Tổng Tinh Tinh, nhưng nếu Tổng Tinh Tinh mà làm thành công, thì đó lại trở thành chuyện giữa hai gia tộc rồi.

Mà hai gia tộc đối địch với nhau bất luận kẻ nào cũng không dám tưởng tượng.

“Hoàng! Các người định xử lí như thế nào?” Mặc dù bản thân không thích Tổng Tinh Tinh, nhưng mà dù sao cô ta cũng là một phần tử của Tổng gia, là thiếu chủ của Tổng gia, tự nhiên cũng muốn biết.

“Cũng không rõ lắm, chuyện này thường là Kì Kì xử lí, mấy chuyện kiểu như vậy đều do cô ta làm cả.” Dạ Hoàng đúng là không biết phải xử lí những người này như thế nào, bởi vì hai người đó không phải là người của Dạ Ảnh, Dạ Hoàng cũng không quan tâm bọn họ có giá trị cho Dạ Ảnh lợi dụng hay là có chỗ nào tốt hay không.

“Oh, vậy thường mọi người xử lí như thế nào?” Hoàng Cáo tò mò hỏi.

“Thường là giống nhau! Hình như làm trước là bị rạch mặt và hủy toàn bộ trí nhớ. Uh, hình như là vậy.” Dạ Hoàng cố gắng nhớ lại.

“Cái gì? Thảm như vậy

” Giọng Lâm Hạo chứ đầy vẻ khó tin.

“Uh. Đúng vậy. Thường làm như vậy.” Dạ Hoàng một lần nữa làm cho cả bảy kích động.

“Hoàng, bạn không cảm thấy làm như vậy đối với phụ nữ là hơi quá đáng?” Hoàng Cáo cẩn thận nói.

Bọn họ cũng không biết Dạ Hoàng nói là phương thức xử lí với người trong Dạ Ảnh, cũng không giống như phương thức xử lí của ám bộ Hồng gia, tự nhiên cảm giác chưa từng nghe qua.

(Ám bộ Hồng gia, nói như thế nào cũng chỉ là dùng để bảo vệ người Hồng gia, tự nhiên xử lí chuyện ôn hòa hơn. Nhưng mà Dạ Ảnh vốn là một tổ chức xã hội đen, vì vậy cứ thế

keke, mọi người tự nghĩ lại đi

)

“Không, đó là một người đàn ông.” Dạ Hoàng tiếp tục nói.

“Phù

” Mọi người thở phào một hơi.

“Người đó nói khuôn mặt Kì Kì xấu xí, làm gì mà nhiều mụn?” Dạ Hoàng cố gắng hồi tưởng, quả thực làm cho trái tim của mấy người ở đây rất xuống lần nữa.

Trời đất, bất quá chỉ có vài cái mụn mà đã như vậy, vậy thì Tống Tinh Tinh lần này không có cửa trở về sao!

“Cái đó

”

Tống Cảnh Kiệt còn chưa có nói ra khỏi miệng. Một âm thanh liền vang lên.

“Cục cưng

các người ở đây à!”

56. Chương 56

“Cục cưng

các người ở đây à!” Một giọng nữ từ xa vọng tới.

Mọi người nhìn lại.

“Á

” Hoàng Cáo lập tức vọt ra sau Dạ Hoàng.

Tôi xin bạn người phụ nữ này không thể để tới gần bọn mình như vậy, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Điều may mắn duy nhất bây giờ chính là Dạ Hoàng ở chỗ này, nếu không, Hoàng Cáo tuyệt đối sẽ chẳng hay ho gì.

“Kì kì? Sao cô lại tới đây.” Dạ Hoàng cũng không biết tại sao Dạ Kì lại xuất hiện ở đây.

Dù sao bây giờ không phải Dạ Kì phải xử lí chuyện của đứa con gái kia sao?

“Cục cưng à, người ta không phải đang quan tâm đến cậu sao, cậu như thế nào lại có thể đối xử với người ta như vậy?” Dạ Kì nói nũng nịu. lại còn cố ý lượn qua lượn lại trước mặt Dạ Hoàng một vòng, nói: “Cục cưng, cậu cảm thấy hôm nay tôi có đẹp không?”

Nghe thấy Dạ Kì nói tới đây, Dạ Hoàng mới cẩn thận nhìn lại trang phục của Dạ Kì.

Mái tóc dài ngang vai cắt lên thành tóc tém, thoát nhìn hết sức đẹp dễ dàng yêu, hơn nữa Dạ Kì vốn chăm sóc da rất tốt, một chút cũng nhìn không ra đã 26 tuổi rồi. Hơn nữa Dạ Kì hôm nay còn mặc một bộ đầm xòe màu hồng phấn. Dạ Hoàng rốt cuộc biết mấy người kia tại sao lại phản ứng như vậy rồi.

Có ai 26 tuổi lại mặc như vậy không. Mặc dù từ trên người nhìn không ra có chỗ nào kì cục, nhưng mà mấy người bọn họ đều biết tuổi thật của Dạ Kì là bao nhiêu. Sẽ cảm giác thấy rất kì quái, dù sao bộ đồ xì tin như vậy người này có thể mặc sao, hơn nữa, cho dù không biết tuổi thật của Dạ Kì, chính là ai biết Dạ Kì đều cảm thấy rất kì quái, có thể người duy nhất không cảm thấy gì chắc cũng chỉ có Dạ Hoàng cùng Dạ Hoa.

Mà trong nhận thức của Dạ Hoàng, chỉ cần không quá kì cục, mặc thoải mái là được.

Mà với Dạ Hoa, bởi vì Dạ Kì thường thường mặc đủ loại quần áo khác nhau, kiểu kì cục cỡ nào cũng có, liền không cần phải nói, hôm nay Dạ Kì ăn mặc như vậy vốn có thể được xem là bình thường.

“Đẹp lắm

có đúng không, Hoàng

” Lam Vũ nhìn thấy Dạ Hoàng còn chưa có phản ứng, liền nhắc nhở Dạ Hoàng.

Bất quá Lam Vũ cũng không có nói sai, dù sao Dạ Kì mặc như vậy đúng là hơi kì lạ, nhưng mà nhìn rất đẹp, bất quá điều kiện đầu tiên là không được quên tuổi của cô ta cũng như con người của cô ta.

“Đúng vậy.” Dạ Hoàng nói theo Lam Vũ.

“Đúng vậy đúng vậy, Dạ Kỳ à, cô hôm nay mặc vậy nhìn rất đẹp.” Hoàng Cáo nhớ tới những lời lúc nãy Dạ Hoàng nói, cũng cười hì hì. Vừa nói còn dùng khuỷu tay thúc vào Tổng Cảnh Kiệt bên cạnh.

“Uh, không tệ chút nào.”

“Nhưng mà ???? Ô

” Lâm Hạo còn chưa có nói xong, chính xác là chuẩn bị nói, đã bị Hoàng Cáo bịt kín miệng.

“Ô ô ô

” Lâm Hạo cố gắng phản kháng, bất quá khí lực của Hoàng Cáo đúng là dọa người, mặc kệ Lâm Hạo vùng vẫy thế nào, cũng không có thoát khỏi kềm tỏa của Hoàng Cáo.

“Hoàng Cáo, cậu sao có thể làm như vậy, cậu để cho Lâm Hạo nói xong nào

” Dạ Kỳ tiến lên một chút giạt tay Hoàng Cáo ra.

“Hô

” rốt cuộc Lâm Hạo đã có thể tự do hô hấp, hít thật sâu một hơi, hung hăng trừng mắt liếc Hoàng Cáo một cái. Vừa mới rồi đúng là mệt chết hần.

“Được rồi, Lâm Hạo cậu đừng tức giận với Hoàng Cáo, cậu vừa rồi muốn nói cái gì?” Dạ Kỳ dụ dỗ Lâm Hạo.

“Oh, tôi nói tôi cảm thấy Dạ Kỳ cô mặc đồ màu trắng, hoặc là màu đỏ nhìn rất đẹp, bởi vì màu da của cô rất hợp với hai màu đó. Đương nhiên đây là cái nhìn của tôi thôi, cô mặc như bây giờ nhìn vẫn rất đẹp.” Lâm Hạo chậm rãi giải thích.

“Như vậy à. Tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng mà Dạ Tĩnh nói, tôi nên thay đổi màu sắc một chút, bởi vì trong tủ đồ của tôi toàn hai màu kia. Cho nên cô ấy thay đổi cho tôi. Vì vậy tôi sẽ mặc màu hồng.” Dạ Kỳ vừa cười vừa nói.

“Hoàng Cáo à

cậu lúc nãy tại sao không để Lâm Hạo nói vậy?” Dạ Kỳ xoay người nhìn cái người đang ngó tay hẩn chăm chăm.

Mà Hoàng Cáo hoàn toàn giống như là không có nghe thấy gì cả, chỉ nhìn vào tay vừa mới bị Dạ Kỳ chạm qua.

“Hoàng Cáo, bạn đang làm gì vậy?” Tổng Cảnh Kiệt bên người Hoàng Cáo thấp giọng hỏi.

“Hả?” Mờ mịt nhìn Tổng Cảnh Kiệt. Hoàng Cáo còn đang bận suy nghĩ Dạ Kỳ nhìn nhỏ nhắn như vậy tại sao lại có thể gỡ tay mình ra, mình ngày nào cũng luyện võ hết mà.

“Dạ Kỳ đang hỏi bạn kia!” Lam Vũ “tốt bụng” nhắc nhở.

“Cái gì?” Hoàng Cáo thật sự không biết Dạ Kỳ có hỏi mình cái gì hay không.

“Được rồi Kỳ Kỳ, cô tới đây làm gì?” Dạ Hoàng cắt đứt Lam Vũ đang đứng một bên xem kịch vui.

“Oh, tôi đến giao tài liệu.” Dạ Kỳ đưa một cái USB cho Dạ Hoàng.

“Oh. Cái này không cần cô phải đem tới.” Dạ Hoàng nhìn Dạ Kỳ.

“Ha ha, tôi có thể bán một cái nhân tình không?” Dạ Kỳ cười rạng rỡ nói.

“Được rồi!” Dạ Hoàng không nói gì nữa, dù sao Dạ Kỳ cũng sẽ không có nguy hiểm.

“Chiều nay chúng ta sẽ thấy.” Nói xong, Dạ Kỳ cứ thế đi khỏi tầm mắt mấy người.

Nhìn Dạ Kỳ rời đi, Hoàng Cáo thở phào một hơi: “Rốt cuộc cũng đi, ai

đúng rồi, Kiệt, bạn còn chưa về sao?”

“Chắc phải vậy, cũng cần đem chuyện Tổng Tinh Tinh nói với mấy người ở nhà một chút.” Tổng Cảnh Kiệt bắt đầu dĩ nói.

“Vậy thì đem cái này về theo đi!” Dạ Hoàng đưa cái USB Dạ Kỳ mới đưa cho mình lúc nãy cho Tổng Cảnh Kiệt.

Tổng Cảnh Kiệt nhìn cái USB một chút, mới rời đi.

Trên thân USB dán một mảnh giấy, ghi ba chữ: “Tổng Tinh Tinh”

57. Chương 57

Tổng Cảnh Kiệt nhìn thứ trong tay.

“Kiệt Nhi, con cầm gì trong tay vậy?” Tổng Trí Minh nhìn thấy cái USB Tổng Cảnh Kiệt cầm trong tay khi trở về bèn hỏi.

“Con cũng không biết nữa.” Vội vàng trở về, Tổng Cảnh Kiệt không biết bên trong có cái gì, có nên đưa cho người nhà xem hay không.

“Cha con đang hỏi con, thái độ của con như vậy là sao, đưa đây cho mẹ xem.” Phu nhân Tổng Gia – Từ Minh Phương, nhìn Tổng Cảnh Kiệt thật lâu không có phản ứng, đi lên đoạt lấy đồ trong tay Tổng Cảnh Kiệt.

“Mẹ!” Tổng Cảnh Kiệt hung hăng nhìn Từ Minh Phương, nghĩ muốn phát tác nhưng rồi cũng kềm lại.

“Tinh Tinh? Cái này thì liên quan gì tới Tinh Tinh?” Nhìn thấy mấy chữ trên thân USB, Từ Minh Phương mở miệng hỏi Tổng Cảnh Kiệt.

“Con cũng không biết, sáng nay đi học đã thấy nó trong ngăn kéo bàn học rồi. Nhưng lại không biết là cái gì. Cũng chỉ biết cầm lấy, không biết là cái gì nữa.” Tổng Cảnh Kiệt không muốn nhắc đến Dạ Hoàng, dù sao chuyện này cũng không muốn cho người phụ nữ ngồi trước mặt biết. Nếu không lấy cả tính của bà ta, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Con tại sao không đưa ra sớm một chút hả?” Từ Minh Phương không nhịn được nói. Ngày hôm qua Tổng Tinh Tinh mất tích, sáng nay Tổng Cảnh Kiệt phát hiện cái này trong ngăn kéo, hai chuyện này nhất định là có liên quan tới nhau.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta mở cái này ra xem là được! Đừng để người ngoài chê cười.” Tổng Trí Minh đem hai người tách ra, hai người kia tại sao lại âm ỉ nữa rồi? Bọn họ chẳng phải là mẹ con sao.

“Ha ha, các người không cần để ý tới tôi, tôi về trước, nếu có tin tức gì thì hi vọng các người có thể báo cho tôi một tiếng.” Tử Thụy vừa cười vừa nói.

Tử Thụy hôm nay thật sự không ngờ được. Sáng sớm Hồng Tiêu sai người đến thông báo chuyện Tổng Tinh Tinh, Gia Anh không được nhúng tay vào. Nhưng mà làm giáo viên thì không có khả năng mặc kệ chuyện này, cho nên cô ta chủ trương một chút. Cho dù không phải người đi tìm, nhưng mà cơ bản thì vẫn phải quan tâm.

“Chúng ta đi xem một chút.” Nhìn thấy Tử Thụy đã đi, Tổng Trí Minh thản nhiên nói.

“Dạ.” Vừa nói, Tổng Cảnh Kiệt cũng lấy USB trên tay Từ Minh Phương đưa cho người giúp việc.

Không lâu quá, trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh một người. Màn ảnh chậm rãi xoay tròn tập trung vào một người duy nhất ở trong đó, mục đích chính là để người xem có thể thấy rõ người kia, cũng chính là Tổng Tinh Tinh.

Tổng Tinh Tinh mặc bộ đồ kiểu búp bê, ngồi yên trên mặt đất. Chiếc váy đen kiểu công chúa xòe rộng, trên đầu mang một vương miện hoa lệ, hơn nữa thảm trải sàn màu trắng nhìn qua thật là chói mắt, trên mặt trang điểm làm cho hai con mắt to đến dọa người. Mà trang phục như vậy làm cho người ta không có cách nào ngoài liên tưởng đến búp bê SD.

“Đây là?” Từ Minh Phương quái dị nhìn người đàn ông bên cạnh mình, đây là cái quái gì, tại sao lại cosplay Tống Tinh Tinh thành ra cái dạng này.

“Ha ha, các người đã nhìn thấy rõ hình ảnh người bên trong rồi phải không, có phải nhìn rất đẹp. Tay nghề của tôi rất tốt phải không, đem một đứa con gái tầm tầm biến thành tuyệt sắc như vậy, các người phải cảm ơn tôi đó!” Còn chưa có thấy Tống Trí Minh trả lời câu hỏi của Từ Minh Phương, liền nghe thấy được một đoạn lời nói. Nhưng mà hình ảnh vẫn không thay đổi, vẫn là cái phòng đó, cái người đó. Động tác đó.

“Tổng tiên sinh, ông trước tiên xem qua một chút tài liệu đi, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục.” Lời nói chấm dứt, hình ảnh cũng biến mất.

“Chuyện gì vậy?” Tống Trí Minh giận dữ hét.

“Hệ thống của chúng ta bị xâm nhập rồi, USB ngoại trừ tài liệu, còn có kèm theo một chương trình, chỉ cần cắm USB vào máy tính, máy tính sẽ bị điều khiển từ xa, ngay cả tắt cũng không thể làm được.” Người giúp việc cẩn thận nói.

“Đừng nói nhiều nữa, mở tài liệu ra cho tôi.” Từ Minh Phương xen vào nói.

“Vâng ạ!” Người giúp việc định bấm vào biểu tượng tài liệu trên máy tính cho Từ Minh Phương xem.

“Chờ một chút, tôi đã nói là đưa cho Tống tiên sinh, mà không phải là bà Tống. Bà Tống, nếu như bà muốn con gái mình gặp chuyện không may, vậy thì mời bà cứ xem.” Từ máy tính lại phát ra tiếng nói ngăn cản hành vi của Từ Minh Phương.

Có lẽ người trong Tống gia không biết là ai, cho dù người này có dùng dụng cụ làm thay đổi âm thanh, nhưng mà Tống Cảnh Kiệt biết đó là ai, người này chính là Dạ Kỳ, âm sắc có thể thay đổi, nhưng mà Dạ Kỳ vốn không có thay đổi phương thức nói chuyện của mình. Hơn nữa có thể làm ra như vậy chỉ sợ cũng chỉ có thiên tài máy tính Dạ Hoằng thôi.

“Mẹ, chú ý đến an toàn của Tinh Tinh một chút đi, cứ để cha coi xem sao.” Tống Cảnh Kiệt nhắc nhở người phụ nữ đang định xem tài liệu.

“Để tôi đi.” Tống Minh Trí tiến lên, vươn tay.

Từ Minh Phương lo lắng cho an toàn của Tống Tinh Tinh, không tình nguyện buông tay đi ra sau.

Cả phòng liền an tĩnh trở lại khi Tống Trí Minh mở tài liệu ra.

58. Chương 58

Tống Trí Minh nhìn những dòng chữ trên máy tính, sắc mặt càng lúc càng đen lại.

Nhìn thấy sắc mặt của chồng như thế, Từ Minh Phương cảm thấy rất bất an, chẳng lẽ Tống Tinh Tinh gặp chuyện gì? Sao lại nghiêm trọng như vậy?

“Để cho tôi xem.” Vừa nói, Từ Minh Phương liền đi lên, muốn xem tài liệu trong máy tính nói cái gì.

“Người đâu.” Tống Trí Minh vươn tay, ngăn không cho Từ Minh Phương đi tới trước.

“Trí Minh?” Thật không hiểu được động tác của chồng mình là như thế nào.

“Lão gia?” Quần gia đi lên, thấp giọng hỏi Tống Trí Minh.

“Đuổi phụ nhân về phòng!”

“Vâng ạ!” Mặc dù không biết ý lão gia là gì. Nhưng mà vẫn tuân theo mệnh lệnh của lão gia.

“Cha?” Tống Cảnh Kiệt nhìn hành động của cha mình.

Bởi vì bình thường cha rất tôn trọng mẹ, chỉ cần mẹ không làm ra cái gì quá phận, cha đều bỏ qua cho bà, cho nên cách làm của cha hôm nay làm cho Tống Cảnh Kiệt rất kì quái.

“Kiệt Nhi, cái này ai đưa cho con.” Tổng Trí Minh chán chường ngồi xuống ghế salon, mở miệng hỏi con mình.

“Con nói rồi, chính là sáng hôm nay nó tự xuất hiện trong học bàn của con.” Tổng Cảnh Kiệt cẩn thận nói.

“Con cũng muốn lừa gạt cha sao?” Tổng Trí Minh cho tới bây giờ cũng chưa từng xưng cha với Tổng Cảnh Kiệt, đều là dùng đại từ thay thế khác cho từ cha kia.

“Là một người bạn học đưa cho con.” Xem ra thì cha đã biết thứ này ở đâu ra rồi. Thành ra cũng nói thật thôi.

“Có thể gọi điện thoại cho cậu ta không?” Tổng Trí Minh thật sự không biết nên làm cái gì lúc này, đã rất tin tưởng một người, hóa ra người đó lại đi lừa mình, còn dùng cách này.

“Dạ.”

Rất nhanh Tổng Cảnh Kiệt gọi điện thoại cho Dạ Hoàng.

“Alo.” Tiếng của Dạ Hoàng ở đầu bên kia vang lên.

“Hoàng, cha tôi tìm bạn.” Tổng Cảnh Kiệt biết lấy cá tính của Dạ Hoàng, không có bao giờ thích nói chuyện với người lạ. Bởi vì một mực chú ý tới phản ứng của Dạ Hoàng, Tổng Cảnh Kiệt không có nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cha mình.

“Uh.” Nhưng mà làm cho Tổng Cảnh Kiệt bất ngờ là Dạ Hoàng hóa ra lại đáp ứng rất thoải mái.

“Cha!” Tổng Cảnh Kiệt đưa điện thoại qua cho Tổng Trí Minh.

“Chào ngài, Dạ Chủ.” Đây là xưng hô của người ngoài với Dạ Hoàng.

Bởi vì trong tài liệu kia có dấu hiệu đặc thù, mà dấu hiệu kia chính là ấn kí của Dạ Ảnh. Mà vừa rồi ông lại nghe con mình gọi người kia là “Hoàng”

Đây thật là ngoài dự đoán của mình, ông không ngờ được con mình lại có quan hệ tốt như vậy với Dạ chủ.

“Có việc gì?” Dạ Hoàng không có xem qua bên trong USB có cái gì, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi muốn mời ngài giúp tôi diệt trừ gã đàn ông kia, đồng thời tìm ra mẹ ruột của Kiệt Nhi,” Tổng Trí Minh nói ra yêu cầu của bản thân, đương nhiên cũng nhìn thấy được vẻ mặt nghi hoặc của Tổng Cảnh Kiệt.

“Ông hẳn là biết qui củ của chúng tôi.” Dạ Hoàng lại dùng khẩu khí này.

“Yêu cầu gì cũng có thể.” Đây chính là nguyện vọng lớn nhất đời này của Tổng Trí Minh, phải trả giá đắt cỡ nào cũng có thể.

“Được, sẽ có người bàn bạc chuyện này với ông.” Nói xong, Dạ Hoàng cúp điện thoại trước.

Cùng lúc đó, màn hình máy tính lại sáng lên, thanh âm kì quái kia lại vang lên lần nữa: “Ha ha, ông tại sao không trực tiếp nói với tôi vậy, lại còn muốn thông qua chủ nhân chúng tôi.”

“Chuyện này cô có thể làm chủ sao?” Tổng Cảnh Kiệt mở miệng hỏi.

“Đương nhiên không thể, cậu nhìn qua đâu phải rất thông minh đâu, làm sao lại đoán ra được vậy.” Dạ Kỳ nói tán dương.

“Tôi có phái người đi tìm, nhưng mà một chút tin tức cũng không có, tôi còn tưởng rằng cô ấy đã xảy ra chuyện, nhưng mà các người có thể tồn tại hết một ngày, tìm được tin tức của cô ấy, cái này chỉ có thể nói rằng cô ấy nằm trong phạm vi bảo vệ của các người.” Tổng Trí Minh khẽ mỉm cười.

“Cũng đúng, thực lực của Tổng gia trong đại lục đúng là không nhỏ.”

“Các người muốn cái gì?” Tổng Trí Minh không muốn kéo dài nữa.

“Ông sau này không thể quản lý chuyện của Tổng Tinh Tinh, cũng phải đuổi thẳng cổ mẹ con cô ta ra khỏi Tổng gia, mặt khác ông có thể đón Dạ Tinh về, nhưng mà không được nhúng tay vào công việc của cô ấy ở

Dạ Ảnh, sự nghiệp của ông sau này phải giao cho con trai mình, cũng chính là Tổng Cảnh Kiệt. Cuối cùng chính là quản lý cho tốt miệng mồm của những người trong nhà ông.” Dạ Kỳ nói ra yêu cầu của mình.

Sở dĩ muốn Tổng Trí Minh đồng ý đem sự nghiệp giao cho Tổng Cảnh Kiệt, đó là vì con của Tổng Trí Minh không phải chỉ có một người, hơn nữa lão già trong Tổng gia, không thích Tổng Cảnh Kiệt. Hẳn nếu không nhìn thấy Tổng Cảnh Kiệt là con của nữ nhi Từ gia với đứa con duy nhất của mình, tuyệt đối sẽ không thừa nhận Tổng Cảnh Kiệt là thiếu chủ.

“Cái này không thành vấn đề.” Tổng Cảnh Kiệt là con của ông với Âu Dương Tĩnh, cũng chính là Dạ Tĩnh, con của mình, ông nhất định sẽ đem địa vị gia chủ để lại cho đứa con mà người phụ nữ mình yêu nhất đã để lại. Mà những chuyện khác căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

“Được rồi, ngày mai ông sẽ nhìn thấy người ông muốn gặp.” Nói xong, Dạ Kỳ tắt hệ thống điều khiển.

“Cha?” Nhìn thấy cha đã nói chuyện xong, Tổng Cảnh Kiệt mở miệng hỏi cha của mình.

“Con tự xem đi.” Tổng Trí Minh xoay màn hình máy tính về phía Tổng Cảnh Kiệt, rồi đứng dậy đi về thư phòng.

Trong tài liệu đó nói về một đoạn chuyện cũ cách đây 16 năm.

Thì ra Tổng Tĩnh Tĩnh là con riêng của Từ Minh Phương, năm đó mặc dù Tổng Trí Minh cưới Từ Minh Phương, nhưng mà người ông yêu lại là Âu Dương Tĩnh, nhưng mà bởi vì những quan hệ trong nhà, ông ta không thể cưới Âu Dương Tĩnh, nhưng mà quan hệ của hai người cũng không vì Tổng Trí Minh kết hôn mà gián đoạn.

Nhưng mà không lâu sau Âu Dương Tĩnh lại đột nhiên biến mất, bởi vì quá thương nhớ Âu Dương Tĩnh cùng oán hận, Tổng Trí Minh không ngừng tìm kiếm Âu Dương Tĩnh, vì thế không ngừng thay đổi bạn tình.

Mãi cho đến khi Từ Minh Phương mang thai, ông mới ngưng lại cuộc sống như vậy.

Nhưng mà làm cho ông không ngờ chính là, Tổng Cảnh Kiệt lại là con của mình với Âu Dương Tĩnh, mà Tổng Tĩnh Tĩnh lại là con của Từ Minh Phương với một gã đàn ông khác. Làm cho ông càng tức giận chính là, Từ Minh Phương đến bây giờ vẫn còn gian tình với gã đó.

59. Chương 59

Mọi chuyện cứ thế tiến hành rất thuận lợi, cuối cùng sau khi đã xong mọi chuyện, Tổng Trí Minh cùng Dạ Tĩnh kết hôn với nhau.

Chúng ta không thể không cảm khái một chút về khả năng tự chăm sóc của Dạ Tĩnh.

Rõ ràng đã ba mươi mấy gần bốn mươi tuổi, nhưng mà thoát nhìn giống như người mới hơn hai mươi.

Hôn lễ rất náo nhiệt, Dạ Ảnh cũng phải đại diện tới, đương nhiên Hồng gia cũng tới, ngay cả lão bất tử của Tổng gia cũng tới.

Vốn lão ta chẳng muốn đến, bất quá Tổng Trí Minh nói cho lão biết thân phận của Dạ Tĩnh, không ngờ được! Đây chẳng phải là chuyện lão có thể thâm tóm hay định đoạt được nữa.

“Thiếu chủ.” Dạ Tĩnh nói với một người khác trong phòng.

Từ nhỏ Dạ Hoằng là do Dạ Tĩnh cùng Dạ Kỳ chăm sóc, cho nên địa vị hai người trong Dạ Hoằng không lớn không nhỏ.

Nhưng mà một tiếng gọi nghiêm túc làm cho Dạ Hoằng không thể quen được.

“Cái gì?” Dạ Hoằng nhìn người thiếu phụ xinh đẹp trong lễ phục cưới trước mắt.

“Còn nhớ ngày đầu tiên cậu đến Dạ Ảnh không?” Dạ Tĩnh mở miệng hỏi, lần này đã không gọi theo thân phận nữa rồi, giống như là người lớn nói chuyện với con cháu trong nhà.

“Tôi đã quên.” Khi đó Dạ Hoàng cũng chỉ mới ba tuổi, nhớ được cũng đã rất khó khăn rồi, hơn nữa Dạ Hoàng từ đó trở đi, cũng phải chịu những huấn luyện tàn khốc, thành ra một chút ấn tượng đều không có.

“Nhưng mà tôi còn nhớ rất rõ, ngày đầu tiên lúc cậu đến thế giới của chúng tôi, giống y như là một tiểu thiên sứ. Một chiếc quần short màu xanh lơ, một chiếc áo trắng tinh khiết, trên đầu còn đội một chiếc mũ nhỏ nhắn. Một đôi giày da màu đen. Im lặng ngủ, thoát nhìn thật giống như là thiên sứ,” Về mặt Dạ Tĩnh say mê nhớ lại chuyện trước kia.

Dạ Hoàng không rõ Dạ Tĩnh nói như vậy là có ý gì.

“Đúng đó, tôi mới tiếp nhận hết những huấn luyện cơ bản, bởi vì trước đó không có chỗ dựa nào, tuổi cũng lớn, làm việc cũng khó. Nhưng mà lão chủ nhân đem cậu ôm đến trước mặt tôi, nói thật, lúc ấy tôi thật sự rất vui vẻ, bởi vì tôi đi vào Dạ Ảnh là để trốn tránh khỏi sự truy sát của Tổng gia, nói thật, lúc đó tôi thật sự không còn bất kì hi vọng nào, chỉ có thể đi vào Dạ Ảnh, nhưng mà tôi đã thành công rồi, bởi vì tôi đối với thời trang có khả năng thiên phú. Khi đó tôi đã không còn Kiệt Nhi, mặc dù biết nó ở đâu, nhưng mà không thể tới tìm nó, nhận thức nó. Cho nên khi cậu xuất hiện trước mặt tôi, tôi thật sự rất vui, bởi vì cậu đáng yêu như vậy, không giống như những đứa trẻ khác trong Dạ Ảnh, cậu đem tình cảm của bản thân biểu lộ ra ngoài, tôi lúc đó hoàn toàn đem cậu trở thành con của mình.” Vừa nói Dạ Tĩnh nhìn Dạ Hoàng vẫn ngồi im không nhúc nhích. Không biết y đang nghĩ cái gì.

Nhưng Dạ Tĩnh lại tiếp tục nói: “Nhưng mà lão chủ nhân biết suy nghĩ của tôi, lão ta điều tôi cách xa cậu, khi đó cậu mới năm tuổi, tôi chỉ mới làm mẹ được hai năm. Nhìn thấy cậu khóc thương tâm như vậy, tôi thật sự cảm giác mình đã chết. Nhưng mà Dạ Hoa lại nói với tôi, tôi không thể chết được, bởi vì tôi phải trở nên mạnh mẽ, như vậy tôi mới có thể giành lại cậu. Sau đó, có thêm Dạ Tường, rồi Dạ Kỳ, cho nên chúng tôi quyết định làm một chuyện.” Dạ Tĩnh nói những lời này vốn đã được sự đồng ý của những người kia. Bọn họ cảm thấy chuyện này sớm muộn gì Dạ Hoàng cũng sẽ biết, hơn nữa Dạ Hoàng cũng không có nghi ngờ. Nhưng mà bọn họ trước kia cũng không biết Dạ Hoàng vì cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi.

“Lão chủ nhân chết, là do một tay chúng tôi làm ra, cũng không phải bởi vì đã già, ông ta là bởi vì ăn lộn thuốc. Bởi vì ông ta cũng giống như cậu, rất thích ăn bánh ngọt, cho nên Dạ Hoa mới nghiên cứu ra một loại thuốc độc, trộn nó chung với đường. Bởi vì sau mỗi lần cậu ra ngoài làm nhiệm vụ lúc trở về cậu đều đến gặp Dạ Hoa, để cho cậu ta kiểm tra cơ thể, Dạ Hoa chính là lúc này đem thuốc giải cấp cho cậu. Cho nên !!!” Dạ Tĩnh rốt cuộc đem chuyện này nói ra, cũng rốt cuộc cảm thấy linh hồn đã được giải thoát.

Dạ Tĩnh mặc dù là một thành viên trong Dạ Ảnh, nhưng mà cũng chỉ làm việc ở bộ phận thu thập tin tức, lại luôn là người cẩn thận trong Dạ Ảnh, cô chưa từng giết bất kì người nào, nhưng mà Dạ Ảnh là chết trước mặt của cô, kế hoạch cũng là do bốn người làm ra, cho nên trong một khoảng thời gian rất dài, trong lòng Dạ Tĩnh lúc nào cũng cảm thấy bất an.

Nếu không nhìn thấy Dạ Hoàng rốt cuộc cũng có sức sống hơn lúc trước rất nhiều, trở thành một người bình thường, Dạ Tĩnh thật sự có thể tự khiến mình phát điên.

Mà hôm nay, Dạ Tĩnh sẽ gả cho Tổng Trí Minh, cô phải đem chuyện này nói ra, nếu sau này chuyện đó bị ai điều tra, sẽ không còn là chuyện của bốn người nữa, rất có thể sẽ liên lụy tới Tổng gia.

“Tôi biết rồi, chuẩn bị hôn lễ cho tốt đi. Tôi đi ra ngoài trước, có muốn tôi gọi bọn họ vào không?” Dạ Hoàng vẫn giống như trước, giống như là những gì Dạ Tĩnh nói chẳng liên quan gì tới y.

“Vậy thì phải phiền tới tiểu chủ nhân tôn quý rồi!” Dạ Tĩnh vui vẻ nói.

Bởi vì hiểu rõ con người của Dạ Hoàng. Phản ứng như vậy có nghĩa là y coi chuyện này chưa từng xảy ra, nên thế nào thì cứ là thế ấy đi.

Cười một chút, Dạ Hoàng đi ra khỏi phòng.

Dạ Hoàng trước kia cũng cảm thấy Dạ Ảnh chết không đơn giản như vậy. Lấy tình huống sức khỏe của Dạ Ảnh, lão ta chẳng có khả năng chết sớm như vậy, nhưng mà Dạ Hoa kiểm tra cũng nói là chết tự nhiên.

Nếu như Dạ Ảnh không chết sớm như vậy, thì đó chính là Dạ Hoa đang nói dối. Nhưng mà Dạ Hoa nói dối thì có thể chứng tỏ chuyện này có khả năng là do hấn làm, nhưng mà trị liệu y học cũng bị kiểm tra, cũng chính là do Dạ Kỳ giám sát, nói cách khác chuyện này Dạ Kỳ cũng có phần, mà chuyện lớn như vậy, bộ phận

tình báo một chút tin tức cũng không có, chính là thể hiện bộ phận tình báo cũng có vấn đề, như vậy người phụ trách trực tiếp là Dạ Tĩnh chẳng thể thoát được trách nhiệm. Mà từ đó suy ra, cách giết Dạ Ảnh đơn giản nhất chính là trực tiếp dùng thuốc độc, hơn nữa phải là thuốc độc mới được nghiên cứu.

Bởi vì phương diện nghiên cứu thuốc độc của Dạ Ảnh hình như còn thiếu. Nhưng mà chỉ cần là loại thuốc độc nào vừa xuất hiện trên thị trường, Dạ Ảnh đều biết, cũng hiểu rõ tính chất, cho nên phải là loại mới, nhưng mà muốn làm loại mới, vậy thì phải đầu Dạ Ảnh, vậy thì chẳng thể sử dụng phòng thí nghiệm cùng những tài liệu trong Dạ Ảnh được.

Cho nên bọn họ phải đi tìm một phòng thí nghiệm mới, mà rất vừa khéo là thời gian trước bọn họ mới diệt trừ được một phòng thí nghiệm. Chuyện này là do Dạ Tường cầm đầu.

Mà địa chỉ phòng thí nghiệm này ở đâu Dạ Tường chỉ nói với Dạ Hoa.

Cái này cũng không khó đoán nữa, bởi vì Dạ Hoàng biết bọn Dạ Hoa không có hại mình, cũng hiểu Dạ Ảnh đã làm chuyện gì chọc giận bọn họ, bọn họ mới có thể làm ra việc này.

Hơn nữa Dạ Ảnh vốn không thân cận với Dạ Hoàng, cho nên lão ta chết, Dạ Hoàng cũng chẳng thấy gì, chỉ bảo trì im lặng.

Chỉ là làm cho y không ngờ đến là hôm nay Dạ Tĩnh lại nói ra.

“Hoàng Nhi, con tại sao lại ở đây?” Thanh âm Hồng Tiêu vang lên bên tai Dạ Hoàng.

“Nếu như, mẹ của cha được gả cho người khác, cha sẽ nghĩ gì?” Dạ Hoàng thản nhiên hỏi.

“Cái gì?” Hồng Tiêu không rõ ý tứ của Dạ Hoàng.

“Khi còn bé chính là cô ta chăm sóc con.” Dạ Hoàng nói bổ sung.

“Ha ha, chỉ cần cô ấy vui vẻ là tốt rồi phải không.” Hồng Tiêu vừa cười vừa nói. Đứa trẻ này thật sự cũng chỉ là một đứa trẻ thôi.

“Đúng vậy, nếu như ông đối xử với cô ấy không tốt, tôi nhất định sẽ để cho ông sống không bằng chết.” Dạ Hoàng nói với người đàn ông cách đó không xa.

“Sẽ không, nếu như tôi đối xử với cô ấy không tốt, tôi nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.” Đó là lời thề của người đàn ông nọ.

“Có làm được hay không, không phải chỉ dựa vào lời nói.” Nói xong, Hồng Tiêu tiện thể ôm Dạ Hoàng đi ra khỏi hành lang.

Phải nói là Tổng Trì Minh thật sự rất yêu Dạ Tĩnh, đó là một hôn lễ cực kì long trọng, thậm chí so với lúc Tổng Trì Minh cưới Từ Minh Phương còn muốn long trọng hơn gấp mấy lần.

Tất cả danh gia vọng tộc trong thành phố S lẫn xung quanh đều đến dự. Lại còn có cả đại diện của những công ti có hợp tác với Tổng gia cũng đến.

May mà Tổng gia tổ chức hôn lễ ở khu biệt thự ngoại thành, nếu làm trong nội thành, còn không phải sẽ làm ùn tắc giao thông hay sao.

“Cực cực, có phải cảm giác đang mất mát không?” Dạ Kỳ nhìn đứa trẻ bên người hỏi.

May mà không có Hồng Tiêu ở đây, Dạ Kỳ như thế nào lại không muốn náo loạn một chút.

“Bất quá chính là chú Hồng đi cùng một đám người làm ăn nói chuyện phiếm mất rồi, cha mẹ cũng chúng tôi cũng phải đi.” Hoàng Cáo trợn mắt nói.

“Ha ha, tôi không phải nói cái này, tôi nói chính là Dạ Tĩnh phải lập gia đình rồi, cực cực Dạ Hoàng của tôi có cảm thấy mất mát không.” Dạ Kỳ chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Lúc này cô còn muốn đùa cả Tổng Cảnh Kiệt.

Nhìn đi, Tổng Cảnh Kiệt đứng ở một bên lập tức đeo một bộ mặt kì quái.

“Chỉ cần cô ấy vui vẻ là tốt rồi.” Dạ Hoàng đem lời Hồng Tiêu vừa nói với mình, trả lại cho Dạ Kỳ.

“Ha ha, nhưng mà tôi thì sẽ buồn bực một chút, rõ ràng là chiều cổ cho người của mi2nh, còn nghĩ người đó sẽ trở thành mẹ, nhưng mà người đó lại đi gả cho người.” Dạ Kỳ trưng ra vẻ mặt mất mát.

“Này, Dạ Hoa chúng tôi tối nay không có trở về, cậu tới đón Dạ Kỳ đi.” Dạ Kỳ vừa nói xong, Dạ Hoàng liền lấy điện thoại gọi cho Dạ Hoa.

“Hoàng

” Dạ Kỳ không đồng ý kêu lên.

“Cái gì vậy?” Mà ngay lúc đó ở phía sau, Hồng Tiêu lại xuất hiện.

“Ha ha, không có gì!” Hoàng Cáo vừa cười vừa nói.

Từ khi đi cắm trại, cả bọn đã biết Dạ Hoa là khắc tinh của Dạ Kỳ, mà có thể điều khiển được khắc tinh này thì lại chính là Dạ Hoàng.

“Hoàng Cáo, cậu chờ đó, chờ xem tôi chinh cậu như thế nào.” Dạ Kỳ tức giận nói.

“Được rồi, được rồi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, các người đừng đùa nữa.” Tổng Cảnh Kiệt mở miệng khuyên bảo hai người đang giương cung bạt kiếm.

“Hừ! Tôi mới không thèm so đo với phụ nữ!”

“Tôi mới không thèm so đo với con nít!”

Hai người cùng nhau nói.

“Được rồi, vào trong nào.”

Dạ Hoàng mở miệng, tự nhiên không ai nói gì nữa.

Lúc đi tới cửa, Dạ Hoàng nhẹ nhàng kéo áo Tổng Cảnh Kiệt một chút.

Thấp giọng nói: “Khi còn bé chính là Dạ Tĩnh chăm sóc tôi.” Dạ Hoàng lo lắng trong lòng Tổng Cảnh Kiệt có gút mắc với Dạ Tĩnh.

“Uh, có thể tượng tượng ra.” Tổng Cảnh Kiệt cười tươi an ủi Dạ Hoàng.

Từ cha, Tổng Cảnh Kiệt hiểu đã biết được thân phận của Dạ Hoàng, mà người có được thân phận như vậy, tự nhiên chẳng thể có tuổi thơ bình thường, cũng chính là lúc đó, Tổng Cảnh Kiệt cảm thấy Dạ Hoàng thật sự rất lợi hại, càng cảm thấy được Dạ Hoàng đúng là rất đáng được mọi người thương yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-ha-phu-than>